

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



the
LONGING
of
LONE
WOLVES

A FAE GUARDIANS NOVEL

LANA PECHERCZYK



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



the
LONGING
of
LONE
WOLVES

ALSOBYLANAPECHERCZYK

Ölümcül Yedili (Paranormal

Romantik) Günahkar

Kıskançlık

İk

Açgözlülük

Ük

Oburluk

Gazap

Tembelli

k Şehvet

Gurur

Umutsuzluk

zlık

Fae Muhafızları

(Fantastik/Paranormal Romantik)

Yalnız Kurtların Özlemi Keskin

Pençelerin Tesellisi Kırık

Kralların Rüyalari

Tanrıların Oyunu

(Romantik Şehir Fantezisi)

Soul Thing

İçindeki Şeytan

Tanrıyı Oynamak

Oyun Bitti

Tanrıların Oyunu Kutu Seti

Ücretsiz kutu seti için abone olun.



HOT ROMANCE



CTION-



PAKETLİ

SUPERNATURAL



BONUS CONTENT



LONGING
of

WOLVES

A FAE8UARDIANSN0VEt



LANÂ PECFERCZYK

Telif Hakkı© 2020 Lana Pecherczyk
Tüm hakları saklıdır.
ASIN: B0876S6N7W

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© Lana Pecherczyk 2020
Kapak tasarımı © Lana Pecherczyk 2020

www.lanapecherczyk.com

İÇİNDEKİLER

Haritayı İndirin .

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Kıskançlığın](#) .

[Önizlemesi](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Abone Olun](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Elphyne Haritasını indirmek için buraya tıklayın](#)



CHAPTER ONE



C Larke O'Leary esneyerek uyandı. Sonra kükürt kokusu burnunu yaktı ve bir sıçramayla sarsılarak hapşırdı.

Bir sıçrama mı?

Gözlerini açtı ve her şey netleşene kadar gözlerini kırptırdı. Sığ ılık suyun içinde yatıyordu. Buz gibi hava burnunu ısıırıyordu. Bir yanında karla kaplı uzun köknar ağaçları, diğer yanında ise masmavi gökyüzü vardı. *Mavi* gökyüzü. Bunun şoku onu çarptı.

Hangi cehennemdeyim ben?

Çünkü burası Vegas değildi. En azından kavrulmuş gökyüzü ve nükleer kışla tanıdığı Vegas değildi. O Vegas, kıta boyunca sürüklenen radyasyondan kaçınmak için nafile bir umutla karantinaya alınmış, yarı yeraltına çekilmiş ve izole edilmişti.

Clarke ayağa fırladı ve sersemletici saldırı karşısında başını tuttu. Midesi bulandı ve yana doğru eğilerek kalın, koyu ve halsiz bir şey kustu. *İğrençti*. Gözlerini oynatmak acıyordu. Tanrım, her şey acıyordu.

Dağınıklığından uzaklaşan parmakları suyun altında sert bir şeye çarptı. Pürüzsüz ve kavisli. Oksitlenmiş bir kola kutusu çıkardı. "C" harfi alüminyuma kazınmıştı. Tıpkı dün gece içtiği kutu gibiydi... ama eskiydi. Ve suyun içindeydi. Hiçliğin ortasında.

Midesine giderek büyüyen bir kıyamet duygusu yerleşti. Daha tuhaf şeyler fark etti. Saatinin metali bozulmuş ve bileziğinin kırılğan tılsımlarını bir pas ağı kaplamıştı. El yordamıyla

Kıyıda daha fazla kanıt arıyordu... neye dair, emin değildi... ama karşılaştığı tek şey daha fazla çamur, daha fazla garip sülfür kokulu su ve daha fazla boğaz sıkıcı panikti.

Neredeydi o?

Neden ?

Avuçlarının topuklarını göz çukurlarına bastırdı.

Sakin ol Clarke. Düşün.

Zamanda geriye giderek, hatırladığı son şeyi -uzun bir uyku, suda uyanma- canlandırmaya çalıştı ama beyni de çevresindeki göl kadar durgundu. Küçük ılık dalgalar bacaklarına yatıştırıcı bir şekilde vuruyor, sanki "Sorun yok. Stres yapma. Olman gereken yerdesin."

Düşün.

Bundan daha geriye gitmesi gerekiyordu. Uykudan *öncesine*. Düne. Dünyanın sonuna.

Tek odalı bir dairede, küçük bir televizyonda kıyamet haberlerini izliyor, iki kız arkadaşıyla (Ada Laurel) soda içiyor ve bunun son olup olmayacağını düşünüyordu. Bunun son olacağını *biliyordu*. Anı zihninde iyice pekişmişti. Laurel durmadan kanal değiştiriyor, daha güncel haberler arıyordu. Ada kanepenin yanında volta atıyordu. Clarke da kola kutusuna baş harflerini kazımişti. Ama bu dündü... değil mi?

Soğuk hava yüzünü okşadı ve tenini ısırdı. Burası onun dairesi değildi. Savaşın parçaladığı Vegas'ta da değildi. Ama hayattaydı.

Clarke kıyıyı kontrol etti. Göl kilometrelerce uzanıyordu. Biraz ötede, karla kaplı köknar ağaçlarının arasına saklanmış bir kulübe gördü. Duman, tembel bir dansla kaybolana kadar bacadan kıvrılıyordu. Bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu.

Ama bu gerçektir. Sudaki yansıması hâlâ aynı çilli yüzlü, kızıl saçlı dolandırıcıya aitti. Kızarmış yanaklar. Ateş gibi parlak mavi gözler. Mor dudaklar ve ılık suya rağmen gıcırdayan dişler. Bu oydu, Clarke O'Leary, küçük hırsız. Bazen psişik, bazen sahte. Her zaman bir hayalperest.

Düşün, Clarke. Nefes al. Hatırla.

Dünya çıldırmıştı. Kumarhaneden eve yeni gelmişti. Önsezi yetenekleri sayesinde, genellikle ne zaman

kartlar onun istediği gibi oynardı. Genellikle. Ama bu gece eve erken gitmişti. Kumarhane kapalıydı.

Kumarhane neden kapatılmıştı?

Savaş yüzünden. Güvende olduklarını, bombaların Vegas'ı vurmadığını düşünmüşlerdi ama asıl endişelenmeleri gereken serpintiydi. Savaş herkes için geldi ve ıskaladıkları için kavrulmuş gökyüzü onların icabına baktı. Hava durumu değişti. Ekinler yetişmez oldu. Nükleer santraller erimeye başladı. Dünyanın dört bir yanında tektonik plaka hareketleri toprak kaydıkça binaları yıktı. Güvende olacaklarını umarak mümkün olduğuunca uzun süre normal hayatlarına devam etmeye çalıştılar. Ta ki güvende olmayana kadar.

Dalga bir battaniye gibi bacaklarından geri çekildi, yırtık kot pantolonu ve önceden beyaz olan, şimdi kahverengi ve deliklerle dolu tenis ayakkabıları ortaya çıktı. Saatine dokundu. Ölmüştü. Paslı nazarlık bileziği tıngırdadı ve uyumlu küpeler kulaklarında sallandı. Bu mücevherleri ona babası vermişti. Hayatındaki her önemli olay için bir hediye. On altıncı yaş günü için bir mum tılsımı. Mezuniyeti için bir dondurma nazarlığı. Annesi onları terk ettiğinde saat. Babası on sekizinci yaş gününden hemen önce ölmüştü. Kalp krizinden.

Ama bu yıllar önceydi. Anılarından sıyrıldı ve parçalanmakta olan kıyafetlerini karıştırdı. Eğer bu dün giydiği kıyafetse, o zaman neden parçalanıyordu? Bileziği neden bu kadar paslanmıştı? Ve garip kusmuğu...

Kirpiklerinin üzerine bir şey düştü ve gözlerini kırpıştırdı. Gözüne başka bir şey kaçtı. Islak saçlarını yanağından itti ve kulağının etrafına doladı. Karın kusursuz telaşı yüzünü tozlamak için aşağı süzüldü. Merak içini ısıttı ve sonra anısı canlandı.

Kar yağdığı için apartmandan dışarı çıkmıştı. Vegas'ta. Hatırladığı son şey buydu.

CHAPTER TWO



F Kırk yıl boyunca haydut insanları avlamak Rush'ı bu noktaya getirmişti - bir kadını yıkanırken gözetlemek. Bir gölün sıcak su kaynakları. *Onun* gölü. Bu saçmalık karşısında yüzünü ovaladı ve daha iyi görebilmek için ormanın dışına çıktı ama aklından küçümsemeyi çıkaramadı. O, eski bir Gardiyan, bir ergen gibi bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye homurdandı yanındaki gri kurda. "Yemek için yeterince iyi görünüyor mu?"

Geçtiğimiz on yılın büyük bir bölümünde, yaşlı kurt Rush'ın sürekli yoldaşı olmuştu. O ve kar kurtları sürüsü şu anda çevredeki ormanda avlanıyor. Rush onlarca yıldır kurt formuna geçmemiş olsa da, yerel halk hala onu bir akraba ruh olarak kokluyor ve enerjisine boyun eğiyordu.

Rush yüzünü buruşturdu. Orijinal Nightstalk ailesinden olmayabilirdi ama yeni bir aile kurmuştu. Yeni bir sürü.

Gray hırladı ve dişlerini yaladı, gözleri kadını, ödülünü hiç bırakmadı. *Onların* ödülünü. Rush'ın laneti başka bir canlıya dokunmasını yasaklıyordu ama yanındaki kurt özgürdü. Sürü, Rush'ın kendi bölgelerine giren asi insanları avlamasına yardım ediyordu. Rush'ın Muhafızlık görevi sona ermiş olsa bile, Elphyne diyarını güvende tutmaya devam etmesinin yolu onlardı.

Kadının uzun kıvılcık saçları vardı. Soluk, kremi bir teni vardı. Narin boynu gözleri aşağıya, üstünü geren dolgun göğüslere çekiyordu. Eşi benzeri olmayan bir güzelliği vardı ama sonsuza dek

onun gibi biri için ulaşılmazdı. Kürk astarlı pelerinin boynunu çekiştirdi. Etrafını saran kara rağmen piçti.

"Muhtemelen suda oynayan bir su perisi?" diye mırıldandı.

Gray homurdandı.

Olabilir.

Rush'ı göremezdi. Kimse göremezdi. Lanet bunun da icabına baktı. Bu yüzden onu açıkça inceledi.

Rush'ın daha önce görmediği bir tarzda tuhaf, yırtık pırtık kıyafetler giyiyordu. Rush Elphyne'in her yerini dolaşmıştı, hatta insanların gördükleri yerde fae'leri öldürdüğü yasak Kristal Şehir'in ötesine bile geçmişti... eğer onu görebilselerdi. Ama bu kadının kıyafetleri tuhaftı. Ayakkabılarını çekiştiriyordu.

Bir ışık parçası gözlerine çarptığında boğazından bir hırıltı koptu. "Metal," diye tısladı Gray'e. "Bileğinde metal var."

Eli kemerine gitti ve son avından kalma, hâlâ kanlı olan kemik bıçağın üzerinde durdu. Avucu kabzaya değdiğinde bıçak neredeyse şarkı söylüyordu. Tekrar dışarı çıkmak istedi ve kadın uzun kızıl saçlarını küçük, yuvarlak bir kulağın arkasına sıkıştırdığında Rush bıçağa istediğini verdi. Çekip çıkardı.

O bir insan.

Sıkılmış dişlerinin arasından Gray'e emretti: "Sürüye geri dön. Haberi bekleyin."

Gray protesto edercesine burnunu çekti.

Lanet olsun. Kılıcı *Starcleaver*'ı getirmeliydi. En azından bu sayede ona dokunma ve lanetle birlikte gelen acıyı tetikleme şansı daha az olurdu. Dilinin ucunda bir emir daha vardı ama sonra gölün yakınındaki bir hareket dikkatini çekti. Birden fazla ceset yanlardan kadına doğru yaklaşıyordu. İki, üç... altı. Altı Fae. Ve -Rush gırtlaktan gelen bir hırıltıyla havayı kokladı- dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiği biri. Thaddeus. Amcası. Ve şimdi Crescent Hollow kurt değiştiren sürüsünün alfası.

CHAPTER THREE



T Bir kurdun uluması Clarke'ın dikkatini ormandaki gölgelere çekti. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Ilık suyu geride bırakarak sürünerek kıyıya doğru ilerledi. Göğsünü bir his sardı. Önsezinin tanıdık uğultusu. Ve sonra... *dikkat*. Biri ya da bir şey ormanın karanlığından onu izliyordu. Bu his omurgasını ürpertti ve sonra *anladı*. Bir şey onu avlıyordu. Tüm önsezileriyle aynıydı. İyi ya da kötü, göğsünün ortasında hissettiği duygu, diğer herkesin geleceğini renkli gördüğünde kendi geleceğini öngörüyordu.

Bir uluma daha.

Nefesi boğazında düğümlendi, nabızı hızlandı ve gözlerini kısarak tehlikenin kaynağını bulmak için etrafı taradı.

Ama düşündüğü gibi ormanda değildi. Çömelmiş, düşmanca gölgeler ona doğru yaklaşıyordu. Her iki taraftan iki, belki de üç. Sağ tarafta, uzun beyaz saçlı, kaslı adamlar ona doğru yaklaşıyordu. Diğerleri de soldan yaklaşıyordu. Göğsündeki uğultu, Clarke'ın geçmişte kötü bir insanın etrafında olduğu her seferinde olduğu gibi, kaygan kötü hislerle homurdandı. Bu adamlar kalıba uyuyordu. Hepsinin elinde silahlar vardı; kılıçlar, baltalar, çekiçler. Hiçbiri metal değildi ama yine de tehlikeli derecede vahşi görünüyorlardı. Krem beyazı bıçakları olan tahta saplar. Yutkundu. Kemik. Kemikten yapılmışlardı.

Koş.

Koşun!

Tek kaçış yolu ilerideki ormandı. Kaskatı kesilmiş bedeninin itirazlarına aldırmadan fırladı. Ayakları çamurlu kıyıya doğru uçtu. Saçları arkasında savruldu ve rüzgâr onun yerine fısıldadı. *"Daha hızlı koş. Senin için geliyorlar. Seni canlı canlı yiyecekler. Koş."*

Ve sonra onu duydu.

Arkasında gümbürdeyen ayak sesleri. Her adım, her bulanık nefes, daha derin, daha ağır bir adımla yankılanıyordu. Gırtlaktan. Güçlü. Yaklaşıyordu. Yaklaşıyordu. Neredeyse... İçinden fışkıran dehşet onu doldurdu. Bir şey sırtına sürtünerek sendelemesine neden oldu. Bir çığlık attı. Çığlığı ağaçları salladı ve suyun üzerinde yankılandı. Kuşlar korkuyla havalandı.

Kürek kemiklerinin arasına bir şey çarparak ciğerlerindeki havayı patlattı. Ormanın kenarından sadece birkaç santim ötedeki sert karın üzerine fırladı. Bir kızıağın üzerindeymiş gibi yerde kayarken gizli sivri şeyler soğuk avuçlarına battı. Elleri karın altındaki pürüzsüz bir şeye çarptı ve onu kavramaya çalıştı ama tutunamadı. Durduğunda, karın altında gördüğü şey bir anlam ifade etmiyordu. Parlak perspektif üzerine basılmış tanıdık desen buraya ait değildi. Kırmızı. Sarı. Mavi. Beyaz. Bu olamazdı. Ama öyleydi. Bir saniye sürdü ve sonra beyni tıkladı. *Las Vegas'a Hoş Geldiniz tabelasının* üzerine düşmüştü, çatlamış ve çürümüştü.

Eski.

Kadim.

Sırtına ağır bir şey indi ve onu şoktan çıkardı. Boynuna ısı üfleyen canavarca bir uyarı hırıltısıyla bastırdı. Yüzü, burnu acıyana kadar tabelaya doğru ezildi. İnledi, çırpındı ve çılgınca çırpındı ama sırtındaki şey çok ağırdı, çok güçlüydü. Ve sonra ıslak saçlarını kokladığını, kokusunu içine çektiğini hissetti. Clarke dondu kaldı, taş kesildi. *Bu da neydi böyle?*

Yumuşak ama sert bir şey, yukarıdan aşağıya doğru uzanan kıvrımlı kulağının sırtını keşfetti. Öfkeden çılgına dönmüş bir halde, dayanma gücünün son damlalarını da kol ve bacaklarına itti ama bu muazzam baskı altında sadece sarsıldı. Çenesine vurdu. Baş dönmesi görüşünü bulanıklaştırdı.

Derin bir erkek sesi kulağında sıcak bir şekilde yankılandı. "Kımıldama, pis insan."

Bir adam. Bir canavar değil. İnsanlar etten ve kandan yapılmışlardı, korku ve hayallerden değil. İnsanlarla savaşılabildi. İnsanlar yenilebilirdi.

"Seni hemen şimdi öldürmeliyim," dedi ve boynuna soğuk ve sert bir şey bastırdı. Bu bir bıçaktı. Bundan emindi. "Ama sanırım askerlerim aç."

Erkeklerin kıs kıs güldüğü ve botların çatırdadığı bir koro daha fazla saldırgan olduğunu duyurdu. Bahsettiği açlık yiyecek değildi. Onların düşmanca enerjisinin kendisini canlı bir şey gibi sardığını neredeyse hissedebiliyordu. Vücudundaki her içgüdü ona zarar vereceklerini, onu ele geçireceklerini, onu yok edeceklerini haykırıyordu.

Asla.

Bishop'un patronunun onu almasına asla izin vermezdi. Bu adamlara da izin vermeyecekti. Clarke dişlerini sıktı, tekmeledi ve ileriye doğru tırmandı, ormanın kenarını tırmaladı, tutunacak bir şey bulmak için toprağı ve yapraklı döküntüleri kavradı. Sadece biraz daha. Sadece bir santim.

Bir taş bul. Bir taş. Tabeladan bir parça.

Arkasındaki erkek küfretti, ayak bileklerini kavradı ve homurdanarak onu geriye doğru sürükledi. Yerde debelenerek tutunmaya çalıştı ama işe yaramadı. Adam güçlüydü ve onu sırt üstü çevirdiğinde nedenini anladı. Kabusu gerçekte.

Neredeyse bir metre boyunda bir adam ona doğru yaklaşıyordu. Kürk astarlı pelerin. Uzun, gümüş beyazı saçları ensesinden bağlıydı. Yanağının çukurunda buruşuk bir yara izi. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu ama gözlerindeki tehdit başka bir hikâye anlatıyordu. Asırlık bir zalimlikle doluydu ve müstehcen bir bilgiyle dudak büktüğünde kadının tüyleri diken diken oluyordu.

"Burada ne varmış böyle?" diye .

Gölgeler etrafını sarmıştı. Omuzlarına uzun bir yay asmış tıknaz bir adamın kafasından geyik boynuzları çıkıyordu. İki adamın koyu, yağlı saçlarında koç boynuzları kıvrılıyordu. Ayrıca ayakları da çatallıydı. Bakışları tekrar kendisini yakalayana kaydığında, hepsini birbirine bağlayan bir şey olduğunu fark etti.

Sivri kulaklar.

Ucunda hafif bir kürk tozu vardır.

Bu bir kostüm partisi miydi? Bir tür garip anime cosplay kongresi mi? Mantıksız olsa da, zihninin bir kısmı onu Vegas'a, bunu bir rüya yapan herhangi bir bahaneye geri göndermeye çalıştı. Ama vücudunun altındaki işaret başka bir hikâye anlatıyordu. Göldeki eski teneke kutu. Paslanmış mücevherleri...

Yaralı olanın kulakları düzleşti. Vahşi bir hayvana ait olan vahşi dişlerini gösterdi.

Clarke'ın parmakları karlı toprağın etrafında kıvrıldı ve onu Clarke'ın gözlerine fırlattı.

Soğuk gözlerine asla çarpmayan bir gülümsemeye kaçtı.

Geyik adam yüksek sesle dişlerini emdi. "Bence bunu yanına bırakmamalısın, Faddeus."

"Ben Thaddeus, seni embesil. *Th-th-th*. Crimson, kurtar beni." Onu esir alan kişi gözlerini devirdi ama sonra ruh hali bir anda değişti. Kızın üzerine atılmış, güçlü bedeniyle onu dümdüz etmiş, çenesini acıyla kavrayarak dudaklarını bir balık gibi ezmeye zorlamıştı. Kadını sarı bakışlarının içine bakmaya zorladı. "Bunun bedelini ödeyeceksin, insan fahişesi."

Sonra ağırlığını ondan çekti. Adamlarına bağırdı, "Bağlayın onu."

Çelikten eller onu her yanından kavradı ve bir ağaca doğru götürdü. Onu sırt üstü ağaca doğru ittiler ve bileklerini bağladılar.

"Bırakın beni, sizi sivri kulaklı canavarlar!" .

Ama onlar sadece güldüler ve kaçtılar. Clarke'ın içinde korku kadar heyecan da yuvarlanıyordu. İçlerinden biri, gözleri bulanıklaşana kadar yanağına vurdu. Acı zihnini uyuşturdu ve midesi bulanarak kustu.

Daha zalim kahkahalar.

Görünüşe göre liderleri olan Thaddeus, gözlerinde meraklı bir parıltıyla ona doğru yaklaştı. Kemik kılıcı arkasındaki karda tembelce sürükleniyordu. Kılıcın ucuyla kadının gömleğinin yırtık pırtık eteğini kaldırdı ve bakışlarını eğerek altına arsızca bir göz attı. Sonra kılıç kalktı, gömleğini ikiye böldü ve kirli sütyenini ortaya çıkardı.

O kemik keskindi. Derin keserdi.

Cesaretlendirici ısıklar Thaddeus'u teşvik etti ve göğsünü kabarttı. Kılıcın ucunu çenesine kadar sıyırdı, sonra yavaşça

kulağını tekrar incelemek için saçlarını yolundan itti. Bir an için gözleri kısıldı ve düşünceli bir hal aldı.

"Kızıl saç," diye mırıldandı usulca. "Kızıl listede yoktu. Bu demek oluyor ki sen benimsin."

Bıçağın ucu kadının küpesine takıldı ve onu lobundan kopardı. Acı patladı. Yutkunarak, kafasının içinde bir mantrayı tekrarladı. *Zayıflık gösterme. Sen bir kurban değilsin. Sen hayatta kalansın.*

Kızın tepki vermemesi üzerine hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti. "Bir de seni kendi zevkim için tutacağımı düşünüyordum. Yüzüne bakınca seni neredeyse bir elf sanacaktım. Neredeyse. Oh . Sanırım senin türünle yapılacak tek şey seni spor için kullanmak." Yakınına eğildi, bayat nefesi kızın yanağına değişiyordu. "Ekibim günlerdir avlanıyor. Bulduğumuz diğer insanlarla oynamamıza izin verilmiyor ama sen listede yoksun. Bu da benimsin demek."

Clarke onun yüzüne tükürdü.

Yanağına inen ters bir yumruk yüzünün yana kaymasına neden oldu. İp bileklerini sertçe çekerek onu dik tuttu.

Ama sonra tuhaf bir şey oldu. Bulanık gözlerle, uzun boylu, yapılı bir yabancının grubun içinde rahatça dolaştığını ve bir ağaca yaslandığını gördü. Onlardan biriydi ama... değildi. Diğerleri göğsünde hastalıklı titreşimlere neden olurken, bu seferki iyi bir karıncalanmaya neden olmuştu. Çırpınma. Bunu açıklamanın başka bir yolu yoktu. Altın gözlü adamla göz göze geldiğinde vücudundaki tüm acı, korku ve dehşet boşaldı. Hayır... erkek değil. Erkek. Diğerleri gibi o da yeni bir türün erkeğiydi. Gümüş rengi omuz hizasındaki saçları, kürk uçlu ve sivri kulaklarını ortaya çıkaracak şekilde geriye doğru toplanmıştı. Kısa bir sakal keskin bir çeneyi sarıyordu. Yakışıklı yüzünde dizginlenemeyen bir merak vardı. Onun alaylarına hiç katılmaması kanıtlayacak bir şeyi olmadığını gösteriyordu. O zaten kendi gücünün farkındaydı.

Thaddeus kadar uzun, onun kadar kaslı, ama sofistike bir dünya.

"Yardım edin," diye .

Kara kaşları kalktı ve sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi omzunun üzerinden kontrol etti.

Saldırganlar onu pençelemeye devam etti. Ayakkabısının zorla çıkarılması dikkatini çekti ama bunun ne anlama geldiğini kabul etmeyi reddetti. Daha şimdiden bilincinin bedeninin fiziksel kısıtlamalarını terk etmeye, kendini olacıklardan uzaklaştırmaya çalıştığını hissetti ama gözlerini altın gözlü yabancından ayırmadı. Ağaçtan indi ve gösteriyi izleyen erkek bedenlerinin arasından geçerek ona doğru ilerledi, yoğun gözleri hep Clarke'ın üzerindeydi. Başka kimse onu görmedi ama sanki rüzgârı hissetmişler ve fırtına için ayrılmışlar gibi yollarından çekildiler.

O adamın içinde güç vardı. Tenini yalıyordu.

Diğerleri onun varlığından haberdar olduklarını gösterecek hiçbir harekette bulunmadılar. Daha önceki avlarıyla oynamalarına izin verilmediği düşünüldüğünde, lezzetli bulguları için birbirlerini azarlamaya ve sırtlarını sıvazlamaya devam ettiler.

"Beni görebilirsin," dedi yabancı, sesi gök gürültüsü gibi derindi.

"Yapmamalı mıyım?"

Bir ayakkabı daha çıktı. Daha gürültülü erkek kahkahaları. Sonra koç boynuzlu bir adam yüzünde şehvet dolu bir ifadeyle geldi. Kalın, güdük parmakları kot pantolonuna girdi ve aşağı doğru çekti. Parmak eklemlerinde kıllar vardı.

Clarke bir direniş çığlığı attı ve tekmeyi bastı. Ama bu onların hoşuna gitti. Bir başkası ayak bileğinden tuttu, üçüncüsü de diğerini. Biri ayak parmağını emdi. Çok fazla el vardı. Çok fazla yüz. Dört mü, beş mi? Thaddeus birkaç adım geriden izliyor, bıçakla tırnaklarını yerken her anın tadını çıkarıyordu.

"Haydi!" Yabancıya dönerken Clarke'ın gözleri yaşlarla doldu. Neden yardım etmemişti ki? "Eşeklik etme. Bir şeyler yap."

"Evet, yalvaracaksın," diye güldü Thaddeus. "Sonuna kadar yalvaracaksın. İnsanlar hep böyle yapar." Mürettebatına döndü, bir çizmesini bir kayaya dayadı ve sonra dizine yaslandı. "Bu doğru değil mi? İnsanlar ve onların iğrenç *manasız* yaşamları. Acınası varoluşlarını bir an önce sonlandırmak isteyeceklerini düşünürsünüz ama her zaman bağışlanmak isterler. Peki ne için?"

Adamları homurdanmak için onu bıraktı, şaşkınlıkla yüzlerini buruşturdular.

"İnsanların hiçbir şeyi yok," diye açıkladı Thaddeus. "Bu yüzden *bizim* topraklarımızı istiyorlar. Kan, ter ve gözyaşıyla kazandığımız toprakları. Hayata döndürdüğümüz topraklar, şimdi bolluk ve sihirle dolu. Onlar soğuk duvarlar arasında yaşarken, biz buna sahibiz!" Karın altından fışkıran yeşilliği işaret etti.

Clarke da baktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, soğuk bir bölgede vahşi yaşamın olmasını beklediğinden daha yeşildi. Nükleer kış sona erdiğinde, Vegas sıcaklığı yerini buza bırakmıştı. Tüm bitki yaşamı zarar görmüştü. Hiçbir şey burada olduğu kadar bereketli yetişmiyordu.

Adamlar Thaddeus'un açıkladığı bir şeyi kabul ettiklerini bağırarak söylediler. Clarke bunun kuyruk kısmına kulak kabarttı.

"... bu yüzden Crescent Hollow'un alfasıyım. Lordunuz. Sizi hem Fae hem de insan tehditlerinden koruyabilecek tek Nightstalk benim. Oyunun iki tarafını da oynayıp kazanabilecek tek kişi benim. Seni bu şekilde ödüllendirecek tek Gece Sinsisi benim." Clarke'a, ona dokunan ve elleyen üç kişiyi işaret etti.

Tezahürat yaptılar.

Yabancıнын yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. Clarke'ın gözlerini soğukkanlılıkla karşıladı.

"Sana yardım edeceğim."

"Teşekkür ," diye mırıldandı.

Thaddeus güldü. "Teşekkür mü edeyim? Deli misin sen? Bir fae'ye asla teşekkür etme. Bu bize borçlu olduğun anlamına gelir."

Clarke gözlerini tekrar yabancıya kaydırdı. Bu doğru muydu?

Başıyla onayladı. "Karşılığında bir şey istiyorum. Bir pazarlık."

Benimle dalga mı geçiyorsun? "Tamam. Her neyse. Ne istersen yaparım."

Saldırganlar neşeyle dolu kahkahalar atmaya başladı.

"Duydunuz mu? Sıraya girin, Fae'ler," dedi içlerinden biri. "Kafirlere dönüşmeye gerek yok. Paylaşabiliriz."

Uzun, sivri bir dil yüzünün yan tarafına doğru ilerledi ve kadın tiksintiyle ürperdi. Bir başka ıslak dil karnının derisine çarptı.

"Ne," diye fısıldadı. "Ne söylememi istiyorsun?"

Saldırganlardan biri, "Daha fazlasını istediğini söyle, sürtük," dedi ve ardından güldü.

Dişlerini sıktı. Neden yabancıyı göremiyorlardı? Ya da onu duyamıyorlardı?

Yabancı pelerininin bir tarafını omzuna attı ve ardından kolunu kıvrarak mavi parlayan gliflerle kaplı kordonlu bir ön kolu ortaya çıkardı.

"Ben sesimi duyuramazken sen duyurabilirsin," diye açıkladı. "Yani benim konuşmadığım yerde sen benim sesim . Benim dokunmadığım yerde sen benim ellerim olacaksın. Anlıyor musun?"

"Evet. Tanrı aşkına," diye bağırdı ona. "Yap artık şunu." Her ne yapmak üzereyse. *Şimdi yap.*

Etrafını saran adamlar birbirlerine tuhaf tuhaf bakmaya başladılar.

"Daha önce hiç istekli bir katılımcın olmamıştı patron," dedi koç boynuzlu biri.

Hâlâ küçük bir kemik bıçağının ucuyla tırnaklarını karıştıran Thaddeus sadece omuz silkti. "Her gün yeni bir şey öğreniyorsun."

Clarke yakışıklı yabancıya kaşlarını çatı.

"Bunları benim için yapmanı istiyorum," diye ekledi. "Kabul ediyor musun?"

"Ben zaten evet dedim."

"Sadece emin olmak istedim." Dudakları yavaş, hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. Clarke'ın kalbi küt küt atmaya başladı ve bir an için ondan aldığı iyi titreşimlerin yanlış olduğunu düşündü ama adam avucunu onunkine çarptı. Derin bir elektrik şoku parmaklarının kasılmasına ve kolundan aşağıya ısı yayılmasına neden oldu.

Gözleri büyüdü. "Sana dokunabilirim."

O kadar yakındı ki, kirpikleri huşu içinde ona doğru eğilmişti. Gözünün altında garip bir mavi gözyaşı damlası dövmesi parlıyordu. Clarke'ın bunun ne anlama geldiğini merak edecek vakti yoktu ve sonra elektrik birleşen ellerinde yoğunlaştı. Enerji ve ışık dokunuşları arasında dalgalanarak bölgeyi mavi bir kabartmaya dönüştürdü.

"O zaman bağlandık," diye homurdandı ve bıraktı.

Işık sadece bir anlığına, Clarke'a saldıranların şokla geri sıçramasına yetecek kadar parladı.

"Cadı," diye bağırdı biri.

Thaddeus sakince cevap verdi: "İmkânsız. O bir insan. Kuyu tarafından terk edilmiş."

"Acele et!" Clarke sözde kurtarıcısına bağırdı. Geri zekâlı hâlâ avucuna bakıyordu, yumruk gibi gururluydu.

Şaşkınlığını üzerinden atarak *ona* göz kırptı - *piç kurusu göz kırptı!* -Ve sonra tiz bir ısıklık çaldı. Clarke irkilerek gözlerini kapadı ve yana dönerek bir şey olmasını bekledi. Hiçbir şey olmadı.

Gözlerini açtığında saldırganların kendilerini topladığını gördü. Düdüğü duymamışlardı. Bir tanesi bile. Belki de bunların hepsi bir rüya, bir kuruntuydu. Belki de hâlâ Vegas'taki donmuş bahçede yatıyordu ve bayılmadan önce o işareti görmüştü. Bu ona sunulan kanıtlardan daha mantıklı geliyordu... çoktan geçmiş bir zamanda uyanmış olması.

Ama sonra uzaktan bir kurdun ilk unutulmaz uluması duyuldu.

Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Her seferinde ses daha da yükseldi.

"*Lanet olsun,*" diye tükürdü Thaddeus. Bıçağını geyik boynuzlu adama doğrulttu. "Soldan git." Koçları işaret etti. "Sağa." Sonra kalan adamlara, "Siz kurtlar benimle gelin."

Kurtlar mı? Alışılmadık kulakları olan normal insanlara benziyorlardı. Clarke kurtarıcısına baktı. Fare yakalamış gibi kulakları dikildi ve sonra ona bir sırtış fırlattı. Yüzünü değiştiren türden bir gülümsemesi vardı. Ağzının yanında çift parantezler, gözlerinin yanında kırışıklıklar ve Clarke'ın kendi bedeninde bulaşıcı bir neşe yarattı. Kelimeler zihnini boşalttı.

Sadece bir anlığına.

Sonra ağaçların arasından hırlayan bir kurt sürüsü çıkınca şok her şeyi bastırdı. Vahşi hayvanlar teker teker yaklaşıyor, titreyen dudaklarının altındaki dişlerini gösteriyorlardı. Gri bir kurt tek bir odakla Thaddeus'a kilitlendi.

Thaddeus küçük açıklığın ortasına doğru ilerledi ve ekibine yatıştırıcı bir bakış fırlattı. "*Bunu ben hallederim*" gibi bir şey. Sonra saldırı pozisyonuna geçti ve gri kurda hırladı.

Açıklıkta enerji patlaması oldu. Clarke'a kuyruğunu kıstırıp ağaçlara doğru kaçması gerektiğini hissettirdi ama gri kurt geri adım atmadı. Hırlamasının gücünü artırarak Thaddeus'a doğru adım attı.

Şok olmuş ve biraz da kafası karışmış olan Thaddeus gözlerini kırıştırdı. Kısa, güçsüz bir kahkaha attı ve sonra kendini toplar gibi oldu. Boynunu kırarak yeniden kurda odaklandı ve yumruklarını sıktı. Bu kez hırladığında bedenini dönüştürdü. Enerji ondan dalgalandı. Parmaklarından pençeler çıktı. Burnu uzadı. Köpek dişleri alt dudağının üzerinde uzadı ve boğazının dibinden gelen derin alfa hırıltısı Clarke'ın bedenindeki her hareketi dondurdu. İnsandan çok kurt gibiydi. İçindeki her eğilim onun yere yatıp boyun eğmesini istiyordu.

Gri kurt durakladı. Hırlamayı bıraktı ve sızlandı. O da alfanın hırlamasının itici gücünü hissetti.

Kendini beğenmiş dişlek bir gülümsemeye

Thaddeus ilerledi. "Gray," diye uyardı kurtarıcısı.

Ama kurt karnını göstermek için yuvarlandı.

Kurtarıcısının ağzından bir lanet çıktı. Clarke'a endişeli bir bakış fırlattı, belli ki vermek istemediği bir kararla boğuşuyordu. Sonra yeniden kurtlara odaklandı.

"Saldırın," diye emretti, sesi Thaddeus'un değişim sırasında olduğu gibi çakıllı çıkıyordu. Ondan güç fışkırdı. Clarke sanki ateşe çok yaklaşmış gibi gücü teninde hissedebiliyordu.

Kurt sürüsü değişti. Teslimiyet yerini baskınlığa bıraktı. Clarke'a saldıranların üzerine atıldılar ve bulabildikleri her deri parçasını vahşice ısırdılar. Taze kan kokusu havayı doldurdu ve Clarke bayıldı. Geçmişinden gelen anılar onu tam gözlerinin ortasından vurdu. Bir ara sokağa girdiğinde Bishop ve adamlarını birini infaz ederken bulmuştu. Bir silah sesi. Kan. Beyinler. Tüm bunları akıllı telefonundan izleyen bir adamın bulanık videosu. Boğazından kusan Tekila Sunrise'in ekşi yanığı.

Bir baş dönmesi dalgası Clarke'ı kusmak için kenara sürükledi. Yine çamur gibi bir şey çıktı. İnledi. Çok iğrençti. Isı ve ter cildini karıncalandırdı. Thaddeus'un geri çekilme emrini verdiğini ancak görüş alanını karanlığın kaplamasıyla fark edebildi.

Her şey bulanıklaştı. Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Şimdi olmaz. Yapma.

CHAPTER FOUR



T Clarke uykuya dalarken gördüğü rüyalar onu geçmişine götürdü.

Bellagio lobisine girerken titriyordu. Çenesini kaldırdı ve yağmurdan sıırılsıklam olmuş kıyafetine rağmen orada olmaya hakkı varmış gibi davrandı. Karo döşeli lobide ağır ağır ilerleyerek doğruca kumarhaneye yöneldi. Elektronik ping ve ca- ching sesleri homurdanan midesini örtüyordu. Bu sesler yemek anlamına geliyordu. Hayatta kalmak demekti.

İçeri girerken silahlı güvenlikler ona baktı ama o sanki bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi yanlarından geçip gitti. Tek bildikleri, kumarhanenin içinden geçip diğer taraftaki otel girişine doğru gittiğiydi. Bu, bugün denediği üçüncü kumarhaneydi. Her seferinde güvenlik onu gitmesi için şiddetle teşvik etmişti. Kart okuma becerileri hakkında söylentiler dolaşüyor olmalıydı. Yine de... bir kızın yemek yemesi gerekiyordu.

Yüzünün büyük ihtimalle bir yerlerde izleme listesinde olduğunu bilen Clarke, bugün şansını kumar makinelerinde denemeye karar verdi. At kuyruğundan su sıkıp yüzünü silerek kumar makinelerinin olduğu koridorda ilerledi ve şanslı bir makineye yaklaştığında göğsünde oluşan o küçük hissi dinledi. Birkaç tur attı. Baker Boy şapkası takmış yaşlı bir adam bir çeyreklik slot makinesini boşalttığında, onun yerine geçti.

Koltuk hâlâ sıcaktı.

Kaşlarını çatarak onun yanına oturdu. Muhtemelen makineyi uzun süredir çalıştırırken yapılacak kibar bir şey değildi.

Saatlerce. Ama acıkmıştı. Bir çeyreklik koydu ve kolu çekti. Yuvaların sıralanmasını beklerken gerginlik vücudunu sarmıştı. İki yıldız ve bir kiraz. Bu sefer değil. Bir çeyreklik daha attı ve kolu çekerken nefesini tuttu. Artık uzun sürmemeliydi. Çırpınma daha da kötüydü.

Slotlar baş döndürücü bir hareket bulanıklığı içinde dönüyordu. Sonra yavaşça... her slot bir bip sesiyle durdu.

Kiraz.

Kiraz.

Kiraz.

Alarm zili çaldı ve para toplama tepsisinden para döküldü. Kahretsin, bir fincan almayı unutmuştu. Yanındaki yaşlı adam kasketini çıkardı ve ona uzattı. "Benden daha şanslısın kızım."

Kalbi sıkışmıştı. "Teşekkür ."

Paraları topladı, bir öğün için yetecek kadarını çıkardı ve sonra gülümseyerek kapağı adama geri verdi. "Makineyi benim için ısıttınız," dedi.

Ağzı protesto için açıldı, ama kadın orada kalmadı. Döndü ve gitti. Tam çıkışa yaklaşırken bir güvenlik görevlisiyle yüz yüze çarpıştı. İri yarı adam önce ona, sonra da elindeki bozuk paralara

"Makineyi tamir etmek için bir şeyler yaptığını biliyorum." Çenesini kaldırdı. "Hiçbir şey kanıtlayamazsın."

"Seni izliyorduk kızıl. Paraları geri ver, yoksa bu kasabada işin biter."

İsteksizce, akşam yemeği için kullanacağı parayı ona uzattı. Hile yaptığını kanıtlamanın bir yolu yoktu ama dikkat çekmek de istemiyordu. Hele bu kasabayı maaş çeki olarak kullanmaya devam etmek istiyorsa. Yüzü izleme listesinden çıkana kadar bir süre ortalıkta görünmemesi gerekiyordu.

Üşüyerek ve titreyerek kumarhaneden çıktı ve fıskiye'nin önüne gitti. Fıskiye'ler patladı ve bir Celine Dion melodisiyle dans etti. Nefret etmek istedi ama yapamadı. Vegas eviydi.

Yanına bir adam yanaştı.

"Defol git," diye . "Hiç yok." "Orada yaptığın güzel bir numara," diye karşılık verdi.

Lanet olsun. İnledi ve arkasını döndü ama gelen güvenlik değildi. Otuzlu yaşlarında bir adamdı, kısa kahverengi saçlarını kaldıran esintiyle ona çekici ve hoş bir şekilde gülümsüyordu.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." kaçırdı.

"Tabii ki var." Elini uzattı. "Adım Bishop." "Sanki umurumda."

Kahkahası içten ve bulaşıcıydı. "Söyleyeceklerimi duyarsan sen de duyabilirsin."

"Ne?"

"Patronum senin gibi biri için en yüksek parayı ödeyecektir. Gel benimle çalış ve sana bu yeteneğini birkaç çeyreklikten daha fazlasını kazanmak için nasıl kullanacağını göstereyim. Bir daha asla hafife alınmayacağından emin olacağım."

Eli hâlâ ikisinin arasında duruyordu. Kadın ihtiyatla ona baktı.

Ve bunu neden yaptığından emin değildi. Belki Celine Dion nasıl serenat yapılacağını biliyordu. Belki de onun gülümsemesiydi. Belki de günü gününe yaşamaktan bıkmıştı. Göğsündeki çırpınış değildi kesinlikle, çünkü o yerini dehşetin sert uğultusuna bırakmıştı. Ama elini onun elinin içine koyduğunda, umursamadığını fark etti.

Adam kızın elini tuttu ve kız da aç karnını düşünerek ona izin verdi. Ama onu götürdüğü yer bir restoran değildi. Bir boşluğun içinden geçiyordu.

Rüya bir kâbusa dönüştü.

ATEŞ VE ÖLÜM ETRAFINI SARMIŞTI. Kulaklarında feryatlar ve çığlıklar birbirine karıştı. Gök gürültüsü yeri salladı ve düşebileceğini düşündü.

Duman.

Kan.

Brimstone.

Burası

cehennem

miydi?

Hayır.

Bu sondu.

CLARKE ÇIĞLIK ATARAK UYANDI. Kabusun kalıntıları hâlâ kalbini dört nala attırırken gözleri yanıyordu. *Yangın. Dehşet.* Tekrar bağırdı ama sesi uzaklaştıkça gücünü kaybetti.

Derin nefesler alarak kömürleşmiş kokuyu çıkarması biraz zaman aldı ama sonunda sedir ve bergamot kokusu burnuna doldu. Daha sakin bir şekilde gözlerini kapattı. *Kâbuslar geri dönmüştü.* Garip bir şekilde göğsünde umut alevlendi. Belki de hepsi bir rüyaydı -göl, ona saldıran sivri kulaklı adamlar, onu kurtaran diğer kurt adam- gözlerini açtı.

"Hayır. Rüya değil," diye inledi.

Artık ormanın yakınında değil, tek odalı bir kulübenin içindeydi. Karşısındaki ocakta sıcacık bir odun ateşi yanıyordu. Sağında bir pencere, solunda ise uzun bir mutfak tezgâhı vardı. Tezgâhın üzerinde mutfak eşyaları, seramik kaplar ve ahşap çanak çömlekler asılıydı. Köşede alışılmadık büyüklükte bir saksı bitkisi vardı, yaprakları cılız bir gövdeyi örerek çatıya yakın bir yerde şemsiye gibi dallanıyordu. Yapraklar tavanın yarısına kadar uzanıyordu. Daha önce hiç böyle bir bitki görmemişti. Yaprakları neredeyse mavi görünüyordu. Sanki bir orman örtüsünün altında yaşıyormuş hissi veriyordu.

Kulübenin her tarafındaki duvarlara birilerinin hayatından kalıntılar tutturulmuştu. Biblolar, eskizlerin olduğu kağıtlar ve garip biyolojik örneklerle dolu küçük cam kavanozlar. Taşlar. Yapraklar. Küçük kurtların ve insanların tahta oymaları. Hiçbir şey değerli görünmüyordu. Daha sonra kullanmak üzere satmaya ya da çalmaya geçecek hiçbir şey yoktu.

Raflar eski kitaplarla dolup taşıyordu. Yattığı yatağın ucunda bir çekmeceli dolap ve sandık duruyordu. Kapının arkasındaki kancada, parçalı zırhları olan eski bir deri savaş ceketı asılı duruyordu. Solmuş mavi ve siyah renkteki ceket bir ortaçağ savaş alanına aitti.

Beyaz bir telaş Clarke'ın dikkatini pencereye çekti. Pencereden küçük, yarı donmuş bir gölün etrafında yükselen ağaçlardan oluşan bir kış harikalar diyarı görünüyordu. yerden çok uzakta değildi. Sinirleri midesinde toplanmıştı. Daha iyi görebilmek için oturmaya çalıştı ama bağlar onu durdurdu. Elleri vücudunun her iki yanındaki ahşap karyola çerçevesine bağlanmıştı. Daha önce boynuna kadar çektiği yün battaniye kucağına düşmüştü. Ortadan ikiye ayrılmış, parçalanmış üst kısmı sütyenini gösteriyordu. Ellerindeki sıyrıklar temizlenmişti.

"Ne oluyor be?"

Kısıtlamalar yerinden oynamadı. Clarke, bitkin bir halde ağır başı yastığa düşene kadar büktü ve çekti. Misk gibi bir erkek kokusu yayıldı. Kadın gerildi. Güzel kokuyordu. Ev gibi. Rahatlatıcı. Döndü ve içine çekti, gözleri çırpınarak kapandı. Tanrım, bu çok güzeldi. Yatağında bir erkeğin kokusunu özlemişti. Kabusları kovmak için onu saran iki güçlü kol gibisi yoktu. Bu ve iyi bir fiziksel, kas eriten sevişme turu, huzurlu bir gece uykusu için mükemmel bir reçeteydi. Ama en az altı aydır bir erkeği olmamıştı, savaşın başladığı sıralarda. Aynı zamanda Bishop'un deliliğinin derinliğini de fark etmişti.

Altı ay.

İşlerin çok ileri gitmesi, paniğin insanlığı ele geçirmesi, havanın değişmesi ve ardından gelen kaçınılmaz kaos ve ölüm için tek gereken buydu. Dudağını ısırdı ve arkadaşlarına ne olduğunu merak etti. Laurel ve Ada, Clarke'ın Bishop'tan ve onun manipüle edici yöntemlerinden ayrılmasına yardım etmişlerdi.

Kapı açılmadan önce verandadaki gümbürtüler onu uyardı. Uzun boylu ve geniş omuzlu yabancı içeri girdi, hâlâ onu ilk gördüğü andaki kadar heybetliydi. O ölçülü güç. Gümüş beyazı saçlar. O tehlikeli ifade. Yutkundu.

Burası onun evi olmalı.

Burası onun yatağı olmalı.

Onu koklamıştı. Ve *hoşuna* gitmişti.

Kendinden öğrenerek, "Bir pazarlık yapmıştık. Bırak beni gideyim."

Açık kapı aralığına hükmetti. Parmakları iki yanında kıpırdadı, ama hiç tereddüt etmedi. Sanki yabancı bir şeyden yapılmış gibi ona baktı. Sonra botlarını kapının pervazına vurarak karı silkeledi ve içeri adım attı. Pelerinini çıkardı ve savaş üniformasının yanındaki kancaya astı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bakmaktan kendini alamadı. Omuzlarının genişliği, düz karnı ve güç aurası dikkatini tamamen çekmişti. Adam tek kelimeyle çekiciydi.

Belki de beyni tüm bunları yeniden bir rüya haline getirmeye çalışıyordu. Bir zamanlar bir adamın cazibesi onu kör etmişti, ama

bunu bir daha asla yapmazdı. Ne yazık ki bu adamı atlatıp kaçmak zorunda kalacaktı. Clarke zihniyetini dolandırıcı moduna geçirdiğinde, hedefinin duygularına karşı duygusuz olabilirdi. Ya öyle yapacaktı ya da sokaklarda yaşayacaktı. Hayatta kalmayı seçmişti.

Clarke duygularını açık ve mevcut tehlikeye, deri ceketinin yakasında saygılı bir parmağın izini sürmek için bir anını ayıran esirine geri dönmeye zorladı. Clarke'a kaşlarını çatarak bir bakış attı ve sonra derisi yüzülmüş küçük bir leşi almak için dışarı uzandı. Belki de bir sincaptı. Pasaklı görünümlü bir kurda el salladı ve sonra kapıyı tekmeleyerek kapattı. Kapı, Clarke'ın kabul etmek istediğinden daha fazla sinirini bozan bir kesinlikte çarparak kapandı.

Bu, ona saldıranları parçalayan sürüye liderlik eden aynı kurttu. Ve şimdi de ateşin önündeki mindere uzanmış, altın gözlerle onu izliyordu... onu yakalayanla aynı tür gözlerle. Yarı kurda dönüşen adama benziyordu. Bu, onu esir alan kişinin de aynı dehşeti yaratabileceği anlamına mı geliyordu?

Yakaladıklarını mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve bir tencerenin kancasını çıkardı. Tencereyi tezgâhın üzerine koyduktan sonra kazağının kollarını geriye doğru iterek garip mavi parlayan izlerle kaplı ön kollarını ortaya çıkardı. Clarke ellerine çok uzun süre baktı ve bu tutuşta ne kadar güç olduğunu ölçmeye çalıştı. Bundan kurtulmak için ne kadar güce ihtiyacı olacaktı?

Hem de çok.

Zekâsını, aklını ve insanları okuma becerisini kullanmak daha iyiydi. Ayrıca, o bakmıyorken onu her zaman bıçaklayabilirdi. Sadece bir sustalı bulması gerekiyordu.

Onun baktığını anlayan adam, bakışlarını tüm gücüyle ona çevirdi. Kadın yatakta biraz daha eğildi ve sonra hâlâ yarı çıplak olduğunu fark etti.

"Beni böyle mi bırakacaksın?" diye mırıldandı. "Bu çok aşağılayıcı."

". "

"Yani bu durum benim suçum mu?" Kaşlarını kaldırdı. "Çöz beni."

"Pazarlık" -ellerini bankın üzerine koydu ve eğildi

"Benim sesim ve ellerim olman içindi. *İçinde bulunduğun durumla* ilgili hiçbir şeyi kabul etmedim."

Clarke'ın nefesi kesildi.

Rahatsız olmadan dilimlemeye devam etti. Sessizliklerinde ateş çıkırdıyordu. Sebzeler tavaya vurdukça çınılıyordu.

"Hey!" Clarke bağırdı, siniri boynunu ısıtıyordu.

Bıçağı dilimin ortasında durdu ama sonra çalışmaya devam etti. Bu çılgınlıktı.

Daha önce ormanda gördüğü o arsız, yaramaz tavra ne olmuştu? Kurtlarına ıslık çalmadan önce ona fırlattığı o vahşi ve umursamaz sırıtış. Onu dolandırmaya çalışmayı unutmuştu. Düpedüz sinirlenmeye başlamıştı.

"Eğer beni çözmezsen, bana düzgün kıyafetler vermezsen ve... eğer vermezsen, o zaman beni kurtardığın adamlardan daha iyi değilsin."

Yüzü karardı. Uyarırcasına hırladı. Ateşi görünce gri kurdun kulakları dikildi. "Ben o piç gibi değilim."

"Öyleyse kanıtla."

Bıçağı yere çarptı ve yanına geldi. Clarke'ın sinmemek için tüm kararlılığını göstermesi gerekti ama o sadece battaniyeyi çenesine kadar çekti ve sonra geri çekildi.

"Evet," dedi Clarke. "Gerçekten olgun. Hâlâ ."

"Fae bölgesinde bir insansın. Hakların yok," diye homurdandı ve sonra işine devam etti.

Clarke bir karşılık vermeyi yuttu çünkü zihninin başka bir kısmı onun sözlerine dikkat etmesi için ona bağıırıyordu. *Fae bölgesi*.

Gözlerini kıstı. Yaralı adam da fae'ler hakkında bir şeyler söylememiş miydi? Adı neydi? Thaddeus mu?

Milyonuncu kez, kendini gelecekte nasıl bulduğunu merak etti. Aklında sadece bir olasılık dönüp duruyordu. O kadar uzun süre donmuş ve uyumuş olabilir miydi ki dünya değişmişti? Başka bir şeye mi dönüşmüştü? O zaman neden çıldırmıyordu?

Göğüslerinin arasına yerleşen o çırpınan *bilgiydi*. Bu önseziyi daha fazla araştırdı. Annesinin kendisinden nefret ettiği hayallerden daha güçlüydü.

"Bugün hayallerine dikkat et Clarke. Cemaatin senin bir ahmak olduğunu düşünmesini istemeyiz."

Annesi Clarke'ın önsezilerinden korktuğu için onu terk etmişti. Çocukken Clarke ona birden fazla kez dünyanın sonunun geleceğini söylemişti ve Clarke'ın bazı küçük tahminleri doğru çıkınca annesi onu terk etmişti. Ama ona şeytanın dölü demeden önce değil.

Clarke boğazını temizledi ve farkındalığını vücudunun etrafına gönderdi, şu anda ocakta tencereyi karıştıran iri faeyi düşündü, onu saldırıya uğramaktan nasıl kurtardığını - kendi boş zamanlarında ve kazancıyla

-Ve onun yatağına nasıl bağlı olduğunu. Göğsündeki çırpınıyla kesinlikle bağlantılıydı.

Korkması gerekirdi ama korkmuyordu. Tanrı aşkına, yastığın üzerindeki kokusundan bayılmıştı.

Ateşin yanında kemik bıçağıyla yontuyor, odunları kızgın bir dikkatle çeviriyordu. Clarke kızgınlığın kendisine yönelik olduğunu düşündü ama oymayı daha net gördüğünde, Thaddeus gibi kurt yüzlü bir adamı tanıdı. Anıları yontuyordu.

Figürün başlığına uzun uzun baktı ve sonra onu ateşe attı. Kıvılcımlar tutuştu. Gölgeler alevlerin içinde hareket etti, neredeyse canlanıyorlardı. Gergin ve konsantre bir halde, sanki dünyanın cevapları ondaymış gibi çömleğe geri döndü. Onu tanımayı reddetti ama arada bir ona doğru baktığında bunu hissetmiş olmalıydı. Kurtsu kulakları düzleşti.

Ve sonra aklına geldi - çıldıran oydu. Onu sadece kaçmasını engellemek için değil, aynı zamanda kendisi kadar onun da kafasını karıştırdığı için bağlamıştı.

CHAPTER FIVE



Damned woman.
Tenceredeki yahniyi karıştırırken çatırdayan alevler Rush'ın yüzünü ısıttı. İki ateş perisi hevesli bir hayranlıkla onu izliyordu.

bir kütükten. Ama Rush'ın dikkati başka yerdeydi. Bedenindeki farkındalık uğultusuna rağmen, yatağındaki dişiye bakmayı ya da onun orada geçirdiği geceyi düşünmeyi reddetti. *İnsan* dişi, diye hatırlattı kendine.

Oturduğu yerden onun kokusunu alabiliyordu.

Bir dahaki sefere uyuduğunda, onun kokusu çarşılarında olacak, tatlı miskiyle alanını istila edecek ve ona ne kadar bencil bir pislik olduğunu hatırlatacaktı çünkü onu tam da bu nedenle oraya koymuştu. Bir parçası o kokuyu istiyordu. Eve geldiğinde kız kollarında baygındı. Yumuşak, kırılğan bedeni onunkine sarılmıştı... ve kendini çok büyük hissetmişti. İhtiyacı olduğunu hissetmişti. Az önce saldırıya uğramıştı ve tek düşünebildiği bu duygunun geçmesini istemediğiydi.

Onu ve asla gitmesine izin vermeyin.

İçindeki kurt da aynı fikirdeydi. Kafese kapatılmaktan bıkmıştı. Dışarı çıkmak ve tekrar faydalı olmak istiyordu. Kurtarma Rush'ın içinde derinlerde bir şeyleri harekete geçirmişti ve bir an için yerini unutmuştu.

Gözlerini kapadı, içine çekti, nefesini tuttu ve yavaşça bıraktı.

Onlarca yıl.

Acı çekmeden *birine* dokunmayalı onlarca yıl olmuştu. Genellikle, dokunduğunda, laneti onları şaşırtırdı.

Şiddetli bir şekilde hastalanırken unutkanlaştı. Niyetlerini kısaç altına alarak iletişim kurmasını engelledi. Küçük hayvanların etkisi daha azdı ve Gray gibi o da hastalanmadan önce ara sıra sevgi gösterisinde bulunabiliyordu.

Ama onunla birlikte hiç hastalık gelmemişti. Hem de hiç.

Rush'ın onun düşman olduğunu hatırlaması iyi olurdu. Kendi türünün onunkilerle karışması yasalara aykırıydı. *Kuyu-mana* büyüsüne hiç yakınlıkları yoktu ve içlerinde mana depolamak için sıfır kapasiteye sahiptiler. Metaller ve plastiklerle olan aşk ilişkileri bunu halletmişti. Mana bu kaynakların olduğu yerde var olmayı reddediyordu.

Onu bulduğunda vücudundan hem plastik hem de metal eşyalar almıştı. En çok merak ettiği şey bileğindeki eşyaydı ve bunu daha sonra ona soracağından emin olabiliirdi. İnsan şehrinde gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu İşçilikleri o kadar gelişmiş değildi. Artık değillerdi.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu zaten. Sürünün kontrolünü yeniden ele geçirmek mana rezervlerinin çoğunu tüketmişti. Bir güç patlaması daha yaşarsa ya da kurda dönüşürse laneti uzakta tutacak hiçbir şeyi kalmayacaktı. Yakında yüz yetmiş sekiz yıl yaşamış gibi görünecek ve hissedecekti. Birkaç dakika içinde ölecekti.

Tabii iyi bir eş bulmadıysa.

En iyisi *Starcleaver*'ı alıp efsanevi çift diş el'fant'ı avlamak. Alay etti. Bu vahşi ve acımasız dünyada bir eş bulmak yeterince zordu, ama İyi Kutsanmış bir eş, gezegenin kozmik ilahi ruhunun gücünü paylaşmaya yeterince layık gördüğü biri. Büyüsü kendisinininkini çağıran biri. Ne lanet bir şaka. Yüzyıllardır Kutsanmış bir birliktelik olmamıştı. Kimse Rush'ın lanetini bozmasını beklemiyordu. Hiç beklemediler. Peki bir insan ve bir fae arasında bir birliktelik? İmkansızdı. Onun büyüsü yoktu.

Kuyu Tarikatı'ndan Prime onu lanetlediğinde, onun uzun, yalnız bir ölümle ölmesini, onlarınki gibi sonlu bir dünyada onaylanmamış üremenin pervasızlığı yüzünden acı çekmesini bekliyordu.

Beceriksizce yer değiştiren Rush, onun kendisini izlediği hissini görmezden gelmeye çalıştı. Bir prenesten daha fazla talebi vardı. Ama kadında tuhaf olan tek şey bu değildi. Bırakın yırtık pırtık giysiler içindeki bir kadını, bu kadar doğuda tek başına yaşayan bir insan bile görmemişti.

Elphyne vahşı doğasında korumasız olmanın tehlikelerini herkes biliyordu. İnsanlar biliyordu. Thaddeus'un av partisi, iç kesimlerdeki yaratıklar ve canavarlarla kıyaslandığında daha uysaldı. Fae'ler bile vahşı doğada yaşayanlar için sayılarının güvenliğini terk etmeye nadiren cesaret ederdi.

Rush'ın avucundaki bir karıncalanma ona kadınla kurduğu bağın bedelini hatırlattı. Tam orada mavi parlayan bir glif belirmişti, zamanının sona erdiğini gösteren bir sembol. Yakında tüm derisi kaplanacak ve tüm manası yok olacaktı. Sürüyü kontrol etmek için bugün harcadığı miktar beyinsizliğin sınırındaydı.

Buna değecek.

Crescent Hollow'daki kız kardeşi Kyra'ya yardım edememişti. Çocuğunu doğuran dişi koruyamamıştı ve o çocuğu da koruyamamıştı. Ama ona yardım edecek bu insan sayesinde, oğlu Thorne'la ilk kez konuşmadan ölüm döşeğine yatmayacaktı.

Daha sonra, insanı öldürmek zorunda kalacaktı.

Well'i, ebedi ruhlarımızı ve gezegenimizin geleceğini korumak için.

Tarikat'ın mantrası karşısında gözlerini kapadı ve eğitim sırasında genç Muhafızlara öğrettiklerini hatırladı. İlk çürüme belirtisinde, enfeksiyonun yayılmasını önlemek için bir bitki hızla ve acımadan budanmalıdır. Elphyne'e bu kadar uzaktaki bir insan daha fazlasının geleceğine, belki de yok ettikleri toprakları geri almaya çalışacaklarına işaret ediyordu. Yatağındaki kadın savaşın habercisi olabilirdi ve Rush bunu Tarikat'a bildirmeyi borçluydu.

"Bu evi sen inşa ettin," diye açıkladı.

Adam gerildi. "Ne?"

"Sanki kendiniz inşa etmişsiniz gibi geliyor. Haksız mıyım?"

Beyaz gözbebeklerine bakarken nefesi kesildi. Mavi rengi solmuştu. Bu rengi sadece bir Kuyu Büyücüsü'nün gözlerinde görmüştu - öngörü ile kutsanmış birinin. Bir Kahin. Sonra beyaz renkten renge dönüştü ve insan ona kaşlarını çattı.

"Bana davranış şeklin için sana tavsiye vermem gerektiğinden değil, ama ateşe bu kadar yakın durmamalısın," diye espri yaptı. "Kıvılcım çıkabilir ve seni gözünden yakalayabilir."

Boğazında bir muhalefet gümbürtüsü titreşti ve ateşe geri döndü. Ama dans eden, kömürleşmiş bir odun parçasıyla oynayan perilere baktığında, tedirginlik içini gıdıkladı. Sprite çifti buraya yeni taşınmıştı. O dışarıdayken evi ısıtıp sıcak tutmuşlar, o da onlara bu donmuş, Terk Edilmiş dağda yaşayacak bir yer vermişti. Ama sorumsuz ve vahşiydiler ve evcilleştirilmeleri gerekiyordu. Birden fazla kez kazalar olmuştu.

Rush sakalını ovuşturdu.

İnsanın gözleri beyazdı. Bir Kahin gibi.

Tencereyi alevlerden erkenden uzaklaştırdı. Nasıl olsa hazırды. Yemek hazırlama ve onu doyurma zamanı gelmişti. Mutfığa geçtiği anda ateş kıvılcımlandı ve bir kor fırladı. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde korun havaya yükselişini ve sonra da ahşap zeminde yanmak üzere alçalışını izledi.

Ateşten bir kahkaha tufanı süzüldü.

Alevlere doğru dişlerini gösterdi ve kahkahalar kesildi. Gray de katıldı, dudağı uyarıyla kıvrılmıştı.

"Çık dışarı." Rush sprite'lara el salladı. Yeter. "Kışt."

Kapıya doğru yürüdü, ardına kadar açtı ve kırıışmış alnını ocağa dikerek orada öylece bekledi. Buz gibi hava içeri doldu ama o küçük ahmakların ciddi olduğunu bilmelerini istiyordu.

Tiz bir viyaklama sesi ona karşılık verdi.

Rush, "Sana evimi ateşe verirsen dışarıda kalırsın demiştim," diye bağırdı.

Erkek ciyaklayarak meydan okudu, ancak kadın şeklindeki bir ateş parçası gevşedi, yere atladı ve alevlere geri dönmeden önce için için yanan kuru aldı. Neredeyse duyulmayan bir ses yükseldi.

Rush elini kulağına götürdü. İşitme duyusu mükemmeldi ama bir şeyi kanıtlamak istiyordu.

"Neydi o?" diye sordu.

"Gördün mü? Her şey düzeldi," diye ciyakladı dişi sprite.

"Bunu bir daha yapma." Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve sonra yatağındaki insana doğru döndü. "Bunun olacağını nereden biliyordun?"

"Yapmadım," diye mırıldandı. "Yani... ne oluyor? O şeyleri gördün mü? Onlar gerçektir, değil mi?" Gözlerini sıkıca kapattı. "Dürüst olmak gerekirse, eğer bu bir rüyaysa, gördüğüm en iyi rüyaydı."

"Sizi temin ederim ki bu bir rüya değil ve ben gerçeğim. Şimdi soruma cevap ver."

"Şanslı bir tahmin sanırım." İkna olmamıştı.

Ama bir insan manayı nasıl kullanabilirdi? Bir şekilde bir fae'den çalıp gücü kendileri için kullanabilirler miydi? Onu tutacak kapasiteleri rağmen?

Bu soruların hiçbirisi mantıklı görünmüyordu ama Kristal Şehir'e yaptığı görünmeyen yolculuklarda mantığa meydan okuyan şeyler görmüştü. Duman ve is saçan dev metal makineler. İçinde insan taşıyan ve sokaklarda kendi başlarına hareket eden kutular. Ama tüm bu gezilerinde bir kez bile mana kullanıldığına dair bir kanıt görmemişti. Sadece onların pis savaş makinelerini görmüştü.

Bu anıyı hatırlayınca içine bir soğukluk çöktü. Bir gün insanlar onları Fae'ler üzerinde kullanacak ve bu gezegen için geri dönüş olmayacaktı.

Tekrar çenesini ovuşturdu. "Ama kulübe. Onu benim yaptığımı nereden biliyorsun? Beni mi gözetliyordun?"

"Daha yeni !" Gözleri kocaman açılmıştı.

Bir kâseye yahni doldurdu ve yatağa doğru yürüdü. Onun yanına oturarak temas hastalığına karşı kendini hazırladı. Eski alışkanlıklar zor ölürdü. Onda buna dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen, temkinli olmak zorundaydı.

Bir kaşığı kızın ağzına yaklaştırdı ama kız o dolgun dudaklarını kapattı.

"Ye," diye emretti, kulakları seğiriyordu.

"Kendimi besleyebilmem için beni çözmeni tercih ederim."

Derisinin altında bir öfke dalgası kaydandı. Çileden çıkarıcı kadın. Ona bir iyilik yapıyordu. Ona *teşekkür etmişti*. Kendisini amcasının saldırısından, sakatlanmasından ve kim bilir daha nelerden kurtardığı için ona bir lütuf borçluydu.

Thaddeus.

Bu isim zihnini nefretle dövüyordu. Piç amca. Rush'ın evine bu kadar yakın olması endişe vericiydi, üstelik bir av partisiyle birlikte.

Seni koruyabilecek tek Gece Sinsisi benim, diye alay etti Rush zihninde.

Thaddeus mürettebatını rüzgardan koruyamadı.

"Bir mahkûm gibi muamele görmeyi reddediyorum," diye ısrar etti. "Bir anlaşma yapmıştık."

"İyi," diye bağırdı. "Yemeyin. Açlıktan öl." O kadar hızlı ayağa kalktı ki, sıcak sıvı kâsedden taşarak kadının koluna döküldü.

Acı içinde tısladı.

Lanet olsun. Bu çok .

Mutfağa geri döndü ve kaseyi tezgâhın üzerine fırlattı. Daha fazla sıvı döküldü ama umurunda bile değildi. Ellerini tezgâha dayamış, parmak eklemleri bembeyaz, omzunun üzerinden havladı, "Evimde pis bir Well-damned insanı olmamasını tercih ederdim, ama işte buradayız."

"Eğer ben insansam, bu seni ne yapar?"

CHAPTER SIX



T insanın cesareti Rush'ı hayrete düşürdü. Burada kimin yetkili olduğunu göremiyor muydu? Nasıl bilemezdi? Belki de bilmiyordu. Kristal Şehir'deki bazı insanlar duvarlarının ötesinde neler olup bittiğinden .

Kesik gözlerle ona baktı. "Ben bir Fae'yim. Ya da siz Dokunulmamışların bizi çağırdığı gibi, bir Değişken."

"Değişen bir fae," diye güldü. "Perilerin insan bebekleri kendi lanetli bebekleriyle değiştirmesi gibi mi?"

"Halkınız Kristal Şehrinizde o kadar uzun süre kilitli kaldı ki unuttunuz mu?"

"Hâlâ takip etmiyorum." Gözlerindeki neşe kayboldu ve alt dudağını ısırp derin bir nefes aldı. "Kaba olacaksa özür dilerim, ama tamam, işte başlıyoruz. Neden sivri kulakların var? Diğer... fae'nin yaptığını yapabilir misin? Yüzünü bir kurt adam gibi uzatıp ellerinden pençeler çıkarabilir misin?"

Bir kurt adam mı? İçindeki kurt bu hakaret karşısında öfkeyle uludu. O tam kanlı bir şekil değiştirendi, sadece dolunayda yarı dönüşen mitolojik bir yaratık değildi. O bundan daha fazlasıydı. Lanetinden önce, mana kapasitesi normal bir şekil değiştirenin beş katı büyüklüğüne dönüşmesine izin veriyordu. Kuyu'nun Muhafızı olmak ona bunu veriyordu. Crescent Hollow sürüsünün alfa veliahtı olmak da ona büyük bir mana tutma kapasitesi ve doğada var olan kozmik manadan daha da hızlı bir yenilenme hızı vermişti.

Eğer lanet iç mana depolarını yeniden doldurmasını engellemeseydi, Thaddeus'u alt etmek için sürüye güvenmesine hiç gerek kalmayacaktı. Bunu kendi başına yapardı. Ve hiçbir ayakta kalamayacaktı.

Ama Rush lanetliydi. Ve mana depolarını yenileyemiyordu. Kurdu bir parçasıydı, daha karanlık, daha ilkel bir parçası ama de kendisiydi. Yer değiştirmek için yeterli manası olmasa da, kalbinin içinde uluyarak dışarı çıkmayı arzuluyordu.

"Tamam," diye devam etti. "Ne tarafından dokunulmamış? Ne tarafından değiştirilmiş?" İnsanlar yapışık tarihlerini unutmuşlar mıydı?

"Kuyu'nun büyüsü tarafından dokunulmamış," diye onayladı. "Ben siz püritenlerin üstün ırk dediği şeyden değiştim. Tüm fae'ler hem insan hem de hayvan soyundan gelir. Ben ateş-fae'yim. Kuyu'nun büyüsünün lütfuyla bir kurda dönüşüyorum. Hayvan türlerine olmak, bizi besleyen toprağa daha fazla değer vermemizi sağlar. Bu yüzden bu görkemli güçle kutsanmış durumdayız. Bu bize toprağı sizin gibi canavarlardan koruma imkânı veriyor."

"Canavar olarak adlandırılmaktan alınıyorum."

"değil. Kuyu'nun büyüsü umursamıyor."

"Büyü. Evet, doğru." Homurdandı. "Ve ben de Bayan Noel Baba'yım."

", Bayan Noel Baba." En azından bir yerlere varıyorlardı.

Yüzünü buruşturdu. "Bu bir şakaydı. Benim adım bu değil. Benim adım Clarke."

Clarke. Kelimeyi zihninde test etti. Dilinden güzelce döküldü.

"Burası bana adını söyleyeceğin yer," diye sordu. "Yoksa sana Wolfie mi demeliyim?"

"Benim bir adım yok." Dişlerini sıkarak kâseyi topladı ve yatağa geri döndü. Onu lanetledikleri anda Koruyucu adı olan D'arn Rush'ı kaybetmişti. Ardından, Tarikat'a kabul edilmek üzere tören gölünden çıktığı anda, doğduğu isim olan Kaden Nightstalk'ı da kaybetmişti. Sevdiklerine göre o bir hayaletti.

Aklına gururlu kız kardeşi ve omzunun üzerinden sarkan uzun beyaz örgüsü geldi.

"Ye," diye homurdandı ve bir kaşık dolusunu Clarke'ın ağzına doğru itti.

Ya dudaklarını ayırmak zorunda kalacaktı ya da yaptığı her hareketle zaten çıplak hale gelen önünün felaketiyle uğraşacaktı. O lanet olası örtü aşağı kaymaya devam ediyor, ona tuhaf ama tamamen istenmeyen iç çamaşırına kışkırtıcı bir bakış veriyordu.

Ağzını açtı, kaşığı içine aldı ve zevkten eriyor gibiydi. Dudaklarından küçük, boğuk bir takdir iniltisi kaçtı.

"*Crimson*, kadın. En son ne zaman yemek yedin?"

Anlaşılmaz bir ses çıkardı ve sonra daha fazlası için yalvardı, gözleri parlıyordu ve kaseye yapışmıştı. Adam ona bir lokma daha verdi, o da aynı zevkle yalayıp yuttu. Rush'ın ağzı kurudu ve kız dudaklarındaki her lokmayı yalarken gözlerini ıslaklıktan alamadı.

"Mm," diye inledi. "Lanet olsun, Fae'ler yemek yapabiliyor. Biraz daha tuz kullanabilirim."

Kaşılarını kaldırdı. "Başka bir isteğiniz var mı prenses?" Prenses gülümsememek için dudaklarını büzdü.

Bir kaşık daha güveç koyup onu tekrar besleyebilmesi için uzun, acı dolu bir dakika geçmesi gerekti. Bu sefer sessizce aldı, onun kendisini izlemesini izledi. Onu besleme eylemi içinde ilkel bir şey yükseldi. Bu kurdun özlemiydi. Onun doğası. Sağlamak. Beslemek. Korumak.

Ya da belki de kendisiydi.

Onun avladığı, yaptığı ve şimdi elleriyle beslediği bir şeyi yediğini görmek... her şeyi sıkıca sarmıştı.

Bu bir işkenceydi.

Bu, için ayrılmış kutsal bir eylemdi.

Kaseyi temizlediğinde ve kadın son kadınsı takdir iniltisini verdiğinde, bacaklarının arasında çok rahatsız edici bir sertlik büyüdü. Mutfak tezgahına geri döndü ve kendine biraz güveç doldurdu. Sırtını ona dönerek, rahatsız edici uyarılmışlığının kanıtı yok olana kadar yedi.

Crimson.

Sesinin nasıl çıktığını bilmiyordu. Nasıl göründüğünü. Battaniye önünden çok aşağıya düşmüştü ve orada olduğunu bile bile görmezden gelmişti. Belki de insanları izleyerek çok fazla zaman geçirmişti. Vücudu sanki umursamıyormuş gibi tepki verdi. Isı boynundan yukarı çıkıp kulaklarına çarptı.

Bu evden çıkma zamanı. Boğazını temizledi ve kapıdaki kancadan pelerinini aldı. Kıyafet sandığından çıkardığı keten tunikle birlikte yatağın üzerine attı.

"Bunları giyeceksin," dedi, sonra bir çift bot buldu ve onları da yığına ekledi. "Bunları da."

"Neden?"

"Çünkü uygunsuz kıyafetler giyersen soğukta telef olursun. Benim için canlı halin ölü halinden daha değerli."

Onu çözdü ve bir saldırı ya da kaçma girişimi bekledi ama hiçbir şey olmadı. Sadece göğsü ve çenesi dışarıda, dimdik ve gururlu duruyordu. İç çamaşırlarının durumu umurunda bile değildi. En azından onun görmesine izin vermedi. Yatağın üzerine serilmiş tuniğe doğru bir hamle yapmayınca Rush onu aldı ve başından geçirdi. Çarşafın altından sinirli bir ses geldi ve kadın onu Rush'ın elinden çekip aldı.

"Böyle yapmaya devam edersen saçlarımı yolacaksın," diye homurdandı ve başını boyun deliğinden içeri soktu. "Ayrıca önce eski gömleğimin gitmesi gerekiyor."

Uygunsuz görünmek istemediği için bakışlarını kaçırdı ve kollarını . Sanki hareket edecekmiş gibi pencereden dışarı baktı.

"Çok büyükler," diye açıkladı. "Adın her ." Çok mu büyük?

Onu ne halde bulacağından emin olamayan Rush, omzunun üzerinden usulca baktı ve rahatladı. Tunik üzerindeydi ve elinde büyük bir çizme tutuyordu.

"O zaman yalınayak yürüyebilirsin," diye cevap verdi. "Karın içinden." Çenesi büküldü, ama dışarıya bir göz attıktan sonra onları taktı üzerinde.

Bileklerine dolamak için ipi topladı. Onun pazarlığı hareketlerini kontrol edebilirdi, ama laneti onu da kendisi gibi görünmez tutabilirdi, sadece ona ya da onun uzantısına dokunursa.

Rush, Clarke'ın bileklerini tuttu. Dokunuşunun sıcaklığı kıvılcımlandı. Sanki o da sarsıntıyı hissetmiş gibi gözleri onunkilerle çakıştı. Bir anlık mutlu bir bağ, açlıktan ölmek üzere olan duygularını harekete geçirdi ve uzun zamandır reddettiği dürtülerini canlandırdı. Uzun zamandır unuttuğu bir an için, o düşman değildi. O sadece şaşırtıcı mavi gözleri olan bir kadındı. Ona dokunuyordu.

Kız yatağında uyurken göl kıyısında bulduğu garip nesneyi almak için elini cebine attı. İki şerit plastik ve bir kare cam parçasından oluşan bu nesnenin ona ait olduğunu hissetmişti. Önemli olabileceğini. Ama tıpkı vücudundan çıkardığı metal takılar gibi, bu da onun küfrünün bir başka kanıtıydı. Ve göğsünde alevlenen kötücül umudu bastırmasına yardımcı oldu. Bir insanın on yıllardır onu gören ilk kişi olduğunu fark edince dişlerini nefretle sıktı.

Bir pix, bir ork, hatta bir kraliyet mensubu bile olabilirdi. Kahretsin, bir manticore bile alabilirdi. Ama bir insan?

Pencereden göle doğru baktı. Bir fae'nin kişisel mana depolarını yenilemesinin iki yolu vardı. Birincisi, etrafındaki dünyada bulunan kozmik manadan vücuduna geri sızmasına izin vermektir. Fae'nin gücüne bağlı olarak, bu yenileme bir gece ya da bir hafta sürebilir... ya da Gardiyan için birkaç saat. Diğer seçenek ise gölündeki kaplıcalar gibi bir güç kaynağı bulmaktır. Gençleştirici mana ile doluydu. Kulübeyi inşa ettiğinde, lanetini kırabilirse sıcak sulara girip depolarını hızla doldurabileceği fikri hoşuna gitmişti. Sonra da yer değiştirip sürüyle birlikte ormanda koşabilirdi.

Lanetliyen kurduğu her hayal için bir kırmızı parası olsaydı, zengin bir adam olurdu.

Clarke'ın irkilmesine aldırmadan ipi sıkıca çekti. Kurşun olarak kullanabilmek için uzun bir uzunluk bırakarak, Clarke sendeleyerek kapıdan çıkıp verandaya çıkana kadar çekti ve onu verandadaki direğe bağladı. Gray itaatkâr bir asker gibi kulübeye geri dönerken onu izledi.

Sabah havası hâlâ soğuktan ama dağın aşağısında hava daha sıcak olacaktı. Rush tek pelerinin

Clarke, son manasını acil durumlar için sakladığından ısınmak için yer değiştiremiyordu. Eski Muhafız üniformasını kullanmaktan başka seçeneği yoktu.

Midesine serseri bir heyecan saplandı.

Titreyen parmaklarıyla Kingfisher'ın mavi ve siyah giysisini kancadan çıkardı ve salladı. Havayı toz bulutları kapladı ve her nasılsa mavi daha parlak görünüyordu. Giysiyi üzerine geçirdi, sanki on yıllardır ilk kez canlanıyormuş gibi yumruklarını sıktı. Belki de öyleydi. Ceket ona acılı bir kucaklaşma gibi oturmuştu. Onu en son giydiğinde, Kuyu'dan yenilenme yeteneğini elinden almışlardı. O zamandan beri dört patisi üzerinde koşamıyordu.

Bu yarım yüzyıl önceydi.

Gray sanki onun özlemini hissetmiş gibi dışarıdan mızızlandı.

Rush ön kemik düğmelerini tamamlarken dokunuşunu düzeltti. Sırada kılıcı vardı, Starcleaver. Onu yatağının altından aldı ve canavarı kınından çıkardı. Dört ayak uzunluğundaki çelik kılıcın ağzı her zaman temiz, kenarı da keskindi. Diyarda başka hiçbir fae metal kullanamaz ve manalarına erişemezdi. Muhafızlar dışında başka hiçbir fae. Kuyu onu hayatını tehdit eden bir kabul kutsamıştı. Ama bu ikili yeteneğe sahip olmak -diğerlerinin dokunmasının yasak olduğu bir eşyayı kullanmak- paha biçilemezdi, özellikle de büyüden doğan canavarları ortadan kaldırırken. Metal büyüü etkisiz hale getirir.

İki bin yıl önce, insanlar gezegeni yok etti. Fae'ler onu yeniden inşa etti, ama bir bedeli vardı. Büyünün mürekkepli bir tarafı vardı, tıpkı okyanusun en karanlık derinlikleri gibi, kimsenin tahmin etmediği şeyleri ve yaratıkları barındırıyordu. Arada sırada bu şeylerden biri ortaya çıkıyor, vücudunda mana barındıran her şeye karşı açlık duyuyordu. Zorunluluktan doğan bir Gardiyan'ın görevi, diyarı bu tür yaratıklardan korumak ve Kuyu'nun bütünlüğünü muhafaza etmektir. Büyü olmadan, fae'ler de insanlar gibi ölümlü olur ve soğuk toprakları yeniden hayata döndüremezlerdi.

Yıldızsavar'ı çekip yeniden tanışmak istese de dişlerini sıkıp direndi ve açıkta duran kabzasındaki Elf kabartmalarına hayranlıkla bakmakla yetindi. Kınına geri soktu ve sanki hiç gibi kürek kemiklerinin arasına yerleştirdi.

Kılıç, Fısıldayan Orman'da ek bir koruma seviyesi sağlayacaktır.

Eşyalarını topladıktan sonra ocağa doğru yürüdü ve iki hortlaktan başka bir şey kalmayana kadar alevlerin üzerine kül attı.

"Ben bunu ," diye uyardı, "döndüğümde yaşayacak yerin kalmaz. Anlaşıldı mı?"

Dişi yanan kütüğün üzerine oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Erkek partneri öfkeden mosmor kesildi ama dışısından gelen sert bir ciyıklama onu yola getirdi. Kütüğün üzerinde ona katıldı ve teslim olmak için parlayan ellerini kaldırdı.

Güzel.

Rush sırt çantasını omzuna attı, kapıyı kilitledi ve verandada Clarke'a katıldı.

Onun yorum yapmasını, maviyi görünce korkudan titremesini, altına işemesini ya da bayılmasını bekledi. Kehanetlerde sık sık söylenirdi, Yalıçapkını'nın uçuşuna rastlarsanız, göreceğiniz son şey bu olurdu. Ama kadın meraklı gözlerle onu izledi, omuzlarının üzerinden görünen kabzasından göğüs cebindeki logoya kadar her şeyi inceledi - her iki yanında bir damla su bulunan bir dizi pul. Havada ekşi bir korku kokusu yoktu, sadece onu yakaladığı andan itibaren kafasını karıştıran şaşmaz tatlılığı vardı.

Kızın kokusunu dışarı atmak için burnundan sertçe nefes verdi.

"Gidelim," diye homurdandı ve onu sırıktan çözdü, sonra merdivenlerden aşağıya ve sığ karlara doğru çekiştirdi. Hızlansa iyi olacaktı. Karanlık çökmeden dağdan inmek istiyordu ve Crescent Hollow'a yürümek en az dört gün sürerdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, birkaç dakika sonra kız tırısa kalktı ve ipin izin verdiği kadar önde yürüyene kadar onu geçti. Birdenbire onu sürükleyen kişi haline geldi.

Onun azmine neredeyse gülümseyecekti.

Kadının davranışındaki tuhaflık bir kez daha gözüne çarptı. Eğer onun ne olduğunu gerçekten bilseydi, asla arkasından yürümesine izin vermezdi. Bir Gardiyan olarak geçirdiği onca zaman boyunca, sonlarına doğru koşan bir mahkûma hiç rastlamamıştı.

Muhafızlardan duyulan korku insanları kristal duvarlarının ardında kilitli tutuyordu.

Başka ne yapacağını bilemeyen Rush, yürürlerken onu arkadan inceledi. Sakalını kaşıyarak önce kulağının yuvarlak kabuğuna baktı. Crescent Hollow'a varmadan önce bunu kapatması gerekecekti. Yasalara göre, bir fae ya kulaklarını görünür kılmak ya da hapsedilme pahasına talep edildiğinde göstermeye hazır olmak zorundaydı. Mana depoları bu kadar azken ve Kuyu'ya erişimi yokken, kulaklarının sivri görünmesini sağlayacak bir büyü yapamazdı. Pelerinin kapüşonunu yukarıda tutmak ve kimsenin onu durdurmamasını ummak zorundaydı.

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. Gözleri buluştu ve o farkındalık sarsıntısı onu yeniden mızrakladı. Hırlayarak ve ipi çekiştirerek, kadın yerini hatırlayıp dikkatini ön tarafa verene kadar ters ters baktı. Dar omuzları gerildi. Yürümeye devam etti ama yavaşladı.

"Bana bu yer hakkında daha fazla bilgi ver," dedi. "Yani, eğer size yardım edersen, burası hakkında bilgi sahibi olmalıyım."

"?" diye sordu. "Vegas."

Sanki bu insan şehrinin nerede olduğunu biliyormuş gibi bir ses çıkardı ama bilmiyordu. Sadece bir insan şehri vardı. Bir tane.

"Bir insan Kristal Şehir kalesinden bu kadar uzağa gitmeyeli uzun zaman oldu," diye ekledi.

"Oh? Ne ?"

"Ne zamandan beri... bilmiyorsun?"

Bıkkın bir şekilde iç çekti. "Bu dünya hakkında hiçbir şey bilmediğimi varsayalım. Bana her şeyi hatırlatın."

"Fae'ler kraliçenizi öldürdüğünden ve kısa ticaret yolları kapandığından beri."

"Evet, bu işe yarar gibi görünüyor." Gözlerini kısmıştı.

Bir taşı sektirdi. "Bana daha fazlasını anlat."

"Sıra sende. Vegas nerede?" Onun cevap vermesini beklemiyordu. "Nevada'da. Amerika'da."

Durdu ve onu sarsarak durdurdu. Gray bağırdı.

Amerika'ya.

Yavruluğundan beri bu kelimeyi duymamıştı. Tarih, bu dünyanın kadim bekçilerinden bahsederdi. Hangi kıtada yaşarlarsa yaşasınlar, mineraller için yağmalamışlar ve yaşayan her şeye saygısızca davranmışlar, yüzeyine metal ve plastik bulaştırmışlar, topraktan gelen büyüünün gelişmemesini sağlamışlardı. Sonra da savaş makineleriyle hepsini yok ettiler. Bu, tüm fae çocuklarının konuşmayı anladıkları andan itibaren öğrendikleri bir hikayeydi. Elbette, hamamböcekleri gibi, bazı eski insanlar da hayatta kalmıştı. Kendilerini yeraltına saklamış, insan DNA'sını hayvan DNA'sıyla harmanlayan değişimden karantinaya almışlardı, ta ki yüzyıllar sonra ortaya çıkıp yeni dünyadaki yerlerini alana kadar.

Açgözlü insanlar, kirletilmiş önemsiz toprak parçalarında asla mutlu olamadılar. Hayır. Daha fazlasını istediler. Fae'lerin Kuyu'yla uyum içinde geliştirdiği, yeniden büyüyen bereketli yaşamı hasat etmek istiyorlardı. Bu insanlar, yani Dokunulmamışlar, onlarla anlaşmayı çoktan geçmişlerdi. Kraliçeleri Elphyne'in işgalini emretmişti ama fae'ler buna izin vermedi. Fae'ler kraliçelerini idam ettikten sonra, insanlar misilleme olarak binlerce Fae'yi katletmek için iğrenç çelik, demir ve pis metaller kullandılar. Her iki tarafta da kıyım, insanların silahları tükenene ve pis bir korkak gibi şehirlerinin yüksek duvarlarının arkasına çekilene kadar devam etti.

Kraliçenin ölümü yüzyıllar önceydi, Rush lanetlenmeden önce, Tarikat'tan sürgün edilmeden önce, daha önce... Acı veren düşünceyi zihninden uzaklaştırdı ve insana ve onun temsil ettiği şeye odaklandı.

Kuyu Tarikatı onun gibi birini ellerinde tutmak için çok para ödeyecekti. Belki lanetini kaldırmaya yetecek kadar, belki de onu bir Muhafız olarak yeniden göreve getirmeye yetecek kadar. Ve eğer yapmazlarsa, o zaman onun sesi olarak ona sahipti. Evet, kadını kullanabilirdi.

CHAPTER SEVEN



T Dağdan aşağı inişi saatler sürmüştü. Clarke'ı kaçıran kişi sadece kısa bir tuvalet molası vermesine izin vermişti. Bir çalının arkasında, hâlâ kurşuna bağlıydı. Prangaları çıkarması için onu kandırmaya çalışmıştı ama nafile. Fae, onu bağlı tutma kararında kaya gibi sağlamdı.

Kurdu Clarke'ın topuklarının arkasında tırıs gidiyor, Clarke çok yavaşladığında havlıyordu. Başlangıçtaki önden gitme dürtüsü, yürüdükleri her kilometreyle birlikte azalmıştı. Eğer biraz korkmuş hissetmeseydi bu gülünç olurdu. Ve yorgun.

İndikleri karla kaplı dağ silsilesi, fae bölgesini insanlardan ayırıyordu ama Clarke'ın tek gördüğü, yürüdükleri taraftaki yemyeşil ormandı. Sonunda dağın her iki tarafını da gören bir platoya indiler ve bu doğrudu, diğer tarafta beyaz çorak araziden başka bir şey yoktu.

Tutsağı onu durmaya zorladı. Minnettar ayakları rahat bir nefes aldı. Sırt çantasından bir su tulumu çıkardı ve yoğun gözlerle onu izlerken seramik başlıkla oynadı.

Her neyse.

Bazen bir hedef üzerinde çalışmak zaman alırdı. Onları kendinize güvendirmeniz ve kandırarak rahatlatmanız gerekirdi. En azından hayattaydı, besleniyordu ve nispeten zarar görmemişti. Fae, diğerlerinin yaptığı gibi ona saldırmak için bir kez bile hamle , aslında onun saygınlığını korumaya çalışmıştı. O gerçekten kötü değildi, sadece ona ihtiyacı vardı.

Bir şey için ve ne olduğunu öğrenir öğrenmez, bunu pazarlıktan sıyrılmak için kullanabilirdi.

Sonra da mücevherli kemik bıçağını alırdı. Ya da daha iyisi, kılıcını. İkisi de kendini korumasına yardımcı olacaktı. Bıçağın üzerindeki mücevherler bu dünyada her nerede satılırsa satılsın iyi para ederdi.

Clarke doğal görüntüleme platformunun kenarına yürüdü ve bağlı elleriyle gözlerini korudu. Rüzgâr onu selamlamak için hızla yükseldi. Taze kokuyordu. Kirlenmemiş. Sonunda Vegas'ta olan havadan çok farklıydı. Tozlu ve rutubetliydi. Bu inanılmazdı, saf ve onarıcıydı. Bir tarafta uçsuz bucaksız tundra vardı. Orada pek bir şey yetişmiyordu. Dönerek, yemyeşil bir ormanın geliştiği dağın diğer tarafına baktı.

Muhteşem.

Yüzünü ormanın yönüne döndüğünde beklentisi artmıştı. Eliyle işaret etti. "Peki aşağıda ne var? Oraya gidiyoruz, değil mi?"

Fae su tulumuyla oynarken onu inceledi.

Cevap vermeyince dudaklarını büzdü. "Peki. Kendim tahmin edeceğim."

Kendini beğenmiş bir inançsızlıkla homurdanması Clarke'ın onun yanıldığını kanıtlamak istemesine neden oldu. Hayatı boyunca ona iyi hizmet etmiş olan yeteneğini kullandı. Sanki onun çağrısını bekliyormuş gibi yüzeye çıktı. Bu zamanda ne kadar uzun zaman geçirirse, içgüdüğü o kadar güçlendi. Çağrısına canlı bir şey gibi yanıt verdi. Endişe verici bir şekilde, içinde büyüdüğünü *hissede biliyordu*.

Bilinmeyen topraklara odaklandı ve *hayallerin* gelmesine izin verdi. Gülen ve dans eden altın insanların görüntüleri gözlerinin önünden geçti. "Sanırım bu yol... şey, biraz daha güneyde güneşin gölgelerden daha fazla parladığı ve varlıkların sıcaklığın tadını çıkarmak için çok uzaklardan geldiği bir krallık var. Onları suyun yanındaki taşın üzerinde güneşlenirken görebiliyorum. Dans ediyorlar. Partiler veriyorlar. Ve bir kraliçe - hayır, bir kral - altın saçlı, camdan bir taşla hepsine hükmediyor. Çok güzel biri. Ama... aklında bir sorun var." Onu esir alan kişiye bir bakış attı. "?"

Yakışıklı, sert yüzü taşla dönmüştü.

"Gözlerin yine bembeyaz oldu," dedi sonunda.

"Ne?" Kirpiklerine dokundu. "Ne demek istiyorsun?" "O sözleri söylediğinde gözbebeklerin beyazlaştı." "Bu çok garip."

Bir kahkaha attı. "Hayır. Bu senin içinden akan büyü'nün bir işareti."

Onun gülümsemesini görmek hoşuna gidiyordu. Kaşlarını çok fazla çatmıştı. Sonra söylediği şey kafasına dank etti. Gülme sırası ondaydı. "Yine büyü. Doğru."

Ama kelimeler ağzından çıktığı anda, onun haklı olduğunu içten içe hissetti. Önsezilerini başka nasıl açıklayabilirdi ki? Her zaman psişikti ve uyandığından beri daha da güçlenmişti. Toprakta saklı kaldığı yıllar onu, var olduğunu ilan ettiği bu kozmik manaya mı maruz bırakmıştı, yoksa başka bir şey miydi?

İliklerine derin bir yuva duygusu yerleşti. Sanki tüm hayatı boyunca burada olmayı, kendine has özelliklerinin istismar edilmediği bu dünyaya gelmeyi beklemişti. Yeteneğini başkalarını kandırmak için kullanmaya zorlanmadığı, aksine yeteneğinin kabul edildiği ve övüldüğü bir yere.

Keşke elleri ve ayakları bağlı olmasaydı. Ama bunun üzerinde çalışıyordu. "Haklı mıydım?" diye sordu, kendi dudaklarında bir gülümseme oluşurken.

Sert bir şekilde başını salladı ve güneydoğuyu işaret etti. "Yazlık Saray krallığıımıza yeni katıldı. Elphyne'deki çözülme sadece birkaç yüzyıl önce başladı. O zamana kadar yaşam bu sert ve buzlu diyarda elinden geldiğince devam etti. Seelie ya da Unseelie olsun, tüm fae ırkları Kış Sarayı'nda var oldu. Ama sonra yaz geldi. Yaz hepimiz için yabancı bir kavram ve birçokları için de bir uyuşturucu." Bakışları hüznünlü bir hal aldı. "Sanki bedenlerimiz bunca zaman sonra bile bir zamanlar bu dünyada neler olduğunu hatırlıyor."

"Peki bu ne kadar zaman alır?" Clarke ihtiyatla sordu.

Bir kaşı havaya kalktı. "Aşağı yukarı iki bin yıl. Kimse kesin olarak bilmiyor. Belki insanlar kayıt tutuyorlardır ama biz burada zamanın geçişini ancak Jackson Crimson Kuyu'nun büyü'sü ile toprağın işlenmesi arasındaki bağlantıyı keşfettiğinde izlemeye başladık. Metallerin ve plastiklerin kullanıldığı yerde büyü akmaz."

Parmakları bileğindeki saate dokunmak için hareket etti ve saatin yerinde olmadığını gördü. Saati söyleyebilmeyi özlemişti. Ve akıllı bir saate sahip olmanın rahatlığını. Çoktan bir taksi çağırmış olmalıydı.

Clarke hayatı boyunca metal takmıştı. Eğer fae'nin söylediği doğruysa, o zaman bu onun gerçek psişik potansiyeline ulaşmasını engelliyor olabilirdi. Şu anda içinde hareket ettiğini hissetmesinin nedeni bu olabilirdi.

"Bana yaz krallığından biraz daha bahset," dedi.

Gözlerini araziye diktiğinde kaşları çatılmıştı. "Kral Mithras'ın kış diyarlarından kopup güneşteki cam tahtı yarattığı zamanın hikâyesini ilk kez duyduğumu hatırlıyorum. O bunu yaptıktan sonra, İlkbahar elfleri ayrılıp İlkbahar Sarayı'nı kurdular ve onu Sonbahar Sarayı takip etti. Ben daha çok gençtim ve Yaz Kralı da tıpkı benim gibi bir kurttu. Muhteşem cam sarayı yaratan bizim türümüzden biri olduğu için tüm sürüm arasında bir gurur duygusu vardı. Ama ben daha çok Muhafızlara katılmakla ." Göğüs cebinin üzerindeki pul logosuna dokundu.

Gençken mi? Çözülmenin yüzyıllar önce başladığını söylememiş miydi?

"Kaç ?" diye ağzından kaçırdı.

"Bir yetmiş sekiz."

"Yıllar." Yüzü kızardı. Kesinlikle onu yanlış duymuştu.

Başını salladı. "Seelie Mahkemesi ben daha cocuktum." "Seelie mi?"

"Fae ırkları ikiye ayrılır. Aydınlikta yaşamayı tercih edenler - Seelie - ve karanlıktan hoşlananlar - Unseelie."

". "

"Seelie Sarayı var olmadan önce, kış topraklarında tek bir krallık vardı ve Seelie ya da Unseelie olsun, her türden fae onun yönetimi altındaydı. Ama güneşin çekimi birçokları için fazla geldi ve ikiye bölündü. Sonra dörde bölündü. İlkbahar ve Yaz Sarayları Seelie Krallığı'nın, Sonbahar ve Kış ise Unseelie'nin bir parçasıdır."

"Kulağa inanılmaz geliyor. Bir gün ziyaret etmeyi çok isterim."

Söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Onu kaçıran kişi gözlerini ona dikti. "Çok fazla konuştum."

Omuz silkti. "Bu bilgiyle ne yapacağım ben? Bana bir bak. Bağlanmışım ve senin tarafından sürükleniyorum. tıkamadığına şaşırdım."

"İşte bu ilginç bir fikir."

Kahkahası kaşlarının çatılmasını gülümsemeye dönüştürdü. Elden bir şey gelmezdi. Dudakları yüzünden. Gözlerinde parıldayan çift parantez ve neşe. Normalde çökmüş olan yüzünü aydınlatıyordu. Ve o da buna yardım etmişti.

Ama hedef oydu. Onun derisinin altına girmek için dostça davranıyordu. Bunu unutmaması gerekiyordu.

Uzun bir süre düşündü ve sonra "Neden büyü kullanıyorsun? Nasıl kullanıyorsun?"

Clarke bakışlarını tekrar yaz krallığına çevirdi. "Sanırım içimde hep bir parça vardı. Bu zamanın öncesinden beri."

"Bu zamandan önce derken ne demek istiyorsun?"

Başıyorum. "Sanırım türüm çok çok uzun yıllar önce savaşa gittiğinden beri buzun altında donmuş durumdayım."

"Ama sen insansın. Ve büyü kullanıyorsun."

"Eğer sihir diyorsanız, sanırım hepimiz sihre kapılmamışız. İçimde büyüdüğünü hissedebiliyorum."

Derin düşüncelere dalmış bir halde homurdandı ve neredeyse kendi kendine mırıldandı: "Artık vücudundaki metalleri çıkardım."

Parmaklarını kulaklarına götürdü. Parmaklarından biri Thaddeus'un yüzüğü çıkardığı yerde hâlâ hamdı. Diğer çıplaktı.

"Yani... Vegas gitti mi?" diye ekledi.

"Sizin Amerika'nız yok oldu. Geriye kalan tek şey iki tarafta gördüğünüz bu topraklar. Ama aynı değil. Dünya yer değiştirdi. Tepelerin olduğu yerde vadiler olabilirdi. Bazı kalıntılar kaldı."

Clarke'ın boğazı düğümlendi. Gözyaşları gözlerini yaktı. Bu aptalcaydı. İçten içe gerçeği *biliyordu* ama yine de tüm bunların bir rüya olmasını ummuştı. Ama değildi. Belki de türünün son örneği idi. Çoktan unutulmuş bir zamandan. Hayatının o kısmı gitmişti.

Sanki düşüncelerinin dönüşü buna neden olmuş gibi, korku boğazını kavradı ve vücuduna yayıldı. Panik onu sardı. Biliyordu ki

Bu his. Kabuslardan sonra uyandığı duyguydu bu. Ama gün ortasıydı...
Karanlık görüş alanını kapladı ve yere düştü.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı.

"var?" Fae'nin sesi uzaktan ona doğru geliyordu.

"Durduramıyorum. Oluyor işte."

"Ne..."

"Kabus."



LAUREL'in çığlığı havayı kirletti.

"Dur!" Clarke onu bir sandalyeye bağlayan bağları çekiştirdi. "Onu rahat bırak. Sana hiçbir şey yapmadı."

Ama Clarke'ın arkadaşını avucunun içine almış olan paralı asker bunu pek umursamadı. Laurel'in kanlı elini tuttu, sağlam kalan tek çiviye bir penseyle yakaladı ve Clarke'a uyarıcı bir bakış attı. "Son şansın Clarke. Bize numaraları ver."

Laurel'in kısa siyah saçları yüzüne yapışmıştı. Açık kahverengi teni solmuştu. Bayılacak gibi görünüyordu ama cep telefonu videosundaki gölgeli yüze yenilgisini göstermeyi reddetti. Clarke ona Boşluk adını vermişti çünkü yüzünü hiç görmemişti, sadece herkesin hayatını emiyor gibi görünen bir gölge. O Bishop'ın patronuydu.

Bishop kollarını kavuşturmuş bir şekilde kenarda duruyordu. Sandalyeye bağlı olan Clarke'tı ama yine de sanki Clarke *onu* utandırmış gibi *ona* ters ters baktı. "Söyle onlara Clarke."

"Siktir ," diye tükürdü Laurel.

"Sırada dişleri var," dedi Boşluk.

Hayır! Hayır!

"İyi," diye bağırdı Clarke.

"Hayır," diye ağzından kaçırdı Laurel. "Bu kadar çok istiyorlar Clarke. Bu hiç iyi değil."

"O haklı," dedi Boşluk. "Sayılar nükleer kodlardır. Savaşı durdurmak için onlara ihtiyacım var."

"Doğruyu söylüyor Clarke," diye ekledi Bishop.

Yalan söylüyorlar. Clarke göğsünde uğuldayan his yüzünden bunu biliyordu. Tahtaya çakılmış çiviler gibi gıcırdıyordu. Panik onu sardı. Gözyaşları gözlerini yaktı. Arkadaşının acı çekmesine izin veremezdi.

Laurel'in çılgılığı rüyayı paramparça etti.

Clarke dönerek uzaklaştı... hafızasından çıkıp başka bir hafızaya girdi. Bu kez bir odada röntgencilik yapıyor, bir grup meçhul insanın konuşmalarını dinliyordu. Ama bir sesi tanıdı. Boşluk. Ama bu sefer o kadar da yüz­süz değildi. Uzun boylu. Koyu renkliydi. Şakaklarında gri çizgiler vardı. Daha netti ama hâlâ uzaktaydı, hâlâ hastalıklı karanlık titreşimler yayıyordu. Ne dediğini duymak için zorlanması gerekti.

Bir haritanın üzerine eğilen Boşluk bir noktayı işaret etti. "İşte," dedi. "Bakır yatağını bulacağımız yer burası." Başka bir noktayı işaret etti. "Ve orada da tungsten var."

"Onların bölgesinin çok derinlerinde," diye yanıtladı arkadaşı. Paralı asker.

"Bu yüzden kanını ."

Clarke'ın sadece haritaya bakacak ve tanıdık bir kelimeyi kaydedecek kadar zamanı vardı. Elphyne. Nefes nefese kaldı. Ve sonra Boşluk kafasını kaldırdı. Gözleri Clarke'ın kilerle çarpıştı.

İmgelemin dışına ve hiç bitmeyen mürekkepli suya fırlatıldı.

Nefes alamıyordu.

Boğuluyordu.

Elphyne.

Karanlığın içinde dönerek, Oz'daki Dorothy gibi oraya dönebilecekmiş gibi kelimeyi tekrarlardı. Elphyne. Yeni evi. Belki yeterince tekrarlarsa bu kâbustan kurtulabilirdi.

Elphyne.

Karanlık yerini aydınlığa bıraktı ve kendini Elphyne'in muhteşem yeşil ormanlarının üzerinde süzülürken buldu. Kırmızı bir kıvılcım gözüne çarptı ve daldı. Yaklaştıkça kıvılcım büyüdü ve bir kamp ateşine dönüştü.

Clarke gülümseyen insan yüzleri gördü... insan değil, fae. Farklı fae türlerinden erkekler, hepsi bir kamp ateşinin etrafında, gülerek

paylaşılan yoldaşlık. İçine bir sıcaklık doldu. Eğleniyorlardı. Bir ya da iki içki, sırtlarına vurulan bir alkış.

Her erkek kalın kaslardan ve geniş güçten yapılmıştı. Acımasız gözler, yaralı eller. Kılıçlar yanlarına yaslanmıştı. Yaylar. Baltalar. Daha önce görmediği diğer garip silahlar. Her biri mavi bir palto giyiyordu. Yalıçapkını mavisini.

Muhafızlar.

Güvende. Bir şekilde onların yanında güvende olduğunu biliyordu.

Teker teker sivri kulakları dikildi. Her erkek yüzünü aynı yöne, Clarke'ın görüşünün delemmediği karanlığa doğru çevirdi ve ardından bir patlamanın inanılmaz kükremesi kulak zarlarını parçaladı.

Yangın. Yıkım.

Elphyne toprakları yanıyordu. Su güvenli değildi. Buz güvenli değildi.

Hepsi gitti.

Bir kalp
atışında.

Ve sonra....

Alaycı bir kahkaha karanlıkta yankılandı.

Boşluk. Bir Boşluk.

CHAPTER EIGHT



C Larke, boğazı düğümlemiş ve gözleri yanmış bir halde hayalinden çıktı. Fae'nin yüzüne baktı, kaşları çatılmıştı. Endişe. Başını adamın kucağına yasladı ve adamın sıcak elleri yüzünü sabitledi. Kurt yanlarında kışnedi.

"İyi misin?" diye sordu.

Ve duygularının sınırlarını kıran da bu küçük endişe eylemiydi.

"O geliyor," diye fısıldadı, sessizce hıçkırarak.

"Kim geliyor?"

Ama bunu dile getiremiyordu. Henüz söyleyemedi. Uzun dakikalar boyunca birbirlerine . Onun altın yansımasında kendini gördü. Eskiden olduğu kadını değil, yeni bir kadını. Olmak istediği kişiyi. Geçmişteki günahlarının hiçbirisi bu dünyanın bir parçası değildi, hiçbir şey onu farklı bir insan olmaktan alıkoyamazdı... yeteneğini bencil kazançlar için değil, iyilik için kullanan biri. Hayatının kontrolünü eline alabilirdi. Daha güçlü olabilirdi.

Vücudundaki armağan sanki aynı gibi kabardı.

Sonra kâbusun ilk bölümünü hatırladı. O "loto numaraları" aslında loto numaraları değildi. Onlar dünyanın yok oluşunu başlatan nükleer kodlardı.

Tanrım, kendini hasta hissetti.

"Sorun ne? Ne gördün?" Adam, kadının dış görünüşüne ve kalbini saran trajik gerçeğe doğru bakıyor gibiydi.

Ondan kurtuldu ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Mide bulantısı içinde yuvarlandı. Suçluluk duygusu. Kemiklerini kıran bir suçluluk.

"Nefes alamıyorum," diye hırıldadı ve titreyen parmaklarıyla pelerinin boyun bağıını gevşetmeye çalıştı. Savaş onun suçuydu. Yeteneğini kullanarak şifrelerin numaralarını çözdüğünde ne işe yaradıklarını . Savaşı durduracağını söylemişti. Ama savaş o yarattı.

Onun hatası.

Hepsi kendini dinlemediği içindi.

Gözlerini sıkıca kapattı. Her zaman bir şekilde seçme şansı vardı. Göz kapaklarının ardında geçmişin günahları parladı ve imgeleminden gelen görüntülerle şekil değıştirdi. Boşluk, Elphyne'in bir haritasını işaret ediyordu. Ama o *bu* zamandaydı. İlk başta bunun kendi zamanında olanların bir tekrarı olduğunu düşünmüştü ama... o diğerk imgelem. Ateş ve patlamalar. Onlar gördüğü Fae'lerdi.

Tabii konuda bir şey yapmadıysa.

Kadının omuzlarını kavrayan Rush'ın yüzünü karanlık bir ifade kapladı. "Ne gördün?"

"Fark etmez."

"Yalan

söylüyorsun."

Kurdu ona hırladı. Dudaklarını sıkıca kapattı. İnsanlar onu kötü olarak görürse nasıl bir fark yaratabilirdi? Zaten insanların düşman olduğuna dair önyargılı bir düşünceyle mücadele ediyordu.

"Söyle bana," diye emretti.

Bu kez, fae'nin sözleri vücudunun içine ulaşıyor, ses kutusunu kavırıyor ve çalışmasını talep ediyor gibiydi. Karıncalanan bir güç onu dudaklarını oynatmaya zorladı. Duramadan utancını ağzından kaçırdı. "Geçmişimi gördüm. Dünyanın sonunu getiren silahları ateşleyen nükleer kodları ortaya çıkarmalarına yardım ettiğim anı gördüm. Ve bu zamanda da aynı ateşli yıkımı gördüm."

Daha önce hiç görmediği bir karanlık fae'nin üzerine çöktü. Vücudundaki her kas gerildi. Burun delikleri alevlendi. Çenesi sıkıştı. "Eski dünyayı yok etmekten sorumlu olan sen misin? Söyle bana."

Alarm, omurgasında patinaj yaptı. Daha önce olduğu gibi, kelimeler kontrol edilemeyen bir sel halinde ağzından döküldü. "Evet. Ama bunu bana o yaptırdı."

Sanki bu onu mazur gösterirmiş gibi. Dünyanın sonu geldi. Laurel yine de öldü.

Sustu. "Biri seni zorladı mı?"

"Evet." Parmaklarını boğazına götürerek sözlerini hareketleriyle durdurmaya çalıştı. Ne haltlar dönüyordu?

"Seni kim zorladı? Seni kim kullandı?"

"Erkek arkadaşım. Onun patronu. Bones adında başka bir paralı asker." Korku boğazını tıkadı. "Bana ne yapıyorsun?"

"Seni pazarlığımız için zorluyorum." "Beni konuşturuyor musun?"

"Ben de seni hareket ettirebilirim."

Bunun dehşeti ona çarptı. Bunca zamandır onu kayıtsızmış gibi davranarak uyutmuştu. Bağlar bir hileydi. Ona her şeyi *yaptırabilirdi*.

"Seni pislik." Sarsılarak adamın elinden kurtuldu. "Bunu benden zorla almaya hakkın yoktu."

"Yaptığım iyi bir şey. Yakaladığım kadın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Hayatımı kurtarmak için nasıl bir pislikle pazarlık yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu." "Bana seni zorlayan şu kişiden bahset."

"Peki sen bana en derin, en karanlık utancından bahsedecek misin? O mavi gliflerin orada olmasının bir sebebi var. Hoşuna gitmeyen bir sebep. Seni onlara bakarken gördüm. Mükemmel değilsin."

Kollarını kavuşturarak pazularını dışarı çıkardı ve kadının bakışlarına karşılık verdi. "Seni zorlamak zorunda mıyım?"

İçini çekti, birden kendini bitkin hissetti. Bir şeyleri saklamaya çalışmanın ne anlamı vardı ki? Gözlerini Elphyne ormanlarına dikti.

"Kurt diye bağıran çocuğun hikâyesini hiç duydun mu?" diye sordu. Dudakları kıpırdadı ama başını salladı.

"Ailesinin koyun sürüsüne çobanlık yapan bir çocuk hakkında. Bunu tek başına yapmak o kadar sıkıcıymış ki, otlakta bir kurt avlanıyormuş gibi yapar ve anne babasının gelip bakması için çığlıklar atarak koşarmış. Ne zaman kontrol etmek için aşağı inseler, orada çocuğun gülmesinden başka bir şey yoktu. Bir gün otlığına gerçek bir kurt girmiş ama yardım istediğinde kimse gelmemiş. Çocuk yenmiş."

Clarke dağın çorak tarafına döndü ve yaşamın yokluğunu fark etti.

"Hayatım boyunca bu vizyonları gördüm" dedi. "Bazıları gerçeğe dönüştü ama çoğu . Çocukken hangi rüyanın gerçek olup olmadığını anlamanın bir yolu yoktu. Annemin cevabı çekip gitmek oldu. Sorunları olan bir kızla başa çıkamazdı. Babam benim yanımdaydı. Bana elinden geldiğince yardım etti ama bana asla inanmadı.

"Onun ölümünü gördüm. Sağlıksız yaşam tarzından kaynaklandığını gördüm, ama bana inanmadı, çünkü gerçeklerle birlikte birçok yalan söyleyerek büyüdüm. Psişik güçlerim her zaman güvenilir değildi ve bazen dikkat çekmek için bir şeyler uyduruyordum."

Gözlerini sildi. "Bir kişi bana her zaman inandı. Benim küçük tuhaflıklarımı bir imparatorluğa dönüştürdü. Sonra da yeteneklerimi daha kötü birine sattı. Oradan çıkacak cesareti ya da desteği bulduğumda artık çok geçti. Olan olmuştu."

Ada ve Laurel ve onların dostluğu olmasaydı, Clarke Bishop'ı asla terk etmezdi. Ona bağlıydı. İki arkadaşını düşünmek vücudunda bir sızıya yol açtı. Onları özlemişti. Hem de çok.

Yanındaki büyük fae gözlerini kısarak uzaklara baktı ve bir şeye odaklandı.

Daha önce fark etmemişti ama şimdi gökyüzüne uzanan bir yapı görebiliyordu. Onları ayıran pustan soluk ve mor görünüyordu, ama açık bir şehirdi. Ortada yüksek gökdelenler ve onları çevreleyen kristalden donuk bir duvar.

"Bu..." Ama o biliyordu. Bir sonraki kelimelerinin doğruluğu onları ortaya çıkardı. "Burası insan şehri."

Başını salladı.

"Ama"-daha fazla odaklandı-"yüksek binaların tepesinde ne var, aralarına asılmış bir şey mi?"

"Bu dikenli tel. Kanatlı fae'lerin şehre yukarıdan girmesini engelliyor. Daha doğrusu, eğer girerlerse, uçarak çıkmalarını engelliyor."

"Yani... kanatlı fae'leri kesmek için tel mi kullanıyorlar?"

Acımasızca başını salladı. "Ve onlara elektrik vererek, sonra da araştırma için bedenlerini saklayıp parçalara ayırarak."

Kaşlarını çattı. "Ama bu aynı zamanda şehre düşen herhangi bir kanatlı yaratığa da zarar verir değil mi?"

Göz göze gelmeleri her şeyi anlatıyordu. Evet, tüm hayvanlar zarar görüyordu ve evet, insanların ne kadar aşağılık olabileceğini anlıyordu. Kendisi de onlardan biriydi ama yine de yutması zor bir haptı.

İyi biri olmayabilirdi ama iyi insanlar tanıyordu. Arkadaşları Laurel ve Ada iyiydi. Ada istismara uğramış hayvanları kurtarıyor ve onları vahşi doğada rehabilite ediyordu. Laurel bir fitness imparatorluğu işletiyor ve aile içi şiddet mağdurlarına kendini savunma dersleri veriyordu. İkisinin de onunla arkadaş olmak istemesi Clarke'ı hâlâ şaşırtıyordu.

"Dışarıda iyi insanlar da var," diye ilan etti. Bazılarının hâlâ var olduğu kesindi.

"Ve kötüler de var," diye yanıtladı Rush. "Ama Kuyu'nun umurunda değil. Bu toprakların umurunda değil. Sadece hayatta kalmak ve gelişmek istiyor. Hayatın kurallarını biz seçmiyoruz, ama onlara uymazsak kaderimizde hiçbir şey yok demektir."

Sözleri kâbusundaki boşluğun bir yankısıydı. Sinirleri paramparça olmuştu. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Bir süre geçene kadar uzaktaki Kristal Şehir'e bakmaya devam ettiler ve adam konuşmaya başladı.

"Benim dışımda sadece bir fae o şehirden sağ salim kurtuldu. Bir karga şekil değiştiren. Gençliğinde bir cesaretle aşağıya uçan meraklı bir hırsızdı. Dikenli tellerdeki boşluklardan düştüğünde karga formundaydı. Aptal, aynı telin dışarı uçmasını imkânsız kıldığını fark etmemişti ve o yer kutsallıktan arındırılmış bir toprak olduğu için, oradaki Kuyu'dan su çekemezsiniz. Her şeyin doğal düzeniyle çok fazla oynamışlar. Tek bildiğimiz, kişisel mana depolarını tüketmiş olduğu ve zaman boyunca orada bir karga olarak sıkışıp kaldığı, yer değiştiremediği."

"Peki ya biraz kalmış olsaydı?"

"O zaman içinde bir ya da iki vardiya olabilir."

"Bilmiyor musunuz?"

"Bir gün Elphyne'de bir karga olarak yeniden ortaya çıktı. Tekrar eski haline dönmesi biraz zaman aldı ve tekrar tutarlı bir şekilde düşünüp konuşması daha da uzun sürdü. Yaşadığı dehşetten hiç bahsetmedi... eğer

onları hiç hatırlayamadı. Dışarı çıktığında Muhafızlara katıldı. Şimdiye kadar sahip olduğumuz en acımasızlardan biri."

"Özür dilerim."

"Ne için?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sanırım her şey için."

"Senin merhametine ihtiyacımız yok." Elini cebine attı ve bir şeyi kavradı. Yüzü sertleşti ve sonra ipi eline aldı. "Hadi gidelim."

Clarke dağdan aşağıya doğru yaptığı yolculuğun geri kalanında kendini yeni gerçekliğiyle yüzleşmeye zorladı. Vegas'ın yakınında değildi. Vegas gitmişti. O gelecekteydi. Büyünün umutsuzca çiçek açmak istediği, ancak insanların solan açgözlülüğünün hâlâ hüküm sürmek istediği yabancı bir dünyadaydı. Ama bütün insanlar kötü değildi. Aslında çoğu değildi. Yankesicilik yapmış ve insanları dolandırmıştı ama bu hayatta kalmak içindi. Kötü hisler beslemediği insanlardan asla bir şey çalmamıştı. Kendini asla ahlaksız biri olarak görmedi.

Ama iyi miydi?

İyi bir insan önsezi güçlerini hırsızlık yapmak için kullanmaz. İyi bir insan, bedeli ne olursa olsun, rüyalarındaki kötülüğün gerçekleşmesini engellemeye çalışırdı. Ona hayatta ikinci bir şans verilmişti. Bu dünyaya ikinci bir şans verilmişti. En azından buna değmesini sağlamaya çalışmalıydı.

Emin olduğu tek şey, onu esir tutan bu fae'nin en karanlık utancını bildiğiydi ama yine de ona öğrenerek bakmıyordu. Belki de en karanlık utancı onunkinden daha kötüydü.



CLARKE kayalık arazide ilerledikçe karlar eriyor ve ortaya taze toprak ve bereketli bir doğa çıkıyordu. Aşağı indikçe daha da huysuzlaşıyordu. Eski hayatını yaşama biçimi yüzünden dünyanın nasıl değiştiğini görünce içinde bir şeyler değişti. Dağın bir tarafında ölüm, diğer tarafında ise yaşam vardı. Kendisinin de bir rolü olsa da, dünyayı kasıtlı olarak yok eden insanlarla aynı kefeye konmak istemiyordu.

Fae'nin sözleri geldi. *"Hayatın kurallarını biz seçmiyoruz, ama onlara uymazsak, kaderimizde hiçbir şey yok demektir."*

"Biliyor musun," dedi patikadaki bir çukurdan kaçarken. "Saatlerdir yürüyoruz ve sen bana hâlâ adını söylemedin."

Ayrıca yorgun, kaşıntılı ve açtı.

Fae onu kürek kemikleri arasından dürttü. Neredeyse ayağını kaybediyordu.

Dev bir kılıcı, korkunç dişleri ve onu ikiye bölebileceğinden emin olduğu güçlü bir vücudu olabilirdi ama içgüdüğü korkuyu hissetmiyordu. Onun sözlerini ve hareketlerini kontrol etme yeteneğine sahipti ama bu gücü daha yeni kullanmıştı. Ona doğru döndü.

"Çıkarın şunları üzerimden," diye talep etti. "Özgür bırak beni."

Burnundan aşığı baktı ve bakışlarını bağlara doğru kaydırdı. Nefesi boğazında düğümlendi ve bir an için içgüdülerinin ciddi bir konuşmaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Ama sonra ona doğru hareket etti. *Hızlıca.*

Onu nefessiz bırakan bir hızla ve güçlü elinin bir hareketiyle, kemik bıçağı bağlarını kesti. Clarke'ın yumrukları iki yanına düştü.

Öne doğru eğildi, tehditkâr varlığı yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Ve sonra kokladı, burnunu yanak, çene ve boynunda gezdirirken burun delikleri genişledi. Kaldığı yerde. Nefes verirken sıcak hava püskürdü ve tüyleri diken diken oldu. Gözünün altındaki dövme parladı, ürkütücü mavi bir ışıltı yaydı, keskin dişlerini gösterdi ve havayı ısırды, duyulabilir bir tıkırtıyla kopardı.

Clarke ciyakladı. Omurgasında bir korku titremesi belirdi.

Kaşlarını kaldırdı. "Özgür olman önemli değil. Kaçmayacaksın."

"Peki neden? Beni kalmaya zorlayacağınız için mi?"

"Çünkü kadın," diye homurdandı, ağzı vahşi, hınzır bir sırıtışla kıvrıldı, "tenindeki o tüylerin diken diken olmasının sebebi benim. Çocukların kâbus görmesinin sebebi benim ve orada" -sadece birkaç yüz metre ötedeki gölgeli ormanı işaret etti- "kâbuslardan çok daha kötü şeyler var. Bir gün daha nefes alacak kadar yaşamanızın sebebi benim."

"Yani bir canavarla savaşmak için bir canavara ihtiyacım var, mi?"

Aptal kadın. Canavarı kışkırtmayı bırak.

Gözleri kısıldı ve bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Ormanın derinliklerinden doğaüstü bir uluma geldi. En azından Clarke bunun bir uluma olduğunu düşünüyordu. Bu yabancı yerde herhangi bir yaratık olabilirdi. Evcil kurdu kaskatı kesildi ve tüyleri diken diken oldu.

Ormanı izleyen fae, tamamen insanlık dışı bir şekilde durgunlaştı. Kılıcına uzandı. Parmakları kabzaya sıkıca kenetlendi. Parmak eklemleri beyazladı. Kulakları diken diken oldu.

Yapraklar hışırdadı ve ağaçlar gecenin çökmekte olduğunu fısıldadı. Sonra gerginlik omuzlarını terk etti ve kılıcı bıraktı. Kadına kendini beğenmiş bir bakış fırlattıktan sonra kasılarak uzaklaştı ve birkaç dakika önce onu endişelendiren ormana doğru ilerlemeye başladı.

Lanet olsun. Ayaklarını yere vurmak istedi.

Kendini beğenmiş piç.

Sırf ona inat olsun diye gitmeliydi. Ama nereye gidecekti ki? Fae ve hayvanları dikenli tellerle çevrili bir tavanda vahşice öldüren insan şehrine mi? Dehşetinin kaynağının geldiği yere mi? Hayır, teşekkürler. Gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. Yabancı bir yerdeydi ve tek başınaydı. Gece dışarıda tehlikeler vardı ve içgüdüleri Fae'yle gitmesini söylüyordu. Üstünlük ondaydı.

Ona yetişmek için acele etti, çünkü onun bilmediği bir şey biliyordu. Kâbuslarla arkadaş olabilirdi. Pratik yapmıştı.

CHAPTER NINE



Clarke, fae'nin arkasındaki patika boyunca gümbürdedi. Sanki onu korkutmuyormuş gibi, kararmaya başlayan ormana doğru ilerlemeye devam etti.

budaklı ağaçlar vücudundaki her kemiğin titremesine neden olmadı. Ağaçların en sık olduğu yerde durdu ve kararan gökyüzüne baktı.

"Bu gece burada kamp kuracağız," dedi ve ağır sırt çantasını yere bıraktı.

Enkaz, taş ve yaprakları on metre çapındaki bir alandan karıştırdı ve ardından çantasından altı metre çubuk çıkarmakla meşgul oldu.

Midesi gurulduyordu. Cildi kaşındı. Botları sürtünüyordu. İyi bir banyo yapabiliirdi. *Bunu çoktan aştım.*

İç çekerek, "Lütfen bana adını söyler misin? Bana söylediğin zaman sormayı bırakacağım."

Ona güvenmesini sağlamak zorundaydı ve ilk isimler her şeydi.

Adamın gözlerindeki belirsizlik kadının içini ürpertti. Bu işte onun söylediğinden daha fazlası vardı. Belki de kanundan kaçıyor olabileceğini düşündü, eğer burada böyle bir şey varsa. Kendisine Muhafız diyordu ama belki de ceketindeki logo dostane bir yerden gelmiyordu.

Başını onun tarafa doğru eğdi. Ondan ya da sorudan kaçamazdı.

Sinirli bir çıkardı. "Dediğim gibi, benim bir adım yok. Ben bir hayaletim."

Bir daire şekli oluşturana kadar her bir çubuğu toprağa saplamaya devam etti.

Bir Hayalet.

Tamam. İlerleme kaydetmişlerdi. Ama hâlâ yeterli değildi.

"Peki bu ne anlama geliyor? Bana oldukça gerçek görünüyorsun."

Son çubuğu da sapladı ve kadının üzerine yürüdü. "Seni hiç ilgilendirmez."

"Tahmin mi?" Neden olmasın? Son zamanlarda tahminleri doğru çıkmıştı. Yanında bir tür zorlamaya ihtiyacı yoktu. Zaten dahili bir yalan dedektörü vardı.

Gözlerinde korkuya benzer bir şey parladı ve sonra sertçe kenetlendi. "Tamam. Bana Rush de."

Gülümsemesini saklamaya çalıştı ama . *Sonunda.*

Gülümsemesi onu şaşırttı. İki kez baktı, rahatsızlık verdiğini anlamasına yetecek kadar uzun bir süre durakladı ve sonra diz çöktü. Kurdunun gözlerinin içine bakarak sakince şöyle dedi: "Geri dönmelisin. Kulübeyi koruman için sana ihtiyacım var ve sürünün de sana ihtiyacı var."

Kurt sızlandı, ama Rush kulaklarının arasına şefkatli bir fırça attı, ayağa kalktı ve bir kışkırtma hareketi yaptı. Kurt geldikleri yoldan geri döndü, omzunun üzerinden Rush'a son bir kez baktı ve sonra yoluna devam etti.

Clarke, Rush'ın kurt gittikten sonra yüzünü buruşturmasını gözden kaçırmadı. Kurt uzaklaştığında kendi kendine mırıldandı: "Bu orman onun gibi yaşlı bir kurt için uygun değil. Kendi başına kalsa daha iyi olur."

Kazıkların çevresini kontrol etmeyi bitirdikten sonra güvenli çemberin ortasına oturdu ve sarılmış bir paket kurutulmuş et ve kuruyemiş çıkardı. Karnını doyurduktan sonra isteksizce ona birkaç lokma uzattı. Clarke yemeğini yerken sırt çantasını başının arkasına itti ve uzun bacaklarını uzattı. Tek kelime etmeden gözlerini kapadı, rahatlamak için kıpırdandı ve sonra gevşedi.

Ciddi misin?

Bir iki dakika sonra, onun pes edip uyuduğunu düşüneceğinden emin olduğunda, yüksek sesle çiğneyerek "Bu çubuklar ne için?" diye sordu.

Sessizlik.

Tekrar sordu. "Bilirsin, çubuklar?" Homurdandı ve ondan uzaklaştı.

"Rush."

Omuzlarındaki gerginlik, ona adını söylediği için pişman olduğunu gösteriyordu.

İçinden onu kızdırmak için inanılmaz bir dürtü geçti, ama bir tanrının özdenetimini kullandı ve bunu içinde tuttu. Dirseklerini bacaklarına dayadı, başını ellerinin arasına aldı ve öne doğru eğildi. Bakıyordu.

Eğer adam uyuyakalırsa, sırt çantasını karıştırabilirdi. Biraz para bulabilirdi. Ondan kaçmayı başardığında ona yardım edecek bir şey. Aldığı her nefeste göğsü kıpırdıyor ve kemerindeki bıçak eğilerek güneşin solmakta olan ışığını yakalıyordu. Kabzasına mücevherler yerleştirilmişti. Mücevherler her zaman nakit para kadar iyiydi.

Bir gözünü açması uzun sürmedi. Sonra bir başkasını. Dikkati göğsüne yöneldi ve gömleğinin açıkta kaldığını anlamasına yetecek kadar uzun süre oyalandı. Ona verdiği tunik çok büyüktü. Bu sıcak oyalanma meme uçlarının kasılmasına neden oldu.

Bakışlarını onun dudaklarına, sonra da şehvetli bir meydan okumayla kilitlenip ısınan gözlerine kaldırdı. Karanlık bir kaş kalktı. Mesaj açıldı. "*Sen varsan ben de varım.*"

Kadınlığını istediğini elde etmek için hiç kullanmamıştı ama bunun işe yaradığını da inkâr edemezdi. İnsan ya da fae olmasına bakmaksızın, adam onu çekici buluyordu ve bu ona biraz güç veriyordu.

Dağın iki tarafının anısı aklına geldi. Biri ölü. Biri yaşayan. Bu sefer işleri farklı yapacağına yemin etmişti. Artık manipüle etmek, gizlenmek ya da yalan söylemek yoktu. En karanlık gerçeği dışarıdaydı ve dünya parçalanmamıştı. Bu fae ona derin bir küçümsemeyle bakmamıştı ve eğer bunu yaparsa... istediğini elde etmek için bedenini kullanırsa... o zaman eski numaralarına geri dönecekti.

Çılgınca bir an için kendi geleceğini görebilmeyi diledi, o zaman fae'lerle arasında neler olacağını tam olarak bilebilirdi. Ama her zamanki gibi, bir çırpıntı ya da vızıltıdan daha güçlü hiçbir şey kendi hayatını etkilemedi. Uyarılar. Hepsi bu kadar. Ve o

onun söz konusu olduğu yerde hiçbir şey. Bu iyi bir şey olmalı, diye düşündü.

Onu düşmanı sanıyordu, ama onun düşmanı değildi.

"Kazıklar hakkında bilgi edinmek istiyorum," diye itti ve çubukları işaret etti.

Gerginlik dağıldı, gözlerini tekrar kapattı. "Her şeyi biliyor gibi görünüyorsun. Tahmin et."

Etrafına baktı. Tamam. Bir test. Belki o da aynı şeyi istiyordu. Derin bir nefes aldı ve çubuklara odaklandı. Tepelerine deri bir kordonla sarılmış taşlar vardı. Işıktaki fark etmemişti ama şimdi güneş ufkun ötesine dalmıştı ve taşlar ısıllı parlıyordu.

"Güneş enerjisiyle çalışan ışıklar mı?" diye sordu ama kelimeler ağzından çıktığı anda yanlışı olduğunu anladı. Düşüncelerini hayallere, hayallerini de gerçeğe dönüştüren bir yıldırım gibi cevabı biliyordu. "Hayır. Onlar bundan daha fazlası. Onlar korunmak için. Neyden korunmak için?"

Tek gözünü açtı ve sonra kapattı. "Biraz dinlen, insan. Ormanın bu kısmında geceler kısadır." Durakladı, daha derin bir rahatlamaya dalarken nefesi kesildi. Tam onun uyuduğunu düşünürken, "Ve rüzgârı dinleme," diye mırıldandı.

"Neden olmasın?"

" da dinliyor."

Kahretsin. Ağaçların oluşturduğu parantezin ötesindeki karanlığa temkinli bir bakış attı. Bir şeyler ona bakıyor gibiydi. Göremediği, sadece hissedebildiği şeyler. Titreyerek ödünç aldığı pelerini omuzlarına sardı ve ışıldayan kazıkların sağladığı dar alana uzandı. Havadaki böcek vızıltılarını, kollarındaki ve bacaklarındaki hayali kaşıntıları görmezden gelmeye çalıştı. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın, izlendiği hissinden kurtulamadı ve rüzgâr duyulmayan kelimeler fısıldadığında, uyuyan esirine daha da yaklaştı, bunun olacağını bildiği ve bu yüzden ellerindeki bağları kestiği için sinirlendi. Onun korumasına ihtiyacı vardı. Tüm bunları bilmesine rağmen, adamın kendini gibi bir canavar olmadığı fikrine hızla alışmaya başlamıştı.

Ayaklarını sürüyerek yaklaştı.

CHAPTER TEN



A Clarke'ın sağından gelen hırıltı ve tırmalama sesleri onu bir anda uyandırdı. Şafağın aydınlattığı bir adam silueti üzerinde geziniyordu. Gözlerini kırıştırdı ve Rush'ın yüzünü tanıdı. onunkinden. Sabah sarılmak için mi geliyordu? Zihninin hâlâ uyanık olan bir kısmı itiraz etse bile, durgun bedeni buna itiraz etmedi. Güzel kokuyordu. Rahatlık gibi. Nefesini tuttu ve belli belirsiz gülümsedi. Ama sonra...

Gözlerinde eğlence parladı. "Oynamak isterdim prenses ama bir warada sizi yemek üzere."

Adam hareket etmeye devam etti. Korunmak için ellerini kaldırdı ama adam vücudunun üzerinden geçip sağ tarafına bir şey sapladı. Tiz bir ciyaklama havayı doldurdu ve sinirlerini bozdu.

Aman Tanrım. Bu da ne böyle?

Yüzünü ovalayarak gözlerini kırıştırdı ve Rush'ın kılıcının altında kıvranan şeyi görünce midesi bulandı. Rush'ın pazuları ceketinden taşmış, domuza benzeyen bir hayvanı yere mıhlamak için zorlanıyordu. Vahşi, kıvranan hayvan Clarke'ın yattığı yerden sadece bir adım uzaktaydı. Keskin dişleri, çene kemikleri ve kösele gibi siyah derisiyle hayvan, yaban domuzu ile böcek arası bir şeydi. Fıçı gibi bir göğsü, keskin pençeleri ve altı bacağı vardı. Eğer o şey ona ulaşırsa...

Rush onun hayatını kurtarmıştı.

Yaratık hâlâ Rush'ın kılıcının altında kıvranıyor ve çığlık atıyordu. Çığlıkları Clarke'ın kemiklerini sızlattı. Rush kılıcını yere sabitlemek için bükte. O uğursuz lekeye bakmamaya çalıştı.

Canavarın altında çiçek açıyordu. Gözlerini kapatırsa, acı çeken normal bir hayvan gibi ses çıkarıyordu. Belki de öyleydi.

"Tut şunu." Rush eline cam bir kap tutuşturdu. "Serbest kaldıklarında manabeeze'i yakala. Yakalayabildiğin kadar yakala."

"Ne?" diye soluk soluğa kaldı, hâlâ sersemlemiş ve kafası karışmıştı.

"Manabeeze." Cam silindiri kadının elinden kaptı ve yarısına kadar çevirdi. Açıldı. Sonra sanki hava alıyormuş gibi bir süpürme hareketi yaptı. Sonra kabı kapattı.

"Ben aptal değilim," diye homurdandı Clarke. "Bir konteynırın nasıl kapatılacağını biliyorum."

Dudağı tek taraflı bir sırıtışla kıvrıldı. "Birileri sabah insanı değil."

Aynı şeyi onun için söyleyemezdi. Uyandığında en az uyurken olduğu kadar yakışıklıydı. Saçları sanki ellerini içinden geçirmiş gibi geriye taranmıştı. Sakalı biraz daha gür görünüyordu ama dağınık değildi. Gülen gözlerle onu izliyordu. Vücudu çok lezzetli bir şekilde uğuldadı ve uyandığında onu gördüğündeki ilk düşüncesini hatırladı. Sabah kucaklaşması fikri hoşuna gitmişti. Aptalcaydı. Bunu düşünmemesi bile gerekirdi ama yarı uykuluydu. Gardını indirmişti. Ve yalnızdı.

Tanıdığı hiç kimseden binlerce yıl uzakta olmak istemiyordu. Kabusların tek arkadaşı olmasını istemiyordu. "Evet, sürekli ateş ve ölümle ilgili rüyalar görseydin sen de sabah insanı olamazdın." diye ağzından kaçırdı.

Yalancı. Dün geceki rüyaları kâbussuzdu. Bu sadece yanında kendini güvende hissettiği biri olduğunda oluyordu.

"Sen kafa karıştırıcı bir kadınsın Clarke." Bıçağını kullanarak kadının elindeki cam kabı aceleyle işaret etti. "Manabeeze'i yakalamak için kullan."

Manabeeze hakkında hiçbir şey bilmediğini bir kez daha açıklamak için ağzını açtı ama adam yaratığın başını kavrayıp boynunu germek için tutunca sustu. Vücudundaki her çizgi, küçük yaratığa dokunmak canını acıtıyormuş gibi gerildi ve gerildi. "Hazır mısın?"

"İ-"

Sesini alçalttı ve gözlerini kapatarak saygı dolu bir dua mırıldandı. Boynunu keserek onu öldürdü ve sonra "Şimdi" dedi.

Sarsıldı ve sonra çok garip bir şey oldu. Küçük beyaz ışık topları hayvanın vücudundan vızıldayarak çıktı ve bir sürü halinde havada asılı kaldı.

"Yakalayın onları!" Rush havladı. Sırt çantasından bir konteyner daha çıkardı.

Ayağa fırlayan Clarke cam kabı açtı ve alabildiği kadar ışık topunu almaya çalıştı. Huzursuz enerji vücudunda dalgalanıyordu. Heyecandan bir yip sesi çıkardı. Ateşböceği yakalamak gibiydi. Çemberin etrafındaki lanet şeyleri kovaladı, onlar tembel bir şekilde etrafına üşüştiler, etrafındaki her turda daha da hızlandılar ve daha yükseğe uçtular. Bir tanesi yüzünü okşadı, elektrikli bir okşayış gibi gıdıkladı. Kıkırdadı. Işıktaki çok saf bir şey vardı.

Bahçedeki bir okul kızı gibi dönüyor, kulaktan kulağa sıırıyordu. Tam zamanında durdu ve tek bir erkek maymunun sarhoş bir şekilde vızıldayarak kendisine doğru geldiğini gördü.

Rush da aynı gördü. "İzin verme-"

Göğüs kafesine çarptı ve varlığının içine işleyerek sıcaklık yaydı.

"İçinden geçiyor." Rush'ın omuzları çöktü.

Clarke kendini sersemlemiş hissetti. Zemini kim hareket ettirdi? Tökezleyerek zar zor dik durdu ve Rush'ın kollarına yuvarlandı. "Ne... Neyim var benim?"

Başını salladı ve onu düzeltti. "İçinden geçmesine izin vermemeliydin. Şimdi bedelini ödeyeceksin."

"Visa kabul ediyor musunuz?" Kıkırdadı ve sonra elini ağzına kapattı. Neden gülüyordu? Çünkü komikti! O da kendini komik hissediyordu. Etrafındaki dünya aşırı odaklanmış ve aynı zamanda yumuşak bir hal almıştı.

Rush, vızıldayan manabeeze ile dolu parlayan cam kutuyu onun elinden kurtardı. Dizleri büküldü ve poposunun üzerine sertçe indi, yeni bir günle birlikte pembe ve sarı renklere bürünen gökyüzüne tembelce göz kırptı. Ama vücudunda bir fokurdama hissetti. Ayak parmaklarının ucundan saçlarının ucuna kadar. Ki bu çok garipti. Saçın duyguları yoktu.

Tekrar güldü.

"Harika hissediyorum." Ona aptalca bir sırıtış fırlattı.

Ödülünü istifledi. "Sadece bir tane olduğu ve bir warada'dan geldiği için şanslısın."

"Bir warada mı?"

"Fark etmez. Mesele şu ki bu şey çok güçlü. Eğer daha güçlü bir varlıktan mana almış olsaydınız, şu anda diğer şeylerin yanı sıra onların hayatlarının anılarını da halüsinasyon olarak görüyor olurdunuz."

Gözlerini kırıştırdı. Vay canına. "Yani bu... bu uyuşturucu gibi bir şey."

"Bu şey kutsaldır. Ölmeden önce vücudunuzda kalan son manadır. Hepsi de kazançlı olan pek çok kullanım alanı vardır."

"Öylece bırakırsan ne olur?"

"Gezegenin kozmik manası olan Kuyu'ya yeniden katılır."

Clarke iç çekti. "Kulağa çok hoş geliyor. Kozmik. Tekrar söyle de dudaklarının hareketini izleyeyim. Coz-mik."

Gözlerini devirdi ama mizahını gizleyemedi. "İşte "

"Hey, oldukça havalı olduğunu biliyorsun, değil mi? Görüldüğün kadar korkutucu değilsin."

Gülümsemesi düştü ve kaşlarını kaldırdı. "Güzel."

"Evet, yani," diye devam etti, "bir keresinde bana her hafta loto numaralarını söyleten bir adamla çıkmıştım. Sonra beni, diğer numaraları söylemem için arkadaşımın tırnaklarını söken korkunç bir adama sattı." Sesi yumuşadı. "Onunla çıktığıma inanamıyorum."

Rush ona baktı. "Yüzen birine benziyor."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama merak etme, hak ettiğini buldu." Tanıdığı diğer herkesle birlikte o adam da eski dünyasıyla birlikte ölmüştü. Açgözlülüğü ona sonunda hiçbir şey kazandırmamıştı.

İkisini Elphyne'in haritasını incelerken gördüğünü hatırladığında omurgasında bir ürperti belirdi. Belki de ölmemişti.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sadece iyi hisler, lütfen."

Rush ona uzun uzun baktı, sonra warada'ya gitti ve dikenli kuyruğunu incelemek için kaldırdı. Sürekli yüzünü buruştursa bile, o pislik suratlı Bishop'tan çok daha iyi biriydi. Ya da onun şeytani arkadaşlarından. Bu kadar yüzer-gezerlik yeter.

Kıkırdadı. Ne tuhaf bir ifade.

Ama Rush. Onu kullanmaya çalıştığı gerçeği olmasaydı, ondan hoşlanabilirdi.

"Kaşlarını çattığında da çok tatlı oluyorsun." Çenesini elinin üzerine koydu. "Beni bir şeyler yapmaya zorlamayı bırakırsan arkadaş olabiliriz, biliyorsun."

CHAPTER ELEVEN



Rush, Clarke'ın sözleri karşısında dondu kaldı.
Arkadaş olabiliriz.

Sorun şu ki, Warada'yı elinde tutuyordu.

dondu ve temas hastalığı onu vurdu. Bir anti-adrenalin sarsıntısı gibi, lanet enerjisini aşağı çekti, tıpkı başka bir yaratığa dokunduğunda her zaman yaptığı gibi. *Çok aptalcaydı.* Yaratığın boğazını kestiğinde kendini kötü hissettiğini biliyordu ama uyarıyı görmezden gelmişti, tıpkı Gray'i tırmaladığında ya da gıdıkladığında yaptığı gibi. Dikkatinin dağılması aptalcaydı ama güçlerini gasp eden bir adamdan bahsetmesi onu öfkelenirmiş ve üzerine çöken hastalığa dikkat etmeyi ihmal etmişti. O daha iyi biliyordu.

Mide bulantısı başlayınca eli açıldı ve leş yere düştü. Lanetin ikinci dalgası her zaman daha kötüydü. Clarke'ın dağınık halini fark etmeyeceğini umarak acıyı içinde tutmak için kendini tutması gerekti. Sakalının altı ve alnının üstü terden kaşınıyordu. Derin, eşit nefesler alarak lanetini tetikleyen şeye konsantre oldu.

Warada çevre kazıklarına bu kadar yaklaşacak kadar pervasızdı. Genellikle sihirli taş caydırıcı tüm yaratıkları, hatta daha büyük canavarları bile sıçrayarak uzaklaştırmaya yeterdi. Daha ormanın başındaydılar. Ormanı geçmeleri için birkaç gün daha geçmesi gerekecekti. Belki de bir şey yaratığı ürkütmüş ve onu çaresiz bırakmıştı.

Azalan acısını ısırarak bastıran Rush kendine dikkatli olması gerektiğini hatırlattı. Warada büyüklüğünde bir hayvandan gelen lanetli bir tepki katlanılabilirdi. Ama daha büyük bir yaratık için o kadar da değil.

Ormana baktı ve içten içe inledi. Eğer saldırıya uğrarlarsa, dokunmamaya dikkat etse iyi olurdu, yoksa düşman bölgesinde Crimson'ın bildiği kadar uzun bir süre etkisiz hale gelirdi.

Lanet olası lanet. Bunu aşmıştı. Lanet olası elli yıl ve o bunu tamamen aşmıştı. Fısıldayan Orman'dan ne kadar çabuk geçerlerse, Crescent Hollow'a o kadar çabuk varırlar ve onları Tarikat'a götürecek bir geçit taşıyı o kadar çabuk bulurlardı. Taş olmadan yolculuk yürüyerek haftalar sürerdi.

Rush, Starcleaverı canavardan çıkardı, bıçağı cesedin üzerine sildi ve sonra omzunun üzerinden kılıfına koydu.

Clarkea bir bakış, onu çoktan unuttuğunu ve elinin gökyüzüne bakışını incelediğini gösteriyordu. Ama sözleri hâlâ zihninde çınlıyordu.

Eğer beni zorlamayı bırakırsan.

Derin düşüncelere dalmış bir halde kalçasına vurdu. Kadın aşağılık bir şey yapmaya zorlanmıştı. Kadının mükemmel olduğu, onun merhametini hak ettiği gibi bir yanılsama içinde değildi ama aynı zamanda bir kadını kendi iradesine boyun eğmeye zorlayacak türden bir erkek de değildi... amcasının yaptığı gibi değil. Thaddeus'a hiç benzemiyordu ve Rush'ın Clarke'ı zorlamak için büyü kullanmak zorunda kalması hiç hoşuna gitmemişti.

Kasabanın ayyaşını yakalamak için yüzünü ona döndü ama kızın onu incelediğini fark etti.

"Ne?" diye sordu.

Hâlâ buğulu olan gözleri adamın sağ kulağına kaydı. Sallanarak ve dolgun dudaklarını bükerek, "Onlara dokunmak istiyorum," dedi.

"Oh hayır. Hayır, yapamazsın." Rush geri çekildi ama kadın ona doğru ilerledi. İki soluk eli havayı kavrayarak uzandı ve Rush'ın kafasını hedef aldı.

"Kadın." Kaçtı ve kadının ulaşamayacağı bir yere gitti. Sırtını ona dönüp başını sallayarak kutuları paketlemeyi bitirdi. "Manabee etkisi yakında geçecek. Sadece otur ve kendine zarar verme."

Böyle düşünmemeliydi. Arkasından yaklaştı ve dokundu.

Vücudundaki ağrıyan her kemik, hastalığın tekrar vurmasını bekleyerek kaskatı kesildi. Gözlerini kapatarak gerildi ama tek acısı acı-tatlıydı. Bir kadın dokunuşu. Kulaklarının kemeri üzerinde şefkatli bir parmak gezintisi. Kulak memesinin altına bastırıldığında mutluluk veren bir ıstırap kayması. Ve kürklü uçlara bir vuruş, sonra tekrar aşağı.

Vücudundaki her sinir, bu bağlantı karşısında şarkı söylüyordu. Kulaklar fae'ler için erojendi. İçini bir titreme kapladı. Gözleri dalgalandı. Uzuvarı gevşedi. Piç kurusu, kızın elini itti, başını kızın dokunuşuna doğru itti.

Oraya dokun.

"Çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı, ikinci kulağının kürklü ucunun tozunu alırken. "Tenimi karıncalandırıyor."

Bir ihtiyaç dalgası onu yıkadı. Uyarılma, teninin altında sıkı, sıcak bir ağırlığa dönüştü ve önceki gece ona doğru eğildiğinde nasıl görüldüğünü hatırladı, tüm kadınsı kıvrımlar ve baştan çıkarıcılık. Ona doğru döndü. "Dur," diye mırıldandı.

Geniş, naif gözler onunkilerle buluştu.

"Neden?" Rush'ın yanıtı boğazında düğümlendi.

Çünkü elbiselerini yırtıp seni içten hissetmek istiyorum.

Bir kadının dar, ıslak merkezine dalmak için ne kadar beklediğini bilmiyordu ve bunu gerçekleştirmek için geçeceği çizgilerden korkuyordu. Ama amcasının söylediği gibi bir sapık değildi. Ailesi asla bilmeseydi bile, *o bilecekti*.

Neden gerçekten. "Devam ."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerini iki yanına indirdi. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Başka bir şey var mı prenses?" Su tasını ona uzattı.

Dudaklarını düzleştirdi. "Dürüst olmak gerekirse, saatimi geri istiyorum."

"Saatin mi?"

"Bileğimden aldığın şey. Saati gösteriyor." Suratını astı. "Saatin kaç olduğunu bilmemekten nefret ediyorum. Sanki bilsem, o zaman

Nerede bilirim. Bu çok aptalca."

Başını iki yana salladı.

Rush ona plastik ve metal saati vermiyordu. Koruma kazıklarını bir kenara bıraktı ve bedeninin, kadının ona hissettirdiklerini unutmamasını diledi. Daha az yalıtılmış. Daha az unutulmuş. Ve dürtülerini daha az kontrol ediyordu. Ona kafa karıştırıcı bir kadın derken yanılmamıştı. Ondan olduğu kişi için nefret etmesi gerekmez miydi?

Ama o da herkes kadar iyi biliyordu ki, o anın sıcaklığıyla yapılan düşüncesiz bir hareketin korkunç sonuçları olabilirdi.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak sırt çantasını topladı ve en kalın ağaçların arasında dolambaçlı bir yoldan aniden inceldiği ormana doğru yürüdü. Ağaçlar ona doğru eğildi ve rüzgârda yer değiştirdi, yaprakları selamlayarak ya da uyararak hışırdadı. Bir türlü karar veremiyordu.

Onun kendisini takip etmesini beklerken tahrik olmasını engellemeye çalıştı ama hormonları kadının insan olmasını umursamıyordu. Bu dünyadaki zamanının sona erip ermediğini umursamıyorlardı. Tehlikeli bir yere girmek üzere olduğunu bile umursamıyorlardı. Yapabilse onu her yerde becerirdi.

Sikeyim.

Yüzünü ovaladı.

Hayır, yapmazdı.

Gümbürdeyen ayaklarının sesinden, onu takip ettiğini anladım. O da yola koyuldu.

CHAPTERTWELVE



A İki gün daha bitmek bilmeyen yürüyüşlerle geçti. Rush acımasız bir tempo belirledi. Clarke alışkın olmasa da alışkındı. Elphyne'de, hiç hareket etmiyorlardı.

metal kutular, insan şehirlerinde olduğu gibi. Yürümek ya da portalları kullanmak zorundaydılar. Kuyu'ya erişimi olmadığı için bir tane yaratamadı. Onun yerine mana yüklü bir taş bulması gerekiyordu. Bir portal taşı bulabileceği en yakın pazar Crescent Hollow'du.

Her gün güneş battığında kamp kuruyor ve şafakla birlikte doğuyorlardı. Kendini tekrar tahrik edici bir duruma sokmamaya kararlı olan adam, Elphyne'in gevezeliklerine ve sorularına rağmen mesafesini korudu ve konuşmaya girmeyi reddetti.

Her gece, onun uyuduğunu sandığında daha da yaklaşıyordu. Ve her gece kadınsı yorgunluğun küçük seslerini çıkarıyordu. İç çekişler ve inlemeler ona en yalnız anlarında hayalini kurduğu fantezileri hatırlatıyordu. Gecenin bir yarısı kendini ona uzanırken yakalıyordu. Her sabah bacaklarının arasında sert bir çelikle uyanıyordu ve içindeki kurt yüzeye daha yakındı, onun tadına bakmak için uluyordu.

Lanet kadın.

O gelene kadar, lanetinin sessiz yalnızlığını özleyeceğini düşünmemişti. Kimse cevap vermediğinde kelimeleri daha seyrek çıkıyordu. Kuyu'yla bağlantısının kesilmesi, son birkaç yılın kutsanmış bir sessizlik içinde geçtiği anlamına geliyordu. Ta ki ona kadar.

Sona erdirmek istediğinden tam olarak emin olmadığı bir şekilde onun derisinin altına girmişti. Avucundaki -pazarlık yaptıkları yerdeki- bir kaşıntı bu düşünceyi noktaladı. Yumruğunu sıktı ve önündeki yola konsantre oldu.

Crescent Hollow'u en son oğlu Thorne on iki yaşındayken Tarikat'a gönderildikten hemen sonra ziyaret etmişti. Bu kırk yıl önceydi. Kader acımasız, aç bir canavardı ve ölümden sonra da yemeye devam etti. Rush'ın babasını yemişti, Rush'ı yemişti ve hâlâ oğlunun peşindeydi. Rush'ın laneti kaldırması oğlu için gerekliydi. Alfa, amcası Thaddeus, Rush'ın oğlunun sürünün Tarikat'a yıllık hediyesi olacağını duyurduğunda yaşadığı paniği hatırlayınca içinde öfke hızla yükseldi.

Thorne'un, zorlanmasına rağmen bir Gardiyan'ın hayatını yaşamak zorunda olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Rush alfa olmalıydı. Tarikat'a katılmak isteyerek babasının hayatını asla mahvetmemeliydi ama asla bir Muhafız olmaktan pişmanlık duyduğunu söyleyemezdi. Sadece bundan önce ve sonra olanlar yüzünden.

"Peki, nereye gidiyorduk?" Clarke sordu.

Rush dişlerini gösterdi ve onu tersledi. Bu kutsanmış sessizliğin uzun sürmeyeceğini bilmeliydi.

Korkması gerekirdi. Geri sıçramalıydı. Ama Rush'a sadece göz kırptı, bekledi. Dokunuşunu kaybediyor olmalıydı.

Homurdanarak, onu ve kulaklarına tatlı şeyler fısıldayan rüzgârı duymazdan gelerek yoluna devam etti. *Biraz daha kal, Rush.* Yaprakların aydınlattığı toprak patikadan ve ağaçların arkasından sıçrayan toprak perilerinden başka bir şey dikkatini çekmeyene kadar sesleri duymazdan geldi. Onları tehlike haberleri için rüzgârdan daha güvenilir buluyordu. Sprite'lar rahatsız olmadığına göre yol temizdi.

İlerlemeye devam etti. Güneşin ışığı azalmıştı. Henüz kuşluk vaktiydi ama orman sıklaşıyordu ve içinde barındırdığı acımasız yaşam, gölgeli dokunuşunu her şeyin üzerine yayıyor gibiydi. Sanki başka bir dünyaya açılan bir bariyerden geçiyormuş gibi, yeşillikler ve cıvı cıvı kuş sesleri yerini ölüme ve ürkütücü bir sessizliğe bıraktı. Sıcaklık düştü.

Buraya gelmişlerdi. Yolculuklarının son ayağı. Bu rotayı izlerlerse, akşam olmadan Crescent Hollow'da olurlardı. Starcleaver'ı geri çekti. Az ileride patikada bir çatal vardı. Birinin aşağısında, ağaçların dalları eğilerek diğer tarafla birleşiyor ve kasvetli bir tünel oluşturunuyordu. Sırt çantasına uzanarak, hâlâ vızıldayan ve ışık saçan bir kavanoz manabeeze çıkardı.

Clarke' uzattı. "Tut şunu."

Gözleri iki yol arasında gidip geliyor, en çok ışık alan yolun gittikleri yön olmadığını açıkça görüyordu.

"Hayır." Başını salladı ve karanlık yolu işaret etti. "Oraya gitmiyoruz."

"Yapmak zorundayız. Sadece birkaç saat sürecek. Alternatif rota günler sürer."

Dudaklarını kenetleyerek başını tekrar salladı. "Hayır. Aşağıda kötü bir şey var. Hissedebiliyorum."

Crimson onu kurtardı. Böyle zamanlarda gerçekten de yer değiştirme yeteneğini özlüyordu. Eskiden tek yapması gereken insan derisini parçalamak, canavarı serbest bırakmaktı ve hava korkudan titrerdi.

"Kadın." Çenesini sıktı. "Bizi zarardan koruyacağım."

Yine de Tarikat'a vardıkları zaman için aynı şeyi söyleyemezdi. Ama oğluna ulaştığı sürece, ondan sonra ona ne olacağı onu ilgilendirmiyordu.

Bir gerginlik göğsünü daralttı ve kendi duygusuzluğuna kaşlarını çattı. Ne zaman bir dışının güvenliğini hiçe sayacak kadar zalimleşmişti? Bir insanın bile. Yıllar boyunca avladığı haydut insanların hepsi erkekti, hepsi Kristal Şehir'den gelen gözcülerdi. Onları öldürmek kolaydı. Tarikat için çalışırken yok ettiği büyüyle çarpıtılmış yaratıklar kadar korkunçlardı.

"Yapabileceğinden emin değilim," dedi. "Alınmak yok."

Starcleaver'ın ucunu yere dikti ve iç çekerek ona yaslandı. "Bir Muhafızın ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin olsaydı, böyle konuşmazdın."

"Anlat bakalım."

Rush kaşlarını kaldırdı. Kadın ciddiydi.

"Ve sonra bana neden artık olmadığını söyle," diye ekledi.

Ona hiçbir şey söylememeyi aklından geçiriyordu. Devam etmeleri gerekiyordu. Oturan ördek buralarda akşam yemeğiydi.

"Bir Gardiyan, kalplerinin ve cesaretlerinin Kuyu tarafından sınandığı özel bir inisiyasyondan geçmiştir. Ortaya çıktıklarında, eğer ortaya çıkarlarsa, bedenlerinde mana tutmak için daha derin bir kapasiteye sahip olurlar. Ayrıca toprakla bir şekilde bağlantılı oldukları sürece herhangi bir yerde Kuyu'dan mana çekebilirler. Diğerlerinin çoğu sadece zaman içinde yavaşça veya güçlü bir yerden yenilenebilir. İçinde uyandığın göl gibi. Kurt formuna geçtiğimde, diğer çoğundan iriyim. Konsantre olursam elementleri de kontrol edebilirim."

Değişim için manasını kullanmayı tercih etti. Elementler dengesizdi ve değişim yeteneğinden yoksun olan büyücülerin ya da elflerin alanıydı.

Yutkundu. "Kabul töreni sırasında ne oluyor?"

Rush'ın anıları gözünün önüne geldi, ilk günkü gibi tazeydi. Boğulma. Su. Boğulmak. Dibe batmak, sonra, tam ciğerleri hava almak için patlayacakken...

"Rush?"

Onun gözlerine baktı. "Bilmene gerek yok. Sadece güçlülerin hayatta kaldığını, kalbi ve cesareti zayıf olanların ise kendi korkuları içinde boğulduğunu."

Babası başaramamıştı. Tören gölüne girmeye niyeti yoktu. Rush'ın girdiğini düşünmüş ve onu kurtarmaya gitmişti. Mesele şu ki, babası bir alfabı, yüzyıllardır yaşamış en güçlü Gece Sapi'ıydı. Ne zayıf iradeli ne de korkaktı ama Kuyu onu seçmemişti. Şişmiş bedeni herkesin utancını görmesi için yüzeye çıkana kadar onu tükürmüştü.

Rush, Thaddeus'un ona babasının Rush'ın göle kaçtığını sandığı için öldüğünü söylediği günü hâlâ hatırlıyordu. Gençlik zihnindeki utanç ve suçluluk duygusu her şeyi tüketmişti. Ve böylece, on iki yaşında, kabul için izin verilen resmi yaşta, Rush babasını takip etti. Gölden bir Gardiyan olarak çıkmayı beklemiyordu. Hele ki babası, örnek aldığı fae, reddedilmişken. Yüzdü.

Ondan önce Rush'ın Yalıçapkını mavisindeki güçlü Muhafızlara karşı sağlıksız bir takıntısı vardı. Köyünden her geçtiklerinde, çoğu tiksintiyle alay ediyordu. Birçoğu sadece ödedikleri vergiyi görüyordu.

ama Rush onların işinin metal ve plastik yasağının ötesine geçtiğini biliyordu. Canavarlarla savaşıyorlardı. Kaosu dışarıda, uyumu içeride tutmak için kanlarını akıttılar. Kuyu'nun bütünlüğünü korumak için hayatlarını verdiler. Fae türünün geleceği için.

"Her yıl," diye söze başladı, "diyarın dört bir yanından Tarikat'a toplu bir yapılır. Muhafızlar öldüğünde, sadece Muhafızlar onların yerini alabilir. Büyülü canavarları öldürmek için metale ihtiyaç vardır ve sadece Muhafızlar manalarını sulandırmadan metal kullanabilir. Fae'ler kabul töreninin onayladığından daha fazlasını kaybettirdiğini fark ettiklerinde, Gardiyan olmak istemeyi bıraktılar. Bu yüzden yılda bir kez haraç verilmesi gerekiyor." Dişlerini sıktı. "Ve bazen on iki yaşından itibaren alınırlar."

Thorne'un genç yüzündeki dehşet, onu iskelenin kenarına doğru iterlerken gözlerinin kapanması. Rush bunu durdurmaya çalışmıştı. Starcleaver ile birkaç fae'yi bıçaklamıştı ama çok geçmeden ne olduğunu anladılar. Rush kimseye dokunmadan Thorne'a ulaşamadı ve sonra hastalık onu ele geçirdi.

"Hatırlayacak kadar yaşlı ama şekillendirilecek kadar genç." Rush'ın koluna dokunuşu onu düşüncelerinden uyandırdı. "Çok özür dilerim."

"Bunu yapmaya nasıl devam ediyorsun?" diye fısıldadı, onun dikkatli gözlerine bakarak. Onun kalbinin derinliklerini görebiliyor muydu? Suçluluğun kara çukurunu. Babasını. Sevgilisini. Oğlu... Rush hiçbirini koruyamadı.

"Sadece bir şeyler biliyorum." Göğüslerinin arasına dokundu. "Burası. Şimdi eskisinden daha kötü. Ya da daha iyi, sanırım, eğer bu şekilde bakmak istersen." Gözleri hüzünlü bir ifadeye büründü. "Seni daha hafif bir yol seçmeye ikna edebileceğimi sanmıyorum?"

"Hayır."

Kaşlarını indirdi. "Sana bir şeyler *bildiğimi* söylemeyi yeni bitirdim ve sen beni görmezden geliyorsun. Neden?"

Cehennemlik kadın. "Seni öldürmeli ve seninle işimi bitirmeliyim."

Nefes nefese kaldı ve bir adım geri çekildi. Korkunun keskin kokusu Hava.

Rush homurdandı, "Ama sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. benim lanetim. Hayalet olmaktan yoruldum. İnsanların beni tekrar görmesini istiyorum. Ve sen sadece insan değilsin, aynı zamanda sihrin var ve

Bu dünyanın bu nasıl geldiğiyle ilgilisin, sen de önemlisin. Artık ne kadar çaresiz olduğumu biliyorsun ve senin için kaçış olmadığını da biliyorsun. Tabii seni zorlamamı istemiyorsan..." Sözlerinin bıraktığı acı tada rağmen kılıcını kızın boynuna doğrulttu. "Çekil."

"Hayır." Ayaklarını dikti. "Kimsenin kişi olmayı reddediyorum. Kabuslarım gerçek. Bir şeyler gördüm. Elphyne tehlikede ve ben onları durdurmak için hiçbir şey yapmayan kişi olmayı reddediyorum. Bu sefer olmaz."

Gözlerindeki ateş takdire şayandı.

"Gardiyan olduğunu söylüyorsun. Palto giyiyorsun. Ama sen bir korkaksın, Rush."

"Sallantılı bir zeminde yürüyorsun, insan."

"Evet, bu doğru. Ben insanım. Dünyanızda aklınıza gelebilecek en aşağılık yaratık ve tahmin edin ne oldu? Onu kurtarmaya çalışan tek kişi benim. Hadi bakalım. Ne var biliyor musun? Umurumda değil. Öldür beni o zaman. Bu iş bitsin. En azından yere sağlam bastığımı bilirim."

"Git kendini yüzdür Clarke," diye tersledi. "Bunun ne anlama geldiğini bilseydim yapardım!"

"Bu, Kuyu'ya layık olmadığınız anlamına gelir. Eğer kabul törenine katılmış olsaydın, reddedilecek, yüzdürülecek ve şişirilecektin."

Nefes nefese kaldı. "Siz, efendim, kendi kendine yüzebilen birisiniz!"

Sinirli bir şekilde homurdanarak kızın bileğini kavradı ve onu yolun aşağısına doğru çekti. Kadının sözlerindeki gerçeği göğsünde hissetmesi için birkaç adım atması gerekti. Bunca zamandır lanetinin kalkması ve oğlunu görmek gibi bencilce bir ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu ama onu en başta Muhafız olmaya iten şeyin ne olduğunu hatırlayamamıştı.

Korumak istedi.

İnisiyasyon sırasında yüzmek yerine, her şeye rağmen batmış ve Kuyu tarafından kutsanmıştı. Eskisinden daha güçlü bir şekilde ortaya çıkmış ve aynı anda hem metal hem de mana tutabilme sorumluluğuyla kutsanmıştı. Kuyu onu koruyucusu olarak seçmişti. Ve bunu ona hatırlatmak için bir insan gerekti.

CHAPTER THIRTEEN



C Larke, manabeeze kavanozunu göğsüne bastırarak sanki olabilir korumak onu gelen ve isimsiz terör o keçe

geliyor. Gelecekteki bir anının izi gibi, psişik tepki onu çoktan etkilemişti. Ama bunu görmeden Rush'a söyleyecek hiçbir şeyi yoktu ve inatçı fae onun haklı olduğunu kabul etmeyi reddetti. Yürüdükleri her kilometrede ruh hali daha da bozulmuştu.

İleriye doğru yürüdüler. Arada sırada dalların arkasındaki karanlığın derinliklerinden bir sıçrama ve sürünme sesi geliyordu.

İrkildi.

O . Fırtınanın merkezi gibi sakin, yürüdü.

Lanet olsun sana, Rush.

Ama bunu düşündüğünde Clarke ondan çok kendine kızıyordu. Neden bu fae'nin, yetişkin hayatının çoğunda onu manipüle eden adamdan farklı olmasını beklesin ki? O gün Bellagio çeşmelerinde Bishop'un elini tutmadan hemen önce, onun kötü niyetini hissetmişti. Ama sonra kötü hisler kaybolmuştu. Bunun nedeninin Bishop'ın kaderinin kendisinininkiyle iç içe geçmiş olması olduğunu anlaması uzun zaman almıştı ve kendi geleceğini göremiyordu, o halde örtüşen kısımlarını nasıl görebiliyordu? Belki de bu yüzden Rush'tan, o yanındayken ilk çırpınışların ötesine geçen hiçbir şey hissetmiyordu. Kaderi onunkiyile bağlantılıydı.

En kötüsü kadar kötü olabilirdi ve hiçbir fikri yoktu. Onu ölüme götürüyor olabilirdi. Tekrar bıçağına baktı,

kendine uyanık olması gerektiğini hatırlattı. Eline geçen ilk fırsatı kaçacaktı.

Sağından gelen bir ses ona ait değildi. Clarke durdu, kalbi boğazında çarpıyordu ve dinledi.

Bir kalp atışı onunkini yankıladı.

Thud-thud. Thud-thud.

Yutkundu ve kavanoza sarıldı. Ellerin örttüğü alan karardı. Kendini rahatlamaya ve parmaklarının arasından daha fazla ışık geçmesine izin vermeye zorladı.

Rush'ın bakışları onunkilerle çarpıştı. "Ne oldu?" "Bunu duydun mu?"

Başını eğdi, kulakları dikildi.

Thud-thud. Thud-thud.

"Hiçbir şey duymuyorum," dedi.

"Ama orada. Başka bir kalp atışı. Yemin ederim."

"Bir kurdun duyma yetisine sahip değilseniz, ben haklıyım." "Ama-" Bir şey onları izliyordu.

"et."

O uğursuz korku hissi bir türlü gitmiyordu. Derisini sıkıyordu. Clarke Rush'a yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

Attığı her adımda bir yankı duyuyordu. Her nefes alışında, hemen arkasında bir başkası. Her kalp atışının yansıması.

Tempolu bir şekilde bir saat daha yürüdükten sonra zemin yumuşadı ve ıslandı. Ayaklarının altında gıcırdıyordu. Kendi sesi ve bir gölgenin sesi.

"Bunu nasıl duymazsın?" diye ağzından kaçırıldı.

"Muhtemelen hâlâ içinden geçen manabee'nin bir yan etkisi." Kaşlarını çatarak durdu, ona odaklandı ve ciddi bir niyetle sesini alçalttı. "Bize yaklaşmaya çalışan her şeyi duyarım."

"Sen yapar mıydın? Peki ya sihirle maskelenmiş bir şey? Bu olabilir, değil mi?"

Durakladı.

"Bıçak istiyorum," diye ekledi. "Hayır."

Siktir et onu. Uzandı ve adamın kemerindekine uzandı.
Onun elini tuttu.

"Neden haklı olabileceğimi kabul edemiyorsun?" diye tısladı.

"Çünkü-" Sözleri kesildi.

Bir kadının feryadı havayı yararak geçti. Clarke Rush'a doğru sıçradı. Burun delikleri alevlendi ve sesin geldiği yönü bulana kadar üç-altmış dönüş yaptı, ardından havayı kokladı. Karanlığın içine baktı, gözleri tehlikeyi tarıyordu.

Bir nefes aldıktan sonra, "Gidelim," diye mırıldandı.

Onu bileğinden çekti. Uzun bacakları çamurlu zemini yalayıp yuttu. Clarke koştu, her adımda kahverengi pisliliği dışarı sıçrattı.

"Neredeyse geldik," dedi zor nefes alarak. "Sadece birkaç dakika daha."

Ama o boş feryat ağaçların arasında bir siren şarkısı gibi yankılandı. Ve o kalp atışı. Takip etti. Clarke'inkiyle birlikte hızlandı.

Thud-thud. Thud-thud.

Tünelden çıktılar ve güneşin tepelerindeki çalılıkların arasından geçemediği bir açıklığa girdiler. Gri sis, çamurlu bir bataklığın üzerinde alçakta asılı duruyordu ve onları yeşil söğüt ağaçlarının yetiştiği diğer taraftaki patikanın güvenliğinden ayırıyordu. Ya ağaçlardan oluşan kasvetli tünele geri dönecek ya da çamurda ilerleyeceklerdi. Yapraksız ağaçlar, bataklığın içinde bir o yana bir bu yana uzanan cılız dallar gibi görünüyordu. Stres Clarke'ın kalbini kavradı. Buna ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Kadının çığlığı durmak bilmiyordu.

"Bu yeni bir şey." Rush sakalını ovuşturdu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eskiden burada hiç bataklık olmazdı, ama sanırım bu yoldan geçmeyeli epey oldu."

"Yola devam etmeliyiz," dedi, ürpererek omzunun üzerinden geriye bakarak.

Yürüyüş boyunca Yıldız Dülgeri Rush'ın elini hiç bırakmamıştı ama şimdi onu kürek kemikleri arasındaki kınına soktu. Yerden çıkan uzun ince bir dalın gücünü test etti. Koptu. Uzunluğunu çamurun derinliğini test etmek için kullandı.

"Yaklaşık bir metre," diye not etti. "Fena değil."

"Burada, peki ya ortada?" diye cevap verdi.

"Sonra çevreyi dolaşacağız."

Ürkütücü kadınısı feryat yumuşak bir şarkıya dönüştü. Sanki cıvıldıyor ve ikna ediyordu. Ama ne? Kimi? Onları mı kandırıyordu, yoksa başka birini mi? Bariz cevap zihninin sınırlarını zorluyordu ama o buna izin vermeyi reddetti.

"Acele et," dedi Clarke.

"Korkunun seni ele geçirmesine izin verme," diye ekledi, manabezi ondan geri alırken. "Beni kimse göremez, bu yüzden hedef olmayacağım. Beyaz Kadın'ın şarkısını duymazdan geldiğin sürece güvende olacaksın. Ve eğer onun ağına yakalanırsan, seni çıkarmak için burada olacağım. Sadece beni takip et ve dediklerimi yap."

Beyaz Kadın mı? Web mi? "Bu beni çok daha iyi hissettirdi."

Onun alaycılığı karşısında dudaklarını büzdü ve sırt çantasını omzuna yerleştirmeden önce parlayan kavanozu yeniden paketledi. Fae sanki bu onun için sıradan bir olaymış gibi -sürpriz tehlike- hızlı ve etkili hareketlerle hareket ediyordu. Eğer bu kadar korkmuş olmasaydı, kendine olan güveninden etkilenebilirdi. Kalçasındaki bıçağın serbest kaldığından emin olduktan sonra bataklığın hangi tarafından geçmelerinin daha kolay olacağını hesapladı.

Ürkütücü şarkı hızını ve yoğunluğunu artırdı ve Clarke aniden tehlikenin ne olduğunu anladı. Sesi... uyuşturucu gibiydi. Yumuşak akorlar içini eritiyor ve daha fazlasını duymak için yaklaşmak istemesine neden oluyordu. Başını iki yana salladı.

"Bu doğru," dedi Rush. "Dinlemeyin. Görmezden gel." "Bu seni neden rahatsız etmiyor?"

"Eğitim aldım."

Clarke ilerlemeye çalıştı ama yapamadı. Dehşet duyularını kontrol altına almıştı.

"Bu taraftan," dedi ve elini tutması için işaret etti. "Eğer kendini daha güvende hissedeceksen elimi tut. Bırakmayacağım."

Adamın sarsılmaz güveni ona elini tutma ve onun rehberliğinde ilerleme gücü verdi. Ayakları çamura değdiği anda baldır hizasına kadar alçaldı ama adamın tutuşu daha fazla alçalmasını engelledi. Arkasındaki pelerin havalandı ve süzüldü. Leş gibi kokuyordu. Sıkıştı.

"Tanrım, bundan sonra bir banyoya ihtiyacım olacak," diye mırıldandı.

"Senin Tanrın artık yok. Bunun yerine rehberlik için Kuyu'ya dua ederdim."

"Peki bu sana ne kazandırdı?"

Keskin bir bakış yüzünün kızarmasına neden oldu. İyi. Her neyse.

"Sevgili Şey," diye başladı. "Lütfen bundan sonra bana bir banyo bul."

Yarı gülerек homurdandı ama hızını kesmeden devam etti.

"Lavanta sabunuyla," diye ekledi, zihnini meşgul etmek için. "Ve güzel, sıcak bir ateş."

Konsantre olurken sesi kesildi. Bataklığın etrafındaki yolu yarılamışlardı ki kadının şarkısını duymazdan gelmek çok zor oldu. Clarke'ın dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Bana dünyama ne olduğunu anlat," dedi. Belki konuşurlarsa kadını duymayacaktı.

Nefes nefese bir homurtu. "Bunu duyman gerektiğinden emin değilim."

"Savaşı biliyorum. Gökyüzünün kavrulduğunu. Nükleer kışı... ama her şey gitti mi? Okyanusların ötesinde de mi?"

Rush'ın elini sıkıca kavradı ama onları çamura doğru sürmeye devam etti. "Sanırım hiçbir şey hayatta kalamadı. Kahinlerimiz Elphyne'in ötesinde yaşam olduğuna dair hiçbir kanıt görmediler. Burası gezegende kalan son yaşam cebi."

Clarke'ın içini hüznün kapladı. "Ve zamanımdan ilk uyanan ben miyim?"

"tek kişi sensin." Ama o tek değildi.

"Ve saatim... Sanırım onu geri alma umudumuz yok?" İşe yarayacağından değil.

"Metaldi. Yok edildi." "Babamdan bir hediye idi."

Sessizlik. "Bu çok talihsiz bir durum."

Adamın geniş sırtına çarptı. Adam durmuştu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı ama adamın bakışları bataklığın ortasına kilitlenmişti.

Güzel bir kadın tehlikeli bir şekilde sıkışmış, çırpınıyordu. Bir dakika önce orada değildi. Etrafındaki alan kahverengi bir göl gibi daha az yapışkan görünüyordu. Soluk teninde küçük koyu çizgiler belirdi. Çamurlu

Su, beyaz elbisesini ahlaksızca tenine yapıştırmış ve ikisine de çıplak göğüslerini sınırsızca görme imkânı vermişti. Siyah saçları arkasında yüzüyor ve yüzeyde sürükleniyordu. İki iri kahverengi göz onlara yalvarıyordu.

"Bana yardım et," diye nefes aldı. "Lütfen."

Clarke kaşlarını çattı. Bu çok... uygundu. Ve beyaz giyiyordu.

Dehşetin kaynağı bu şeydi. Anladığı anda kadının görüntüsü kırık bir yansıma gibi paramparça oldu. Büyüleyici kadın gitmiş, yerine böcek benzeri insansı bir yaratık gelmişti. Peygamberdevesine ait kocaman kahverengi gözler, Clarke'a sanki avıymış gibi göz kırptı. Üçgen kafasını eğdi. Köpüklü ağız tıkırdıyordu. Siyah saçları tel tel dökülüyordu. Katlanmış ön ayakları sanki boğulmuş gibi çamuru eşeliyordu.

İğrenç.

Clarke, "*Kesinlikle* boğulmuyorsun," dedi ve başını salladı.

Odaklan Clarke. Onu görmezden gel.

Kesinlikle bir kadındı. Göğüsler gerçektir. Beyaz yırtık pırtık elbise gerçektir. Ama geri kalanı... insan ve böceğin çarpık bir karışımıydı. Rush'ın savaştığını söyledikleri gibi bir canavar. Clarke dikkatini tekrar elindeki işe, bataklığın etrafından dolaşmaya verdi. Ama Rush'ın bakışları yaratığa sabitlenmişti.

"Ona yardım etmeliyim," dedi. Kadının elini bıraktı ve dışarı çıktı.

"Hayır!" Clarke elini uzattı. "Dur!"

Ama artık çok geçti. Onu kıl payı kaçırmıştı. O şey için sadece gözleri vardı.

"Rush!" Clarke'ın gözleri yandı. Panik boğazını sıktı. "Bu gerçek değil. O kadın değil. Bu bir canavar!"

Durakladı ve Clarke'a baktı.

Ötüşme ve şarkı söyleme güç ve hız kazandı. Rush'ı görmüyor olabilirdi ama belki de büyü görmüştü. Clarke'a odaklandı ama Rush sihirli ağının tuzağına yakalanmıştı.

"Görmüyor musun?" diye bağırdı. "Seni göremez ama büyü seni etkileyebilir. Eğer devam edersen, seni yine de yakalayacaktır. Geri dön!"

O yapmadı. Canavarın pençe atan ön ayaklarına doğru ilerlemeye devam etti. Ne kadar ileri giderse, o kadar derine . Çamurlu su yukarı çıktı

koltuk altlarına kadar. Her an yarattığın kolları ona çarpabilirdi ve o zaman Rush'ın lanetinin onu görünmez tutmasının bir önemi kalmazdı. Onu *hissedecekti*.

Yükselen bir his vücudunu kontrol altına aldı. Panik. Çaresizlik. Ona yardım etme ihtiyacı. İçgüdüğü içinde kıpırdandı, boğazından yukarı fokurdadı ve muazzam bir çığlıkla dışarı çıktı. Göğsündeki tüm o uğultu ve çırpınışlar duygusuyla birlikte dışarı itildi.

"Gerçeği görmen gerek!" diye bağırdı.

Sesinin gücü vücudundaki havayı itti. Bu onun sesinden daha fazlasıydı. Güçtü... sihirdi. Dalgalar dalgalandı, dallar hışırdadı. Ve Rush yürümeyi bıraktı. Yavaşça, her iki varlık da birbirlerine döndüler ve gerçeği ilk kez gördüler.

Rush canavarı gördü.

Canavar onu gördü.

Anlayış her ikisini de kavurdu. Bir nefes. Tek gereken buydu. Ve sonra saldırdılar.

Canavarın çene kemikleri geniş bir çığlık attı. Ona ulaşmak için kendini çamurlu sudan dışarı sürükledi.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Clarke. Suyun içinde saklanan beden yarı insan, yarı böcekti. Dört bacak, iki kol. Altı uzuv. Hepsi sığıyor ve çırpınıyordu. Korku filmlerinden fırlamış gibiydi, yanlışı giden bir bilim deneyi gibiydi. Bu onu felç etti, ama Rush... harekete geçti.

Kılıcını çekti ve canavarın kafasına nişan alarak savurdu. Canavar dünya dışı bir hızla kaçtı ama yeterince hızlı değildi. Rush'ın kılıcı canavarın omzuyla boynu arasındaki boşluğa saplandı. Rush , kasları gerildi, şakaklarındaki damarlar patladı. Bıçağı aşağı ve aşağı itti.

Kemikler kırıldı.

Havayı yüce bir çığlık kapladı.

Clarke kulaklarını kapadı ve irkildi. Baktığında, Rush yüzünde acımasız bir ifadeyle ona doğru ilerliyordu ve kılıç kınına geri dönmüştü. Arkasında canavar batıyordu.

CHAPTERFOURTEEN



R Ush gardını düşürmüştü ve bu affedilemezdi. Beyaz Kadın'ın onu ağına nasıl düşürdüğünü bilemiyordu, ama kesin olarak biliyordu ki Geri döndüğü kadın büyüü bozmuştu. Daha önce gördüğü hiçbir insana benzemeyen bu kadının büyü yapma kapasitesi vardı. Ve nasıl kullanılacağı hakkında çok az şey biliyordu.

Felaket için bir reçeteydi.

Artık bunu inkâr edemezdi. Bu her şeyi değıştirdi.

Elini uzattı ve onu kendine yaklaştırdı. Onun mavi gözlerini aradı. Ne kadar güçlü olduğunu öğrenmenin tek yolu onu Tarikat'ta test etmektir.

Çenesini öne çıkarıp omuzlarını dikleştirdi ama ellerinin tersine titremesi Rush'ın kendini zor tuttuğunu gösteriyordu. Bütün bunlar ona garip gelecekti.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Neyi?"

"Neden biliyorsun. Yaratığın yaptığı büyüü geri almak. O sendin."

"Ne demek istedim, hayır teşekkürler mi? Hayır-oh, hey Clarke. Hayatımı kurtardın. Harika." Dudakları düzleşti. Adamın elini bıraktı.

Ukala bir kaşını kaldırdı. "Orada elinde kılıç olan sen miydin?"

"İnanılmazsın. Bunu bir iltifat olarak söylemiyorum."

"Ve sen sorudan kaçırıyorsun. Büyüü nasıl bozdun?"

"Ben, um..." Bataklığın ortasına, canavarın kaybolduğu yere baktı. Yüzeyde kalın, yapışkan kabarcıklar patladı. Clarke'ın narin boynu bir kırlangıçta sallanırken bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Bilmiyorum. Bir an için yardıma ihtiyacı olan bir kadındı ama sonra içini gördüm. Ben gerçeği gördüm ama sen göremedin. Ve sonra bunu görmeni istedim. Ölmeni istemedim. İçimden bir şey koptu... ve..." Gözleri parlıyordu. "Bana neler oluyor?"

Emin değildi, bu yüzden gittikleri yönü işaret etti. "Devam etmemiz gerekiyor."

Rush'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kulakları diken diken oldu. Buz omurgasından aşağı kaydı.

Bir vardı.

Canavar çamurlu sudan fırladı, keskin ön ayakları Clarke'ı hedef aldı ve pelerinini yakaladı. Her şey çok çabuk oldu. Oradaydı ve sonra yoktu.

"Clarke!"

Bataklığa daldı, kadının battığı yeri hedefledi. *Pazarlık bağı*. Ona konsantre oldu. Kaderin kırmızı ipi gibi, elini onunkine bağlıyordu. Tek yapması gereken kalın, yapışkan çamurun içinden onu takip etmektir. Çok uzakta olamazdı. Parmakları bir şeyi sıyırdı.

Yumuşak bir cilt.

Canavarın kaba ve parçalıydı. Kavrıldı. Çekti.

Çığılığı baloncuklarla birlikte yükseldi ve adam kolunu yuvasından koparmamış olduğunu umdu ama kadın kurtuldu. Nefes nefese yüzeye çıktılar. İkisi de çamur, balçık ve orman kalıntılarıyla kaplıydı.

"Git." Onu itti.

Çırpınarak, ağlayarak, iki kez düşünmedi. Bataklıkta fırlıdak gibi dönmek için kollarını kullandı ama pelerin yakalanmıştı. Canavar. Hançerini kullanarak boyun bağını kesti ve onu serbest bıraktı. Onu sığılğa doğru itti.

"Kenara git ve bataklıktan çık."

Gözleri hâlâ kızdayken, sağ koluna bir şey çarptı ve ceketini yırttı. Öfkesi serbest kaldı ve elindeki hançerle dönerek gözüne nişan aldı.

Ama ona dokunmuştu. Hastalık tetiklendi. Kolu ağırlaştı, silahı ağırlaştı. Hançer yuvasından geçip beynine saplanmalıydı. Ama girmede. Kabzanın yarısına kadar saplandı. İşte o zaman gördü; yaratığın boynunun yan tarafındaki mavi parıltılı işaretler. Tıpkı onun gibi lanetlenmişti.

Ama kim bir Beyaz Kadın'ın izini sürüp onu lanetler ki? Ne amaçla?

Starcleaver'ı kınından çıkaracak zaman yoktu. Dişlerini sıkarak, onu sürükleyen bulanıklıkla savaşıarak bıçağı çekti ve tekrar sapladı. Aynı anda iki şey oldu. Bıçağı yaratığın boğazına girdi, yumruğuna battı ve eline ateşli bir kan sıçradı. Ve bir çene kemiği parçalandığında yakıcı bir acı dilimi omzunu sıktı. Enerjisi azaldı. Sadece bir darbe için daha zamanı vardı. İyi olsa iyi olurdu.

Ama bıçağın kabzası köprücük kemiğine saplandı. Yumruğu hâlâ bedeninin içindeyken, diğer eli kıskaçlarını uzakta tuttu. Yenilgi, iradesinin sınırlarını zorluyor, bocalamasını bekliyordu.

sesi, lanetlendiği günkü kadar net bir şekilde yüzeye çıktı. *Kendini bile koruyamıyorsun.*

Siktir , Thaddeus.

Bir kez daha it.

Son manasını da kullanabilirdi.

Clarke'tan yardım isteyebilirdi.

Onu zorlayabilirdi.

Hayır.

Bunun yerine dişlerini sıktı ve şansını denedi. Hançeri bıraktı, bir av tuzağının gücüyle omzuna yapışan kıskaçı bıraktı ve canavarın başının iki yanını kavradı. Acı, ısırığından aşağı doğru çığlık attı. Bu işe yaramazsa...

Döndü. Bir çatırtı duydu. Ve nefes verdi.

Canavar ölmüştü, sırt üstü yüzüyordu. Çamurlu su yavaşça bedenini geri aldı ama o bırakmayı reddederek ona tutundu. Bu lanet izlerinin araştırılması gerekiyordu.

Çok geç.

Vücudunda hiç enerji kalmayınca ayağı kaydı. Bulanıklığı içinde Clarke'ı işaret eden kızıl saç şokunu aradı. Onu buldu. Söğütlerle kaplı çıkış yolunun yakınında. Sert bir zemine çömelmiş, çatık kaşlarıyla onu izliyordu.

"Clarke," diye homurdandı, uzanarak.

Neden sadece onu izliyordu?

Ayağa kalktı ve başını salladı, gözlerinde boyun eğmişlik vardı. "Tehlikedeyken, bana yardım etmek yerine, beni sokan bir pazarlık yaptınız. Sonra beni bağlı tuttunuz ve en karanlık utancımı ortaya çıkarmaya zorladınız."

Gözleri dalgalandı. Bilinci sürüklendi. Ama onu anlaşmalarından azat etmeyecekti. Vekil olarak hareket etmesi için ona ihtiyacı vardı. Dişlerini sıktı ve başını salladı.

"O zaman neden seni kurtarmam için beni zorlamıyorsun?"

Vücudu gevşedi, sarktı, çamur omuzlarını sardı. Belki de böyle bitecekti. Tüm bunlardan sonra.

Görüşünün etrafındaki gri renk siyaha döndü ve yüzü bataklığa düşmeden önce hatırladığı son şey "İnatçı piç" diye mırıldandığı oldu.



RUSH, Crescent Hollow'daki eski klan yerleşkesine giden toprak patika boyunca yürüdü. Kale, bir dağ sırasının etekleri ile Fısıldayan Orman arasında yer alıyordu. Yalnızca aptallar yalnızca konumuna dayanarak istila çalışırdı. Ancak buna rağmen binalar kalın taşlardan yapılmıştı. İçerideki on binden fazla sakini korumak için dışarıdan yüksek bir duvarla çevriliydi.

Rush'ın sırtına vurulan ağır bir şaplak onu öne doğru itti. Muhafız yoldaşı D'arn Jasper'ın sırttan yüzüne döndü. Mithras soyundan gelen uzun boylu ve atletik bir kara kurt olan Jasper'ın omuz hizasında, siyah uçlu kahverengi saçları ve tanınmaktan nefret ettiği sevimli bir çocuk yüzü vardı. Kralinkiyle aynıydı. Benzerliklerle mücadele etmek için,

Kurt vücuduna dövme yaptırmıştı ama bu yeterli değildi. Güzel yüzü, hiçbir Gardiyan'ın izin vermediği bir şeydi.

Ancak Jasper'ın Muhafızlar'a katılmasının daha karanlık bir nedeni vardı. Bu konuda hiç konuşmamış olsa da, Seelie Kralı tarafından Mithras soyundan gelenlerin itlaf edildiği söylentisinden kaçması gerektiğini hepsi biliyordu. Yüzyıllar boyunca Kral Mithras cam sarayı yönetmişti. Hatta burayı o inşa etmişti. O Kral'dı. Yaz ve Bahar Sarayları da dahil olmak üzere Seelie'nin Yüce Kralı. Ancak doğurduğu her çocukla birlikte zihnine daha fazla paranoya girdi ve güçlü bir Kahin kendisinden birinin onu tahttan indireceğini söylediğinde hepsini idam ettirdi.

"Geri dönmek güzel, değil mi?" Jasper kara kaşlarını çatarak konuştu. "Her tarafımız canavar bağırsaklarıyla kaplı olsa bile."

Rush onu tepeden tırnağa kaplayan siyah yapışkan maddeye baktı. Jasper da aynıydı ama yine de bir şekilde prezentabl görünüyordu. Ne kadar inkâr çalışsa da o sert kraliyet omurgası her zaman mevcuttu. Rush alçak sesle homurdandı. "nefret ettiğimi biliyorsun."

"Nefret. Sevgi. Aynı şey." Jasper onun sırtını sıvazladı. "Buraya en son ne zaman geldin, neredeyse bir yıl önce mi?"

Rush canavar beynini omzundan çekti. "Bundan biraz daha az."

Orada iş almamayı tercih ediyordu, ama mecbur kaldığında görevini yapıyor ve kalan zamanını tavernada geçiriyor, genellikle her Crescent Hollow köşesindeki akıldan çıkmayan anıları unutana kadar isimsiz bir kadına dalıyordu. Tilki kuyruğu tarlalarında onu kovalayan kız kardeşinin kadınsı savaş çılgılığı hâlâ zihninde yankılanıyordu. Bir de ormanın çağrısına boyun eğmeden Fısıldayan Orman'a olabildiğince yaklaşma cesaretleri vardı.

"Peki tekrar ne kadar vergi isteyeceğiz?" Jasper sordu.

Rush'ın omuzlarına ağır bir yük çöktü. Bu tür seslenişlerden nefret ederdi. "Bunu bilmen gerekmiyor mu? Sen kıdemli Gardiyansın."

"Yaşça büyük olabilirim ama kalben daha gencim." Rush'a iflah olmaz bir sırıtış fırlattı.

Lanet şakacı.

Rush, "Bu iki kırmızı para," dedi.

"Toplar," diye mırıldandı Jasper.

"Bunlardan nefret ediyorum." "Kanun kanundur."

"Evet, evet." Jasper ona el salladı. "Büyülü canavarları yok ediyoruz. Minnettarlıklarının bedelini ödüyorlar. Ne yazık ki hiçbirinin umurunda değil."

Rush rahat bir omuz silkti. "Canavarlar çocukları yediğinde, yiyecekler."

"Belki de yanlış yaptığımız yer burasıdır. Önce yakalanmasına izin vermeliyiz." Jasper cebinden kurutulmuş etten bir parça kopardı ve Rush'a uzattı. "Biraz ister misin?"

Rush yüzünü buruşturdu. "Senin canavar bağırsağı dolu cebine girdikten sonra mı? Hayır, teşekkürler."

"Sen ." Jasper göz kırparak ağzına attı. "Tek bildiğim, o tavernacı kadını bir daha görürsem enerjiye ihtiyacım olacağı."

"Aylar oldu. Seni hatırlayacağını nereden ?" Jasper gözlerini kırıştırdı. "Bu yüzü herkes hatırlar."

Rush homurdanarak Crescent Hollow yerleşkesine geri döndü. Kapının hemen dışında hamile bir kadın bir direğe bağlanmış, asılmış ve karnında bir çocuk büyüdüğü için bir suçlu gibi muamele görüyordu. Doğum yapıyor olmalıydı. İki ebe, çocuğu dışarı attıktan sonra almaya hazır bir şekilde

Rush'ın bakışları bu manzara karşısında karardı.

Jasper çiğnediği bir şeyi tükürdü, sonra da Kingfisher mavisi ceketini düzeltti. "Görünüşe göre onaylanmamış bir üreme."

İkisi ileriye doğru yürüdü. Rush'ın attığı her ağır adımda vücudundaki gerilim artıyordu. Tutsak dışıyı tanıyordu. Çok yakından. Uzun gümüş saçları, kiraz elmacık kemikleri, yuvarlak yüzü.

Aylar önce bir tutku gecesi.

Uzayan karnına bir bakış, çocuğun ondan olduğunu anlaması için gereken tüm ipucuydu. Zamanlama uyuyordu ve bunu onun değişen kokusunda hissedebiliyordu. Akraba gibi kokuyordu. Bunun doğruluğu teninde uğuldadı. Çocuk onundu. Telaşla, Muhafız arkadaşının onu tanıyıp tanımadığını kontrol etti ama . Jasper da büyük olasılıkla kadının hissettiği kadar onursuz görünüyordu. Hiçbir Gardiyan bu tür bir cezayı görmekten hoşlanmazdı, ama kaynaklarla kıttı,

nüfus kontrol altında tutulmalıydı. Kral onlara böyle söyledi.

Rush'ın omuzlarına hiç tam oturmamıştı ama...

"Büyü değil. Bizim sorunumuz değil," diye mırıldandı Jasper nefesinin altında. Jasper kadını tanımadı. Rush'la birlikte Tanıştıklarında Den gülüyordu ama o sırada üst kattaydı ve yüzü başka bir kadının kalçalarının arasındaydı. Rush onun adını bile hatırlamıyordu, utançla fark etti.

İki ebe, Muhafızlar yaklaşırken onlara dudak büktü. Jasper, "Sakin ol," diye . "Buraya sizin için gelmedik."

Boynuna bir eşarp takmış olan şişman kadın kollarını kavuşturdu ve ona yan gözle baktı. "Ama buraya paralarımızı almaya geldiğinize şüphe yok."

Jasper omuz silkti ve Rush onun ne kadar duygusuz olduğunu ilk kez gördü. Her şey duygusuzdu. Ellerine, ceketine baktı... hamile bir kadının durumunu bu şekilde görmezden gelen bir sistemin parçası olmak için hayatında ne yapıyordu?

Neden?

Çünkü Başbakan kaynaklarının zaten yetersiz olduğunu söyledi. Çünkü Kuyu'nun büyüğü, günlük fae işleriyle ilgilenmekten daha önemliydi.

İri yarı ebe, tutsak kadına endişeli bir bakış attıktan sonra arkadaşını çekti. "Hadi gidelim. Yavru henüz gelmeyecek. Zamanımız var." Tutsağın omzuna nazikçe vurdu. "Geri döneceğiz. Merak etme, aşkım."

Sonra ebeler koşarak uzaklaştı.

Rush'ın eski sevgilisi yorgun bakışlarını kaldırdı ve gözlerini araladı. "Alfa'yı bul," diye emretti Rush Jasper'a.

Bir şeylerin ters gittiğini hisseden Jasper'ın kulakları seğirdi ama başını salladı. Jasper duyma mesafesinden anda Rush dişiye döndü.

"Neden?" diye sordu. "Neden bana söylemedin?"

Ona yardım edebilirdi. Bir şeyler yapabilirdi!

Suçluluk duygusu yüzüne sıçradı. "Çünkü bana ondan kurtulmamı söyledin."

Rush'ın içindeki karanlık ortaya çıktı. Hayır, yapmazdı. Sonra cümlesindeki tek bir kelime göze çarptı.

"Erkek mi?" Rush'ın boğazı tılandı.

Acımasızca başını salladı.

Nadiren çiftleşen bir grup fae olan Muhafızlar'a katıldıktan sonra Rush kendi ailesine sahip olmaktan vazgeçmişti.

"Ama sen ve ben..."

"Véda," diye teklif etti küçük, yenik bir gülümsemeyle. "Benim adım Véda. Gerçi tanıdığımızdan bile emin değilim. Seni nerede bulacağımı her zaman biliyordum ama zorlandığımı söyleyerek kurtulabileceğimi düşündüm."

Rush'ın yüzündeki kan çekildi. "Ama ben asla."

"Senin tarafından değil. Sadece hiç görmediğim biri. Gitmeme izin vereceklerini düşündüm. Senin bilmeni istemedim." Üzerine bir kasılma gelirken gözlerini sıkıca kapattı. Dudaklarından acı dolu bir çığlık koptu. Rush onu dik tutmaya çalıştı, böylece bağlarını çok fazla çekmeyecekti.

Bittiğinde, konuşurken gözlerini kapalı tuttu. "Çocuğu alıkoymak benim kararımdı. Ve eğer öğrenilirim, en azından ebeveynlerinden birinin ona bakmak için yanında olacağını bilmem gerekiyordu. Eğer kimse senin olduğunu bilmiyorsa, o zaman bir Gardiyan mükemmel bir koruyucu olurdu-"

"Böylece baba ortaya çıktı."

Rush amcası Thaddeus'u görmek için döndü.

Jasper yüzünde şok olmuş ama metanetli bir ifadeyle öylece duruyordu. Bunun ne anlama geldiğini, hem Rush'a hem de Véda'ya ne yapması gerektiğini biliyordu. Thaddeus'un bunun bırakmasına imkân yoktu.

Thaddeus'un ağzında yavaş, sinsî bir gülümseme kıvrıldı. "Bırak bu , kendini bile koruyamıyorsun."

Rush, sadece irkilen Jasper'a döndü ve "Kanun kanundur" dedi.



Rush'ın yüzüne inen bir tokat onu geçmişten kopardı.

Görüşü netleşene kadar gözlerini kırptırdı. Ama lanetinin acısı onu hâlâ sakat bırakıyordu. Ciğerlerine hava girip çıkarken başını topraktan zorlukla kaldırılabiliyordu.

Clarke onun önünde çömelmiş, güzel yüzü endişeyle buruşmuştu.

Şaşkınlık, rahatlama, inançsızlık gibi duygularla dolup taşıtı.

"Beni kurtardın," diye . "Neden?"

Bağ yüzünden miydi? Ama onu hiç zorlamadı.

Öyleyse neden ona yardım etsin?

"Ben de kendime aynı şeyi soruyordum," diye itiraf etti.

"Eşyalarını çalıp yola tek başıma devam etme fikri aklımdan geçti ama yapmadım. Ve aklıma gelen tek neden, yaptığım bir hata yüzünden bu dünyanın başına gelenlere rağmen, ben bir katil değilim. Zalim biri değilim. Senin aksine, boş boş durup başka bir insanın acı çekmesini izleyemem. Sen benim hayatımı kurtardın ve aşağılık pazarlığıyla beni seninkini kurtarmaya zorlamak yerine bunu yapmadın. Ben de yine de seni kurtardım. Daha iyi bir insan olmak için seçim yapıyorum."

Sözleri doğrudan suçluluk duygusunun özüne iniyordu. Vêda öldüğünde onun acı çekmesini izlemekten başka bir şey yapamamıştı. Kaderini kabulleniş biçimi gördüğü en cesur şeydi. Hepsi içinde büyüttüğü hayat içindi. Peki ya Rush? O bir korkaktı.

Bu insan ondan daha değerliydi.

Ayağa kalktı, üzerinde bulundukları yolun bir yönünü, sonra diğer yönünü kontrol etti. Ellerin tozunu aldı ve parçalanmış gömleğini çekiştirerek kapattı. Ve sonra onunla göz göze gelmeden önce kararlılıkla çenesini sıktı.

"Neden lanetlendin, Rush?" Adam onu uzaklaştırmak istedi ama kadın konuşmaya devam etti. "Tahmin edebiliyorum sanırım. Başka şeylere dokunmanın seni incittiğini fark etmediğimi sanıyorsun ama fark . İlk kez dokunduğumuzda şaşırmıştınRefleks olarak irkildin, sanki acıyacağını düşünüyormuşsun gibi. Ve warada ile acı içinde görünüyordun ve işte yine acı içindesin."

Hiçbir şey söylemedi.

"Tamam. Paylaşma. Yani, eninde sonunda gerçeğe yeterince yaklaşacağım, ama bir kez daha söylüyorum, ben senin gibi değilim. Asla zorlamayacağım

birinin en karanlık utancını onun rızası olmadan ortaya çıkarmak. Bunu benimle kendin paylaşmanı tercih ederim."

"Hayatını üç kez kurtardım," diye nefes aldı.

Alay etti. "Bu dünyada her şey bir para birimi, değil mi? Teşekkür edersen borçlanırsın. Bir iyilik yap, karşılığını al. Kimse doğru olduğu için bir şey yapmaz mı?"

Buna verecek bir cevabı yoktu. Kadın

haklıydı. "Görüşürüz, Rush."

Kemikleri demirden daha ağırdı. Tek yapabildiği onun uzaklaşmasını izlemek ve hak ettiğinin bu olduğunu bilmektir. Véda'yı kurtaramamıştı. Oğlunu koruyamadı. Peki ya Clarke? Onu gerçeği görmeye zorlayan oydu.

Gözlerini kapattı. Gardını düşürmek o kadar da kötü değildi. Acı veren, onu yukarıda tutmaktı.

CHAPTERFIFTEEN



C Larke bataklıktan çıkan patikada kararlılıkla ilerliyordu. Rush'ı orada bırakması sorun değildi. Tamamen iyiydi. Onu dışarı çekmişti. Boğulmasını engellemişti. Eşyalarını bile çalmadı. Ona ihtiyacı yoktu.

Elbette bu yeni dünyada onsuz da yaşayabilirdi. Ne kadar farklı olabilirdi ki? Kalma dürtüsü yanlış olmalıydı çünkü onun haysiyetini çok az önemseyen ve onu pazarlıklarına tutma ihtiyacını yönlendiren sırdan daha fazlasını önemseyen bir fae ile taraf olmak sadece zalimceydi.

Ama izin verdi.

"Yapılacak işler var, lanet olsun." Sesi önündeki yolda net ve yalnız bir şekilde çınliyordu. "Yapacak işlerim var."

Kurtarılacak hayatlar. Kötülük geliyordu. Hayır. O zaten bu dünyadaydı. Boşluğun anısı onu ileriye iten sürekli bir yoldaştı. Bunun kesinliği zihnini dolduruyordu. *Bu* onun amacıydı. Yaşanabilir dünyanın bu küçük parçasını yok olmaktan kurtarmak. Kendi dünyasına olanları telafi edemezdi ama bu dünyaya yardım edebilirdi.

Peki neden göğsündeki ağrı her geçen adımda daha da artıyordu? Neden akıllı Rush'ın yaptığı güzel şeylere gidip duruyordu? Onu beslemesi. Onu giydirmesi. Kendisine büyük rahatsızlık vermesine rağmen o inanılmaz kulakları keşfetmesine izin vermesi. Bataklığı geçmek için elini tutması. Onu kurtarmak için bulanık suya balıklama dalması.

Onu kurtarması için zorlayabilirdi. Ama yapmadı.

Hayatı boyunca güçlerini başkalarının çıkarları için kullanmaya zorlanmıştı. Bishop kendisini kurtarmak için onu zorlasa bile umurunda olmazdı. Aslında, bunu sık sık yapmıştı.

*"Bana geleceğimi söyle,
bebeğim." "Öleceksin."*

Bishop güldü. "O zaman bana ölümü nasıl kandıracağımı söyle."

Dünya donmadan önce Bishop'tan ayrılmak hissettirmiyordu. Rush'tan ayrılmak ruhu ikiye bölünmüş gibi acı veriyordu ve yarısı onunla geri dönmüştü. Neden?

Clarke durdu. Yumruklarını sıktı ve göğüs kafesine sürttü. Ve sonra hayal kırıklığını haykırarak gökyüzüne ve havaya nasıl hissettiğini gösterdi. Varlığının her zerresiyle dünyaya *"Bu adil değil"* dedi.

Bir kereliğine, birazcık özgür irade istiyordu. Sadece .

Kumarhanede sadece bir sonraki öğün için endişelenerek geçirdiği o günler bir rüya gibi görünüyordu.

Ağlamasının son notası nefes almasını zorlaştırdı ve midesini sızlattı. Clarke yüzünü buruşturarak aşağıya baktı. Ön tarafında kırmızı yaralar vardı. Etrafına bakındı ama endişe verici bir hasar görmedi. Canavarın pençeleri sadece etin ilk katmanını sıyırmıştı. Şanslıydı.

Rush'tan nefret etmek istiyordu. O birinci sınıf inatçı bir Fae'ydi. Ama kabul etmese bile ona ihtiyacı vardı. İçlerinden biri bu konuda olgun davranmalıydı. Eğer sezgilerini görmezden gelirse, o zaman ondan daha iyi olamazdı, uyarılarını görmezden gelen ve dünyasını yok eden aptallardan daha iyi olamazdı.

Eskiden eski sevgilisinin aptal olduğunu düşünürdü. Onun açgözlülüğünü ve vurdumduymazlığını fark ettiğinde, çoktan yanlış insanlarla uğraşmaya başlamıştı. Void ve onun için kirli işlerini yapan adam. Adı Bones'tu. Keskin açıları olan bir paralı asker.

Bones tırnaklarını çekerken Laurel'in çığlığının yankısını duydu.

"Bu sayılar sadece ölüm ve yıkım getirecek," diye uyarmıştı Bones'u.

Clarke anıları uzaklaştırmak umuduyla avuç ilerini göz çukurlarına bastırđı. Ama onları yarattığı kadar keskindiler. Daha fazlasını yapmalıydı. ekip gitmek yerine *bir şeyler* yapmalıydı ama tek dşünebildiğı, Clarke ve Laurel'i gerçekten serbest bırakacaklarını beklemediğıydi. Bıraktıklarında da arkalarına bakmadılar. Eğer baksalardı, Boşluk fikrini değiştirebilirdi.

Ama buna değer miydi?

Laurel'in hayatı buna değer miydi?

Avuçlarını indirdi ve bakışlarını kaldırıp dalların arasından gökyüzüne baktı. Peki şu anda ne yapıyordu? Kaderin çekiminden uzaklaşıyordu. İçgüdüleri ona ileri koşmasını değil, geri dönmesini söylüyordu.

Topuklarının üzerinde dönerek bataklığa geri döndü.

Ve Rush'ı yerde, bir söğüt ağacının dalları altında l gibi hareketsiz buldu. Nefret kaçtı, onu soğuk ve boş bıraktı. Bu onu kurtarmanın sonucuydu. Ölüm taklası atan bir timsah gibi, o canavar onu aşağı sürüklemişti ama Rush korkusuzca peşinden gelmişti. Onun zamanında onun gibi adamlar yoktu. En azından tanıdğı kadarıyla yoktu.

Rush canavara dokunmanın onu hasta edeceğini biliyordu ama yine de yapmıştı. Sadece bunu itiraf edemeyecek kadar inatçıydı. Hayatta kalmasını sağlamak için yaptığı pazarlığı bile kullanmazken, bunun kendisiyle yaptığı bir pazarlık yüzünden olduğuna inanmayı reddediyordu. Gururu onu anlaşmayı bozmaktan alıkoymuş olabilirirdi ama bu... hikyesinde daha fazlası olmalıydı.

Kıpırdamadan durdu, yüzü solgun ve sıkışıktı.

Clarke ona doğru gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. Adamın sıcak tenine dokundu ve sonra boynundaki nabzı yokladı. Adam sarsıldı, altın rengi gözleri açılarak türbülansla ona kilitlendi. Öfke, acı ve utanç ona geri döndü. Adamın gergin yüzünün her çizgisinde bunu görebiliyordu.

"Uzak dur," diye homurdandı ve iri, defans oyuncusu bedenini kaydırmaya çalıştı ama bir santimden fazlasını başaramadı, toprakta sürüklendi.

"Hayır," diye yanıtladı.

Kaşları atıldı. "Neden?" diye fısıldadı.

Neden geri geldi?

Dudaklarını sıkarak onun elini sıktı. Akli, yaşamayı hak etmediğini düşünecek kadar güçlü olmalıydı. Clarke bu duyguyu biliyordu. Yanağından tek bir damla gözyaşı süzöldü ve gözlerini kaçırdı.

"Rush," diye fısıldadı ve adamın yüzündeki saçları düzeltti. "Bu bana nasıl oluyor bilmiyorum. Sürekli sana geri dönüyorum ve nedenini düşünemiyorum, sadece belki de bu zamana getirilmemin bir nedeni vardır ve sen de bunun bir parçasısın. Tanrınız, Yaşam Kuyunuz ya da ne derseniz deyin, beni kapınızın önüne koydu. Beni gölünüzde eritti. Sanırım birlikte daha güçlüyüz. Tek başımıza bir hiçiz."

Gözlerinde inkâr parladı ve tarafa baktı.

Dudağını ısırdı. "Beni pazarlığa zorlamandan nefret ediyorum ama çekimi inkâr edemem. Sen de hissediyorsun. Bunu biliyorum."

Onu terk eden nefes titrekti. Kendini oturmaya itecek kadar güç topladı. "Beni lanetlediklerinde, benim için önemli olan herkes için beni görünmez kıldılar. Ve kimse seni göremediğinde, unuturlar. Sen... yok oluyorsun. Amacımı kaybettim."

"Artık yeni bir tane var."

"Ne, dünyayı kurtarmak gibi ilahi bir görevde seni korumak için mi?"

"Bu işneleme . Sen bir Muhafızsın. Sen söyle.

Benim neyim normal görünüyor?"

Onu dikkatle inceledi. "Sende büyü var." "Biliyorum."

"Ama sen insansın."

"Biliyorum."

"Senin türünü öldürmem gerekiyor."

"Yine... Biliyorum."

Bu onun özür dileme şekli miydi? Kendi türüne karşı önyargısının temelsiz olduğunu söyleyemezdi ama biraz pişmanlık duysa da umurunda olmazdı.

"Sadece isteyerek Beyaz Kadın'ın gerçek yüzünü görmemi sağladınız."

"Bence ona kötü böcek-kadın demelisin, ama..." İç çekerken nefesi kesildi. "Evet. Sanırım söyledim. Bilin diye söylüyorum, bu sizin için olduğu kadar benim için de rahatsız edici. Birine güvenmek çok zor.

daha önce kullanılmış. Ama deniyorum. Bu arada, beni kullandığınız için özür dilemeniz iyi oldu."

"Fae'ler özür dilemez."

"Özür dilemiyorsun. Teşekkür etmiyorsun." Gözlerini devirdi. "Başka ne yapmıyorsun?"

"Yalan." Ve sonra yüzünü buruşturarak gözlerini kapattı. Kızın gözleri büyüdü. Yalan söyleyemezler miydi?

Ama gerçeği saklayabilirlerdi. Belki canavarı gerçeği görmeye zorlayabilirse, onu konuşmaya da zorlayabilirdi. Ama bu onu da en az onun kadar kötü yapardı. Bunu asla yapmazdı. Hayatta kalmak söz konusu olmadıkça.

Dudağını ısırdı. Rüzgâr hızlandı ve saçlarını savurdu. Dönüp dizlerine sarıldı, yerdeki ezilmiş yapraklara ve çalı çırpıya baktı. Ona bok böceğini anımsatan bir böcek, karşısındaki dalın dibinde sürünüyordu. Ona sabitlendi, bu yerde tanıdık bir şey olduğu için minnettardı çünkü içindeki bu güç korkutucu derecede yabancıydı. İmgelemler güçleniyordu ve yeni yeteneği -enerjisinin kanıtlarının bedeninden dışarı doğru patladığını *görmüştü*. Hâlâ içinde hareket ediyor ve yuvarlanıyor, bir dahaki sefere ihtiyaç duyacağı anı bekliyordu.

Elinin dokunuşu kürek kemiklerinin arasına çarptı. Yanan gözlerini sıkarak kapattı.

"Güvenmeyi öğrenmek benim için de yeni ama... Seni güvende tutacağım. Fae'ler yalan söylemez." Derin sesinin baritonu kadının içinde gök gürültüsü gibi yankılandı. Yavaş yavaş rahatladı. Bu sadece onun sözleri değildi, içindeki *bilgiydi*. Göğsü çırpındı. Adam doğruyu söylemişti.

"Buradaki amacınıza gelince?" diye devam etti. "Bunu yalnızca Tarikat doğrulayabilir."

"Ve oraya mı gidiyoruz?" Başını salladı.

"Ya yalan söylediğimi düşünürlerse? Ben insanım, değil mi? Yalan söyleyebilirim."

"Gördüklerimden sonra buna inanmakta güçlük çekiyorum. Damarlarınızda Kuyu'nun büyüünün dolaştığı çok açık." Alt dudağını ovuşturdu, gözleri kıza dikilmişti. "Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum ama Tarikat bunu bilecektir."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Sanırım sana bir banyo borcum var."
bir kahkaha yükseldi. "*Sanırım* bunun için Tanrı'ya dua ettim,
sana değil."

Mağrur bir omuz kaldırdı, daha enerjikti. "Senin tanrın sihirli güçleri
olan bir varlık. Yani... aynı şey."

"Doğru."

Bir gülümsemeyi paylaştılar. Bir an için bile olsa gözlerindeki ışığı
geri görmek güzeldi. Ama bataklığa doğru eğilirken ifadesi kasvetli bir
hal almıştı bile. "O şey beni asla büyüüne kaptırmamalıydı. Beyaz
Kadın, Unseelie Sarayı'nın kötü niyetli bir üyesi ama yine de bu kadar
güneyde bile olmamalı. Ya buzlar çözüldü ya da..."

"Yoksa ne olur?"

Dizlerinin üzerine çöktü. "Sanırım artık ayakta durabilirim."

Onu dirseğinden tutarak kaldırdı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Nefes nefese, elleri kalçalarında bir süre bekledikten sonra kılıcının
bağlı olduğu kordonu çözdü. "Bu yırtık gömlekle kasabaya
gidemezsin."

"Ne yapıyorsun?" Kadın, adam dış katmanını çıkarırken dikkatli
gözlerle onu izledi.

"Sana giyecek bir şey veriyorum." Çamurla kaplı ceketini ona uzattı
ve gömleğini çıkarmak için irkilerek boynuna uzandı.

"Yaralısın. Buna ihtiyacın var." Öfkeli bir kesik boynunu çizdi.

"Kimse beni göremiyor. Daha kötülerini de yaşadım. Oraya
vardığımızda, sen handa temizlenirken ben de bize yeni kıyafetler
bulacağım."

Gömleği çıkarıldığında mavi ışık parladı ve Clarke gözlerini kısarak
delici parıltıya baktı. Parıldayan glifler adamın tüm vücudunu kaplamış,
gözünün altındaki minik gözyaşı damlası gibi parlıyordu. Adamın
yontulmuş karın kaslarını ve mükemmel gövdesini, esneyen ve
yuvarlanan kaslı fiziğini tararken yanakları alev aldı. Düşünceler kaçtı.
Bunu asla unutamayacaktı. Ne de olsa o kadar da hayvan değildi. Saf,
sıcak kanlı bir erkekti.

"İyi bak," dedi. "Lanet sona erdiğinde büzüşmüş ve yaşlanmış
olacağım."

Şakasına acılık karışmıştı. Ve o bunu umursamadı. Eli bir anda
onun üzerindeydi, gliflerin şeklini izliyordu, büyülenmişti ve

Ne anlama geldiklerini merak ediyordu. Adam keskin bir nefes aldı ama kadın duramadı. Dokunuşunun her dönüşünde, zihninin gözünde birisinin onları boyadığını ve sonra gliflerin etine batışını izlediğini gösteren görüntüler belirliyordu.

"Her zaman değillerdi," diye mırıldandı.

"Yeniden ortaya çıktıkça sona daha da yaklaşıyorum." Sesi kulağının dibinde koyu bir bal gibiydi.

İşaretler avucunun içinde karıncalanıyordu. Dokunuşunu her değiştirdiğinde, içinde yavaş yavaş bir yanma oluşuyor, tüm kadınsı içgüdüleri onun soyunma durumunun farkına varıyordu. Klinik tavrını kaybetti ve onun dokunuşunun sıcaklığının tadını çıkardı. Adamın derisinin parmaklarının baskısına tepki olarak gerginleşmesini büyülenmiş bir halde izledi. Adamın üzerine bir durgunluk çöktü, sanki nefesini tutmuş gibiydi.

Onu izledi. O biliyordu.

Ortak farkındalık aralarında sıçradı. Kirpiklerini kaldırarak onun bakışlarıyla buluştu. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken bir sonsuzluk geçti. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Her şeyi. Vücudundan başlayarak.

Neden göğüs kafesinin altından kalçasına kadar uzanan o sivri yara izi? Neden göğüs kafesinin üzerindeki kurt dövmesi? Koyu ve akıcıydı, suya yağ dökülmüş gibi renkler saçıyordu. Belki de dövme bile değildi. Dokunuşunu değiştirerek, başparmağı onun adem elmasını sıyırdı. Bir kırılma anında sallanıyordu. Sakalını okşadı... sivri kulaklarına kadar.

"Artık durmalısın," diye homurdandı.

"Neden?"

"Çünkü beni tahrik ediyorsun ve bu uzun zamandır böyleydi" - dudaklarını yaladı, kızın bir iniltiyi bastırmasına neden olan bir görüntüydü- "uzun zaman oldu. Fae'ler sevişirken... acımasız olabilirler. Sen kırılğan bir insansın."

"Ama o kadar da insan değilim, değil mi?"

"Kontrolümü kaybettiğimde benden hoşlanmayacaksın." "O zaman beni durdur."

O yapmadı. Arsız parmakları adamın önünden aşağıya doğru kayarak karın kaslarına çarptı ve pantolonunun üst kısmını hedefledi. Duramadı. Arzu onun işlevini kontrol altına aldı. *Sevişmek* ve *acımasızlık* demişti ama şimdi bunu aklından çıkaramıyordu.

Zihin. İki terli vücut, çıplak ve ilkel bir ihtiyaçla birbirine dolanmıştı. Akıl almaz bir arzu onu her hareketine itiyordu. Parmakları adamın bel kemerinin altındaki özel alana daldı ve oradaki kaba tüylerle alay etti. Teni çok sıcaktı. Kısık ve boğuk bir sesle inledi. Adam bir eliyle onun hareketini durdurdu. Boğazından uyarıcı bir hırıltı kaçtı.

"Duramayacağımı anladım," diye mırıldandı, gözleri hala hislerle canlı olan ellerini izlemek için alçaldı. Sert alt karnının etinde damarlar belirdi. Baş döndürücü kokusu onu çağırıyordu ve istediği her şey vardı. Tam orada. Tam o anda. Daha fazlasını görmeye ihtiyacı vardı ve... dudaklarını yaladı. "İzin ver-"

"Bana dokunmayı kes." Sözleri onu zorladı ve elleri, onları bağlayan anlaşmanın zorlamasıyla yana kaydı.

Agape, geri çekildi.

Zihninde bir fırtına kopmuş gibi bakıyordu, sanki onu yutmak istiyor ve bunu yapmamak için büyük bir mücadele veriyordu. Sanki onu istediği için kendinden nefret ediyordu. Titreyen parmaklarını gümüş rengi saçlarında gezdirdi, gözlerini ondan ayırmadı.

Tanrım, hareket etmek, kollarını kaldırmak ve pazularını patlatmak... durumu daha da kötüleştirdi. Clarke titredi. Serin elleri sıcak yanaklarını okşamak için uçtu. "Çok özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum."

Daha önce hiç hissetmediği bir arzuydu bu. Vücudunu sarstı ve teninde uğuldadı. Adamın sıcak bakışları dudaklarına daldı, sütyenine indi ve sonra ihtiyacın en güçlü olduğu yere gitti. Burun delikleri sanki onun uyarılmışlığının kokusunu alabilecekmış gibi alevlendi. Adamın ilgisi kadının vücudunu okşuyor, onu aydınlatıyordu.

İki hızlı adımda onun alanına girmiş, dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırmıştı. Ama sonra durakladı. Tereddüt etti. Nefesleri birbirine karıştı. Kalbi mi atıyordu, yoksa onunki mi... ya da...

Umurunda değildi. Ona ihtiyacı vardı. İstiyordu. Bekliyordu.

Benim, diye hırladı zihni sahiplenici bir şekilde. Ama adam ona söz verdiği gibi, istediği gibi tecavüz etmedi. Dudaklarını indirdi ve şefkatle onunkilere dokundu. Yastıklanmış tenin yumuşaklığı. Sakalının çizikleri. Sonra dilinin nazik, utangaç itişisi erişim talep etti. Alt dudağını ısırды, ayırık dudaklarının arasından sokmadan ve gırtlaktan gelen bir ihtiyaç hırıltısıyla yutmadan önce bir anın tadını çıkardı.

Koyu. Tuzlu. Adamın tadı kadının kısıtlamalarını parçaladı. Adamın boynunu kavradı ve onu vücuduna doğru çekti. Uzun uzun inlemesinin göğsünde yarattığı his onu sıvıya çevirdi. Öpüştüler, yalaştılar ve dilleştiler. Tanrım, ona ihtiyacı vardı.

Ancak omurgası bir ağacın cılız gövdesine çarptığında adamın onu geriye doğru ittiğini fark etti. Ağaç kabuğuna sertçe bastırarak, sanki onunmuş gibi ağzını aldı. Kollarında, tadında ve tam bağıllığında kaybolan Clarke, o anın içine gömüldü. İçindeki hiçbir alarm diğer tarafa kaçması için çığlık atmıyordu. Her şey onunlaydı. Sert vücudu, sıcaklığı, gezinen ağzı.

Rush'ın elini göğsüne doğru itti ve ona doğru eğildi. "Rush, dokun bana."

Geriye sıçradı, göğsü hırıltılı bir nefesle kabarıyordu.

"Clarke." Başını salladı, gözlerinde acı dolu bir ifade vardı.

"Yapamam." Gözlerini kırıştırdı ve kendine sarıldı. Az önce ne olmuştu?

"Kesinlikle yapabilecek gibi görünüyorsun." Bu gerçekten de insan ve fae olayı mıydı? "Boş ver. Anladım."

Kaşları ortadan kalktı. "Bir keresinde arzularımın kararlarımı etkilemesine izin verdim ve yüzden biri öldü. Yapamam..."

Biri mi ölmüştü?

"Anlıyorum."

Yırtık tuniği çıkardı ve yerine onun gömleğini giydi. Çamurlu ve ıslak şey kalçalarına kadar iniyordu ama bütündü.

Ceketini giydi ve sanki kapatamayacak kadar sıcakmış gibi düğmelerini açık bıraktı. Teni de kızarmıştı. Sırt çantasını aldı ve nihayet ceketini ilikledikten sonra baldric ve kılıcını tekrar giydi.

Aralarındaki her şey değişmişti ama yine de hiçbir şey değişmemişti. Pazarlığından vazgeçmemişti. Önyargılarını bırakmaya hazır değildi ama algısı değişiyordu. Dünyasının bu tuhaf versiyonunda uyandığından beri ilk kez doğru yoldaydı.

O öpücük iyi hissettirmişti, lanet olsun. Onu istiyordu. Güçleri ona bunu söylediği için ya da bu mistik Şey için değil, o ateşli, seksi ve arzulan birisi olduğu için. Onu arzulatıyordu. Ve onu güvende hissettiriyordu. Bunu bilmek ve sahiplenmek ona kendini iyi hissettiriyordu.

Boğazını temizleyerek, ona henüz işlerinin bitmediğini söyleyen bir gülümseme verdi ve hareket etti, ama adam yoluna çıktı. Fae'lerden oluşan sağlam bir duvar onu engelledi. Onun bakışlarıyla karşılaştı ve farklı bir şey gördü. Artık nefret yoktu. Hayır. Bu karanlık daha çok hissettiği ihtiyaç gibiydi. İstek gibi. Göğsü umutla ısındı.

"Clarke." Kadife fırtınası gibi sesi bir dalga halinde onun üzerinden geçti. Nefesini tuttu, bekledi, diledi. Ama adam sadece çamurlu saçlarını kulaklarının üzerinden çekti. "Kulaklarını sakla."

CHAPTER SIXTEEN



T Fısıldayan Orman'dan, batan güneşin altın rengine boyadığı bir tarlaya çıktılar. Rush'ın orijinal planı Crescent Hollow'un sınır duvarlarının ötesine hızlı bir yolculuk yapmak ve pazarlardan bir portal taşı çalmaktı. O zamanlar kızın kıyafetine zerre kadar önem vermiyordu. Şimdi ise onun çamur içinde kalmasına izin vermezdi. Ona bu iyiliği borçluydu. Ayrıca, saat geç olduğu için bir geçit taşı bulmak biraz zaman alabilirdi. Geçit taşı olmadan Tarikat'a gitmek için Seelie Denizi'ni aşmak ya da ticaret şehri Cornucopia üzerinden nehrin daha da yukarısına çıkmak gerekiyordu.

Böylece bir hana .

Clarke'la aynı odayı paylaşma düşüncesi taşaklarına doğru bir çekiş gönderdi. Rush onunla yalnız kalacağına güvenmiyordu, ne ona bakışına ne de onu öpme şekline. Bunca yıldan sonra, özellikle de onun İyi Kutsanmış eşi olmadığı için ve dahası artık umursamamaya başladığı için, Clarke bir cazibeydi.

İzinsiz bir damızlık olduğunu öğrendiğinde kız kardeşinin yüzünde beliren hayal kırıklığını hâlâ hatırlıyordu. Fitilini daldırmak bir şeydi, ama senden uygun önlemleri almanı bekliyorlardı. Elfler tam da bu amaçlar için belirli bir iksir hazırlamışlardı. Ama Rush bunu planlamamıştı. Masum bir kadının ölümüyle sonuçlanan bir hataydı bu.

Babasının mirası için bir utanç kaynağıydı. Babası Rush'ı henüz yapmadığı bir ritüelde boğulmaktan kurtarmaya çalışırken ölmekle kalmamış, annesi de kısa bir süre sonra babasını ölüme kadar takip etmişti. Kyra Crescent Hollow'da dayanabildiği kadar dayanmıştı. Thorne'u önemsemişti ama Kuyu'ya haraç olarak gönderildikten sonra, Kovuk'ta onun için hiçbir şey . Thaddeus ona karşı acımasızdı, o da gitti.

Kyra'ya daha fazla yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı. Birkaç ay boyunca onu takip etmiş, Cornucopia'daki işine alışmasını sağlamıştı. Mali durumuna yardımcı olmak için para bırakmanın bir yolunu bulmuştu ama sonuçta bu yeterli değildi. Hiçbir zaman yeterli olmadı.

Ama buradaydılar. Crescent Hollow'da. Rush, Clarke'a onun adına konuşmasını söylemişti. Şimdi yapabileceği bir şey vardı. Belki Thorne'a ulaşamazsa, Kyra'ya ulaşabilirdi. En azından o zaman ne söyleyeceğini bilirdi.

Thorne'a gelince... söyleyecek söz bulamıyordu. Clarke, "Susadım," dedi.

"Evet, prenses."

Yerleşke görünür hale geldi ve yeniden toplandılar. Rush Clarke'a su tulumundan son bir yudum verdi. Clarke bir yudum aldı ve sonra gözleri arazinin hemen karşısındaki eski kasabasının duvarlarına takılınca püskürttü. "Büyüdüğün yer burası mı?"

Başını salladı. "Bakacak pek bir şey yok ama bizi güvende tuttu."

Clarke ağzını sildi. "Aradığınız kelimenin kale olduğuna eminim. Ya da kale. Duvarlarının içinde bir köy olan."

Sanki ilk kez görüyormuş gibi bakmaya zorladı kendini. Burası bir kale değildi. Köydü, evet. Yaklaşık on bin kişilik küçük bir topluluk.

"Daha çok bir kale gibi," diye kabul etti.

"Kapının üzerinde dalgalanan o pankartlarda ne var?"

"Nightstalk Arması." Kendi aile armasının dövmesinin bulunduğu göğsüne dokundu. "Derimdeki amblemi gördün."

"Ve sen varis miydin?" Su tasını geri verdi.

"Görünürdeki alfa varis."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, sürünün liderliğini meydan okumadan babamdan devralacak kadar güçlü olduğum anlamına geliyor. Biz kurtlar ona alfa diyoruz ama kral ona lord diyor. Lord Nightstalk."

Kara bir kaşını kaldırdı. "Ve Muhafızlara katılmak için bundan vaz mı geçtin?"

Gözlerini ona dikti. "Ben vazgeçmedim. Babam öldükten sonra bu konuda daha da ."

Dolgun alt dudağı dişlerinin arasında kayboldu. "Bu berbat."

Omuz silkti, gözleri onun dudaklarında takılı kaldı.

"Eğer şansınız olsaydı, geri ister miydiniz?"

Göğsünü ovuşturdu. Bunu ona daha önce kimse sormamıştı. Bir şekilde lanetini bozsa bile, Düzen onu serbest bırakmak zorunda . Nightstalk sürüsüne geri kabul edilmesi gerekecekti. Sonra da Thaddeus'a meydan okuması gerekecekti.

"Orada bir geleceğim olsa bile," diye cevap verdi. "Ben bir Muhafızım." "Ama seni lanetlediler."

"Onlar benim sahibim. Lanetimi kaldırmalarını sağlasam bile." "Bu... şey, bu berbat."

Omuz silkti. "Gelişmiş yetenekler için hayatını Kuyu'nun hizmetine vermek geri alabileceğin bir şey değil. Gel hadi. Hava kararıyor."

Üzerinde yürüdükleri toprak ve çimen, yürüdüklerinde çıtırdayan kırmızı çakıllı bir patıkaya dönüştü. İki yanlarında karahindiba ve tilki kuyruğu otu tarlaları uzanıyordu. Daha yarım mil yürümüşlerdi ki yolun ortasında yatan bir şey dikkatlerini çekti. Küçük aslanlar zıplayıp oynuyorlardı. Bu yaramaz yaratıklar genellikle saygısızlığın bir işaretiydi.

"Bunlar kedi mi?" Clarke gözlerini gün batımından koruyarak sordu.

"Onlar haşere."

"Oh, hadi ama. O kadar da kötü olamazlar. Yüzlerinin ne kadar şirin olduğuna baksana, ne kadar şirinler ve kuyrukları ne kadar heyecanlı sallanıyor. Bekle bir dakika. Ne yapıyorlar?"

Küçük hayvanlar başlarını kaldırdı. İçindeki kurdu bir kez kokladı ve bir çıtırtıyla kaçıştılar.

"Yapma." Bir avucunu göğsüne koyarak onu geride tuttu. Rüzgârda bir koku yakaladı. Ekşi, çürümüş et kokusu. "Bu bir ceset."

Bu da o kadar alışılmadık bir durum değildi. Farklı fae ırk klanları arasında sık sık bir ceset ortaya çıkıyordu. Muhafızlar klanlar ya da mahkemeler arasındaki kavgaları çözmezdi. Onlar bundan daha iyiydiler. Elphyne'i yöneten kral ve kraliçelerin tebaalarını hizada tutmak için kendi orduları vardı, ancak genellikle bir boşluk vardı. Fakir ve küçük ırklar göz ardı edilebiliyordu.

"edeceğim," diye uyardı. Ona doğru bir bakış attığında endişelenmediğini, sadece merak ettiğini gördü. "Orada kal."

Başını salladı ama adamın vücudunun etrafını görmeye çalıştı. "Doğru olmayan bir şeyler var."

Rush ölü fae'ye doğru yürüdü ve duyularını zorladı. Kalp atışı yoktu. Kesinlikle çürüyen bir et. Bu bir satirdi. Yarı insan, yarı keçi olan fae'nin boynuzları kesilmişti. Boynundaki delikler bir vampirin ısırıldığını gösteriyordu ama cesedin kanı akmamıştı. Belki de Unseelie'lerden biri yemek yerken biraz sert davranmış, kendi bölgelerinden biraz fazla uzaklaşmıştı. Ama cesedi buraya, Seelie yerleşkesinin tam ortasına atmak. Bir şeyler kötü kokuyordu.

Bu yolculukta bir şeylerin yanlış koktuğu ilk sefer değildi. Beyaz Kadın her zamanki kuzeyli uğrak yerinden çok uzaktaydı. Ve lanetlenmişti, belki de güneye gitmeye zorlanmıştı. Bu da Seelie topraklarında açıklanamaz zararlar veren iki Unseelie demekti.

Clarke'a ilerlemesi için el sallamaya gitti ama Clarke çoktan arkasındaydı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Vampir aşırı hevesliydi."

"Vampirlerinizin olmasına neden şaşırmadım?" Kaşlarını çatarak cesede baktı. "Biraz daha az, ne bileyim, kanla dolu görünmesi gerekmez mi?"

"Vampirler beslenmek için boşalmazlar. Günler boyunca tek bir öğünün tadını çıkarmayı severler ve genellikle öğünleri uzaklaştır." Rush satire bir kez daha baktı. Bronzlaşmış yanakları oldukça dolgundu. Güzelce kırışmış pantolonunun altından çıkan toynakları değerli taşlarla kaplıydı. Yani hali vakti yerindeydi, belki de Seelie soylularından biriydi. Rush diz çöktü ve elinin tersiyle adamın yüzüne dokundu. Laneti ölü şeyler üzerinde işe yaramıyordu.

Satirin sıcak bir teni vardı.

"Yakın zamanda ölmüş," diye mırıldandı. "Ve vampirler gündüzleri nadiren seyahat ederler."

Tarikat'takiler gibi şartlandırılmamışlarsa tabii. Clarke, "Bu konuda bir şeyler doğru gelmiyor," diye ekledi.

Rush kabul etti. Onun gözleriyle karşılaştı. "Bir şey mi *görüyorsun*?"

"Hayır. Ama... belki..." Göğüs kafesini okşadı ve cesedi taradı. "Belki gömleğinin altını kontrol edebiliriz."

Onu kaldırdı. Hafifçe bulanıklaşmış gövdede mana ile ilgili bir saldırıyla uyumlu yanık izleri vardı. Ancak desen yanlıştı. Çizgilerin patlamasıyla iç kısımda daha koyu bir halka , işaret tekdüzeydi. Ortaya doğrudan bir darbe ve darbenin görsel etkisi değildi. Bu daha çok bir su lekesi gibiydi. Ya da bir mana lekesi. Sanki büyülu yaşam gücü vücudundan koparılmış, içine itilmemiş ya da öldükten sonra doğal olarak kaçmasına izin verilmemişti. Tekrar kokladı ve cesetten gelen hafif bir metalik koku yakaladı ama ceplerini kontrol ettiğinde metal bulamadı. Birisi o hayattayken manayı zorla almış olabilir miydi? Rush gömleği bıraktı ve Clarke'ın dirseğini tuttu.

"edelim."

"Neden?" Onun yanında koştu, onun hızına yetişmek için acele etti.

"Çünkü birisi o fae'yi öldürmek için büyü kullandı ve bunu bir vampir yapmış gibi göster." Anlayışla çenesini esnetti. "Vampirler Unseelie'dir, ancak Seelie . Beyaz Kadın evinden çok uzaktayken, iki krallık arasındaki istikrarsız barış bozulmak üzere gibi görünüyor."

"Kahretsin, bu hiç iyi değil."

"Ölü bedenler asla iyi değildir. Ama bu benim işim değil." En iyisi bu işin dışında kalıp yollarına devam etmeleriydi. İhtiyacı olan son şey Clarke'ın böyle bir şeye bulaşmasıydı. "Hana girmeli ve yarın olabildiğince erken çıkmalıyız."

CHAPTERSEVENTEN



C Larke kulaklarını örten saçlarını çekiştirdi. Kapıya yaklaşırken . ve Bileşik, o oldu temiz ve iki nöbetçiler

Taş kapının altında duran adam sadece onu görebiliyordu, yanında sinsi sinsi yürüyen büyük, düşünceli fae'yi değil. Buraya geri döndüğü için mutlu değildi ve bunun kirli beyaz üniformalar giymiş, silahlarla kuşanmış iki iri yarı muhafızla pek ilgisi yoktu. Geniş omuzlarında bir uzun yay parıldıyordu ve yaralı yüzleri ve kırık burunları, onu bir tehdit olarak gördükleri takdirde kaçabileceğine inanması için hiçbir neden vermiyordu. Alt dudaklarına bastıran ölümcül kurt dişlerinden bahsetmiyorum bile.

Artık geri dönüş yok.

Hâlâ elli adım ötede, her adımını sabit kalmaya zorlayarak yaklaştı ve yerleşkenin duvarlarında asılı duran tuhaf sarmaşıklara bakmamaya çalıştı. Sarmaşıkların nasıl sallandığını ve yer değiştirdiğini ya da bir kelebek çok yaklaştığında dallarının nasıl yırtıcı bir odaklanmayla açıldığını görmezden gelmeye çalıştı. Ama kapının her iki yanında asılı duran ahşap kafesi de görmezden gelemedi. Birinde bir kurt vardı. Diğerinde ise prizmatik yusufçuk kanatları olan minyon bir dişi fae. Kısa, dağınık, mavi saçları yüzüne yapışmıştı. Sedefli gözyaşı izleri kirli yanaklarına bulaşmıştı. Kafesin tabanında uyuyordu ya da sızmıştı. Parmaklıkların arasından sarkan zarif bir el sanki diğer taraftaki kurda ulaşmaya çalışıyordu.

Clarke Rush'a baktı.

"Gözler ileri," diye hatırlattı.

"Özür dilerim." Söyleneni yaptı ve yürümeye devam etti.

"Cezalandırılıyorlar," diye açıkladı Rush. "Bir fae'yi yerden kaldırmak onları Kuyu'nun kaynağından koparır. Harcadığınız manayı yenileyememek, kurtulamadığınız bir akşamdan kalmaya benzer. Bu bir işkence. Ve elbette, değişim çok fazla mana harcadığı sizi değişimden alıkoyar. Şekil değiştiren kişiyi yere indirene kadar hayvan formunda hapsettiler."

"yaşamış gibi ."

Bir omzunu kaldırdı. "Bir keresinde benim üzerimde denediler. O zaman metal parmaklıkların bile bir Gardiyan'ın yeryüzündeki manaya erişmesini engelleyemeyeceğini öğrendiler. Bu yüzden lanete başvurmak zorunda kaldılar." Bakışları dişiye kaydı. "Tahminimce pix zaten bir hareme aitti ve buradaki yetkili lord, pix klanıyla siyasi huzursuzluk çıkarmaktan kaçınmak için yerel kınama cezaları verdi."

"Harem," diye mırıldandı nefesinin altında. Ne kadar korkunçtu. "Seks kölesi olmaya mı zorlanıyor?"

Rush alaycı bir şekilde güldü. "Demek her şeyi bilmiyorsun."

Yumruklarını sıkı ve dişlerinin arasından konuştu. "Neden gülüyorsun?"

"Çünkü saf küçük prenses, her peri dişisi için en az üç erkek eş ve koruyucu vardır. Bir dişi için on iki erkeğe ulaşan haremle gördüm. Hiçbir şeye zorlanmıyor. Dişilerine kraliçe gibi davranıyorlar."

Clarke'ın çenesi yere düştü. "Üç adam ona yetmedi mi?"

"Ne derler bilirsin." Ona müstehcen, dişlek bir sırıtış attı. "Bir kez toparlandın mı, bir daha asla geri dönemezsin."

Kafası karıştı. Sonra anladı. "Gerçekten çok komiksin Wolfie." Saf bir erkek kendini beğenmişliği vardı. "Bu bir şaka değil."

"Her neyse." Ruh hali karardı. "Kime aşık olup olamayacağınızı dikte etmek hâlâ yanlış."

Kızgın bir noktaya dokunmuş olmalıydı çünkü adam ona karanlık bir yan bakış attı ve onu zorladı. "*Konuşmayı kes.*"

Dudakları kenetlendi. İki nöbetçi onu selamlamadan hemen önce sinirlenmişti.

"Sen. Dişi." Vahşi bir fae arkadaşından ayrıldı ve ona doğru adım attı. Çürük yüzü tıknaz vücudunu vurguluyordu. Gür kaşları ve saçları ona dengesiz bir hava veriyordu. "İşinizi belirtin."

"Onlara sadece uzun bir yolculuktan sonra temizlenmek için burada olduğunuzu ve sabah yola çıkacağınızı söyleyin."

Clarke, Rush'ın sözlerini sindiremeden sözler ağızından dökölüverdi. İçinden bir alarm geçti. Onları durduramadı. Rush'ın talebi onu zorluyordu.

Anlaşmanın sözleri aklından çıkmıyordu. *Konuşamadığım yerde sesim olacaksın. Dokunamadığım ellerim olacaksın.*

Lanet olsun ona. Bunu aştıklarını düşünmüştü. Avuç içlerine batan tırnakları acıyla yanıyordu.

Gardiyan ona baktı. "Beş dakika içinde çıkıyorum. Evimde bir sürü oda var. Eğer temizlenmek için yardıma ihtiyacın olursa... dilimi kullanmakta çok iyiyimdir." Dudaklarını yaladı.

Ew.

Diğer muhafız kıs kıs güldü. Clarke'ın gözlerinin kenarından Rush öfkeyle kızardı.

"Hayır, teşekkürler," dedi kendi kendine.

Muhafız onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Burnunu kaldırdı ve burun deliklerini genişletti. "Sen bir kurt değılsin. Ne tür bir fae'sin sen?"

Rush, "Elf olduğunu söyle," diye emretti. "Ben Elfim." Kadın zayıfça gülümsedi.

"Bir elf için çok uzak." Hâlâ kapının gölgeleri altında duran muhafız bir adım öne çıktı, gözleri kısılmıştı. Bir elinde, mavi ve mor tüyleri hâlâ düzensiz bir şekilde bağı olan bir hayvan butu tutuyordu.

Rush başıyla kafesi işaret etti. "Piksel de çok uzakta. Bu bir suç mu?"

Clarke onun sözlerini tekrarlamak zorunda kaldı. İki muhafız ona baktı ve sonra tıknaz olan güldü.

"Piks'in suçu, klanının dışında zina yapmış olması."

"Hayır," dedi diğer kıkırdayarak. "Lord Nightstalk'ı reddettiğı için orada."

"Thaddeus böyle konuştuğunu duyarsa, sıradaki sen olursun." Clarke'ın kanı buza dönüştü. Thaddeus mu?

Rush nefesinin altında bir şeyler homurdandı. Ona bakmak istemeyen Clarke, Thaddeus'un burada olduğunu çok iyi bildiğini varsaymak zorundaydı. Ve hatırladığı kadarıyla Rush burayı bir alfanın yönettiğinden bahsetmişti. Bu da tek bir anlama geliyordu. Clarke kendisine saldırmaya çalışan fae'nin yönettiği bölgeye adım atmak .

Muhafız burnunu çekip sildikten sonra Clarke'a içeri girmesini işaret etti.

Thaddeus'un bu yerle bağlantısını göremediği ve Rush'ın ona gerçeği söyleyemediği için hâlâ kendine kızgındı ve etrafı kolaçan etmeden önce birkaç adım içeri girdi.

Durdu ve ağız açık kaldı. Arnavut kaldırımlı yollar. Pişmiş toprak kiremitli çatılı evler. Kemerlerin üzerinde sarmaşıklar. Yosun ve likenler kireçtaşı basamakları ve duvarları boydan boya kaplamıştı. Tuhaf, davetkârdı ve ağız sulandıran pişmiş soğan, sarımsak ve ne olduğunu çıkaramadığı başka bir şey gibi kokuyordu. Ama çok lezzetliydi.

Birçok fae sokaklarda koşuşturuyordu. Neredeyse insan gibi görünenlerden, kanatlı ya da boynuzlu olanlara kadar. Hiçbir modern olanak yoktu... en azından onun gördüğü kadarıyla. Onun bakış açısından, sanki bir aynanın içinden geçip Orta Çağ' adım atmış gibi görünüyordu. Araba yoktu. Elektrik ışığı yoktu.

Şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Rush ona doğru eğilerek, "Cornucopia'yı görene kadar bekle. Orada Elphyne'in her yerinden gelen fae'ler var. Ya da daha iyisi, Yaz ve Kış Saraylarını görene kadar bekle. Kalelerden biri camdan, diğeri ise obsidyenden yapılmıştır. İlkbahar ve Sonbahar Sarayları da hiç fena değil. Yaz gündönümü festivali hiçbir sarayda kaçırmak istemeyeceğiniz bir festivaldir."

Sözleri nefesini kesti ve sonra ona kızgın olduğunu hatırladı. Kaşları çatıldı ve bilinmeyene doğru ilerlemeye başladı. Pişmiş soğan kokusunu takip etmek harika bir fikir gibi görünüyordu.

Rush yetişmek için koştu. "Thaddeus'un buranın lordu olduğunu sana söylemeliydim."

"Kızgınlığımın tek sebebinin bu olduğunu mu sanıyorsun?" diye cevap verdi, ardından havaya konuştuğu için kendisine tuhaf tuhaf bakan kır saçlı, çene dişleri olan bir kadına gülümsedi.

"Neden başka?"

Tipik. Bütün türlerin erkekleri aynıydı. "Beni senin adına konuşmaya zorladın. Yine."

Ellerini ceplerine soktu. Yüz ifadesi mesafeli bir hal aldı, sonra başıyla ileriye işaret etti. "Sonraki sağ. Laughing Den'de kalabiliriz."

Adam kızın eline soğuk bir şey koydu. Yere baktı ve parmaklarını açtığı anda kırmızı camdan yapılmış iki madeni para gördü. Işık, her bir madeni paranın ortasında asılı duran süslü bir M harfine vuruyordu. Parayı gökyüzüne kaldırdı ve içindeki karmaşık kırılmalara hayret etmek için döndü.

"M," diye mırıldandı.

"Kral Mithras için. Seelie Krallığı'nda ve Cornucopia'nın tarafsız topraklarında iyi. Bu para bir oda, yemek ve yemek masraflarını karşılayacaktır," dedi Rush. "Ayrıca başka yöne bakmaları için de yeterli."

Umutsuzca yıkanmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden adamın dönmesini işaret ettiği küçük dar sokağa gelene kadar ilerledi. Burası bir sokaktan çok, ahşap bir kapısı olan ve tepesinde bir tabela sallanan bir asma kata çıkan bir dizi yüksek, domuz gibi taş basamaktı. Tahtaya oyulmuş gülen bir kurt, doğru yerde olduğunu gösteriyordu. Merdivenleri çıkarken, adamın onu tekrar kendisi adına konuşmaya zorlayıp zorlamayacağını ya da bunu kendisinin yapmasının güvenli olup olmadığını sormayı düşündü.

Kapı patlayarak açıldı ve vücut geliştirmeci bir tip dışarı fırladı. Kafasından çıkan geyik boynuzları bir destek kirişine çarptı ve kurtulmak için kafasını birkaç kez salladı.

Clarke yüzünü gizlemek için saçlarını çekiştirdi. Geyik Thaddeus'un av partisinden gelmişti. Ve sarhoştı. Rush dişlerini gösterdi ve Clarke'ı yanına çekti. Geyik iğrenç bir şekilde geçirerek basamaklardan aşağı yuvarlanırken Clarke kıl payı kurtuldu. Geyik aşağıya inip gözden kaybolana kadar öylece donakaldı.

Rush onun ardından bakakaldı. Clarke onu tekrar dikkatini toplaması için çekmek zorunda kaldı. Ateşli gözler onunkilerle çarpıştı. Geyiğin peşinden gitmeye çok yaklaşmıştı.

"Neyin var senin?" diye fısıldadı.

Ölümcül dişlerini gösterdi. "İçimdeki kurt dışarı çıkmak istiyor."

Tanrım. Tam da ihtiyacı olan şey. "Onu pantolonunun içinde tut. Onu kovalayamazsın. Hastalanacaksın ve seni bekleyecek vaktim yok. Banyo yapmam, yemek yemem ve biraz kestirmem lazım."

Bakışlarını ona çevirdiğinde gözlerindeki ilkel ateş yumuşadı. Başını salladı.

Kapıyı çekerek açtı ve içeri girdi.

Fuaye gürültülü bir meyhaneye dönüştü. Soğan kokusu daha güçlüydü. Midesi gurulduyordu.

"Menüdeki her şeyi sipariş edeceğim," diye şaka yaptı. "Şunu iki yapalım."

"Tamamdır."

Dudağı kıvrıldı ve meyhanenin arka tarafına doğru el salladı. "Parayı bara götür."

Clarke taverna müdavimlerinin kendisine meraka aldırmadı. Saçında, yüzünde ve giysilerinin her yerinde çamur varken çok kötü görüldüğünü biliyordu. Rush daha kötü görünüyordu. Sert bakışları odada dolaşırken ve hırpalanmış Muhafız ceketini kaslarını zar zor tutarken, birçok müşterinin onu görse diğer yöne kaçacağını biliyordu. Omzunun üzerinde duran devasa kılıçtan bahsetmiyorum bile.

Clarke, terli erkeklerden ve ara sıra açık saçık giyinen kadınlardan kaçarken, hanın sadece testosteron için bir mıknatıs mı olduğunu yoksa hangi çağda olursa olsun tüm içki mekânlarının aynı mı olduğunu merak etti. Kırmızı yanaklı bir erkeğin kucağında oturan bir kadın kıkırdadı. Erkek inledi. Kadının elini masanın altına sokması Clarke'ın kızarmasına neden oldu.

Burası tam olarak ne tür bir oteldi?

Sonunda bara varan Clarke, barmene selam verdi, normal görüldüğü ve kendisinden hizmet isteyebilecek bir madam olmadığı için minnettardı. Esmer kızın normalden daha büyük kemerli kulakları ve pürüzsüz çikolata rengi bir teni vardı. Deri saç bandından yanağına bir boncuk sarkıyordu. Her hareket ettiğinde sallanıyordu. Siyah kömür, ellili yılların kedi gözü tarzında gözlerini çevreliyordu. İkinci bakışta, siyah kenarlar barmaid'in fizyolojisinin bir parçası gibi görünüyordu,

Belki de evrimleştiiği hayvanın bir parçasıydı. Siyah tozlu burnunun ucu Clarke'a yaklaşırken kırıştı.

"Ne?" diye tersledi. "Yüzümde bir şey mi var?"

Barmen kızın arkasındaki alçak hareket Clarke'ın dikkatini çekti. Vay canına. Pantolonundan gür bir kurt kuyruğu çıkmıştı. Clarke konuşmak için ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı.

Rush onu konuşmaya zorladı.

"Banyosu çekilmiş bir odaya ihtiyacım var," dedi. Rush, "Bozuk parayı bankın üzerine koy," diye talimat verdi.

Eli sarsakça dışarı fırladı ve parayı ahşap yüzeye çarptı. Sanki kendisi bir kuklaydı ve Rush da onun efendisiydi.

"Şimdi ondan iki bardak ev birası, peynir, ekmek ve biraz biftek ve et suyunun odaya getirilmesini isteyin."

Bu istek Clarke'ın ağzından pat diye çıktı.

Barmaid avuçlarını siyah önlüğüne sildi ve paraya . "Bu şeyler için çok fazla kırmızı para var."

Rush'ın emri üzerine "Biraz lavanta sabunu at," diye cevap verdi. "Ve sonra yalnız kalmak istiyorum."

"Yeterince makul." Barmaid bozuk paraları arakladı ve önlüğünün ön cebine koydu. "Her şeyden iki tane mi? Birini mi bekliyordun?"

"Acıktım."

"Tamam. Seni büyük yataklı odaya koyacağım. Ne olur ne olmaz." Clarke'a göz kırptı. "Ben de çocuğa bir oda ve banyo hazırlatayım."

Rush ağzına dokundu ve sonra elini aşağıya ve dışarıya doğru kaldırdı. "Minnettarlığının bir işareti olarak bu hareketi tekrarla."

Onu taklit etti, parmaklarını dudaklarına dokundurdu ve sonra dışarı çıkardı. Sanki bir öpücük üflüyordu ama üfleliyordu.

Başını salladı ve sonra bankın altına uzanıp bir anahtar çıkardı ve Clarke'ın avucuna koydu. "Adım Anise. Bir şeye ihtiyacın olursa. Beni görmeye gel."

Clarke salladı, tam teşekkür edecekti ki dudaklarını kenetledi. Hareketi yaptı.

Anise çenesini barın en sağına doğru eğdi. "Şu merdivenlerden yukarı çıkın ve soldaki ikinci kapıdan girin. Odayı ve yemeği hazırlamamız için bize on dakika verin, sonra yukarı çıkın." Anise, Clarke'ın bileğini tuttu ve sesini alçalttı. "Gece için çekilmeden önce kapıyı sürgülediğinizden emin olun."

Küçük bir baş sallaması daha ve ardından Clarke, Rush'la birlikte merdivenlerin dibindeki gölgelerde beklemeye gitti. Zemin dökülen birayla yapış yapış olmuştu. Her adımında botlarının altında bir dirençle karşılaşılıyordu. Tanrım, bunun bira olmasını umuyordu.

Bu banyo daha erken gelemezdi. Gerçekten. O suya girdiğinde, su soğuyana kadar çıkmayacaktı. Merdivenlerde tavernaya baktı ve yanındaki fae'yi görmezden geldi.

"Clarke," diye fısıldadı, sesini pişmanlık kaplamıştı. Kadın avucunu kaldırdı.

Sanki kendi bedeniymiş gibi onun bedenini kontrol altına almıştı ve dürüst olmak gerekirse, kendini tecavüze uğramış hissediyordu. Artık onunla konuşamazdı. Thaddeus'un av partisinin üyelerini de içeren ya da içermeyen bir oda dolusu sarhoş ve düzensiz fae ile değil. Geyik onu tanımamıştı ama başka biri tanıyabilirdi. Tetikte olmak ve yeteneğine odaklanmak onları güvende tutan tek şey olabilirdi. Ayrıca burada hayatta kalmak istiyorsa bu dünya hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu.

Clarke bakışlarının odada dolaşmasına izin verdi ve rahatlamaya, içgüdülerinin kendisiyle konuşmasına izin vermeye çalıştı. Müşterilerin çoğu kurt değiştirenlerden oluşuyor gibiydi. Şu adam hariç. Gözleri, şimdiye kadar gördüğü en büyük fae'lerden birinin oturduğu ve arkadaşlarıyla yüksek sesle şakalaştığı yanan ocağın yakınındaki bir masaya doğru kaydı. Masada otururken bile kafası diğerlerinin üzerinde yükseliyordu. Alnının iki yanından aşağıya doğru inen ve pembe yanaklarının yanından dışarıya doğru eğilen gür saçları, sakalı ve boynuzlarıyla onu fark etmemek zordu. Tanımlayamadığı kukuletalı bir figürü dikkatle dinlerken neşeli gözleri dans ediyordu. Bir hikâye olmalı. Birkaç saniye içinde bir kahkaha attı ve masaya vurarak bütün kadehleri ve sürahileri yarım metre havaya fırlattıktan sonra tekrar yere çarptı.

"Tekrar!" diye bağırdı pelerinli figüre.

Clarke'ın dudaklarında küçük bir gülümseme yankılandı.

Rush, "O bir miskkoks şekil değiştiricisi," diye mırıldandı. "Bir boğaya dönüşüyor."

Clarke kollarını kavuşturdu. Rush'la konuşmak istemiyordu ama burayı başka kim tercüme edebilirdi ki? "Bana bu köyden bahset."

Derin bir iç çekti. Onun ne bilmiyordu.

Onu kukla olarak kullanan oydu. O iyi olmalı.

"Amcam alfa ya da Elphyne'in geri kalanının deyimiyle lord. Burada çoğunlukla kar kurtları yaşar. Elphyne'in sınırındayız, yani batıda insan çoraklığı dışında pek bir şey yok." Omuzlarını gönülsüzce kaldırdı. "Buradaki çoğu insan toplumdaki olabildiğince uzaklaşmak istiyor. Başka ne bilmek istediğinden emin değılim."

"Burada ailen var mı?"

Sustu. "Annem ve babam öldü. Kız kardeşi... burada değıl."

"Ailen hakkında duyduklarıma üzıldüm." Kadın ona baktığında, adam kaybolmuş gibiydi. "Seni lanetlediklerinden beri kız kardeşini gördün mü?"

"Uzun yıllar değıl."

"İstiyor musun?"

"Ona minnet borçluyum."

Kapıdaki askerler gibi giyinmiş bir erkek ve transparan etekli bir kadın koşuşturarak geçti. Üstünde bir şey yoktu. Göğüsleri Clarke'ın çok yakınında zıpladı ve asker onu merdivenlerden yukarı doğru kovalarken eğilerek yoldan çekilmek zorunda kaldı. Asker arkasından yakaladığında kadın ciyakladı. Onu yarı yolda duvara yasladı ve ağzı açık bir öpücük verdi.

"Bundan daha iyi bir han yok muydu?" Clarke mırıldandı.

"Cornucopia ile kıyaslanamaz bile. Ayrıca yalnız seyahat eden bir kadını sorgulamayan tek han burası." Eğlenerek kirpiklerini indirdi. "Ve ben olsam profesyonel kadınlara o suratı takınmazdım. Burada çalışmak için rahimlerini feda ettiler. Ve bunun için iyi para kazanıyorlar."

Ağzı açık kaldı. "Rahimlerini mi feda ettiler?"

"Çok iyi bir hayat kazanma ihtimali için. Hiçbiri zorlanmadı."

Bunu anlayabileceğini düşündü. Bu bir seçimdi, onun zamanında ya da bu zamanda. Ama rahminden kurtulmak. Bu kesinlikle aşırı bir şeydi.

On beş yaşlarında çelimsiz bir genç merdivenlerden indi. Yarı yolda durdu, Clarke'ı gördü ve kırılgan bir sesle, "Oda altı siz misiniz?" dedi. Anahtarını kontrol etti ve başını salladı. "Hazır."

CHAPTREIGHTEEN



Rush Clarke'ı kendilerine ayrılan küçük odaya kadar takip etti ve sırt çantasını kapının yanındaki duvara dayadı. 'u etrafında kokladı ve 'a direnerek 'un bölgesini işaretledi.

Hollow'a vardıklarından beri karşı konulmaz bir dürtü her şeyi tüketmişti. Thaddeus'un kokusu her yerdeydi. Rush'ın içindeki kurt onu kendi kokusuyla yok etmek istiyordu. Amcasının köyün her yerinde onun kokusunu aldığını bilmek tatmin edici olurdu. Ama Clarke'ın güvenliğini riske atamazdı. Rush'ın taze kokusu sadece istenmeyen dikkatleri üzerine çekerti.

Odanın durumunu gözden geçirdi. Yaklaşık yirmi beş metre genişliğinde, çift kişilik bir yatak ve sokağa bakan bir pencere vardı. Uzun kırmızı kadife perdeler yatağın üzerindeki yorganla ve yerdeki kilimle uyumluydu. Ekstra yastıklar ve ocakta yanan ateş rahat hissettiriyordu. Cinler yok. Kuyuya şükürler olsun. Uzun ahşap bir küvet içeri çekilmiş ve tabanındaki mana taşlarıyla ısıtılan suyla buharlaştırılmıştı. İki kişilik küçük yuvarlak bir masa, ocağın yanındaki son mobilya parçasıydı ve yiyeceklerle doluydu. Kırmızı paranın satın alabileceği en iyi oda onlara verilmişti. Temizdi. İş görürdü.

Karşı odadan gelen inleme ve gümbürtüleri gelebilirdi. Tabii ki.

Clarke içeri girdiğinde inledi. Boğuk ses, doğrudan kasıklarına giden bir ısı cıvatasıydı.

"İlk önce ne yapacağımı bilmiyorum," diye iç geçirdi. "Dört günlük bir yürüyüş şimdiye kadar çıktığım en uzun yürüyüş. Burası cennet gibi görünüyor."

Rush biraz ekmek kopardı ve et suyuna batırdı. Ağzına attı ve sonra bir parça peynir aldı, merakla onun yemek seçmesini izledi. Yemek yerken daha küçük kadınsı tatmin sesleri çıkarıyordu.

Dudakları onu büyölüyordu. Zamansız bir döngü içinde onun yemek yemesini izleyebilirdi.

Bir kadınla bu şekilde birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, ona zevk veren küçük şeyleri unutmuştu; kadının gözlerindeki parıltıyı, yanaklarındaki kızarıklığı, çiğnerken duyduğu zevki. Bu özlediği farklı türden bir yakınlıktı. Her zaman bir eşle özlemine duyduğu türden. Kayıtsız ve memnun bir şekilde oturdukları küçük, evcil anlar. Kadın uyuyabilir, o da nöbet tutup koruyabilirdi. Yapmak için doğduğu şeyi yapıyordu. Ama hayalet olduğu anda bu özlemleri bir kenara itilmişti.

O bir aptaldı. Muhafızlar zaten nadiren çiftleşirdi.

Ve bu tür hoşgörüler için zamanı yoktu. Onlar gitmeden önce yapması gereken şeyler vardı. Bunları yırtık ceketıyla yapamazdı. Temiz giysiler tedarik ederken onu taşımaktansa bırakmak daha kolay olduğu için baldrisinin düğmelerini çözdü ve kılıcını çıkardı. Sonra aynı şeyi ceket için yaptı ve onu bir sandalyenin arkasına fırlattı. Biradan bir yudum aldı ve ardından bir lokma daha peynir yedi.

Clarke irkildi ve tereddüt etti.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Yok bir şey," diye alaycı bir ifadeyle mırıldandı, sonra gözlerini kıstı. "Beni soyunmaya zorlayacak mısın ya da aynı derecede aşağılayıcı bir şey yapacak mısın diye beklemekten başka bir şey değil."

Neredeyse peynirini tükürüyordu. "Sana emredeceğimi mi sanıyorsun..." Küveti, yatağı ve atılmış ceketini incelerken sesi kesildi. Ayrıca buranın nasıl bir yer olduğu hakkında da homurdandı. Adam acı veren yumruyu yuttu ve hırlayarak ona doğru yürüdü. "Beni asla Thaddeus ve adamlarıyla aynı kategoriye koyma. Ceketini bırakıyorum çünkü yanımda taşıyamam. Yırtık ve kirli ama onu ortalık yerde bırakmak suç çünkü biri onu çalıp Muhafız kılığına girebilir."

"Görünmez olduğumu sanıyordum." Çenesini kaldırdı.

"Sadece ben dokunduğumda."

Pişmanlık dolu bir kızarıklık yanaklarını renklendirdi ama gözlerinde meydan okuma dans ediyordu. Bunun kendisi gibi bir kurdu ne hale getirdiğinin farkında olduğunu sanmıyordu. Ona hükmetmek istemesine neden oluyordu. Onu ele geçirmek. Peynirinin geri kalanını tabağa attı ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Sizi yalnız bırakıyorum. Kapıyı sürgüleyin ve hiçbir yere gitmeyin." Kapıyı açtı ve arkasından çarptı, sürgünün yerine otururken çıkardığı tatmin edici sesi duyana kadar omuzlarını tahtaya bastırdı. Eğer kadın onu tekrar içeri almayı reddederse ya pencereyi kullanacak ya da onu zorlayacaktı. O zamana kadar yapması gereken işler vardı.

Kendini temizlemek için kullanabileceği tek bir yer vardı. Thorne'a miras kalan terk edilmiş aile evi. Umarım içinde hâlâ birkaç parça giysi vardır. Kyra, Thorne'un Tarikat'a kabul edilmesinden beri aile evine geri dönmemişti.



BİRKAÇ SAAT SONRA Rush yıkanmış, temizlenmiş, ödünç aldığı geyik derisi pantolon ve yün kazakla hana döndü. İn'e girmeden önce dışarıda, sokakta durdu ve temiz gece havasının tenini serinletmesine izin verdi.

Aile evi temizdi ama yıllardır ziyaret edilmediği belliydi. Thorne muhtemelen daireyi sadece Rush'ın cezasından sonra kendisine kalan tek şey olduğu için almıştı. Thaddeus Kyra'yı şehirden kovmuştu ama Kuyu Tarikatı'nın Kraliyet ve lordları üzerinde gücü vardı. Evin bir Muhafızdan alınmasına izin vermezlerdi.

Rush evde çok uzun oturmuş, oğlunun kendisi hakkında ne düşündüğünü, karşılaştıklarında ona ne söyleyeceğini merak etmişti. Aklından hep aynı sorular geçiyordu ama Thorne Muhafızlara katılmaya zorlandığından beri Rush onu çok az görmüştü. Tarikat'a geri dönmek çok acı vericiydi.

Thorne, göğüs kısmı biraz daha küçük olsa da Rush'la aynı bedendeydi, bu yüzden giyecek bir şey bulmak sorun olmamıştı. Öte yandan Clarke'ın giysileri için Rush'ın komşunun evine girip dolaptan bir şeyler aşırması gerekmişti. Artık bir çift deri pantolonu, bir bluzu, kalın belli bir kemeri ve ona gerçekten uyabilecek bir çift bağcıklı botu vardı.

Kıyafetlerin parasını ödemek için biraz bozuk para düşürdü. Rush uzun zaman önce, yanlışlıkla bozuk para düşürdüğünde lanetin iletişim kurmaya çalıştığını düşünmediğini öğrenmişti. Bu boşluk, kız kardeşinin Hollow'dan kaçışından sonra Cornucopia'ya yerleşmesine yardım ederken işine yaramıştı.

Ama yine de bir geçit taşı bulması gerekiyordu. Kıyafetini bırakıp tekrar yola çıkacağını düşündü. Clarke'ın yatakta çıplak oturmasına izin vermekten iyidir.

Bu düşünce boynunu ısıttı ve aklı sürekli ormanda paylaştıkları öpücüğe . Dudakları o kadar yumuşaktı ki bu onu çıldırtıyordu. O sırada tüm mantık duygusunu kaybetmişti. Eğer o anı yaşamasına izin verirse, bunu... ne olduğunu bilmiyordu... yalnızlığını gidermek için kullanabileceğini düşünmüştü. Onun gibi bir şey. İşkence görmüş bir piç kurusu olarak, sahneyi kafasında tekrar tekrar canlandırmasına izin verdi, ona dokunmanın ve onu karşısında hissetmenin tadını çıkardı. Onun kokusu... Her şeyi daha da kötüleştirmişti. Onu düşünmeden edemiyordu. Elini tuttuğu ve ona dokunmasını istediği kısma geldiğinde zihni durdu.

Yakasını çekiştirmeye gitti ve yakasının olmadığını fark etti. Ceket üzerinde değildi ve kazak da düşük V yakalıydı. Crimson onu kurtardı. Bu gece zor olacaktı. Belki de yerde yatacaktı... hatta boşalan küvette bile uyuyabilirdi. Belki dışarıda, koridorda uyuyabilir ve kimsenin ona takılmamasını umabilirdi.

İçeri girme zamanı.

Meyhaneye girdi, merdivenlerden çıkarken acele etmedi ve sonra odalarına varıp kapıyı çaldı.

İçeriden bir ses geldi.

Sürgü kalktığında bir sürtünme sesi geldi. Onu ne durumda beklediğinden emin olamayan adam boğazını temizledi ve kapı açıldığında donakaldı. Orada bulunma amacını neredeyse unutmuştu.

Kadın

güzeldi. Kızıl saçları temizlenmiş ve ocaktaki alevlere uyacak şekilde parlatılmıştı. Süt beyazı teni parlıyor ve onu sipariş etmeye zorladığı lavanta sabunu gibi kokuyordu. Batakılığı geçerken saçmaladığında sahip olmayı hayal ettiği sabun. Şimdi de onun vücudundaki lavantayı hayal ediyordu.

Parlak mavi gözleri meydan okurcasına parladı ve bir an için nedenini anlayamadı. Sonra bakışları onun örtüsüne kaydı. Muhafız ceketine. Tertemiz yıkanmış, neredeyse kurumuş ve omzundaki yırtık onarılmıştı. Onun için fazla büyük ve ağır olan ceket, bir omzundan sarkıyor ve ona dekoltenin kışkırtıcı tadını veriyordu.

Ceketi tamir etmiş miydi? Onun için mi?

Gördükleri karşısında gururları kabardı. Bir Muhafız kimsenin onun ceketini giymesine izin vermezdi. Asla. Ama onun üzerinde... mükemmeldi. *İkisi de bana* Bu düşünce bir anda ortaya çıktı ama bir kez ortaya çıktığında içindeki kurt uludu. *Benim ceketim.*

Parmakları elindeki paketi öylesine sıktı ki, parçaları ikiye ayıracağından korktu.

Onun girmesine izin vermek için kenara çekildi. "Çok acele ettin."

Hareket edemiyordu. , içgüdülerinin ona uzanıp sahip çıkmasını, ısırmasını ve onu kendisinin olarak işaretlemesini engelleyen tek şeydi. Dili kalınlaştı ve kurudu. Göğsü hırıltılı bir nefesle kabardı. Ve dişlerinin arasına sıkışmış pembe alt dudağına bakmaktan kendini alamadı.

Bu delilikti.

O bir insandı. O, lanetli bir fae. Bu asla işe yaramazdı.

"Ne?" Kaşları çatıldı. "Giymeden önce temizledim ve tamir ettim. Çekmecede küçük bir dikiş seti vardı. Kot pantolonum mahvolmuştu ve tuniğin de çok soğuktu."

Paketi onun kollarına itti. Bu ona yaklaşmak, burnunu saçlarına değdirmek ve derin derin içine çekmek için bir bahane verdi. O an için yaşıyordu. O an için bir sürüyle savaşabilirdi. Ama işi bittiğinde odadan çıktı ve kapıyı çarparak kapattı. Tahtaya sırtını yasladı. Tekrar. Kendini ikinci kez suskun ve bu kapıya yaslanmış halde buluyordu. Ona yine lanet olsun.

Kurdu onu yıllardır hissetmediği vahşi bir yoğunlukla istiyordu. Onu kendisininmiş gibi sahiplendi. Bu ne anlama geliyordu?

karmakarışık bir halde merdivenleri ikişer ikişer çıkarak çıkışa doğru ilerledi. Koşmaya başladı, pazarlara doğru ilerliyordu ve o geyikle ya da amcasının av partisinden herhangi biriyle yolunun kesişmesini umuyordu. Ama bulamazsa, içindeki bu ihtiyaç baskısından kurtulmanın bir yolunu bulacaktı, bu daha sonra acıdan sakat kalması anlamına gelse bile, çünkü savunmasına çarpan gerçeği kabul etmek çok zordu.

Bir eş bulduğunu.

Ancak Kuyu tarafından kutsanmış olanlardan biri değildi, yoksa anında kolları boyunca diğerinin aynısı olan mavi mana işaretini alırlardı. Bu işaret Kuyu'nun doğa tarafından onaylandığını gösteriyordu. Onları zihin ve ruh olarak birbirine bağlardı.

Ama eğer kutsanmamış olsalardı, lanet bozulmayacaktı.

Hangi zalim dünya, ölümüne bu kadar yakınken onunla mutlulukla alay edebilirdi?

CHAPTER NINETEN



Clarke vardı için yanmak onu Sütyen ve kot pantolon nedeniyle için ciddi bozulma ve iğrençlik vardı, ancak

Rush'ın getirdiği kıyafet. Daha kötüsü de olabilirdi. Bazı kadınların sokaklarda giydiği havasız ortaçağ tipi elbiselerden biri olabilirdi. Ya da alt katta çalışan kadınları örten ince, şeffaf etek ve kumaş şeritlerinden biri. Onun yerine yumuşak kahverengi deri bir pantolon, gri keten bir bluz ve neredeyse bir korse gibi ortasından geçen kalın bir kemer giymişti. Bluzun kıvrımları dolgun göğüslerinin etrafında toplanarak onları yerinde tutuyordu.

Rush kıyafeti seçerken bunun onun üzerinde nasıl duracağını biliyor muydu? Kıvrımlar vurgulanmış, göğüs büyütülmüş... Öpüşmelerini hatırlayınca dudaklarına dokundu. Ona kıyafetleri verdikten sonra aniden gitmişti. Gergin görünüyordu.

Kapının arkasındaki siyah cam aynadaki yansımasında eskiden olduğu kişiye dair hiçbir iz yoktu. Clarke ellerini kalçalarında gezdirdi. Her şey uyuyordu, baldır yüksekliğindeki botlar bile. Rush daha önce giydiklerine benzer bir kıyafeti bilerek tedarik etmişti. Büyük, düşünceli fae'nin onu düşündüğünü bilmek midesinin küçük bir takla atmasına neden oldu. Elini midesine götürerek bu çarpıntıyı bastırmaya çalıştı. Rüyaları hâlâ kâbuslarla doluydu ama çoğu zaman içgüdüleri Rush'a yöneliyordu. Onun eskiden onurlu bir Fae olduğunu fark etti. Geçmiş ve laneti onu değiştirmişti ama onun bu yönüne inanmıyordu.

tamamen gitmişti. Yine de Clarke'ın bir B planı düşünmeye başlamasından zarar gelmezdi. Bir erkeğe güvenmek Clarke'ı daha önce de karanlık yollara sürüklemişti. Kendine güvenmek daha iyi bir seçenektir.

Karşısında ona bakan kadın tanımadığı biriydi. Farklı biriydi. Rush'la ilgili bir şey ona aklından geçenleri söyleme gücü veriyordu. Yerde durmasını sağlıyordu. O büyük kötü bir kurttu ama yine de onu terslemiş, ona bağırarak ve hatta hayatını kurtarmıştı. Ve bu kısmı zor olmuştu. Ağır bedenini bataklıktan çıkarmak. Bunun çok fazla olduğunu düşündüğü bir iki an olmuştu ama yine de yapmıştı.

İçindeki amaç ve kararlılık sertleşti. Kâbusunda gördükleri hakkında doğru kişiyi uyarmanın bir yolunu bulacaktı. Belki de kraldı. Belki de başka biriydi. Rush ona yardım etmezse, edecek birini bulacaktı.

Her iki durumda da, kendi kararlarını vermenin birilerinin onun yerine karar vermesinden çok daha iyi olduğunu öğreniyordu.

Barmen kızın güzel yüzü aklına geldi. Clarke meyhaneye gider, barda bir içki içer ve onunla konuşurdu. Barmaidler her zaman yararlı bilgi kaynakları olabilirdi ve Clarke konuşmakta iyiydi.

Clarke kulaklarının iyice örtüldüğünden emin olmak için saçlarını kabarttı ve sonra bir kez daha düşünerek Rush'ın eski tünığının altından bir şerit kopardı. Kulaklarının dışarı çıkmasını engellemek için onu başının etrafına sardı. Görünüşünün sağlam olduğundan emin olduktan sonra, daha fazla para bulmak için sırt çantasını karıştırdı. Bir çantanın içinde farklı renklerde cam diskler buldu. Kırmızı, mavi, sarı ve şeffaf. Barmen kızın tepkisine bakılırsa kırmızı daha değerliydi. Ama tedbirli olmak için her birinden birer tane alıp cebine koydu. Rush onları kaçırmazdı, kaçırarsa da umurunda değildi.

Ayrıca tıpkı Rush'ın kulübesinde olduğu gibi ilginç, küçük bir ahşap oyma buldu. Onu eline aldı ve heykelciğin parmaklarının arasında yuvarlanmasına izin verdi. Bu bir kurttu. Hoşuna gittiğine karar vererek cebine, bozuk paraların yanına koydu.

Şimdiden kendini daha neşeli hisseden Clarke, açık kapıda durakladı ve alt kattaki tavernadan gelen kötü hisleri hissetmek için duyularını dışarı doğru itti. Dudağını ısırarak, dikkatini

içgüdüleri. Bir süre sonra, sürekli neşe ve sevinçten başka hiçbir şey yankılanmadı. Bir gülümseme dudaklarını gıdıkladı. Mükemmeldi.



AŞAĞIDAKİ TAVERN'de mekân kalabalıklaşmıştı. Barda iki kişilik kuyruk vardı ve içkileri yeni barmenler getiriyordu. Hayal kırıklığı Clarke'ın içine çöktü ama sonra bir dürtü bakışlarını sağ tarafa çekti. Anise şöminenin yanındaki küçük bir masada oturmuş, daha önce fark ettiği iri yapılı muskox fae ile yemek yiyordu. Anise onun ilgisini hissetmiş gibi başını kaldırdı ve Clarke'ın gözleriyle karşılaştı. Dudakları kıvrıldı, yanındaki fae'ye doğru eğildi ve konuştu. Bakışları Clarke'a doğru kaydı ve sonra sıırıttı. Devasa bir elini havaya kaldırdı, diğerlerinin başlarının üzerinden geçti ve Clarke'a gelmesi için el .

Bu beklediği fırsat olabilirdi ve bu dünyada kendi başına ilerleyebilmesi için bir neden olabilirdi. Rush bu pazarlıkla onu rahatsız edici sınırlara itmeye devam ederse, onun onurlu olduğunu düşünmesinin bir önemi kalmayacaktı. Daha iyi bir kaçış planına ihtiyacı vardı.

Bluzunu düzeltti, ellerini kalçalarının üzerinde düzeltti ve oraya aitmiş gibi ilerledi. İki tombul görünümlü fae'nin enerjik bir bilek güreşinden kaçınmak zorunda kaldı, ancak başka türlü sağlam kaldı.

"Merhaba," dedi vardığında ve gülümsedi.

"Oturun." İri fae'nin sesi derin, bulamaçlı bir gümbürtüydü. Eğer geldiğinden beri içiyorsa, oldukça sarhoş olmalıydı. Kadının oturması için bir tabure çekti ve sonra bir yumrukla göğsüne vurdu. "Ben Caraway."

"Memnun oldum, Caraway. Ben Clarke." Elini sıkmak için yontma masanın üzerine uzattı.

Kızın havada duran eline baktı ve içten bir şekilde kıkırdadı. "Bununla ne yapacağım?"

"Özür dilerim." Muhtemelen bu zamanda gözlemlenen bir gelenek değildi. Avucunu pantolonuna sildi. "Bu biz elflerin yaptığı bir şey."

Clarke aceleyle yerine oturdu ve Caraway'in gözünün altında mavi bir gözyaşı damlası dövmesi olduğunu fark etti.

"Sen a Gardiyan!" o haykırdı, heyecanlı o o değerli bir şey biliyordu.

Sertleştii. Anise kurnaz gözlerle ona baktı. "Bu bir sorun değil, değil mi?"

"Hayır." Clarke avuçlarını havaya kaldırdı. "Alınmak istememiştım." "Ben görevde değilim," diye mırıldandı Caraway.

Büyük dağ adamının ruhunu saran ıstırabı hissetti. Rush'ta hissettiği bastırılmış melankolinin aynısıydı bu. Gülüşünde bir şey vardı ama gözlerine tam olarak vurmamıştı. Belki de tüm Muhafızlarda vardı. İşleri acımasızdı, affetmezdi ve çoğu zaman takdir edilmezdi. Anise'in kuyruğu telaşla sallandığında Clarke onun baktığını fark etti.

"Elf, hey?" Anise bir hayvanın pişmiş bacağını parçalarken sordu. "Seni bu kadar batıya getiren nedir?"

"Oh. Um." Kahretsin. Rush ne demişti? Hiçbir şey mi? Clarke içgüdüleriyle çırpınarak söyleyecek bir şey aradı ama Anise onu utançtan kurtardı.

"Gizli sevgili, değil mi?" Clarke'a göz kırptı. "Uh. Evet.

Üzgünüm, daha önce bahsetmek istememiştım."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Anise Caraway'e döndü. "Öde bakalım, koca ."

Yanakları pembeleştii ve cebinden temiz bir para çıkardı. Anise ona kendini beğenmiş bir bakış attıktan sonra elindeki buharı Clarke'a doğru kaydırđı. "misin? Bir dakika içinde bara dönmem gerekiyor."

Clarke birayı dudaklarına götürdü. Biranın tadı ekşi kiraz gibiydi.

"Bu çok iyi," diye açıkladı.

"Muhtemelen sizin alıştığınız kalitede değildir ama kendim yapıyorum." Anise'in gözleri ani bir düşünceyle parladı. "Eğer daha farklı bir şey istiyorsan, barın altında birkaç Elf iksirim var."

"Oh? Kulağa ilginç geliyor."

"Döndükten sonra biraz getiririm." Kaşlarını salladı. "Hatta daha sonra kullanabileceğin bir şeyler de getiririm."

Clarke, Anise'in ne demek istediğini anlamışçasına birasının ağzından gülümsedi. "Kulağa harika geliyor."

Caraway ve Anise, Clarke'ın iksirin ya tamamen iğrenç ya da çok iyi ve belki de yasadışı bir şey olduğuna inanmasına neden olan komplocu bir bakış paylaştı. Her iki durumda da, eğer bu ikisinin ona güvenmesine yol açtıysa, o zaman çok daha iyiydi.

CHAPTER TWENTY



S Clarke'ın karşısında, yontulmuş ahşap bir masada oturan Caraway'in yanakları pembeydi. Gözleri bir köpek yavrusu gibi yanlara doğru eğilmişti. Anise altından sık sık ona bakıyordu.

kirpikleri. İkisinin de diğerinin varlığının aşırı farkında olduğu açıktı.

"Ee, Caraway," diye başladı Clarke. "Sana bir soru sormamın sakıncası var mı?"

"Can kulağıyla dinliyorum." Alçak miskkuşu kulakları seğirdi. Sonra da kendi şakasına bir kahkaha patlattı.

Gülümsedi. "Kuyu Tarikatı'ndan önemli biriyle randevu almak istesem, nasıl bir yol izlemeliyim?"

Ona garip bir şekilde baktı ve Clarke bunun tüm fae'ler için çok açık bir cevap olması gerektiğini biliyordu.

Caraway sakalını kaşıdı. Derin sesi gürledi, "Başbakan gibi mi demek istiyorsun? Ya da Konsey'den biri gibi mi?"

Başını salladı. Tabii. Bu .

Yüksek bir erkek sesi odayı böldü ve ardından ön kapı açıldığında bir sessizlik oldu. İçeri üç uzun boylu, mağrur Fae girdi. Hepsi kırmızı işlemeli paltolar giymiş ve vücutlarına mücevherli kemik silahlar bağlamıştı.

"Ne işleri var bunların burada?" Anise homurdandı.

"Bilmiyorum. Umurumda da değil." Caraway şarabını kaldırdı ve içti. "Sen krala hizmet etmek zorunda olmayabilirsin ama ben zorundayım."

Caraway düşüncelere daldı ve Anise ile aralarında söylenmemiş bir şey geçti. Bir parça gerilim cızırdadı ve Clarke'ın bunun ikisi arasında bir anlaşmazlık konusu olduğunu anlaması için medyum olması gerekmiyordu. Anise ona baktı. Dudakları sanki bir tiradı tutuyormuş gibi birbirine yapışmıştı.

Clarke bakışlarını servis barına doğru kaydırduğında meyhanedeki çoğu insanın muhafızları görmezden geldiğini fark etti. Ve bu tam da onların hoşuna giden bir şeydi. Asker oldukları hissine kapılmamıştı. Çok güzel ve çok temiz görünüyorlardı. Cilalı, törpülenmiş parmak tırnaklarından kesilmiş sakallarına kadar.

Clarke nefesinin altından, "Sanki insta-ünlü pisliklermiş gibi görünüyorlar," dedi.

"Ne gibi?" Anise sordu.

"Oh." Clarke'ın yanaklarına sıcaklık vurdu. Buradaki hiç kimsenin Instagram, Facebook ya da teknik olarak gelişmiş herhangi bir şey hakkında bir şey bilmediğini unutup duruyordu. "Hiçbir şey."

Anise sadece gözlerini devirdi. "Kırmızı para yatağında doğmuş gibi görünüyorlar, işte bu."

Caraway, "Üzerlerine düşseler o kılıçları nasıl kullanacaklarını bilemezler," diye homurdandı.

"Peki neden buradayken etrafta koşuşturmalarına ve bu kadar sorun çıkarmalarına izin veriyorsunuz?"

"Çünkü bu beni ilgilendirmez. Büyü değil, benim sorunum değil."

Oh. İşte . Tartışmalarının kaynağı buydu.

Anise'in gözleri öfkeyle parladı. "Bu saçmalıkları söylemeye devam , yemin ederim-" ısırarak söyledi.

Caraway'in kaşları düştü. Sesi gürledi. "Ne yapacaksın?"

Birbirlerine baktılar. Ve sonra Anise cevap verdi. "Gardiyan olmak senin işin, Caraway. Hayatın değil." Anise ayağa kalktı ve kendini tepeden tırnağa salladı. "Maaşım kesilmeden gitsem iyi olacak. O iksirden biraz getireceğim," diye ekledi Clarke'a ve sonra hızla uzaklaştı.

Caraway'in sarkık gözleri yol boyunca onun arkasını izledi ve Anise'in adımlarındaki ekstra çalımdan bunu anladı. Clarke gülümsemesini içkinin arkasına sakladı ve fark etmemiş gibi yaptı.

Caraway düşünceli bir kaş çatmayla Clarke'a döndü. "Yanılıyor. Muhafız olmak benim hayatım. Ve yerel siyasete burnumu sokmak benim iş tanımımda yok." Yumruğunu masaya vurdu. "Pekâlâ. Nerede kalmıştık?"

Clarke konuşmanın aniden değişmesiyle sarsıldı. "Bana Başbakan'la nasıl görüşebileceğimi anlatmak üzereydin."

"Evet. Güzel." Kalın sakalını ovuşturdu. "Tarikat'tan bir Muhafız ya da Büyücü tanıyorsan yardımcı olur ve öyle de olur, şanslısın." Gözünün altındaki dövme dokundu. "İkisini de tanıyorum."

"Hem Büyücü hem de Muhafız mısınız?"

gürültülü bir kahkaha yükseldi. Clarke da ona katılmak istedi.

"Hayır," diye cevap verdi. "Ben ancak bir taneyim. Ama ben çok şey biliyorum. Sen ne zaman

Oraya vardığında Thorne'u sor ve seni Caraway'in gönderdiğini söyle. O onurlu bir Nightstalk kurdudur. Ya da bir elf arkadaş istiyorsan, Leaf'i sor. Bazen tam bir warada kuyruğu olabiliyor ama o da konseyde. Cloud'dan uzak dur."

"Doğru. Thorne-kurdu. Yaprak-elf. Cloud'dan uzak dur. Anladım. Th-" Teşekkürünü gizlemek için bir yudum daha bira aldı. Lanet olsun. Buna dikkat etmesi gerekiyordu. İhtiyacı olan son şey başka bir Muhafıza borçlu olmaktı. Rush'ın ona öğrettiği hareketi hatırladı. Parmaklarını dudaklarına dokundurdu ve dışarı itti.

"Lafı bile olmaz," diye kıkırdadı Caraway.

Alaycı bir kahkaha patlaması Caraway'in dikkatini bara çekti. Yüz ifadesi karardı, omuzları gerildi ve bakışları sanki birini takip ediyormuş gibi hareket etti. Anise onlara yöneldi. Kulakları sarktı ve alt dudağı sanki titremesini engellemeye çalışıyormuş gibi dişlerinin arasında kayboldu.

İki vişneli bira bardağını masanın üzerine koydu ve orada durdu, parmakları kulpların etrafında kenetlendi, gözleri sıkıca kapandı. "Bu yüzenlerden nefret ediyorum."

Caraway'in gözleri yumuşadı. Eli onunkini örtmek için hareket etti. "Neese..."

"Yapma," diye tersledi ve elini çekti. Gözlerinin siyah kenarlarında su birikmişti. "Bu alçaklar hakkında bir şey yapmayı reddederken sempati ."

Elini geri çekti ve Clarke ilk kez, rahat tavrının altında ölümcül Muhafız'ın parıltısını gördü. Kafasından dökülen boynuzlar birden daha sivri ve sert göründü.

"Ne istiyorlardı?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Kapıların dışında bir cesetle ilgili bazı saçmalıklar. Görünüşe göre bölgede bir vampir avlanıyormuş."

"Bu... garip." Caraway kaşlarını çatı ama sonra omuz silkti. "Sanırım fazla hevesliydi."

Anise elini önlüğünün cebine daldırdı ve parlayan iki küçük sıvı şişesi çıkardı. Onları Clarke'ın önündeki masanın üzerine koydu.

Caraway kaskatı kesildi ve etrafına bakındı. Bakışları özellikle barda dolaşan kırmızı ceketli muhafızlara yöneldi. "Herkesin içinde böyle şeyler yapmandan hoşlanmadığımı biliyorsun, Neese."

Anise ona gözlerini devirdi. "Siktir et onları. Bakmıyorlar bile. Ayrıca, bu gece en azından birinin kayacağını bilmek hoşuma gidiyor."

Clarke, Caraway'in kızarmasından "kayganlaşmak" ın seks anlamına geldiğini tahmin etti.

Ve sonra Clarke kızardı.

Anise oturdu ve mavi şişeyi işaret etti. Boğuk sesi aceleyle çıktı. "Bu size ve sevgilerinize gece boyunca dayanma gücü verecek." Seyreltilmiş pembe suyu işaret etti. "Bu, infaz emrinden kaçınmanızı sağlayacaktır."

Evet. Kesinlikle seks. Bekle. Clarke gözlerini kırptırdı. "İnfaz mı?"

"İzinsiz üreme," diye detaylandırdı Anise, sesinde bir "duh" tonuyla. "Bana sorarsanız, yasalar arkaik. Elphyne'i on kez doyurmaya yetecek yiyecek dağlarıyla şatolarında oturuyorlar ama yine de kimin kaç çocuk sahibi olabileceğini kontrol etmekte ısrar ediyorlar."

Caraway nefesinin altında bir şeyler homurdandı.

"Evet, anlıyorum," diye tersledi Anise onu. "Seni ilgilendirmez. Ama ya tanıdığın ya da değer verdiğin biri olsaydı? Ah, pardon. Unutmuşum. Siz kendinizden başka kimseyi umursamıyorsunuz."

"Düşük atış, Anise."

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Caraway yine de yemi yuttu. "Thorne'un anne ve babasının da bu yasanın mağduru olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Geride kalanların hayatlarını nasıl etkilediğini çok iyi biliyorum."

"Peki neden bu konuda bir şey yapmıyorsunuz?" "Kanun kanundur."
"Muhafızlar kanunların üstündedir." "O değil."

"Ah," diye homurdandı Anise ve Clarke'la yüzleşmek için Caraway'e sırtını döndü. "Muhafızlardan bıktım."

"Şşşt." Caraway etraflarını saran insanlara dikkatli bir bakış attı ve ona el salladı. "Yeter."

Anise gözlerini tavana kaldırdı ve bir nefes aldı, sonra yeniden Clarke'a odaklandı. "Pekâlâ, o aptal yasa yüzünden, ilk iksiri kullanmadığınız sürece maviyi uzun süre kullanmayın. Pembe genellikle birkaç saat içinde işe yarar. Mavi birkaç dakika içinde işe yarar. Elflerin Delphinium'da bunu nasıl dozladığından emin değilim ama maviden bir damladan fazla almayın, yoksa ikiniz de günlerce oturamazsınız, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Yaramazca göz kırptı.

Clarke bir süre öylece oturup Anise'in açıklamasını içine sindirmeye çalıştı.

İksirlerden biri afrodisyak, diğeri ise doğum kontrol yöntemi.

"Çok kaba," dedi Caraway birasına doğru, ama gözlerindeki parlaklık başka bir hikâyeye anlatıyordu. O da bu işin içindeydi. Belki afrodisyacı bile denemişti. Belki Anason'la bile.

"Sana ne kadar borcum var?" Clarke kaba davranmak ve onu geri çevirmek istemeyerek sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Anise. "Oda için verdiğiniz iki kırmızı para yine de bunu karşılayacaktır."

Caraway birayı fıskırttı ve sonra önünü silmeye çalıştı. "İki kırmızı para mı? Ne iş yapıyorsun sen?"

Clarke gerçeğe en yakın şeyin en iyisi olacağına karar verdi. "Ben bir Kahin'im."

Kara bir kaşını kaldırdı. "Kırmızı para kazanıyorsan iyi olmalı." Omuz silkti. "İdare ediyorum."

"Beni yap." Ona doğru bir el salladı. "Falıma bak." "Tamam," diye güldü Clarke. "Ama hiçbir şey bedavaya gelmez."

"Ne istiyorsun?"

"Bilgi," diye yanıtladı.

"Çoktan yapıldı."

"Ooh, sıkı pazarlık yapıyorsun." Clarke gülümsedi. "Ama belki bana biraz daha fazlasını verebilirsin?"

Başını salladı. " katı."

Vegas'ta bu tür şeyleri hep yapardı. Bishop'tan önce. Genellikle hissettiği titreşimler, vücut dili ve belirsiz içgüdülerinin birleşimine dayanan bir dizi beceriksiz tahmindir. Ama kısa yoldan para kazanacak ve doyuracak kadar iyi idare ediyordu. Bazen bir müşterinin kolundaki saati bile çaldığı oluyordu. Caraway'in kolayca ulaşabileceği hiçbir değerli eşyası yoktu ve yeni bir sayfa açmaya çalışıyordu, lanet olsun.

Çalmayı düşünmeyi bırak.

Clarke onun elini tuttu ve avuç içini yukarı kaldırdı. Rahatlayana kadar nasırlı parmaklarını yumuşatma gösterisi yaparak, izleyip izlemediğini görmek için Anise'e yandan hızlı bir bakış gönderdi. O da izledi. Hevesle.

İlginç.

Boğazını temizledi ve Muhafız'ın avucuna odaklandı. "Çok meraklı," diye mırıldandı.

"Ne?" Koltuğunda kıpırdandı.

"Çizgiyi görüyor musun? Bu hayat çizgisi. Çok uzun ve kesintisiz. Bu çok iyi."

Homurdandı. "Bu alışılmadık bir şey değil. Fae'ler uzun yaşar."

"Ama bu çizgi." Avucunun üzerinde başka bir kırıxıklığın izini sürdürdü. "Bu kader çizgisi. Kıvrılıyor, dönüyor ve senin hayat ve aşk çizgine bağlanıyor. Görünüşe göre aşkını, hayatının çoğunu birlikte geçirdiğin ve geçirmeye devam edeceğin insanlardan oluşan bir havuzdan bulacaksın."

"Yani bir eş bulacağımı mı söylüyorsun?" Gözlerini kırıştırdı. "Ama ben bir Muhafızım."

Omuz silkti. "Size sadece çizgilerinizin ne gösterdiğini söyleyebilirim. Ve aralarında güçlü bir bağ var. Şurası da öyle." Küçük parmağındaki bir kırıxıklığı işaret etti. "Bu, geyik derisi pantolonlar içinde mükemmel göründüğün anlamına geliyor."

Kafası

karişti. Anise

de öyle.

Sonra ikisi birden kahkahalara boğuldu. Clarke'ın kendi gülümsemesi yüzünü ısıttı ve ikisini doğru yöne itmek için birkaç tohum ektiğini umdu. Onların yaptığı gibi tartışan ve birbirlerine bakış atan herkes gizli romantik duygular besliyor olmalıydı. Bazen oraya ulaşmak için sadece bir dürtüye ihtiyaç duyarlardı.

Caraway'in elini sıktı, bırakmaya niyetliydi ama Clarke'ın avucuna ani bir elektrik kıvılcımı çarptı ve sarsıldı. Karıncalanma şiddetlendikçe, görüşünün kenarları karardı. Tavernanın sesleri uzaklaşıp yerini bir bülbülün bırakırken bir hayal onu ele geçirdi.

Güneş gözlerinde ıslıl ıslıl parlıyordu ve elini kalkan yapmak için kaldırdı. Elini çektiğinde, parlayan güneş değil, şimşeklerle parlayan ve içindeki görüşü çarpıtan parlak bir halkaydı. Halkanın içinden insan boyutlarında üç karanlık silüet belirdi. Sanki fantastik bir filmde bir şeye bakıyor gibiydi. Bir geçit. Silüetler içeri adım attı. Thaddeus'u tanıdığında Clarke'ın vücudundan bir ürperti geçti. Görüşü yana kaydı ve kapıdaki iri yarı askerin üzerine düştü. Elindeki tüylü bageti yere atmadan önce yüzünde hoşnutsuz bir ifade .

Sonra Clarke tavernaya geri döndü, hem Caraway'e hem de Anise'e göz kırptı, onlar da ona temkinli bir şaşkınlıkla baktılar.

"Gözlerin bembeyaz oldu," diye mırıldandı Anise. "Sen gerçekten de bir Kahinsin."

"Gerçek bir rüyaydı, değil mi?" Caraway ekledi, gözleri karanlık ve sertti. "Ne gördünüz?"

"Sanırım Crescent Hollow'un Lordu döndü. Gitmeliyim." Mavi şişeyi ona doğru itti. "Al. Bu bir hediye. O uzun süreli dostunla karşılaştığında kullanman için."

Tamamen mahcup olması Clarke'ı şaşırtmıştı. Caraway, Anise'e bir bakış fırlattı ve sonra elindeki şarapla birlikte aceleyle çıktı. Veda bile etmedi. Hâlâ bilek güreşi yapan erkek fae grubuna yeniden katıldı ve kahkahalarını bastırarak kadar yüksek sesle geçirdi. Sonra da kaba bir yorum yaptı. Hepsini gürültülü bir şekilde alkışladı ve şaraplarını kaldırdı.

Clarke Anise'e baktı. "Neyi yanlış yaptım?"

Sadece gözlerinde yaşlar parlayana kadar güldü. "Onun erkeklğine hakaret ettin, seni dangalak. Elfler iksir kullanımı konusunda biraz liberal olabilirler, ama yine de başka her yerde gizli bir uyarıcıdır... ya da belki özel bir anlaşma. Ayrıca bazıları çarşaflar arasında sorun yaşadıklarında kullanırlar, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Üreme ile ilgili yasalar göz önüne alındığında bu pek de teşvik edilen bir şey değıl."

"Oh." Bu konuşma pek iyi gitmiyordu.

Anise'in mizahı düştü. "Yerinde olsam mavi şişeyi gözlerden uzak tutardım. Bunu herkesin önünde yapmak istememekte haksız değıldi. Eğer barın altında iş yaptığım alfanın kulağına giderse..." Dudağını ısırdı. "Ama buradaki vergiler yüzünden bir kurdun yapması gerekeni yapması gerekiyor."

"Başka bir şey söyleme." Clarke küçük şişeleri alıp bluzunun içine soktu ve kemerin baskısı altında sıkıştırdı. Onlardan daha sonra kurtulmanın bir yolunu bulacaktı... yanakları kızardı, belki de doğum kontrol iksirini saklayacaktı. Bu onaylanmamış üreme yasası vahşiceydi.

Clarke kaşlarını çatarak Caraway'e baktı. "Bana o ekstra bilgiyi vermeden gitti."

Anise boş bir kadeh topladı ve ahşap masayı bir bezle sildi. "Neye ihtiyacınız var? Belki yardım edebilirim."

"Sanırım bir şey *gördüm*." Bir kez daha, gerçeğın bir tarafı her zaman en iyi yalandı. "Bence bu herkesi tehlikeye atabilir ve oraya kiminle gideceğimden emin değılim. Caraway bana Tarikat'tan birkaç isim verdi ama şimdi..." Clarke kemerindeki kravatı karıştırdı.

"Kendilerine ait olmayan işlere burunlarını sokmayacaklarını mı sanıyorsun?" Anise onun yerine sözlerini tamamladı.

Clarke başını salladı.

"şey," diye devam etti Anise. "Eğer gördüğün şeyin sihirle bir ilgisi varsa, o zaman yardım edeceklerdir, buna hiç şüphe yok. Eğer değılse..." Anise kırmızı ceketlilerin hâlâ sorun çıkardığı bara bir bakış attı. "Başka kimi önerebileceğimi bilmiyorum. Özür dilerim. Oraya nasıl gideceksiniz?"

"Tarikata mı? Sanırım yürüyeceğim."

"Uzun bir yol. Görünüşe göre iyi bir portal taşına paranız yetebilir."

Bir portal. Tabii ya. "Peki bu saatte bunlardan birini nereden bulabilirim?"

"Tesadüfe bakın ki onları satan bir arkadaşım var. Pazarlarda Peytr'i sor. Onun tezgahı tabelasında mavi piksel olan tezgahdır. Eğer kapalıysa, arka tarafa gidin. Arkada oturuyor."

Clarke "teşekkür ederim" işareti yaptı, tam o sırada bardan biri Anise'in adını bağırdı.

"Gitmem gerek," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum

Clarke." "Ben de, Anise."

Clarke için gitme vakti gelmişti. Gördüğü imgelem onu endişelendirmişti. İmgelemden anlamak zordu ama kapıda gördüğü askerle aynıydı. Thaddeus ya şehirdeydi ya da yakında olacaktı. Ve sonra muhtemelen onu handa bulacaktı. Rush'ın izini bulup onu uyarması ya da daha iyisi kendine bir geçit taşı bulması gerekiyordu. Eğer bu taş adından da anlaşılacağı gibi bir işe yarıyorsa, oradan çıkış ve güvende olma bileti olabilirdi.

CHAPTER TWENTY - ONE



Rush kışladaki bir odanın köşesinde sessizce durup gizli bir toplantısını gerçekleşmesini izlerken küçük bir oymaya son rötuşları yapıyordu.

Ellerinin meditatif hareketi zihnini geçmişe ve lanetlendiğinden beri geçirdiği değişimlere götürdü.

Hafife almanın faydasını anlaması hayatının büyük bir kısmını almıştı. Küçük yaşlardan itibaren Muhafızların gücü, alfa olan babasının gücü ya da Seelie Kralı'nın camdan şatosundaki şatafat ve ihtişam onu büyülemişti. Genç bir kurt için bu ilgi ve güç egemenlik anlamına geliyordu. Değer. Doğruluk. Ancak Rush'ın kimliği elinden alınana kadar göz ardı edilmenin büyüsünü fark etmemişti. Performans baskısı yok. Alay konusu olmak yok. Yıldızlı beklenti kafesi yok. İlk kez özgürdü.

Bunun keyfi sadece kısa bir süre sürdü ve sonra bir şeyler öğrenmeye başladı. Sırlar. Yalanlar. Manipülasyonlar. Hayatını korumaya adanmış fae'lerin gerçek yüzlerini görmüştü ve bunların hepsi de hoş değildi. Kalenin mahzenlerinde ne kadar stok bulundurduğunu öğrendi. Para, yiyecek, sağlık iksirleri. Bir orduyu ve daha fazlasını beslemeye yetecek kadar. Tüm krallıklarına yetecek kadar. Kış Kraliçesi, yani Unseelie'nin Yüce Kraliçesi de aynı şekilde istifçilik yapıyordu. Bu ironi onun gözünden kaçmamıştı. Fae'ler kendilerinin daha iyi bir ırk olduklarına inanıyorlardı çünkü orijinal insanların geride bıraktığı harap olmuş dünyadan sağ kurtulmuşlardı. Ama mesele şu ki, Fae'ler insan soyundan geliyordu.

Aynı içsel savaş arzusunu ve ne pahasına olursa olsun besin zincirinin tepesinde olma dürtüsünü miras almışlardı. Açgözlülük her iki ırkın da damarlarında dolaşıyordu.

Peki birini diğerinden daha iyi yapan neydi? Hiçbir şey.

Rush gerçeği öğrenmek için hayalet olmak zorundaydı. İnsan şehrinin içini, nasıl davrandıklarını ve liderlerini nasıl takip ettiklerini görmüştü... tıpkı Elphyne'deki fae'lerin yaptığı gibi. Birbirlerinin gölge kopyaları. Fae'ler daha iyi bir ırk değildi. Onlar şanslı ırktı. Fae'ler kendi hataları olmadan insan ve hayvan DNA'larının karışımından evrimleştiler. Bu evrimdeki garip bir atlamaydı, muhtemelen diğer varlıkların çoğunun yok olmasına neden olan nükleer felaketten kaynaklanmıştı. Ama aynı zamanda Kuyu'nun büyüünü de içeriyordu. Gezegen ölmek istemiyordu ve onun için savaşacak birine ihtiyacı vardı, bu yüzden fae'ler doğdu ve onlara büyü verildi. Ve şimdi geliştiler. Kayıtsız fae'lerin kolektif zihinlerinde bir alt akım vardı: onlar gerçek tanrılardı. Besin zincirinin tepesinde onlar vardı. Ve kimin yaşayacağını, kimin öleceğini ve bunu nasıl yapacaklarını söylemeyi hak ediyorlardı.

Bir sürü saçmalık konuştular.

Clarke ortaya çıkana kadar Rush'a herkesin etiketinin yansıması olmadığı hatırlatılmamıştı. Kendisine dayatılan inançlara bağlı kalmak zorunda olmadığını. Kendisi için düşünebileceğini.

Ve şu anda, yanlış etiketlenmiş bir hataya bakıyor ve korkunç şeyler düşünüyordu. Thaddeus. Güya kasabanın koruyucusu, alfası... özentili lordu. Saçmalık. Burada diğer üç sinsi fae ile gizli görüşmeler yapıyordu: Kral Mithras'ın Kraliyet Muhafızlarının Yüzbaşısı; Tarikat'ın onursuz bir Kara Büyücüsü; ve Unseelie soylularından bir vampir. Rush'ın anladığı kadarıyla, bir insanı bekliyorlardı.

Bu topraklarda yaratabileceği en ahlaksız varlıklar buradaydı ve buna vahşi doğada savaştığı canavarlar da dahildi. Rush onların işbirliğine şaşırdığını bile söyleyemezdi.

Bu yeri seçmeleri mantıklıydı. Crescent Hollow bu kadar batıdaki son fae yerleşimiydi ve bir dağ silsilesi ile tehlikeli bir orman arasında izole bir şekilde duruyordu. Barakalar, dağ sırası ve

Kapı. Bu rutubetli ve kalitesiz taş binalara nöbetçiler ve Nightstalk milisleri dışında kimse inmiyordu.

"Zamanında bile gelemeyen bir insanın vaatleri için itibarımı tehlikeye atmaya niyetim yok," dedi vampir, sıırım gibi kollarını göğsünde .

Rush yüksek sesle, "Ne itibarı," diye alay etti. "Bırakın koloninizi güvende tutmayı, gömleğinizi bile yemek lekelerinden uzak tutamıyorsunuz."

Bu, lanetinin hoşuna giden tek kısmıydı. Herkesin yüzüne karşı konuşabiliyordu ve hiçbir şey bilmiyorlardı. Bir Gardiyan olarak, özellikle krallar ve kraliçeler hakkındaki fikirleri söz konusu olduğunda, birden fazla kez susmak zorunda kalmıştı.

Rush homurdandı ve vampire sert bir bakış fırlattı. Lüks kıyafetlerinden vampirin bir tür lord olduğu anlaşılıyordu. Tarikat'taki vampirler acımasız ve ölümcüldü ama bu... zayıf iradeli gibi kokuyordu. Hak sahibi gibi görünüyordu. Uykuyla beslenen bir vampirden başka bir şey değildi, beslenmesi için çaresiz ve uysal olanlara dua ediyordu.

Clarke orada olsaydı, muhtemelen ona Fae'lerle ilgili kötü hisleri olduğunu söylerdi.

Clarke'ın Guardian ceketini giydiğini ve onu nasıl tamir ettiğini düşününce Rush'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Onun için.

Elini yüzünde ovuşturdu. Dünyası alt üst oluyordu ve en kötüsü de sonunda hangi şeylerin değişmesi gerektiğini bilecek kadar akıllı bir konuma gelmişti ve belki de Clarke haklıydı ve bu konuda bir şeyler yapmak istiyordu ama zamanı tükeniyordu. Yakında hiçbir şeyi değiştiremeyecekti ve oğluna bıraktığı dünya, bin yıl önce yok edilen dünya ile aynı yıkım yolunda ilerliyordu.

Bakışlarını küçük kışla odasında gezdiren Rush, onların görünüşlerini hafızasına kaydetmeye çalıştı. Bu yasadışı buluşmada açıkça bir hile vardı. Bu küçük odadaki her kişi Kuyu'ya ve potansiyel olarak Elphyne'in tamamına ihanet etmişti.

Vampirin yanında Kara Büyücü duruyordu. Bir zamanlar Düzen'in bir üyesiiken, manayı çarpık ve doğal olmayan şekillerde kullandığı için sürgün edilmişti. Tıpkı bir uyuşturucu gibi, mana da kişinin mantığını ele geçirebilir ve onları el altından uyguladıkları yöntemlerin kabul edilebilir olduğuna ikna edebilirdi. Büyücünün uzun cübbesinin altından görünen kanatları iskelet inceliğindeydi,

Tıpkı vücudu gibi. Bir zamanlar orada tüyler varsa bile artık yoktu. Rush bu kanatların uçmasına bile şaşırırdı. Mana bağımlılığı vücudun diğer tüm besinlerini tüketme eğilimindeydi ve kullanıcı çoğu zaman kendini idame ettirmeyi unuturdu. Bu yüzden avladıkları canavarlar çok vahşiydi. Birçoğu mana yemek için avlanırdı, başka bir şey için değil. Yetersiz beslenme Büyücü'nün uzun kanca burnuna daha uğursuz bir görünüm kazandırmıştı. Muhtemelen bir zamanlar vurucuydu.

Bakışlarını sağa kaydıran Rush diğer iki fae'yi inceledi. Seelie Kraliyet Muhafızları'nın kırmızı ceketli yüzbaşı ve küçük bir masaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kendini beğenmiş ve memnun görünen Thaddeus.

"Katılıyorum," dedi kaptan, tek kulağı seğirerek. "Beklemekten hoşlanmıyorum Thaddeus. Bu insanın burada olacağını söylemiştin ama gelmedi."

"Rahatla," diye yanıtladı Thaddeus. Lacivert yün ceketindeki bir parça tüyü temizledi. "Seni buraya getirip üç vuruşluk bir kâğıt oyunu oynatmak için bir cinayet sahnelemeye kalkışmadık. Şu anda yolda."

Rush'ın kulakları diken diken oldu. Demek haklıydı. Öldürülen satir kurnazlık için bir bahaneydi.

"Peki ya geri kalanlar?" diye sordu kaptan.

"Bu diyarın etrafına bir avuç canavar yerleştirdik. Yakında Kış Kraliçesi'nin tebaasını Seelie topraklarında ikamet etmeye teşvik ettiği haberi yayılacak. Kral Mithras yemi yutacak."

"Güzel."

Rush'ın derisinin altında tiksinti kaynıyordu. Thaddeus'un el altından iş çevirdiğini hep biliyordu ama ihanet edeceğine asla inanmamıştı. Ve Beyaz Kadın'ın sebebinin o olduğunu duymak. Clarke neredeyse ölüyordu. Yine. Bu durumla ilgili her şey yanıltıcı.

Clarke'ın yaşamasını ya da ölmesini önemseydiğini de bir anda fark etti. Ama zihni bir kez oraya gittiğinde, bu duygu kesin bir şekilde içine yerleşti. Hayır. Onu tekrar tehlikeye atmaya hazır değildi. Peki... bu onları nereye götürüyordu?

Kapı açıldı. Eşikte koyu renk kapüşonlu bir silüet duruyordu, yüzü kapüşonun girintisi içinde gizlenmişti.

"Ah," dedi Thaddeus. "İçeri gelin. Biz de seni bekliyorduk."

Kapüşonlu figür içeri girdi. Rush omuzlarının genişliğinden ve cüssesinden onun bir erkek olduğunu anladı. Ve-o kokladı
-Piçin üzerinde kalın ve ağır miktarlarda metal vardı. Yasak silahlar. Savaş makineleri.

İki şekil değiştiren insanın arkasından içeri girdi. Rush onları Thaddeus'un av partisinden tanıdı. Sonra Rush iki fae'nin on adım ötesine, sokağın ilerisine baktı. Tanıdık bir yüz kalbinin durmasına neden oldu. Solgun bir ten. Güzel kızıl saçlar. Clarke kapının dışındaki ara sokakta durmuş, en az onun kadar şaşkın görünüyordu. Onun burada ne işi vardı?

Kimse onun orada olduğunu fark etmemiş gibiydi. Bakışlarını, avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi hareketsiz duran Thaddeus'a çevirdi, gözleri uzaklara, açık kapının dışına kilitlenmişti.

Hayır.

Thaddeus kapüşonlu insana döndü. "Yanında birini mi getirdin?"

Kapüşonlu başını salladı.

"Kadın değil mi? Kızıl saçlı bir kadın?"

"Hayır," diye sert bir ses geldi pelerin gölgesinin içinden. "Yalnız geldim."

Thaddeus mürettebatına, "Burada kalın," diye emrettikten sonra sağ elini parmaklarından pençeler çıkana kadar uzattı. Alçak bir hırıltıyla uyarıda bulundu. "Yolumdan çekilin."

İki kurt değiştiricisini omuzlayarak ilerledi. Rush'ın Thaddeus ve Clarke'ın arasına girme şansı yoktu. Yine de peşlerinden gitti. Karanlık taş döşeli yola girer girmez, Rush rüzgârda lavanta sabunu ve Clarke'ın eşsiz kokusunun kokusunu aldı. İçini bir korku kapladı. Az önce kendi ölüm fermanını imzalamıştı. Saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Artık Thaddeus onun kokusunu ikinci kez almıştı. Çok eşsizdi.

"Benim için mi giyindin?" Clarke'a doğru sinsice ilerleyen Thaddeus'un sesinde hınzır bir tını vardı.

Gözleri irileşti. Rush'a çaresizce baktı, sonra topuklarının üzerinde döndü ve koşmaya başladı. Kızıl saçları arkasından akıyordu.

Birkaç kapı indikten sonra Thaddeus fırladı ve onu bitişikteki bir binanın taş duvarına doğru itti.

"Lanet ." Rush bir hız patlaması yaptı.

Thaddeus'un pençeleri Clarke'ın boğazına uzandı ama Rush onun etrafından dolanıp bileğini yakaladı. Vücudunu kendine doğru çekti ve diğer elini göğüs kafesine koymak için başka bir çıplak deri parçası buldu. Clarke kollarındayken, Rush kendi sırtı bir duvara çarpma kadar temkinli bir şekilde geri çekildi ve lanetinin dokunduğu her şeyi olduğu gibi onu da geçici olarak örtmesi için Kuyu'ya dua etti.

Thaddeus kafasını temizlercesine salladı. Clarke'a göz kırptı, başını eğdi, gözleri parladı. Thaddeus'un aldığı her nefeste zihnini bulandırmaya çalışan lanetle savaştığı açıktı. Rush onun yaralı yüzüne gülmek istedi. Thaddeus'un Rush'a verdiği ceza şimdi onun aleyhine işliyordu.

Lanetin yeterince güçlü olmaması dışında. Rush'ın Clarke'la olan bağı yeterince güçlü değildi. O yaşayan bir şeydi, bir nesne değil.

Thaddeus'un elleri başına gitti. Başını salladı ve hırlayarak Rush'ın kollarındaki kadına yeniden odaklandı. "Yıllardır senin türünü avlıyorum. Bu sefer kaçamayacaksın."

Clarke Rush'ın kollarında debeleniyordu. "Kaçmamız gerek." "Güven bana," dedi dişlerini sıkarak.

"Kımıldama."

Dokunuşunun altında sadece göğsü kabarana kadar hareketsiz kaldı.

Bu işe yarayacaktı. Olmak zorundaydı. Ama aralarındaki bağın daha güçlü olması gerekiyordu. Bildiği kadarıyla bir dişiyle bir erkeği bu kadar bütünüyle birbirine bağlayan başka bir bağ daha vardı: çiftleşme bağı. Rush dişlerini Clarke'ın boynu ile omzu arasındaki yumuşak ete geçirdi, çiftleşme ritüelini işaretlemeye ve tetiklemeye yetecek kadar. Vücudunun etrafındaki koku bezleri şişti ve onu kaplamak için feromon salgılayarak onu işaretledi.

İçindeki kurt uzun uykusundan uyandı. Havayı kokladı, Clarke'ın kokusunu aldı ve Rush'ın bedeninin kafesine çarptı. *Benimkine.*

Thaddeus sersemlemiş bir halde etrafında döndü. Sarı gözleri sokakta gezindi. Lanet işe yaradıysa, boş bir sokak gördü. Çoğu geceyi geçirmek için dinlenmeye çekilmişti ya da güvenli bir şekilde evlerine kapanmışlardı. Rush dişlerini ve kavramasını Clarke'ın üzerinde tuttu, lanetinin tutmasını istedi ve çiftleşme ritüelini tamamlamak ve vermek için seçim yapmadığı bir şeyi almak için acı verici dürtüyü görmezden geldi. Biraz tahmin etmiş olmalı

Çünkü ona doğru eğildi ve ön kolunu göğüs kafesinin üzerinde kavradı.

Thaddeus'un içinden unutulmaz bir hüsran çığlığı koptu ve önlerindeki alanda volta atmaya başladı.

Beş adım duruyorlardı ama Thaddeus onları göremiyordu. Kokularını alamıyordu ve onları hatırlayamıyordu ama bir parçası soyulduğunu biliyordu. Hırlayarak başını sallayan Thaddeus, kapının yanındaki odaya doğru yürüdü. İçerideki fae dışarı baktı ama Thaddeus sadece başını salladı. Sokağa bir kez daha baktı ve sonra içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Eğer lanet işini düzgün yapsaydı, hiçbirini hatırlamayacaktı.

Ama şimdi Rush'ın başka bir sorunu vardı. Ani tehlike ortadan kalktığında, çiftleşme içgüdüleri devreye giriyor ve her şeyi tüketmeye başlıyordu. Bir kez tetiklendiğinde durdurulması zordu. *Benimkini.* Çenesi gerildi, dişleri hâlâ Clarke'ın etindeydi. Üzerindeki işaretini derinleştirme dürtüsüyle bastırdı çünkü bunu uzun zaman önce yapmış olsaydı, Clarke ona asla itaatsizlik etmez ve hanı terk etmezdi. Güvende olurdu.

Kal.

O da öyle demişti.

Onu almak için geri gelene kadar odada kal. Her kurt onunki gibi bir alfanın enerjisi karşısında boyun eğdi. Ama o sinir bozucu bir şekilde kurt değildi. Sürüden değildi. Boyun eğmekten hoşlanan türden de değildi. Onun gibi bir alfa için mükemmel bir eş olabilecek güçlü iradeli bir kadındı. Bir ortak. Kendi sürülerinin reisi. İçindeki kurdun akılsız ilkel içgüdüleri, zihninin içinde insan mantığıyla savaşıyordu.

Al onu. Boyun eğmesini sağla.

Boyun eğmez. O sadıktır. Alınan. Vahşi. *Bir eşte aradığın her şey onda var. Ona sahip ık.* Kendine ait bir iradesi var.

Bunu sevdim.

Ellerinizin altında yumuşacık. Kadınsı. Sulu.

İhtiyacım var.

"acıtıyorsun," diye inledi.

Dudaklarını onun üzerinde tutarak çenesinin kilidini açtı ve taze kan kokusunu aldı. Derisini parçalamıştı. Misk kokusu kızın her tarafındaydı. Şimdi onu koklayan biri, ona ait olduğunu, onun koruması altında olduğunu anlayabilirdi. Burası bir kurt köyüydü. Hepsi bilirdi. Acı ve pişmanlık göğsüne sertçe çarptı. Bu kadar derini işaretlemek istememişti. Bu kadar ileri, kadar geri dönülmez bir şekilde vicdansızca gitmemeliydi ama yine de onu bırakamıyor, dudaklarını ondan ayıramıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı tenine karşı. "Çok özür dilerim."

Üzgündü çünkü az önce onun bedenine verdiği acı, laneti bozulduğunda ve kaçınılmaz olarak öldüğünde hissedeceklerinin yanında hiçbir şeydi. Aslında onun tekrar çiftleşme şansını mahvetmişti. Kokusunun tamamen gitmesi aylar, belki de yıllar alacaktı. Üzerinde bir alfanın kokusu varken hiçbir erkek onu istemezdi.

Bir parçası umursamadı.

O onundu, o da onun. Hoşuna gitmişti.

Onu istiyordu.

O hasta, bencil bir piçti.

Artık inkâr etmek yok. İşte oradaydı, onun işareti, onun ısırtığı, ayın ışığı altında parlıyordu, gündüz olduğu gibi gecede de netti. İçindeki kurt daha fazla gurur duyamazdı, her ne kadar derinlerde bir yerde bunun Kutsanmış bir birliğin mavi işareti olmadığını bilse de. Laneti asla kalkmayacaktı. Onu mahvetmişti.

Ama yıkıcı düşünceler kafatasını döverken bile damarlarındaki kan ısınıyor ve kalbindeki arzu artıyordu. Onun sarhoş edici kokusunu derin derin içine çekti ve nerede olduklarını unuttu. Dili dışarı fırladı ve yarasını yaladı. Elleriyle, dişleriyle ya da sözleriyle açtığı tek yarayı okşadı ve onunla ilgilendi.

Kadın sertleşti. "Ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim." *Üzgün değilim.* Elleri karnını bağlamak ve onu kendine doğru çekmek için hareket ederken, tatlı kıvrımını bacaklarının arasındaki ağrıyan ihtiyaca karşı öğütmek için kelimeleri tenine karşı tekrarlamaya devam etti, yaladı ve yaladı.

"Rush," diye itiraz etti, kıvrınarak. "Bırak hareket edeyim. Neler oluyor? Buradan gitmeliyiz."

"Kimse bizi göremez," diye mırıldandı. "Artık güvendesin."

Homurdandı ve pozisyonlarını tersine çevirerek vücudunun uzunluğunu onunkine doğru düzleştirdi. Duvara doğru itilen kadının gidecek hiçbir yeri yoktu. Ve hâlâ birbirlerine değdikleri, et ete değdiği için, hava karardıktan sonra evlerinden çıkmaya cesaret eden yoldan geçenler tarafından ikisi de görünmüyordu. Aynı şekilde Rush da gözlerini kızın bluzunun sıkılığıyla bağlanmış dolgun göğüslerinden alamıyordu. Kirpiklerini indirerek karşı koymakta zorlandı. Onu bir an önce eve götürmezse duvara yapıştıracaktı. Ama o daha iyisini hak ediyordu. Ona güzel anılar verecekti, aceleyle değil.

"*Dokun bana* Clarke," diye zorladı, arzudan gözü dönmüştü.

Elini göğsüne götürdü, yün kazağının üzerinden göğüs kaslarını okşadı ve sonra... onu itti. Sertçe. Adam kıpırdamadı ama bu onun dikkatini çekmeye, duyularını saran çiftleşme bulanıklığından kurtarmaya yetti. Ayağına bastı.

"Bırak beni." Çığlığı boğuk ve kalın bir şekilde çıktı.

Aralarında hâlâ birkaç santim varken, bakışları çarpıştı. Dehşete kapılan adam, kadının gözyaşlarıyla parladığını gördü.

"Sen benim eşimsin." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş kaşlarını çatı.

"Bu da ne demek oluyor? Ve..." Tekrar itti ama adam yerinden kımıldamadı. "Bu sana benim üzerime bu şekilde gelme hakkını vermez... burada. Beni zorlamak... Hemen sonra..."

Rush'ın yanağına bir tokat çarptı ve şok olmuş bir şekilde geri çekildi. Avucunu yüzünün yanan tarafına koyarak ona göz kırptı.

"Ve sen beni ısırdın!" diye tısladı, eliyle boynundaki izi kapattı. Alt dudağı titredi ama çenesini kaldırdı. "Beni neden ısırdın?"

"Şşşt," diye tısladı. "İnsanlar artık seni duyabilir."

Etrafta kimse yoktu ama kurt şekil değiştirenler çok iyi duyarlardı. Thaddeus lanet yüzünden önceki etkileşimlerini unutmuş olabilirdi ama her zaman yeni etkileşimler olasılığı vardı.

"Umurumda değil," diye tısladı ama sesini alçalttı. "Beni neden ısırdın?"

"O ısırik hayatını kurtardı."

"Bundan daha fazlası var, seni kibirli domuz." Kız onu içine çekerken burun delikleri alevlendi ve Rush bundan nefret etti - gözlerindeki bakıştan- sanki onu tanıımıyormuş gibi davranıyordu. "Beni yemek istiyormuş gibi görünüyorsun."

Kirpiklerini indirdi. Evet, öyle yaptı. Dudaklarını kıvıran tembel bir sırıtışla tekrar ona doğru adım attı.

"Dur," diye uyardı, elini göğsüne götürerek. "Sana ne oldu böyle?"

Ve oh, nasıl da yaktı. Kadının izi, adamın çarpan kalbini yakıp kavurmuş ve kendini kalıcı bir demirbaş haline getirmişti. İçindeki kurt hayal kırıklığı içinde uludu. Ona ulaşmak için pençe atmak istiyordu. O göremiyor muydu?

"Seni arzulamaktan asla vazgeçmeyeceğim, Clarke. Ölürken bile seni düşünüyor ol."

"Bütün kurtlar böyle midir?" Kadının sesindeki titreme onu duraksattı. "Bu yüzden mi izinsiz üremeye karşı bir yasanız var?"

"Ne?" Soğukluk içeri sızdı. Gece gökyüzünden ışık sızdı.

Gözlerindeki ateş çarpık bir hal almıştı. "İzinsiz üreme. Tavernada bana böyle söylediler. Ölümle cezalandırılan bir suç. Hayatta kalma meselesiymiş gibi anlattılar ama artık o kadar emin değilim. Bu dünya delilik. İzinsiz üreme, kışımın kenarı. Bir kadının zorlanması için kullanılan başka bir terim."

Dünyası içine kapandı. Ağzı kurudu. "Ben yapmadım.

Ben..." Geri çekildi.

O kurt değil. O anlamadı. Onun da amcası gibi canavar olduğunu düşünüyordu. Thaddeus izinsiz üreme yüzünden hiç yakalanmamış olabilirdi ama bunun nedeni becerdiği herkesi öldürmesiydi. Clarke, Rush'ın da aynı olduğunu ve bu yüzden lanetlendiğini düşünüyordu. Clarke, herkesin içindeki gerçeği görebiliyordu. Bu onun kalbinin çıplaklığıydı ve amcasınıninkiyle aynı mürekkepli maddeden yapıldığına inanıyordu.

"Seni güvende tutmak zorunda olmasaydım," diye mırıldandı. "Seninle çiftleşme sürecine asla başlamazdım."

Kızın kaşları kalktığı anda hatasını anladı.

"Clarke," elini uzattı. "demek istemedim."

"Gerçekten mi? Neye inanacağımı bilemiyorum. Çünkü en başından beri benim pis bir insan olduğumu ve beni öldürüp bu işi bitirmeniz gerektiğini söylediniz. Thaddeus nasıl demişti, insanlar sadece spor için kullanılacak kadar iyidir, öyle değil mi?"

"Ben amcam *değilim*." Parmaklarını yumruk yaptı. "Ve beni onunla kıyaslamayı bırakmalısın."

"Hiçbir şey açıklamıyorsun! Başka nasıl anlayabilirim ki?" "Belli ki seni istiyorum." Hala mevcut olan şişkinliği işaret etti Pantolonunu. "Kulaklarınızın şekli ne olursa olsun."

"Kulaklarımın şekli mi?" diye alay etti. "Evet. Gerçekten güzel. Umarım mavi taşaklardan ölürsün. Bunu hak ediyorsun." Uzaklaştı, durakladı ve sonra ona geri döndü. "Bilgin olsun diye söylüyorum, seni bulmaya gelmemin tek nedeni Thaddeus'un kasabada olduğuna dair bir imgelem görmemdi. Yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için aptalım."

"Evet, seni aptal. Yardıma ihtiyacım yok. Kimse beni göremez."

"Beyaz Kadın seni almadan önce de böyle demiştin," dedi ve sonra uzaklaşmaya devam etti.

"Dur." Ona doğru atıldı, bileğinden tuttu ve kendine doğru çekti. Onu elini tutmaya zorladı. "Seni anlaşılmamızdan azat ediyorum, Clarke."

Avucundan dirseğine doğru bir karıncalanma yayıldı ve ardından elini bir boşluk kapladı. Bir mana şeridi daha harcanmış ve bir dizi mavi glif daha ortaya çıkmıştı. Kaşıntısı boynundan yukarı doğru süzüldü. Laneti değişti. Perde incelme. Ölüm onu bekliyordu, kontrolünün hemen dışında. Ama bunların hiçbirisi hissettiği kayıpla, kadın elini onunkinden çekip hayal kırıklığına uğramış gözlerle baktığında göğsünde hissettiği acıyla kıyaslanamazdı. Sonra da çekip gitti.

CHAPTER TWENTY - TWO



C Larke iki adım attı ve sonra dilinin ucunda başka bir sert kelimeyle geri döndü. Durdu. Rush

Gitmişti. Göz açıp kapayınca kadar gölgelerin arasına karışmış ve o kadar parlak saçlı biri için mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Eli boynuna, adamın onu ısırıldığı yere gitti. Hassas bir yerdi ama garip bir şekilde acı vermiyordu. Ve hissetti... ne hissettiğinden emin değildi, sadece onu bulmak için açıklanamaz bir dürtü duyuyordu.

Onu son gördüğü yere doğru birkaç adım daha attı. Thaddeus'un kaybolduğu baraka binasına geri döndüğünde hareketlerinin sessizleşmesini diledi. Sonra durdu, dinledi ve izledi. Sarkan yaseminlerden oluşan bir duvarın altına eğildi ve onların kelekleri yiyen sarmaşıklarla aynı türden olmamasını umdu. Hiçbir şey uzanıp onu yakalayamayınca, Rush'ın içeri girip girmediğini anlamak için odaya odaklandı ama büyük ahşap kapının ardında hissettiği tek şey uğursuzluktu. Orada iyi olan hiçbir şey yoktu.

Göğsündeki uğultu, Rush'ın saldırgan bir pislik gibi davranmadığı zamanlarda ona hissettirdiklerinin tam tersiydi. O zaman bile duyguları kafa karışıklığıyla boğazını tıkıyordu. Bu dünyada, bu yabancı zamanda olmak aniden bunaltıcı hale gelmişti.

Neden filizlenmekte olan arkadaşlıklarını mahvetmek ? Isırmak bir tür iddia mıydı? Onun vücudu üzerinde mülkiyet hakkı mı vardı? Bu zamanda işleri böyle mi yapıyorlardı? İçindeki modern kadın isyan etti, ama sonra belki de

modernlikle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de en son bir erkek tarafından "sahiplenildiğinde", onun hayatını çarpıtmasına izin vermişti. Hepsi yalnız kalmaktan korktuğu içindi. Annesinin düşündüğü gibi, kendisinde gerçekten yanlış bir şeyler olmasından korkuyordu.

Karnı şaşkınlık içinde çırpındı. Rush'tan hoşlanıyordu. Ondan etkilenmişti. Hem de çok. Fae aklından çıkmıyordu. Ama başka bir adam, erkek, bu dünyada her ne varsa, vücudunu vermeye hazır olmadığı bir şekilde talep ederse lanetlenirdi. Belki de kapıya gelip Thaddeus'un gelip gelmediğini kendi gözleriyle görmek aptalcaydı ama görmesi *gerekiyordu*. Bunun bir fantezi değil de gerçek olduğundan emin olmak için.

Endişe ve özlem kalbinde bir düğüm oluşturdu. Her iki duygu da aynı anda. Onu ısırmıştı -bu *canını yakmıştı*- ama sonra onu pazarlıktan kurtarmıştı ve bu onu *rahatlatmıştı*. Lanetinin parıltısı boynundan yukarı süzölmüştü ve bu onu telaşlandırmıştı. Arkasını dönüp onu gözden kaybettiği anda öfkesi azalmıştı. Nedense onun yardımına o kadar çok ihtiyacı vardı ki, bunun için özgür iradesini pazarlık konusu yapmıştı. Davranışlarından utanıyordu. Ona anlatmadığı şeyler vardı ve anlatmasının tam zamanıydı.

Fae'lerin yalan söyleyemeyeceğini söylemişti.

Onunla bir kez olsun yüzleşmeye karar veren Clarke, sokağın diğer tarafına geçti ve kışlanın önünden geçerken gölgelerden uzak durdu. Bir gözü kötü hislerin yönde, bir gözü de ileride olduğu için kışlanın penceresinden görünen tanıdık yüzü neredeyse kaçıırıyordu. Farkına varmadan önce iki adım attı. Durdu. Gerildi. Ve pencereye bakmak için boynunu geriye doğru çevirdi.

Orada, cam bölmenin ardında, diğer fae'lerle derin bir sohbeta dalmış, onun zamanından unutulmaz bir adam vardı. Uzun yüzü ve küçük çenesiyle ona hep bir tür kuşu hatırlatmıştı. Bir keresinde onu önemsiz biri olarak görme hatasına düşmüş ve bundan pişmanlık . Bones. Bu adam satılık bir sadistti. Boşluk için çalışıyordu. Ve şimdi buradaydı, bu zamanda, Clarke'ın tanıştığı en aşağılık fae ile konuşuyordu.

Daha önce yaptığı bir konuşma aklına geldi. Önünde nükleer kodların o depo odasında oturuyordu.

Bones başka bir sandalyede Laurel'ın parmaklarını tutuyordu. Ve Bishop gülüyordu.

*"Bana geleceğimi söyle bebeğim,"
demişti. "Öleceksin."*

Bishop güldü. "O zaman bana ölümü nasıl kandıracağımı söyle."

Unuttuğu kısım Bones'un mırıldandığı *"Zaten biliyoruz."* cümlesiydi.

Midesinin çukurunda soğuk buzlar büyüdü. Yaşadığı sürece o yüzü asla unutamayacaktı. Ve işte oradaydı, tıpkı onun gibi, geçmişin çözülmüş bir kalıntısı. Kâbusu gerçek bir hayaldi. Ama o oradaysa, Bishop da orada olabilirdi. Daha da kötüsü, Boşluk da orada olabilirdi. Kıyamette parmağı olan herkes geri dönmüş olabilirdi. Ve tıpkı onun gibi, büyülü yetenekler geliştirmiş olabilirlerdi.

Harekete geçen Clarke koşmaya başladı, korku topuklarını kemiriyordu. Hana geri dönmek zorundaydı. Rush'a söylemek zorundaydı.

Ama geldiğinde orada olacak mıydı?

Panik boğazını sıkarak hana doğru koşmaya başladı. Meyhaneye doğru hızla , merdivenleri çıktı ve son basamağa geldiğinde kayarak durdu. Rush sırtını kapıya dayamış, uzun bacaklarını bükmüş ve başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Bakışlarını kaldırdı, onunkilerle buluştu ve öylece kaldı.

"Hâlâ burada olup olmadığından emin değildim," diye itiraf etti.

İfadesinde bir şey parladı, anlamını yakalayamayacak kadar kısa sürdü. Sesi çakıllı çıktı. "İstesem bile seni şimdi bırakamam."

Clarke da aynı şeyi söylemek istedi ama o zaten biliyordu. Onu terk etmeye çalışmıştı. Sinir bozucu fae kaçırmış, kandırmış ve emirlerini yerine getirmeye zorlamıştı ama yine de içinde başka bir yöne gitme isteği bulamamıştı.

"Neyimiz var bizim?" diye fısıldadı. "Neden birbirimizden ayrılamıyoruz?"

Adamın gözlerinden kızın boynuna bir bakış her şeyi anlatıyordu. Çiftleşmişlerdi. Bu ne anlama geliyorsa artık. Belki de o oraya işaretini koymadan çok önce olmuştu. Aralarında her zaman bir bağ vardı. Bunun ne anlama geldiğini öğrenecekti ama önce...

"Sana söylemem gereken bir şey var." Pantolonunun cebinden anahtarı çıkardı ve hareket etmesi için botuyla onu dürttü. "Gel."

içeri gir ve konuşalım."

Gerildi ama hareket etmedi. Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle ona baktı, sanki dövüşmek için can atıyordu.

"Çok inatçısın, Rush. Kenara kay ve içeri girmeme izin ver."

Sonunda yutkundu ve ayağa kalkarak elleri cebinde, iri gövdesiyle kadının yanında durdu.

Clarke kapıyı açtı ve içeri girdi. Anahtarı şöminenin yanındaki masanın üzerine bıraktı, kendisi dışarıdayken banyonun kaldırıldığını ve küçük yuvarlak masanın üzerine bir şişe likör, sert peynir ve kuru meyve bırakıldığını fark etti. Ellerini kalçalarına koydu ve zengin odanın küçük boyunu adımlamaya başladı.

"Benim zamanımdan birini gördüm. *Hiç de hoş olmayan* birini." Tırnaklarını ısırdı. "O burada, çözülmüş, tıpkı benim gibi. Ve korkunç bir adam için çalışıyordu. O gün yolda gördüğüm kâbusta da aynı korkunç adamı gördüm."

Rush'ın oturmasını bekliyordu ama oturmadı. Kapıyı sürgüledi ve elini pantolonunun cebine daldırdı. Ona bir şey uzattı.

"Bu geçit taşı. Onu alıp Tarikat'a gitmelisin. Bilmek isteyeceklerdir."

Ona ihtiyatla baktı. "Benimle geliyorsun. Senin için konuşmama ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Yine de nedenini hâlâ açıklamamıştı.

Çenesi sıkıştı ve başını salladı. "Artık bir önemi yok."

"Peki o zaman nereye gideceksin?" diye sordu.

Sadece bakışlarını indirdi. "Bilmiyorum. Belki kulübeye geri döneriz."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Beni duydun. Gideceğini sanmıyorum. İkimiz de itiraf ettik. İkimiz de aramızdaki bu şeyi inkar edemeyiz. Sen beni ısırmadan önce de vardı. Seni ormanda gördüğüm andan beri vardı."

İrkildi.

"Ve bilginiz olsun," diye devam etti, "sizi bu şekilde davranmaya iten bir şey olduğunun farkındayım ve sorduğumda bana yarı gerçekler ve kaçamak cevaplar veriyorsunuz. Ben cevap istiyorum. O yüzden otur." Hâlâ gecenin serin havasını uzak tutacak kadar sıcak közlerle parlayan ateşin karşısındaki koltuğu işaret etti.

Kavga onu terk etmiş gibiydi ve sandalyeye gitti. Clarke her ikisine de sürahidenden küçük birer bardak likör doldurdu ve Rush'a bir bardak uzattı. Rush kehribar rengi sıvıyı karıştırıp bakarken Clarke boy avantajını koruyarak ayakta kaldı. Parmağını bardağına vurdu, Rush zihninde savaşı kelimelerle boğuşurken gözleri fae'nin kusursuz profilinin sert hatlarına yapışmıştı.

"Burası bana neden lanetlendiğini söyleyeceğin yer," diye sordu.

İçini çekerek içkisini yudumladı ve sandalyeye yayılarak uzun bacaklarını ateşe doğru uzattı. Küçük alevlerin dansını izledi. Clarke onun elindeki kadehi kendi eliyle değiştirdi. Tıpkı Caraway'e yaptığı gibi, zamanın geçmesiyle oluşan çizgileri düzeltti ve onun sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Her şeye rağmen onu dikkatle izledi.

Kader çizgilerinde aynı deseni paylaşıyorlardı. Küçük avucunu onun büyük avucuna bastırdı ve aradaki boyut farkını işaretledi. Adam ondan çok daha büyüktü. Parmaklarını onunkilere geçirdi ve sıkı.

"Bana söylemekten korktuğun şey nedir?" diye sordu.

Kaşlarını çattı ve sonra çekildi. "Korktuğumdan değil. Sadece... utanıyorum."

Clarke'ın kalbi ona doğru uzandı. Sırrı her neyse, canını yakıyordu. Derinden. Onun karşısındaki, şöminenin yanındaki sandalyeye oturdu. Odadaki tek ışık, odanın etrafındaki apliklerdeki alçak yanan yağ lambalarından ve önlerindeki sönmekte olan közlerden geliyordu. Rush'ın sert yüz hatları ışığın altında yumuşamış gibiydi. Beyaz saçları renklendi. Ve yanakları kızarmış görünüyordu. Clarke bir an için onun yarı kurt yarı büyülü bir fae olduğunu unuttu ve sadece ateşin önünde dinlenen sıradan bir adam gördü.

"Bir çocuğum oldu." "Tamam."

Belki de ona baktığı için ondan daha fazlasını bekliyordu. Onu daha da cesaretlendirmek için yüz hatlarını düzgün tutmak için elinden geleni yaptı.

"Ben... ah... çok geç olana kadar hamilelikten haberim yoktu," dedi. "Damızlık bir erkek olma iddiamdan çoktan vazgeçmişim ve herhangi bir noktada Muhafızlarla birlikteydim. Anneyi kurtaramadığımı biliyorum ama yine de onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum."

"Onu uzun zamandır mı tanıyorsun? Annesini?"

Omuz silktili. "Tek seferlik bir şeydi. Adı Vêda'ydı. Bir avdan sonra geldiğimde oradaydı ve istekliydi. Ertesi gün ayrıldım ve aylar sonra onu doğum yapmak üzereyken bir idam direğine bağlanmış halde bulana kadar geri dönmedim."

"*Tanrım.*"

"Planının kendisini bir yabancıнын zorladığı izlenimini vermek olduğunu itiraf etti. Eğer benim haberim olmazsa kimsenin beni yakalayıp cezalandıramayacağını düşünmüş. Ya zorlandığı için gitmesine izin vereceklerdi ya da çocuğa bakmak için ikimizden biri orada olacaktı. Sanırım yeterince iyi bir plandı."

"Ne oldu?"

"Thaddeus konuşmalarımıza kulak misafiri oldu. Kraliyet Muhafızlarını aradı. Muhafız bu işe karışmayı reddetti. Üreme yasası mahkemelerin uyguladığı bir şey. Büyü ile ilgisi yok, dolayısıyla Tarikat'la da ilgisi yok. Thaddeus kellemi istediğinde Prime bunu öğrenmiş ve onları ölümün çok nazik olacağına ikna etmişti." Süveterinin kollarını geriye doğru itti. Canlı dövmesinde mavi ışıklar yanıp sönüyor ve parlıyordu. "Sonunda devreye girdi. Sadece benim istediğim şekilde değil."

"Ama hamilelikten haberin yoktu!"

"Önemli değildi. Belli ki bundan kaçınmak için yeterince dikkatli değildim. Vêda aylarca tüm köye zorla evlendirildiğini söylemişti. Hepsi bunun doğru olduğuna inandı. Onlara göre, arzularımı kontrol edemediğim için bir kadın hayatını kaybedecek ve bir çocuk ebeveynsiz doğacaktı."

"Çok özür dilerim." Clarke'ın gözleri yaşardı ve ona doğru uzandı ama Clarke gerildi. Eli havada yumruk oldu ve tekrar yanına geldi.

"Kapının hemen dışında doğum yaptı. Kolları başından beri bir direğe bağlıydı." Çenesi sıkıştı. Başını iki yana salladı. "Onu götürmeden önce yeni doğmuş bebeği kucağıma almama izin vermediler. Sonra da Kraliyet Muhafızları onu gözlerimin önünde katletti. Beni götürürlerken Thaddeus güldü. Piç herif güldü. O zaman boğazını parçalamalıyım."

Sandalyenin kolları onun tutuş gücünden dolayı gıcırdadı ve birden her şey netleşti.

"Oğlunla konuşmak istiyorsun," diye fısıldadı. "O Tarikat'ta, değil mi?"

Kaba bir şekilde başını salladı. "Hiçbir mazeretim yok. Sadece onunla konuşmak istiyorum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

Kendine büyük bir içki daha doldurdu ve tekrar oturmadan önce fondip yaptı.

"Hey, Thorne," dedi ateşe doğru. "Ben baban. Annen için üzgünüm. Ama hey... pantolonumun içinde tutamadım. Seni Kuyu için haraç yapmalarını engellemek için orada olamadığım için üzgünüm, ama kabul töreninde aniden suya düşen o rastgele yardımcıları hatırlıyor musun? Evet, o işe yaramaz kılıcımla onları dürtmüştüm."

"Kendine karşı çok acımasız davranıyorsun." "Gerçek bu."

Uzun bir süre ikisi de ateşe bakarak küçük alevlerin çıkardığı çıtırtıları dinlediler. Clarke ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ona haksızlık yapılmıştı. Ama onu affedebilir miydi...

"Bana çiftleşmeyi ve işaretlemeyi anlat," diye ısrar etti.

Adam iç çekti. "Seni güvende tutmanın tek yolu buydu."

"Bunu anlıyorum. Ayrıca bir dünyada yaşamak için çok hazırlıksız olduğumu da anlıyorum. En azından henüz. Ama çiftleşme neden senin böyle davranmana neden oldu? Neden bu kadar... agresifleştin ve... sanki bir rüyada kaybolmuş gibiydin."

Ateş saçan bakışları onunkilere kaydı. "Çünkü sen bir rüyasın Clarke. En çılgın hayallerimde bile senin gibi bir kadının hayatıma gireceğini düşünmemiştim. Sen gelmeden önce pes etmiştim. Beni en kötü halimde gördüğünde bile gitmedin. Sana karşı zalimce davrandım ve bunun için asla yeterince üzgün olamayacağım. Ama sen geri döndün." Onun

bakışları yumuşadı. "İçimdeki kurt bu sadakati benden önce fark etti. Onunla tanışmadın ama o seni tanıyor. Seni benim olarak işaretlediğimde, kurdumun ihtiyacı olan tek izin buydu. Doğa bana normalde yapmayacağım şeyleri yaptırabilir. Bazen kurt yüzeye itiraf etmek istediğimden daha yakındır."

"Beni de ısıracak mı?"

Yumuşak bir şekilde güldü ve başını salladı. "Bazen ne kadar insan olduğunu unutuyorum. Hayır. Sadece seni tanımak istiyor."

Ağrıyı hafifletmek umuduyla göğüslerinin arasını ovuşturdu ama yumruğu sert bir şeye çarptı. Anise'in ona verdiği iki şişe hâlâ oradaydı. Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

"Soruma hâlâ cevap vermediniz," diye devam etti. "Tam olarak değil. Çiftleşmenin ne anlama anlamıyorum?"

"Bu evliliğin Fae versiyonu."

Gözlerini kısmıştı. "Biz evliyiz."

Tövbe etmiş gibi görünme nezaketini gösterdi. "Bundan biraz daha fazlası."

"Evlilikten daha fazla ne olabilir?"

"Çiftleştiğimizde, bu doğal düzenin ötesine geçen bir bağ olur. Üzerindeki kokum, başka erkeklerin seninle ilgilenmesi durumunda etrafımızda bulunmamızı zorlaştıracak." Burnunu kaşıdı. "İyi kutsanmış bir çiftleşme birbirimizin duygularını hissetmemizi sağlar. Böyle bir birliktelik için topraktan kutsal mavi bir ışık yayılır ve çifti sararak görünür bir iz bırakır. Sonra çift sadece düşüncelerini ve kalplerini değil, manalarını da paylaşır. Ben senden ödünç alabilirim, sen de benden ödünç alabilirsin. Kalplerimiz birbirimize açık olurdu. Eğer kutsanmış olsaydık. Ki öyle değiliz."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"İyi kutsanmış bir çiftleşme lanetimi bozacaktır."

"Ah." Göğsünde yükselen hayal kırıklığına şaşırarak dudağını ısırdı. "O zaman eğer ben bozamazsam, Tarikat'ın laneti kaldırmasını sağlayacağız," diye karar verdi.

"Bu imkansız."

"Denemek zorundayız. Bu senin hatan değildi. Bu durumda olmamalıydın. Bu yanlış. Kötü insanlar tanıyorum ve sen onlardan biri değilsin."

Yavaşça bakışlarını onunkilere kaldırdı. Ayağa kalktı, elini arkasına götürdü ve cebinden küçük bir paket çıkardı. Elinde tuttuğu paketi ters çevirdi ve deniz mavisi desenli bezi açarak tahtadan yapılmış bir şeyi ortaya çıkardı. Clarke bunu görür görmez ayağa fırladı ve ikisi ateşin önünde buluştu. Aşağı bakarken nefesini tuttu.

"Keşke saati bilseydim deyip duruyorsun. Ben de sana bunu yaptım."

Oyma bir güneş saatiydi.

CHAPTERTWENTY-THREE



C Larke, Rushın elindekine benzer bir hediye... hatırlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. O zamandan beri olmamıştı. Babası ona tılsımlı bileziği ve saati vermişti.

Kendisi oymuş.

"Bunu yapmak için ne zaman vaktin oldu?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse" -başını kaşdı- "buraya yürürken başladım. Sadece bu gecenin erken saatlerine kadar ne olduğunu bilmiyordum."

Parmağı kadranın etrafındaki karmaşık desenin üzerinde gezindi. Güller ve söğüt dalları. "Çok yeteneklisin."

Parmaklarını dudaklarına götürdü ve teşekkürlerini eliyle imzaladı.

Avuç içi büyüklüğündeki güneş saatini daha iyi görebilmek için ateşe doğru kayd, duygularını bastırmak büyük çaba harcadı ama bu çabayla kaşları birbirine dolandı.

"mi?"

Döndü, gözleri yaşarıyordu. "Bayıldım. Nutkum tutuldu. Neden?"

Yanaklarında pembe bir renk belirdi ve bakışlarını yere eğdi. "Bilmiyorum. Sanırım... Sanırım sana ihtiyacın olan bir şeyi vermek istedim. Ben gittikten sonra bile sana yardımcı olabilecek bir şey."

Sözleri ruhunun en derin köşesine dokunmuştu. Daha önce hiç kimse onun ihtiyaçlarını kendisinininkilerden önce düşünmemişti. Şimdi iki kez. Batakılıkta onun hayatını kurtarmıştı. Ya şimdi? Birdenbire artık kendini yabancı bir ülkede bir yabancı gibi hissetmiyordu. Sanki eski hayatı bir rüyaydı ve bu onun yeni gerçekliğiydi. Ona teşekkür etmek niyetiyle yere doğru yürüdü ama adam geri çekildi ve avuçlarını kaldırdı.

"Bunu seni manipüle etmek için yaptığımı düşünmeni istemiyorum, ya da..."

Onu zorlamaktan bahsediyordu. Gözlerindeki telaşı görmek canını acıttı. Doğrudan kalbine doğru fırladı ve derinlere saplandı.

"Rush." Yutkundu. "Ama senden hoşlanıyorum. Beni zorlamadın. Tam tersini yaptın. Senden nefret etmem için her şeyi yaptın ama yine de... işte . Seni istiyorum."

Dudakları aralandı, gözleri . Ona inanmamıştı.

Dudaklarını düzleştirdi ve gömleğinin altından şişeleri çıkardı. "Bak." Hızlı ve beceriksizce konuşarak ona uzattı. "Bunları senin üzerinde ya da seninle ya da her neyse, kullanmak niyetindeydim. Onları bana Anise sattı. Alt kattaki barmaid. Görünüşe göre elfler iksirlerini çok seviyor. Ne olduklarını biliyor musun?"

Bakışları pembe ve mavi şişenin üzerinde daraldı ve sonra tanıma ile keskinleşti. Hırladı ve maviyi ateşe fırlattı. Alevler sanki benzin dökülmüş gibi patladı. Hâlâ tedirgindi, ellerini şömineye dayadı, başını eğdi. Kendini sakinleştirmek için bir an durduğunda sırtındaki her kas kendini tutarak dalgalandı.

"Tanrım," diye ağzından kaçırdı. "Siz fae'ler erkekliğiniz konusunda çok hassassınız."

Gözleri alev alev yanarak arkasını döndü. "Eşim için tahrik olurken yardıma ihtiyacım yok."

Clark'ın gözleri kemerinin altına kayd ve orada duran kanıtı gördü. Gülümsemesini engellemek için yanağını ısırmak zorunda kaldı. "Hayır. Hayır, yok."

Istırap yüz ifadesini bastırdı. Tekrar ateşe döndü. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Onu istiyordu. Şimdi onun da kendisini istediğini biliyordu. Peki neden ondan kaçıyordu? Yeterince açık değil miydi? Daha önce hazır değildi. Ama şimdi hazırды. Bilgi değiş tokuşu yapılmış ve güç dengesi değişmişti. Artık çok daha istekliydi. Bakışları adamın vücudunda gezindi. Tanrım, çok ateşliydi. Seksi. Küçük bir bele doğru sivrilen geniş omuzlar, tanrılar tarafından yapılmış bir kalça ve muhtemelen kendisinininkinin iki katı genişliğinde kalın, kaslı uyluklar. Ellerini onun çıplak teninde gezdirdiğini hayal etti. Sıcaklığı. Yumuşak, boyun eğmeyen gücü.

Bacaklarının arasına sıcaklık yayıldı. Bir iniltiyi bastırdı.

Bir şey onu geride tutuyordu. Clarke'ın zihni önceki itirafına ve o öne adım attı. Belki bu

isteksizliği lanetinden daha fazlaydı. Belki de itiraf ettiğinden daha derin bir yara almıştı. Cinsel hazları hayatları mahvetmişti.

"Rush." Avucunu adamın sırtına indirdi. Adam onun dokunuşu altında ürperdi. "Bunu istediğin için kötü bir insan değilsin, biliyorsun. Arzundan dolayı kendini suçlu hissetmemelisin."

Sanki onun gitmesini diliyormuş gibi, sanki duygularının gitmesini diliyormuş gibi gerildi.

Konumunu netleştirmenin tek bir yolu vardı. Kalçaları yatağın kenarına değene kadar geri adım attı ve sonra kemerini çözdü. Omurgasını dikleştirerek kemeri uzunlamasına sardı ve adamın başının üstündeki duvara fırlattı. Zıpladı ve adamın omuzlarına düştü.

Döndü, şaşkın gözleri onunkilerle çarpıştı. Ama sonra dikkati dağıldı ve onu tepeden tırnağa inceledi. İncelediği her santimde gözlerinin içi yanıyordu, ta ki bakışları kızın parmaklarının bluzunun en üstteki inci düğmesinin üzerindeki hareketine takılana kadar. Gözleriyle ona meydan okuyarak parmaklarıyla düğmeyi açtı.

"Bunu istiyorum," dedi, sesi kalındı. "Beni zorlamıyorsun. Pembe iksirden bir damla içtim bile. Ben hazırım." Bu doğruydı. Tavernadan çıkar çıkmaz biraz almıştı. "Bu gece kendini bırakırsan hiçbir hayat mahvolmayacak."

Parmağı düğmeyi kopardı. Uyarırcasına hırladı.

"Birbirimizin kollarında biraz rahatlamak istememiz hiç de fena değil." Bir düğme daha açtı. "Kabuslarımı kovuyorsun, Rush."

"Dur."

"Vücudunu benimkine karşı hissetmek istiyorum." "Sana *dur* dedim."

Durakladı. "Neden?"

Dudaklarını yaladı, gözleri hâlâ onun parmaklarına takılıydı ve sonra yüzünde çok derin ve açık bir özlem parladı. Sesi alçaldı. "Çünkü bunu yapmak istiyorum."

Clarke'ın kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Elleri yavaşça yanına doğru kaydı. Çenesini kaldırdı, gözlerinde bir cesaret vardı. *Gel ve beni al.*

Mantoyu itti ve ilerledi, altın rengi gözleri onun hiç ayrılmadı. Uyarılmışlığı pantolonuna baskı yapıyor, ona

şeklinin karanlık bir taslağı. Bunu görmek sadece nabzının beklentiyle daha hızlı atmasına neden oldu. Onun yoğunluğu, yırtıcı odağı, hayvani yönünü anlamasını sağlıyordu ve sonunda vardiyasıyla onu şereflendirdiğinde hayranlık içinde kalacağını biliyordu. Onun kurdu görkemli olacaktı.

Çizmesinin burnu onunkine çarptı ve durdu, tüm düşünceli enerjisi ve gürleyen incelemesiyle. Birkaç santim ötede, gözleri vahşi, gururlu ve vahşi bir arzuyla parlıyordu. Bakışları önce kadının göğüslerine, meme uçlarının bluzunun kumaşını zorladığı yere kaydı. Sonra eli oraya gitti, ağırlığı yakaladı. Kızın dudakları aralandı. Dokunuş kumaşı törpüledi ve vücuduna karıncalanmalar gönderdi. Sıktı ve yağurdu, onun şeklini öğrenmek için zaman ayırdı, sanki ona verdiği her tepkiyi katalogluyormuş gibi yoğun bakışlarını yüzünden hiç ayırmadı.

Gözlerini kapadı, onun basit ama tüketen okşayışının kendisini içten içe eritmesinin tadını çıkardı. Şimdi iki el, her ikisi de her bir göğsü ustalıkla ve saygıyla oynuyor ve yuvarlıyordu.

"Yemeğinle mi oynuyorsun kurt?" diye alay etti.

Gırtlaktan bir homurtu çıkardı ve sonra önündeki ağırlık kayboldu. Gözlerini açtığı anda adamın titreyen ellerini yüzünü kavrayacak şekilde kaldırdığını gördü. Her bir başparmağın kaba pedi yanaklarını okşadı. Altın rengi gözleri merak ve hayranlık karışımıyla ısınmıştı. O kadar açık, o kadar hamdı ki, çekiciliğin çekirdeğine kadar indiğini hissetti. Onun dokunuşuna doğru itti ve gülümsedi. Bu doğru hissettiriyordu. İçgüdülerinin ona söylemeye çalıştığı şey buydu. Her şeyin işaret ettiği yer burasıydı. Onun kollarında olmak. Birlikte daha güçlüydüler.

"Clarke..."

"Kapa çeneni ve öp beni."

Adamın gözleri büyüdü ve sonra kızın ağzını tüketen bir öpücükle kapı. Artık çekince yoktu. Aralarında hiçbir şey yoktu. Clarke onun sıcaklığına, yumuşak dudaklarına ve sakalının kıllarına, göğsünün sertliğine gömüldü. Dili onunkine karıştı. Ciğerlerinin derinliklerinden bir inilti koparan sıcak, baş döndürücü bir öpücüktü bu. İstendiğini hissetti. İhtiyacı vardı. Doymak bilmiyordu.

"Şimdi ağzımı buraya koyacağım," diye mırıldandı ve tekrar göğsüne dokundu.

"Tanrım, evet."

"Ve sonra sana nasıl oynadığımı göstereceğim."

Dudaklarını çenesinde gezdirdi, ısırdı, kemirdi ve boynundan aşağı doğru yaladı, dokunduğu her yerde ateşten bir iz bıraktı. Güçlü ellerinden biri sırtının alt kısmına uzanıp onu yukarıda tutarken, diğeri bluzunun düğmelerini çözerek onu çırlçıplak bıraktı. Hava tenine çarparak tüylerini diken diken etti. Geri çekildi, gözleri kapalıydı ve sonra, "Fikrimi değiştirdim. Ben izlerken geri kalanını çıkarmanı istiyorum."

Clarke kaşlarını kaldırdı. "Peki ya sen?"

Yüz hatlarında merakla karışık eğlenceye benzer bir şey parladı ve sonra ifadesi niyetle sertleşti. Kazağının arkasını kavradı ve başının üzerinde sürükledi. Saçları, onu neredeyse çözecek şekilde dağınık bir hal aldı.

"Çok uzun sürdü." Kadının pantolonuna sert bir bakış attı.

Ama kendisi umurunda değildi. Pantolonunun düğmelerini çoktan açmış, ona altındaki hıncır zevkleri tattırmıştı. Esneyen karın kasları, gümüşle tozlanmış koyu gri tüyler, o sert uzunluğun tepesi... ve başparmakları bel bandına asılmış, aşağı çekmeye hazır. Vücudunu kaplayan mavi glifler onun doğaüstü fiziğini daha da güçlendiriyordu. Dilini her mavi çizgide gezdirmek istiyordu.

Clarke onun yatağın kenarına oturduğunu zar zor fark etti. Belki pantolonunun bir iki düğmesini açmıştı ama sonra durdu, gözleri onun soyunmasına takılmıştı. Pantolonu kalçalarının ve poposunun üzerinden, kalın uyluklarının kavisinden geçirdi ve sonra tamamen aşağı indirdi. Mest olmuştu, ağzı kurumuştı.

Çıplak olan fae, erkek güzelliği üzerine bir çalışmaydı. Yaptığı her hareket, varlığından bile haberdar olmadığı kasları ve tendonları esnetiyordu. Onun zamanında böyle bir vücudu sadece bir spor dergisinin kapağında görmüştü. Ya da hayır işleri için para toplamak amacıyla satın alınan takvimlerden birinde. Ama bu zamanda insanlar hayatta kalmak için çalışmak zorundaydı. Şeklinin zorunluluktan oluştuğu gerçeği onu daha da cazip kılıyordu.

Güçlüydü. Bir koruyucuydu. Bir sağlayıcı.

Gözleri adamın belinin altına, bacaklarının arasından hevesle fırlayan arzusuna kaydı. Boğazından sabırsız bir ihtiyaç hırıltısı çıktı. Sesinin bir hayvan gibi çıkması umurunda değildi. Birden onun sokakta nasıl hissettiğini anladı. Ona sahip olmalıydı. Şimdi.

"Bana böyle baktığında..." diye mırıldandı.

"Buraya gel."

Parmaklarını uyarılmasının etrafına sardı ve ucu yüzünün önüne gelene kadar yaklaştı. Dudaklarını yaladı ve başını kaldırıp adamın yüz ifadesinde saf bir ıstırap buldu. Bakışlarını tutarak adamın parmaklarını çözdü ve kendi parmaklarıyla değiştirdi. İsteksizliğine bakılırsa kabullenmeye alışık değildi, dokunulmaya daha da az alışıktı. Ama istediğini elde etti. Uzun, yumuşak vuruşlarla onun için neler yapabileceğini görmesini sağladı. Gözlerinin anında odaktan çıkması tüm kadınsı sezgilerinin zafer çığlıkları atmasına neden oldu. Gözlerini kilitleyerek dudaklarını onun küt ucuna indirdi ve nefesiyle hassas ucunu okşadı. Onun bakışlarını tutmaya niyetliydi ama dili dışarı fırlayıp tadına baktığı anda gözleri bir iniltiyle kapandı. Onu içine aldı ve diliyle girdaplar çizip fiskeler vurdu.

Titreyen parmaklarını saçlarına geçirip kontrolü ona bırakırken, bir kez bile vermeye hazır olmadığı bir şeyi talep etmediğinde titrek bir nefes aldı, mırıldanarak lanet okudu. Yaladı, emdi ve sevdi. Adamın gerginleştiğini hissedinceye, damarları karnında şişinceye, nefesi hızlanıp seğirinceye, parmakları saçlarında kasılınca kadar onun bedeninden zevk aldı.

Aniden çekildi. Kadının çenesini kavradı ve açısını değiştirerek ihtiyaçla açılmış gözlerine bakmasını sağladı. Düşüyormuş gibi hissediyordu. Adamın yüzündeki her çizgi ihtiyaçla gerilmişti ve bu manzara vücudunda sıcak karıncalanmalara yol açtı. Düşüncelerini açıklayacak hiçbir kelime çıkmadı, sadece yüz hatlarını nefes kesici bir şeye dönüştüren karanlık bir tutku bakışı vardı.

Rush çömeldi, pantolonunu çekip çıkardı ve sonra sert vücudu onun üzerindeydi. Dudakları tenine kondu ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi her santimini tattı. Boynundaki izi hürmetle öptü ve yaladı. Tendonlar boyunca dişlerini sıyırdı ve parmaklarıyla okşadı. Tüm bunlar onu hevesle ısıtıyor, düşüşünün ardından yükselmesine neden oluyordu.

Yukarı, yukarı, yukarı. Ağzı meşgulken, parmakları keşfediyordu. Göğüsleri, meme uçlarını, karnını... daha aşağıları... ve sonra onu ıslak buldu.

İçinden bir hırıltı koptu. Bacaklarını ayırmak için dizini kullandı ve bir parmağını onun kalbinin sıcaklığına daldırdı. Kadın açgözlülükle ona doğru eğildi, bakışlarını adamın üzerinde tuttu ama adam kadının vücudundan aşağı doğru çekildi. Daha iyi görebilmek için kalçalarını araladı ve parmaklarını kadının merkezinde gezdirdi. Sonra onları ağzına götürdü ve gırtlaktan gelen bir tatmin hırıltısıyla yaladı.

"*Bu* benim yemeğimle oynamak prenses."

"Zalimsin." Kız ona doğru eğildi, daha fazlası için yalvardı ama adam onu tuttu.

Hayal kırıklığıyla başını yastığa geri attı. "Bana nasıl sevdiğini söyle," diye talep etti.

"Sen ne istersen ben de onu isterim."

Sakalının kalçalarındaki gıdıklanması, tam ortasından aşağıya doğru uzun, iškenceli bir yalamadan önceki tek uyarıydı, sırtını eğdi ve kalçalarını ona doğru itti. Ağzına bir yastık çekti ve uzun, boğuk bir inilti çıkardı.

CHAPTER TWENTY-FOUR



T Çiftleşme ihtiyacı Rush'ı hiç terk etmemişti. Dişlerini Clarke'a geçirdiği ve onu kapladığı andan beri. onun kokusuyla. Odaya girmeden önce, onun vücudunda kendi kokusunu hissetmişti ve bu, içindeki her içgüdünün sahiplenici bir gururla ulumasına neden olmuştu. Onu ağzına alma şekli... dokunuşu için onu zayıflatmıştı. Ve şimdi ziyafet çekerken, araştırırken ve girdap yaparken onu ağzına almıştı. Kadının tadı uyuşturucuydu ve her dokunuşuna verdiği karşılık zihnini spiraller çizmeye, düşmeye ve çarpmaya yöneltti. Kadının gezinen ellerini üzerinde tutamazsa bir ihtiyaç canavarına dönüşecekti. Kadın onu yeni bir acil tempoya itti. Kadın ne istediğini biliyordu ve bunu istemekten korkmuyordu. İddialı bir şekilde adamın başını tuttu ve dilinin yönünü istediği yere doğru yönlendirdi. Adam bir hırıltıyla geri çekildi.

Vücuduna baktı, yanakları kızarmıştı. "Durma." "Ne istersem yaparım demiştin," diye hatırlattı.

Başını salladı.

"Bu yüzden acele etmek istemiyorum."

İçinden sinirli bir ses miyavladı ve başını yastığa bıraktı. "O kadar uzun süre bekleyebilir miyim bilmiyorum."

"Bunun için onlarca yıl bekledim. Aceleye getirilmeyeceğim." Adam kadının kalçalarını okşadı. "Bekleyeceksin."

"Çok otoriter." Ama bunu parlak gözlü bir gülümsemeyle söyledi.

O ilahi elementin ete kemiğe bürünmüş haliydi. İpeksi alevler omuzlarının etrafından akıyordu. Bu renk onun seksini de tozlandırıyordu. Hiç bitmesini istemiyordu ve daha hızlı olması için can atıyordu. Adam oyun oynamıyordu. Kaçınıyordu çünkü onun istediğini yapmasına izin verirse, bunu sürdürme kararlılığından korkuyordu.

Ve uzun sürmesi gerekiyordu.

Onun kendisi için gerçeğe dönüşmüş bir rüya olduğunu söylediğinde yanılmamıştı. Ne zaman bir kadınla birlikte olmayı hayal etse, bedeni, cinsel eylemi hayal ederdi ama göğsünün ağrıyan çukurunu dolduran derin tatmini değil. Bu bağ hazzın ötesine geçmişti. Söylediği gibiydi, aralarında başından beri bir şey vardı, kabul etmelerini bekleyen bir şey ve şimdi kabul ettiklerine göre, orada kalmak için oradaydı. Onunlayken asla yalnız hissetmiyordu. Onu görüyordu. Onun içini görüyordu.

"*Bunu istediğin için kötü bir insan değilsin.*" diye fısıldayan sesi geri geldi.

Sadece *bunun* lanetinin sonuna *bu* kadar yakın olmamasını diledi.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Burada buna yer yoktu. Şu anda kendisini son kişi yapmak zorundaydı. Gözleri tekrar başının etrafına sarılmış yırtık tuniğe kaydı.

"Clarke," dedi, sesi bir fikirle boğuklaşmıştı. Derinleştirdi. "Prenses."

Ateşli bakışlarını tekrar onunakilere çevirdi. "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmedi. Başıyla onayladı. Onun tam ve mutlak teslimiyeti adamın ciğerlerindeki havayı emdi. Güveniyordu. Bunu bilmek içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Onun güvenini kanıtlayacaktı. Ona elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

Şimdilik sadece uyluklarının tepesine şefkatli bir veda öpücüğü verdi ve sonra vücudunun uzunluğuna doğru ilerledi. Yırtık şeridi çekip çıkardı ve kırmızı saçlarını yastığın etrafına yaymanın keyfini çıkardı. Kadın onu izledi, gözleri mizahla dans ediyordu. Yakında her şey berbat olacaktı ama mesele bu değildi. Önemli olan, ona kimliğinin bir başka mahrem parçasını öğrenmesi için izin vermesiydi, bu sevdiklerine mahsus bir hareketti. Bu gece onunla bu kısa anlardan çok daha fazlasını yaşayacaktı.

"Beni bağlamak gibi bir huyun mu var?" diye alay etti. "Sadece kararlılığımı sınadığında."

"Yani bu benim hatam."

Dişlerini gösterdi. "Hata, senin dokunuşun kendimi dizginleyemememde."

Kadın homurdandı ama ellerini ona uzattı.

Bir dizini kalçalarının iki yanına koyarak bileklerini topladı ve nazikçe birbirine bağladı. Bağlı kollarını başının üzerine kaldırıp yatağın başına doğru eğildiğinde, sikinin ucu kadının karnını sıyırıp gıdıkladı ve omuriliğine ateş saçtı. Küfretti. Gerildi. Sınıra çok yaklaşmıştı. Kadının teninde bir iz bırakması yetmişti ve neredeyse bitmek üzereydi. Kadının kendisine uzanamayacağından emin olan adam tekrar kadının yanına geldi ve kadının, aletine ateşle baktığını görünce şaşırdı.

Kendini eline aldı ve sıktı. "Bunu tekrar ağzına almak ister misin?"

Başını salladı, dudaklarını yaladı.

Ağrıyan ihtiyaç biraz azalana kadar pompaladı ve sonra kulaklarına alçak sesle ve sertçe fısıldadı. "Önce sana yıllardır hayalini kurduğum her zevki tattırmak için zaman ayırmak istiyorum."

"Bana işkence ediyorsun," diye inledi. "Öleceğim."

"Mutlu öleceksin."

"Rush," diye yalvardı.

Dudakları bir tarafa doğru kıvrıldı ve sonra eğlencesi düştü. "Eğer çok fazlaysa, söyle bana." Bilek bağlarına ihtiyatla baktı. "Sen söyle. Anladın mı?"

Dudağını yaladı ve başını salladı. "Ne... ne hakkında fantezi kurdun?"

Bakışları, kızın hızlanan nefesiyle birlikte göğüslerinin kalkışına takıldı. Sıkı, sert ve uyarılmış. Kız onun fantezisinden çok daha fazlasıydı. Çakıl taşlı bir meme ucunu ağzına aldı ve dilini döndürdü, tepe noktasının etrafında emdi ve inledi. "Bu," diye mırıldandı ve sonra aynısını diğerine yaptı. "Ve bu." Kadının merkezine doğru ilerledi, durdu ve sanki bu onun tek şansımıymış gibi her santimini inceledi. Son şansımıymış gibi. Çünkü yarın son manası da tükenmiş olarak uyanabilirdi. Eğer Thaddeus gece onlar için gelirse,

Clarke'ı korumak için cephaneliğindeki her türlü aracı kullanacaktı. Bir kez daha kurda dönüşürse, bir kez daha kontrolü kaybederse işi biterdi. Şu anda bile kontrolünü kaybedebileceğinin farkındaydı. En azından bu anı, bu küçük bal tadını yaşayacaktı. Düşüncelerinin yönüne bir kez daha kaşlarını çatarak, kırmızı kıllara ulaşana kadar karnından aşağı indi ve bacaklarının arasına sokuldu. Yaladı. Kız küçük inleme sesleri çıkardı. Sonra onu iyice açtı ve tam da en önemli yerine bir hava püskürdü.

Kızın kıvranarak attığı çığlık adamın dudaklarına bir gülümseme getirdi. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu, sonra tekrar yaladı ve tekrar yaptı.

Kadın tepki olarak gerildi ve adam da parmağını onun sıcaklığının etrafında gezdirdi, sonunda içeri girmeden önce dışıyla alay etti. Onu hazır bulduğunda içinden derin, anlaşılmaz bir ses çıktı.

"Bunu gerçekten istiyorsun."

"Tanrım, evet." Ona doğru kalktı.

Hızını artırdı, diliyle keşfetmek için daldı, kendi ihtiyacı huzursuzluk içinde çalkalanana kadar daha ısrarlı vuruşlar yaptı. Kadının çıkardığı her miyavlama sesi, sırtının her eğimi ve kalçalarının her küçük itişini onu sonsuza dek memnun etti. Elini leğen kemiğinin altına kaydırarak ve dilinin baskısını artırarak onu kendisine doğru kaldırdı. Kalçaları sıkıştı ve onu sımsıkı sardı. Kadının coşku çığlığı odayı doldurana ve kadın onun altında durgunlaşana kadar daha fazlasını verdi.

Geri çekilerek, kadının nefes nefese kalışından, yüzündeki doymuş ifadeden ve en önemlisi, onu izleme şeklinden, onu görme şeklinden - tamamen cinsel bir aidiyetle- zevk aldı. Ellerini çözdü ve bileklerini nazikçe ovarak her birine içten saygılı bir öpücük verdi.

"Teşekkür ," dedi. "Bana bu zevki yaşattığın için."

Kaşlarını kaldırdı. "Bence her şeyi yanlış anlıyorsun bebeğim. Tam tersi olmalı."

"Bebeğim." Kısa bir kahkaha patladı. "Neden bana bebek diyorsun?" Öfkeyle oflayıp pufladı. "Benim zamanımda bu bir sevgi sözcüğüydü." "Miyavlayan bir yeni doğan gibi mi davrandım?"

"Hayır, efendim, kesinlikle ."

Bakışları karardı. "Belki de sana borçlu olmak istediğim için teşekkür ettim."

"Bir şeyler ayarlayabileceğime eminim." Yataktan aşağı doğru kaydı ve bacaklarını adamın beline dolayarak onu merkezine doğru yaklaştırdı. Gözleri dalgalanarak kapandı ve adam onu azarladı.

"Onları açık tut, prenses. Seni doldurduğumda beni görmeni istiyorum.

Seni bu mutluluğa getirenin ben olduğumu her zaman hatırlamanı istiyorum." "Tanrım, çok küstahça şeyler söylüyorsun."

Kendini onun girişine doğru eğdi ve küçük alaycı hareketlerle kabzasına kadar kılıfına soktu. Keskin elektrik vızıltısı ayak parmaklarını kıvırdı. Kadın ona mükemmel bir şekilde uyuyordu. İşini yapabilecek hale gelene kadar pozisyonunu koruyarak dudaklarını onunkilere indirdi ve "Artık bana dokunabilirsin" diye mırıldandı.

Gözlerinde hınzır bir pırıltı parladı. "Belki seni ." Kalçalarını daireler çizdirdi. Kız inledi.

"Hayır," diye nefes aldı. "Ben... Ben yapamam. Tanrım, bir daha yap."

Bir içeri bir dışarı sürükledi, kadının altında kemiksiz kalışının tadını çıkardı. Tekrar yaptı. Ve tekrar. Her seferinde onun tepkisini izliyor, zevk alacağı yeni bir şey buluyordu. Dudaklarını yalaması ya da ısırması. Gözlerinde coşkulu bir yuvarlanma. Hafif bir konsantrasyon kaş çatması. Hepsi *ona*, paylaştıkları o gerçek ana verilen bir tepkiydi. O yaşıyordu. Görülmüştü.

Kendini her ortaya çıkardığında, kalbinin küçük bir parçasını oyuyor, onun içeri girip işgal etmesi için yer açıyordu. Bundan sonra ne olursa olsun, kız onunla kalmasa ya da bunlar son anları olsa bile, o boşluğun yine de orada olacağını hiç şüphesiz biliyordu. Bir sonraki hayata kadar onu takip edecekti.

Clarke'ın nefesi kesildi ve sonra sırtını eğerek ürpertici bir inilti çıkardı. Boynundaki iz hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Arzu, kontrolünün sınırlarını kırdı ve onu açlıkla öptü, mutluluğunun kalıntılarını yuttu. Hareketleri çılgınca bir hal aldı ve kadının tutunmak için yapabileceği tek şey buydu. Gerginlik vücudunu sarmıştı. Her kemiği, kası ve tendonu çok fazla duyumdan geri çekildi. Ama duracak gücü yoktu. Yatak başlığı duvara çarpana ve tatlı sıcaklık omurgasında cızırdayana kadar daha hızlı ve daha sert bir şekilde itti ve dövdü, öptü ve ısırdı. Ta ki

kendini dikti ve derin, gürleyen bir tatmin hırıltısıyla salıverilmesiyle ürperdi.

Onun içinde kaldı, onu kollarının arasında tuttu. Lambalardaki yağ neredeyse tükenmişti ve ateş neredeyse sönmek üzereydi. Kadının nefes alış verişi düzleşir gibi oldu ve adam onu sarsarak uyandırdı.

"Daha işimiz bitmedi."

"Ne?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bütün gece bizim."

Ona kayıtsız bir gülümseme verdi. "Bir noktada uyumak zorundayız." "Evet." Dişlerini kadının çenesinde gezdirdi. "Bir noktada." "Ben de biraz açım."

Bir başka sıcaklık dalgası göğsüne çarptı. Yataktan kalktı ve onu temizlemek için lavaboda bir bez buldu, ardından bir bardağa likör doldurdu ve bir parça sert peynir kırdı. Tüm bunlar olurken, kadın bir elini başının arkasına koyarak onu inceledi.

"Parlıyorsun," diye belirtti. "Artık daha fazla yerinizi kaplıyor."

Yatağa yerleşti ve bir parça peyniri dudaklarına götürdü. "Sona yaklaştık," diye itiraf etti.

"Ne kadar zaman kaldı?"

"Belki birkaç hafta. En fazla aylar."

Yemeğini yedi ve kaşlarını çatarak oturup çiğnemeye başladı. O daha konuşmadan, adam içki bardağını dudaklarına götürdü. Kadın içti, yutkundu ama sonra kaşlarını çattı. "Bu beslenme de neyin nesi?"

"Sana hizmet ettiğimi bilmek hoşuma gidiyor." Şimdilik. Yüzünü buruşturdu.

Bakışları yumuşadı ve gliflere kaydı. "Rush," diye fısıldadı, çaresiz.

"Bu konuda konuşma. Bu geceyi birlikte geçirelim." Başparmağıyla kızın ağzının kenarındaki bir damlayı sildi. "Ve bu daha yeni başladı. Senin için gerçekleştireceğim daha çok fantezim var."

CHAPTER TWENTY-FIVE



C Larke derin, rüyasız bir uykudan uyandı ve vücudunun üzerindeki sıcak ağırlığın Rush'ın kolu ve bacağı olduğunu hemen anladı.

Onun kollarında çıplak ve kozalanmış bir halde hareket etmek istemedi ve uyanan hanın seslerini dinleyerek tembelce sürüklendi. Biri sokağa su boşaltıyordu. Kuşlar yakınlarda cıvıldıyordu. Müessesenin başka bir yerindeki ahşap zeminlerde gümbür gümbür sesler duyuluyordu. Taze pişmiş ekmek kokusu içeri doldu ve midesi guruldadı.

Aç olmasına şaşmamalı. Gecenin yarısını birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkararak geçirmişlerdi. Rush, eşinin yanında tahrik olmak için iksire ihtiyacı olmadığını söylerken haksız değildi. Clarke durgun bir şekilde gerindi, sevişmelerinin hoş çekiciliğini vücudunun ağrıyan her yerinde hissetti. Fae sonsuz dayanıklılığa sahip bir makineydi. Geceyi bitiren Clarke'tı çünkü gözlerini daha fazla açık tutamamıştı. Rush şikayet etmedi. Kızın küçük bedenini büyük bedeninin içine sokmuş ve kız kendinden geçene kadar onu sarıp sarmalamıştı.

Tek bir kabus bile uykusunu bölmedi.

Clarke, perdelerdeki çatlaklardan sızan ışık miktarından günün saatini anlayıp anlay görmek için sırtından pencereye doğru yuvarlandı ama Rush homurdandı ve uyarı olarak dişlerini onun omzuna koydu. Bunu çok sık yapardı -dişlerini boynuna ya da omzuna geçirirdi- ve kıza duygularını söze dökmeden belli ederdi. Bu durumda, bu onun derin rahatını bozmak için değildi. Sadece

Hiçbir zaman sokaktaki gibi keskin bir ısırık değil, sadece hafifleyen ve çoğu zaman tenini sıyıran hafif bir baskı. Gülümsedi, onun tüm bu küçük parçalarını öğrenmekten hoşlandığını fark etti.

Kavrayışını sıkılaştırdı ve arkasının kucağına iyice oturması için ortasından çekti. Giderek büyüyen bir sertlik arkasına bastırdı.

"Sen uyanık mısın ki?" diye kıkırdadı.

Gırtlaktan bir ses çıkardı ve onun ensesini öptü ya da yaladı, sonra onu sıkıca kavradı ve başını yastığa yasladı. Yumuşak nefesinin sesi eşitlendi.

Zamanını, göğüslerinin arasında duran ön kolunda parmağını aşağı yukarı gezdirerek ve bundan sonra ne olacağını merak ederek geçirmekle yetindi. Kendi geleceğinin nasıl şekilleneceğini bilmemek giderek artan bir huzursuzluktu. Topladığı çıplak ipuçları yeterli değildi. Kendi geleceği dışında başkalarının geleceğini görebilmesi ne kadar adildi?

Thaddeus kapıyı kırıp gelmemişti, bu yüzden lanet onun varlığını fark etmesini engellemek için işe yaramış olmalıydı. Bir de Bones vardı. İçinden istemsiz bir ürperti geçti. Bu adam aşağılık biriydi.

Rush'ın lanetinin parıltısı az ışıklı odadaki mobilyalara yansıyor ve endişesini artırıyordu. Bir şeyler yedikten sonra Tarikat'a gitmeleri gerekecekti. İçini kemiren bir his... bir şey... hayalini yarıp geçmeye çalıştı. Korku.

Lanetinin sona yaklaştığını söylemişti. Bittiğinde ölecekti. Aynen böyle. Aylar. Belki de sadece haftaları kalmıştı. Onsuz bir hayat düşünemiyordu. Onun geleceğini göremediği için, geleceğinin onunkiyle iç içe olduğuna inanmak zorundaydı ama bu endişesini gidermiyordu. Geleceği onunkiyle birlikte olabilirdi ama yarın yine de ölebilirdi... sadece onun yanındayken.

Karnında bir düğüm oluştu. Tarikat'a vardığında, psişik görülerini bir şekilde istediği zaman tetiklemenin bir yolunu bulacaktı. Aniden ortaya çıkmaları çok rahatsız ediciydi. Sonra da laneti nasıl kaldıracağını öğrenecekti. Eğer bunu kendi başına çözemezse, yeteneklerini oradaki insanları sömürmek için kullanması umurunda değildi. Açgözlülük için daha kötülerini de yapmıştı. Bu Rush'ın iyiliği içindi.

değil miydi?

"Endişeleniyorsun." Saçlarına sokulurken sesi hâlâ uykuyla karışıktı.

"Nereden biliyorsun?"

Derin bir nefes aldı ve omuz silkme gibi bir hareket yaptı. "Seni tekrar mutlu etmeme izin ver."

Önünden aşağıya doğru yavaş bir yol izlemeye başladı, elleri leğen kemiğinde geziniyor ve onu kalçalarına doğru sıkıca tutuyordu. Onunla yüzleşmek için yuvarlandı ve adamın kötü niyetle dolu bakışlarıyla karşılaştı.

"Dün gece pek konuşma fırsatımız olmadı," dedi.

"Konuştuk."

O kaşlarını çattı. "Tamam, Güzel. Evet Biz yaptı. Ama var. Daha fazla.

Kışlada tanıdığım kişiyi hatırlıyor musun?" Doğrulup oturdu. "Şu insan mı?"

Kendine sarıldı. "Çok vahşi bir adamdı. Beni kendisi için çalışmaya ikna etmek için arkadaşşıma işkence etti."

"O zaman son nefesini veriyor. Yarın, ben-"

"Hayır." Clarke onun çenesine hafifçe dokundu, gözleri yumuşacıktı. Onu koruyamamaktan nefret ediyordu. Ona sınırlarını hatırlatmak istemiyordu, bu yüzden konuşmayı yönlendirdi. "Hiçbir şey için acele edemeyiz. Bizi daha kötü birine götürebilir ve biz de bu konuda çok hazırlıksızız. Crystal City'deydiniz. Onu orada hiç gördün mü?"

Rush parmaklarını göğsünün üzerinde gezdirdi ve gözlerini tavana dikti. "Ziyaret ettiğimde yeni bir kral vardı. İnsanlardan anladığım kadarıyla, ondan hem korkuyor hem de dehşete düşüyorlardı. Yüzünü hiç görmedim."

Clarke onun saçını çekiştirdi. "Bir şey yapmadan önce daha fazla bilgiye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Ve umarım Tarikat'ta bazı cevaplar alabiliriz."

"Sana ve öngörülerine güveniyorum. Eğer bu kişinin Elphyne'e yönelik bir tehditle bağlantılı olduğunu düşünüyorsanız, bu benim için yeterli."

Gerginlik vücudunu sarmıştı. Birkaç tel .

Eli onunkini kapatarak hareketi durdurdu. "Yine endişeleniyorsun."

"Belki de kendime güvenilebileceğimden emin olmadığım içindir." Dudağını ısırdı ve derin bir nefes aldı. İşte başlıyoruz. "Annem beni terk etti

İmgelemlerim yüzünden. Benim iblis yumurtası olduğumu düşünüyordu. Babam onları görmezden geldi. Bishop onları kullandı. Ben sadece... Bilmiyorum."

Onu omzundan öptü. "."

"Yapmamalısın. Ben pek iyi bir insan değildim. Eskiden hırsızlık yapardım." "Çaldım."

"Ama bunu zorunluluktan yapıyorsunuz." "Senin yaptığın da bu değil mi?"

Bir omzunu kaldırdı. "Belki." "O zaman bu kadar konuşma yeter."

Başını örtmek için battaniyeyi kaldırdı ve gözlerinde muzip bir parıltıyla gözden kayboldu. Vücudunun hareketli kütlesi yataktan aşağı kaydı ve birkaç dakika içinde dizlerini ayırdı. Bir an sonra kadın sıkıntılarını unuttu.



"Yani," dedi Clarke, "açık olmak gerekirse, kahvaltıda güveç ve biraz bira mı istiyorsun? Ama daha çok erken." Botunu çekiştirirken burnunu buruşturdu. "Bu iğrenç."

Diğerlerinin görebildiği tek kişi olduğu için sipariş vermek Clarke'ın işiydi. Yemekten sonra hemen dışarı çıkabilmek için giyinmeye karar vermişlerdi. Clarke kabul etmişti ve onunla birlikte Tarikat'a geliyordu. Ertesi gece uzun fanteziler listesine devam edebileceklerini söylediğinde onu ikna etmek zor olmamıştı.

"Buranın birası çok lezzetli," diye yanıtladı Rush. Artık tamamen giyinikti, yıpranmış Muhafız ceketinin sırt çantasını karıştırırken mırıldandı: "Bundan daha fazla param olduğuna yemin edebilirdim."

Garip bir yüz ifadesi takındı. Muhtemelen dün çaldığında hâlâ pantolonunun içindeydi. Parmaklarını cebine daldırdı ve sadece paraları değil, küçük kurt oymalarından birini de buldu. İkisini de çıkardı.

"Sanırım bende biraz var," dedi.

Gerildi. "Nereden buldun bunu?"

"Kurt mu?" Dudağını ısırды. "Çantandan aldım."

Yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Bu senin için değil."

"Özür dilerim. İşte, geri al." Onu uzattı.

"Ben... hayır, özür dilemesi gereken benim. Kırmak istememiştim. Bunu oğlum daha küçükken onun için oymuştum." Onu eline aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. "Eskiden bunları yapar ve odasına bırakırdım. Benzerliği görmesini ve babasının ona göz kulak olduğunu bilmesini umardım." Ona geri uzattı. "O artık bir yetişkin. Neden getirdiğimi bilmiyorum. Sende kalsın."

"Bence çok güzel. Bana seni hatırlatıyor."

Gülümsemesine karşılık verdi ve kapıyı açtı. "Sen bara git. Ben toparlanmayı ve portal taşıyı hazırlamayı bitireceğim."

Clarke hanın taverna katına doğru ilerledi. Çoktan müşterilerle dolmaya başlayan odada çoğunlukla geceleyen misafirler olduğunu tahmin ettiği Fae'ler vardı. Bazı yalnız gezginler. Bazı çiftler. Gördüğü kışkırtıcı kadınlardan hiçbiri ortalıkta yoktu. Dün gece duyduğu seslere bakılırsa, muhtemelen hepsi yorgundu. Tıpkı onun gibi.

Yırtık şeridin kulaklarının etrafındaki konumunu test etti ve dudaklarını kaldıran gülümsemeye engel olamadı. O kumaş parçasına dokunduğunda Rush'ı düşünmediği tek bir an bile olmayacaktı. Onu son kez giydiğinden beri her şey nasıl da değişmişti.

Duygularından güç alarak bara doğru yürüdü ve barı boş buldu. Etrafta garson yoktu ama arkasındaki mutfaktan taze pişmiş yemek kokuları geliyordu. Bazı çınlama sesleri yüksek sesli bir erkek küfürüyle çarpışıyordu. Mutfak kapısını görebileceği bir noktaya gelene kadar bar boyunca yürüdü. Ötede eski tarz bir bulaşikhane vardı. Kendi zamanında metalin bu kadar ağır olduğu bir şeyin şimdi metalden arındırılmış olduğunu görmek ona hâlâ garip geliyordu. Paslanmaz çelik tezgâhlar yerine ahşap vardı. Demir sobalar yerine, seramik tencerelerin fokurdadığı uzun bir taş ocak vardı. Kurt kulaklı, uzun boylu ama tombul bir fae, bir tencereyi hızlıca karıştırırken kendi kendine mırıldanıyordu. Onu orada hissetmiş olmalıydı, çünkü hemen başını kaldırdı ve durakladı. Altın rengi gözleri, dağınık kısa gri saçları ve sanki kokusunu almaya çalışıyormuş gibi ona doğru kaldırdığı çarpık bir burnu vardı. Gözleri kısıldı ve tencereyi yere bıraktı.

Ellerini önlüğüne silerek mutfaktan çıktı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Merhaba." Bankın üzerine biraz bozuk para koydu. "Yemek siparişi vermek ve odamıza gönderilmesini rica etmek istiyorum, lütfen."

Fae'nin bakışları daha da daraldı. Clarke ona söyleyebileceğini düşündü ama onun yerine karnından kocaman bir çığlık attı. "Anise! Sana ihtiyaç var."

Sonra mutfağa döndü. Garip.

Çok geçmeden Anise ortaya çıktı. Önceki geceye benzer bir kıyafet giymişti ve bitkin görünüyordu.

"Günaydın," dedi Clarke. "Bütün gece burada mıydın?"

"Daha yeni geldim." Anise'in bakışları Clarke'ın boynuna kaydı ve sonra ona bilmiş bir gülümseme verdi. "Çok cıvıl cıvıl görünüyorsun. Gördüğüm kadarıyla iksirden faydalanmışsın."

"Um." Clarke'ın eli Rush'ın boynunda hâlâ görülebilen işaretime gitti. "Aslında. Onsuz da iyiydik. Ama yine de teşekkürler."

"Doğru," diye güldü Anise. "Sanki onun etkisinde boğulmuş gibi kokuyorsun. Angus'un siparişinizi almamasına şaşmamalı."

Angus aşçı olmalı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sana sahip çıkan kurt iyi iş çıkarmış. Etrafını bu şekilde koklayan herhangi bir erkek, eşin geldiğinde başını belaya sokacaktır."

"Ama aşçı sadece siparişimi alacaktı."

Anise omuz silkti. "Kurtların etrafında pek , değil mi?"

"Sanırım hayır."

"Biz çok bölgeciyizdir. Size buraya kadar eşlik etmemesine şaşırdım. Adamla tanışmak istiyorum."

"Biliyor musun, bunu gerçekten çok isterdim ama eşyalarımızı hazırlıyor. Yakında yola çıkmamız gerekiyor."

"Neye benziyor?" Anise kaşlarını salladı. "Yüzündeki o doymuş ifadeyle, büyük bir alfa tipi hayal ediyorum. Gerçi gerçek bir alfa, eşinin aşağı inip yemeği toplamasına izin vermez. Beni çok meraklandırıyorsun." Clarke'ın kapalı ağzı karşısında biraz sızlandı. "Hadi ama. Anlat bana. Sonsuz çalışma saatlerinden başka yaşayacak bir şeyim yok."

Clarke dudaklarını büzdü ama paylaşmaktan da kendini alamadı. bir kızın olması güzeldi. "Uzun boylu. Uzun gümüş rengi saçları var. Sakal. Tamamen" - Rush'ın fiziğini açıklamak için doğru kelimeleri bulamadı ve ellerini omuzlarının önünde esnetti - "o şey gibi..."

"O kadar iyi, ha?"

Güldü ve başını salladı. O her şeydi. "Belki yemeği ben getirirsem, bir göz atabilirim."

"Keşke onu görebilseydin." Morali bozuldu çünkü bu doğrudu. Rush'ın görünür olmasını ve lanetinden kurtulmasını istemek göğsünde bir delik açmaya başlamıştı.

Gergin bir şekilde saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu o kadar alışılmış bir hareketti ki, Anise sertleşene kadar kulaklarını saklayan yırtık kumaşı kenara ittiğini fark etmemişti.

Alarm Clarke'ın içine işledi. Gözleri kilittendi. İkisi de diğerinin ne yapacağını bilmiyordu.

İlk hamleyi Anise yaptı.

"Ne yapıyorsun?" Tezgâhın üzerine eğildi ve kayışı aşağı çekti. "Bunu sakla. Thaddeus senin türünün burada olduğunu öğrenirse, yeni bir nefes alamadan gitmiş olursun."

"Özür dilerim."

Ne diyeceklerini bilemeden birbirlerine bakmaya devam ettiler. "Sen bir Kahinsin," dedi Anise.

"Evet."

"Ama sen bir elf değilsin."

"Hayır."

"Ve sen de Fae değilsin." Anise sesini alçalttı.

Clarke temkinli bir şekilde başını salladı. Anise'in alarm vermesini ya da ona farklı bir şekilde bakmasını bekledi ama o sadece omzunun üzerinden kontrol etti ve sonra Clarke'a yaklaşmak için bankın üzerine eğildi.

"Odanızda ateşli bir alfa var mı?"

"Kesinlikle, bu kısmı doğru."

"Biliyorsun," dedi Anise, "her zaman medyumlara karşı bir eğilimim olmuştur. En başta seni bu yüzden çağırmıştım. Şimdi nedenini anlıyorum. Tekrar karşılaşacağız Clarke. Sözlerimi unutma." Ağırlığını bir tarafa doğru hafifletti. "Şimdi, ne yemek istersin?"

Clarke başıyla onaylayarak siparişini verdi ve odaya geri döndü. Anise'den hoşlanıyordu ve şimdi onun gibi birine göz göre göre ihanet etmeyeceğini görünce daha da çok hoşlanıyordu.

Odaya vardığında ateşin yeniden yakılmış olduğunu gördü. Rush biraz kızarmış görünüyordu. Önce bunun ateşi yeniden yakma faaliyetinden kaynaklanmış olabileceğini düşündü ama sonra gözlerindeki suçlu parıltıyı fark etti. Sinirleri gerildi.

"Ne yaptın?" diye sordu ihtiyatla.

Boynunun arkasını kaşıdı. "Beklemekten sıkıldım." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, ana caddelerde küçük bir hediye bıraktığım anlamına geliyor. Bölgemi işaretledim."

"Bir... kurt gibi mi?"

Rush ona dişlek bir sırıtış attı ve ellerini şakacı bir şekilde kaldırdı. "Bu benim doğamda var."

Omurgasına gergin bir hava yayıldı. "Keşke burada olduğunu tüm kasabaya duyurmadan önce yemek yiyene kadar bekleseydin."

Rush ona doğru sinsice yaklaştı, şakacı sırıtışı hâlâ yüzünü aydınlatıyordu. "Peki bunun neresi eğlenceli?"

Clarke pencereye gitti ve perdeyi çekerek dışarıya baktı. Sokağın aşağısında, kasaba halkı için hayat başlıyordu. Fae'ler etrafta koşuşturuyordu. Ama amcasından hiçbir iz yoktu. Perdelerin tekrar yerine düşmesine izin verdi.

"Bu kasabayı yönetmek istemediğini sanıyordum." "Bu onun kafasını karıştırmaktan hoşlanmadığım anlamına gelmez."

Güldü. Parmağı kemerine takıldı ve onu kendine çekti. Adamın ona bakışı, muzipliği ve neşesi karşısında kızgın kalmak çok zordu. Bu onun ilk tanıştıklarında gördüğü tarafıydı. En onu kendisine çeken yanıyla aynıydı. Gerçek Rush buydu. Ve onun ortaya çıkmasına yardım etmişti. Buna nasıl ki?

"Bana buradan bir an çıkabileceğimize söz ver."

Başını salladı, yüzleri arasındaki boşluğu kapatırken koyu renk kirpiklerini indirdi. "Her şey kontrolüm altında."

Öpücüğün içine gömüldü, ellerini adamın belinde dolaştırdı ve Guardian ceketinin bu kadar kalın olmamasını diledi.

Kapı çaldı ve onları böldü. Rush hala dudaklarını geren şapşal sırtışıyla kapıyı açtı. İkisi de Anise'in onu görmesini beklemiyordu ama kapı açılıp da Anise görüldüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı ve çenesi düştü. Bakışları Clarke ve Rush arasında gidip geldi.

Vay anasını. Onu görebiliyordu.

Anise çenesini kapatıp Rush'a samimi bir gülümseme verdikten sonra hızla odaya girdi ve tepsiyi ocağın yanındaki küçük masaya yerleştirdi. Kapıya dönerken Clarke'a gözlerini gizlice kırptırdı ve "Ne demek istediğini anlıyorum," diye fısıldadı.

Çıkarken kapıyı kapattı ve hem Clarke'ı hem de Rush'ı suskun bıraktı.

Kapıyı işaret etti. "Az önce ne oldu?"

"Bilmiyorum. Sanırım seni gördü. Değil mi?"

Rush kapıya doğru yürüdü ve gözlerini kapıya dikti. Sakalını ovuşturdu. "Aşağıda onunla konuştun mu?"

"Evet. Bana iksirleri satan sunucu. Dün gece de biraz sohbet ettik. Ondan hoşlandım."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Gerçeği görmesini istediğinize dair bir şey söylediniz mi?"

Clarke bunu düşündü. "Sanırım senin görüldüğünü görmeyi dilediğinden ."

Anladığını belli eden bir homurtu çıkardı ve bunu Beyaz Kadın'la yaptığına dair bir şeyler mırıldandı.

Onu masaya doğru götürerek oturmasını işaret etti ve ardından yemeğini hazırlamaya başladı. Hatta onu tekrar eliyle beslemeye çalıştı, ama kız kaşığı elinden aldı, bu da onun hoşuna gitmedi.

"Sanırım kendimi besleyebilirim, koca adam."

Kendi yemeğini yerken kaşları çatıldı.

"Siz kurtlar ilginç bir grupsunuz. Anise alfa olmak ve eşinin ihtiyaçlarını karşılamakla ilgili bir şeyler söyledi. aşçı da üzerimde senin özel kurt parfümünün kokusunu alınca geri çekildi. Anise yeni çiftleşmiş bir alfanın dışisine yaklaşmayacağını söyledi."

Rush'ın çenesi büküldü. "Kimsenin beni senin yanında görmemesi doğru değil."

"Şey," diye bileğini sıktı, "belki yakında bu değişir. Ben zaten bir şey yaptım. Önce böcek-lady-"

"Beyaz Kadın."

"Evet, o şey. Sonra Anise. Belli ki bir şeyler yapıyorum. Belki Tarikat yolun geri kalanında bana yardım edebilir."

Yemeklerini sessizce yerlerken, söylenmemiş bir düşünce kafalarında asılı kaldı. Birinin onu görmesini sağlayabilir, onu gizli tutan büyüü kesebilirdi ama bunun lanetinin geri kalanıyla pek ilgisi yoktu.

Clarke bala batırılmış son taze ekmek parçasını yemeyi yarılamıştı ki bir aciliyet hissi hızla ve acımasızca yükseldi. Göğsünde sert bir uğultu patladı. Ekmek tabağına düştü.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi. Adam doğruldu.

"Şimdi mi?"

"Evet... bir şey var-"

Kapı menteşeleri üzerinde sallanarak açıldı. Hem Clarke hem de Rush ayağa fırladı. Adam onun önünde durdu.

Kapının girişinde duran beyaz bir kurt, hırlıyor ve dişlerini gösteriyordu. Odaya bir adım attı ve sonra etrafındaki hava parıldadı. Değişen bir serap gibi, kurt insansı bir hal aldı. Çıplak ve öfkeyle dolup taşan Thaddeus'a dönüştü. Arkasında koyu renk kapüşonlu peleriniyle bir figür vardı. İleride de yine pelerinli bir Bones vardı. Üçü de başlarını ona doğru çevirdi.

Hiçbiri Rush'ı ya da dudaklarını kıvıran vahşi hırıltıyı görmedi. Thaddeus kaşlarını kaldırdı ve Bones'a baktı. "Aradığın o mu?"

Bones'un ince dudakları onu içine çekerken bir gülümsemeye dönüştü. "Evet. Memnun olacak."

"Bir sonraki sevkியatta bir ikramiye bekliyorum."

"Tamamdır." Bones'un gözleri Clarke'ı hiç terk etmedi ve midesine bir soğukluk .

Bones'un bahsettiği "O" kimdi? Onu isteyen biri mi? Onu tanıyan biri mi? Yüzü olmayan Boşluk zihninde belirdi.

Bones parmağını ceketinin cebine daldırdı ve kırmızı bir gül çıkardı. Kokladı, sonra odanın içine fırlattı. Gül ayaklarının dibine düştü, yuvarlandı ve bir yaprağını kaybetti. Clarke'ın kalbi durdu. Void her zaman takım elbisesinin cebinde kırmızı bir gül taşırdı.

Rush sakince baldrisini giydi ve ardından kılıcını sabitledi. Kimse onu fark etmedi.

O da böyle düşündü.

Bones ve Thaddeus'un arkasındaki kapüşonlu figür Rush'la yüzleşti ve panik Clarke'ın boğazını sıktı. O biliyordu. Rush'ı ya görebiliyor ya da hissedebiliyordu. Donup kalmıştı, Rush'ın nerede olduğunu diğerlerine haber verme ihtimaline karşı hareket edemiyordu, ne yapacağını bilmiyordu. Bakışları Rush'ın ilerleyişini kontrol etmek için sürekli ona doğru kayıyordu.

Ve sonra her şey bir olmuş gibiydi.

Thaddeus ve Bones onu odanın boş görünen bir köşesine bakarken yakaladılar. Masanın üzerindeki iki fincanı fark ettiler. Thaddeus havayı kokladı ve homurdandı.

"O burada."

Sonra odaya doluştular, Rush onun kolunu tuttu ve parlak bir ışık patlaması onları kör etti. Gözlerini açtığı anda hanın odasında değil, dışarıdaydı. Rush onu sıkıca tuttu. Elinde bir taş dumanla cızırdıyordu. Onu çimlerin üzerine bıraktı.

"İşte bu harcandı," diye mırıldandı. "Ne oldu böyle?"

Taşı dürttü. "Geçit taşını kullandım. Tarikat'tayız."

CHAPTERTWENTY-SIX



Rush, geçit taşını kullanmanın etkilerinden kurtulmaya alışan Clarke'ı kollarında tuttu. İlk sefer asla kolay değildi ve ne kadar uzağa giderseniz, o kadar büyük bir his yer değiştirmişti. Cildi yeşilimsi bir renk almıştı ve ona yapıştı. Her an midesindekileri kaybedebilirdi.

Dizlerinin zerine kmesine yardım etti ve öne doğru eğilirken saçlarını geriye doğru çekti.

"Derin nefes al," diye talimat verdi. "Geçecek."

"Lanet olası araba eksikliği." ğrr gibi bir ses çıkardı. "Nasıl oluyor da hasta hissetmiyorsun?"

"Portal taşlarını kullanmak benim için ikinci doğa. Bazı Büyücüler ve Muhafızlar taşlar olmadan da portallar yaratabilir."

"Gösteriş." Tekrar kustu ama ağzını kapattı.

Rush yerde çömelmiş çimenlere bakarken onun yanında kaldı. Geçit taşını yakın kullanmak riskliydi. Pek çok şey olabilirdi. Gereklikteki enerji yarığı mobilyaları ve çok yakındaki insanları kesebilirdi. O da buna güveniyordu. Thaddeus ve adamları akıllı olsalardı, yarık tarafından ikiye blnmekten kaçınmak için menzil dışına atarlardı. Clarke'la birlikte geçitten geçtikleri anda geçidi kapatmıştı. Ve eğer içlerinden biri geçidin izini sürmeye çalışırsa, bu onları sadece buraya getirirdi.

Emirlere.

Uzaktan gelen savaş eğitimi sesleriyle kulakları dikildi. Gözlerini kısarak etraflarını inceledi. Planlandığı gibi, portal taşı onları Tarikat arazisine yürüme mesafesine getirmişti. Bir kale gibi inşa edilmiş olan araziye yüksek bir taş duvar ve sık zehirli bir orman çevreliyordu. Her ikisi de yerleşkeyi meraklı gözlerden uzak tutuyordu. Ormanın derinliklerinde, küçük yeraltı nehirleriyle Tarikat akademi binalarını besleyen muazzam turkuaz renkli bir su kütlesi olan tören gölü uzanıyordu. Göl birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyordu ve bir güç kaynağıydı. Yakınlarda sıradağlar yoktu, deniz yoktu ve özellikle deniz seviyesinin altında da değillerdi ama su boldu ve kutsaldı. Tüm Elphyne'de Kuyu ile bağlantının en büyük olduğu yer burasıydı.

"Tamam," diye homurdandı Clarke. "Sanırım iyiyim. Kusmak yok. Kazanıyorum, değil mi?"

Ona yardım etti ama Clarke'a doğru dikkatle zıplayan bir wolpertinger gördü. İlk bakışta yaratık iyi huyluydu ama bu haşerenin kurbanlarına saldırdığı biliniyordu. Bir sülünün kanatları, bir tavşanın vücudu ve bir geyiğin boynuzlarıyla, wolpertinger'ın birden fazla türden harmanlanmış özellikleri, yeni dünyadaki gelişigüzel evrimin özetiydi. Ama eğer etrafı koklamaya geldiyse, Clarke'ın üzerindeki kokusuna rağmen onun bekâr olduğuna inanıyordu. Bu, eğitim amaçlı olmadığı sürece büyülenmenin yasak olduğu bu büyümlü bölgede bile lanetinin hâlâ geçerli olduğunun bir işaretiydi.

Kaşlarını çattı. Bir dahaki sefere kokusunun daha güçlü olduğundan emin olmalıydı. Kimsenin, hatta sinir bozucu küçük bir ateş böceğinin bile Clarke'ı ele geçirmeye hakkı olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Clarke yarattığı gördü ve mırıldandı. "Oh, ne kadar şirin bir şeysin sen öyle?"

"O alındı," diye tısladı Rush ve botunu yere vurdu. "Defolun."

Titreşimlerin nereden geldiğini anlamayan tüylü ve kürklü hayvan hırladı, dişlerini Clarke'a gösterdi ve sonra sıçrayarak uzaklaştı.

"Bunu neden yaptın? Küçük kanatlı bir tavşanı kıskanmadığına emin misin?"

"Wolpertinger'lar en zayıf oldukları için bekar dişileri hedef alırlar. Birinden kurtulmanın en kolay yolu, ona

alındı. Neyi sevimli bulduğuna dikkat et Clarke," diye homurdandı Rush ve elini uzattı.

Onu aldı ve ayağa kalktı. "Dişleri vardı."

"Ve kötü bir ısıruk." Kaşlarını kaldırdı. "Aynı zamanda ateş-fae."

"Yani... yer değiştirebiliyor mu?"

Başını salladı.

"Neyin içine?"

"Bekar kadınları hedefleyen bir şeye."

Kadın ürperdi. "Burada tüm hayvanlardan korkulur mu?"

"Hayır." Tarikat kapısına baktı ve ellerini çözdü. "Artık görünür olmanız daha iyi."

Bağın manasını akıtip akıtmadığından emin olmadığı için temkinli olmak zorundaydı. Artık ona sahip olduğuna göre, kalan az zamanını iyi değerlendirmek istiyordu. Bu sürenin haftalar değil aylar olmasını istiyordu.

Bölgeyi ve kaleyi taradı. "mi?" Başını salladı, sonra sırt çantasını silkti.

"Yani kapıya kadar yürüyecek miyim?" Clarke sordu.

"Büyük ihtimalle geldiğinizi biliyorlar ve sizi bir tehdit olarak görmüyorlar."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Ona yandan bir bakış fırlattı. "Hâlâ hayattasın."

Birlikte tatlı otlarla kaplı patikada yürüdüler. Burnuna vızıltılı bir ürperti çarptı ve sonra büyümlü koruma önlemlerini geçtiklerinde onu geçti. Clarke'ın orada olduğunu daha önce bilmiyorlarsa bile artık biliyorlardı.



Geçit kulesinin tepesinden bir Muhafız "DUR!" diye bağırdı. Güçlendirilmiş deriden yapılmış miğferi kafasına tam oturduğundan ne tür bir fae olduğunu anlamak kolay değildi. Rush içeri girmeden önce rakiplerinin güçlü ve zayıf yönlerini bilmekten hoşlanırdı. Muhafız daha iyi görebilmek için siperliği kaldırdı ve her şey netleşti.

Zeytin rengi teni vampir olduğunu ele veriyordu. Gündüz vardiyasında çalışması ya bir ceza ya da titizliğinin bir parçası olmalıydı.

Kondisyon. Muhtemelen bir çaylak. Fae ırkı ne olursa olsun, bir Gardiyan her koşulda eşit derecede güvenilir olmak zorundaydı. Gece fae'leri güneşte çalışmaya şartlandırılmalıydı. Gündüz fae'leri karanlıkta görmeye alışmak zorundaydı. Kimse zayıflıkları üzerinde çalışmaktan hoşlanmazdı ama Kuyu onları seçmişti, bu yüzden başka seçenekleri yoktu.

Muhafız kadrolarındaki vampirler günün her saatinde çalışabilir.

Clarke Rush'a gergin bir bakış fırlattı. "Elini tutmak istiyorum," diye fısıldadı.

"İyi olacaksın. Onlara adınızı ve Başbakan'ı görmeye geldiğinizi söyleyin."

Çenesini kaldırarak muhafıza onun sözlerini tekrarladı.

Vampir onu süzdü, saçlarını inceledi ve sonra başını salladı. "Biz de sizi bekliyorduk."

Clarke rahatladı.

Ama Rush bilmiyordu. Hayatının büyük bölümünde evi olan yere ilk kez geri dönüyordu. Thaddeus Rush'ın cezalandırılmasını istediğinde, Prime onun için ayağa kalkmamıştı. Ortağı Jasper ise hiç devreye girmemişti. Jasper'ı bundan daha iyi tanıdığını sanıyordu. Bu kadar iğrenç bir şeye karar verdiğinde, daha tecrübeli kurdun Başbakan'ın isteklerine boyun eğmeyeceğini biliyordu. Rush Jasper'ın isteksizliğine bir anlam verememişti çünkü Jasper'ın mirası nedeniyle Kraliyet'le herhangi bir ilişkiye girmekten kaçındığını biliyordu. Ama Rush'ın bir yanı hep merak etmişti. Belki de o kadar da iyi arkadaş değillerdi. Amcasının idamını istediğini görmekten daha fazla cesaretini kırmıştı. Jasper'ın ihaneti, amcasına karşı duyduğu intikam arzusundan daha derindi.

Çünkü On İki Kadro onun ailesiydi. Tarikat onun eviydi.

"Lütfen kapıdan geçin ve hemen içeride bekleyin." Aşırı terleyen muhafız mavi ceketinin yakasını çekiştirdi. Burada kar ama sıcak da değildi. Muhtemelen gündüz maruz kalabileceği sınırlardaydı. Çaylak bir kolu çekti. "Hemen geliyorum."

Kemerli ahşap kapı onları cüceleştirdi. Onların en az üç katı büyüklüğündeki kapı, sert menteşeleri üzerinde gıcırdayarak açıldı.

Clarke'ı takip eden Rush gerçeküstü duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı. Kampüsü sanki ilk kez görüyormuş gibiydi. Koyu kırmızı kiremitli çatıları ve yüksek kemerleri olan taş binalar etrafa dağılmıştı. Solda akademi, akademinin sağında büyücü yatakhaneleri. Hemen ileride Muhafız kışlaları askerleri barındırıyor, sağda ise cephanelik ve eğitim alanları faaliyetle dolup taşıyordu. Arka tarafta, tüm kampüsün üzerinde görkemli bir şekilde yükselen yosun kaplı taş tapınak, yağmur zincirleriyle çatıdan aşağıya akan suların parıltısıyla ışıldıyordu.

Yemyeşil egzotik bitkiler ve çiçeklerle bezeli kampüs çok güzel bir manzaraydı. Rush hayatının büyük bir bölümünü bu arazide geçirebilirdi. Pek çok kişi kütüphanenin yalnızlığını ya da sınıfların meşguliyetini tercih etti.

Eğitim alanından büyük bir kükreme ve rüzgâr sesi geldi. Olması gerektiği gibi kendisine söylenen yerde kalmak yerine Clarke'ın gözleri hayretle açıldı ve çitlerle çevrili çim alana doğru koşmaya başladı.

İki deneyimli Gardiyan, revirin yakınındaki bir grup seyircinin dikkatli bakışları altında dövüşüyordu. Melek formundaki yarı çıplak bir karga ile normalden büyük beyaz bir kurt birbirlerinin etrafında dönüyordu. Rush'ın kalbi boğazında düğümlendi. Kurt, oğlu Thorne'du. İkisinin de vücudunun bazı yerlerinden kan akıyordu. Rush gözlerini kıstı. Siyah saçlı, dövmeli karga şekil değiştirenin yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Rush'ın eski adamlarından biriydi. Rüzgâr ondan gelmişti, ya vücudunun arkasında çırpınan kanatlarından ya da mana kaynaklı bir hava atışından. Doğal olmayan büyüklükteki kurdun etrafında yarı hızda, yarı hızla döndü ve hançerini elinde döndürdü. Cloud onurlu taktikleriyle tanınmazdı ve kurt bundan hoşlanmış görünüyordu.

Ölmek mi istiyordu?

Bu düşünce Rush'ın içini çalkaladı. Eğer Thorne Cloud'la savaşıysa, o zaman kadroya katılmıştı. Belki de Rush'ın boş bıraktığı pozisyonun yerine terfi etmişti.

"Kim bunlar?" Clarke kavga eden çifte başıyla işaret ederek sordu.

Boğazını temizledi ve kollarını kavuşturdu. "Kurt... benim oğlum."

"Vay be."

"Rakibi size bahsettiğim, gençliğinde on yıl boyunca Kristal Şehir'de mahsur kalan karga."

"Hırsız mı?"

"Şimdi Tarikat'ın en iyi suikastçısı."

"O çok..." Kaşlarını kaldırdı, değerlendirdi.

"Zalim. İtibarsız. Sapkın," Rush'ın anında verdiği yanıt buydu. Cloud hiçbir zaman kendisine söyleneni yapmamıştı. Birimin kabusuydu. Ama işini yapıyordu ve Well onu seçmişti. Ona mahkûmlardı.

"Ben çapkınca yakışıklı diyecektim ama tamam, öyle diyelim. Rep-ro-bate." Kelimenin dilinden yuvarlanmasını sağladı.

Rush'ın boğazının dibinde küçük bir sahiplenme gümbürtüsü başladı. İçindeki kurt, kontrolünün yüzeyini tırmalıyordu. Çiftleşmeden beri huzursuzdu. Normalde bir kurt kendi türünden başka bir kurtla çiftleştiğinde, ikisi birlikte sadece özel günler değil, vahşi doğada koşarak da zaman geçirir. İçindeki o ilkel parça hâlâ dışarı çıkmak istiyordu. Eşini tanımak, onu beslemek ve onunla oynamak istiyordu. İçinden bir muhalif ses daha çıktı.

"Oh, sakın ol," diye kıkırdadı Clarke usulca. "Sadece gözlem yapıyorum." "Beni gözlemliyorsun."

"Bu gece." Koluna yatıştırıcı bir vuruş yaptı.

Yumruklarını iki yana açarak içgüdülerini sakinleşmeye zorladı. Hanın o odasında günlerce mutlu bir şekilde kalabilirdi. Birlikte daha fazla zamana ihtiyaçları vardı ve bunu yapana kadar huzursuzluğu bitmeyecekti.

Şu lanet Prime neredeydi?

"O kurt senin oğlun." Etkilenmiş gibi dişlerinin arasından ısılık çaldı. "Kesinlikle çok inatçı."

Rush bakışlarını tekrar savaşa çevirdi. Kurdun keskin dişleri siyah tüylü bir kanadın etrafına kilitlenmişti. Kurt kanadı parçaladığında, seyirciler arasında toplu bir soluk dalgalandı. Siyah tüyler sanki bir yastık patlamış gibi etrafa saçıldı. Kırmızı kurdun çenesini kapladı ve kürkünden aşağıya damladı ama Cloud neredeyse hiç tepki vermedi. Tek bir yumuşak hareketle döndü ve yer değiştirdi. Göz açıp kapayınca kadar karanlık bir intikam meleği değil, pençelerinde hançerle havada kanat çırpıp gaklayan bir kargaydı.

Giydiği deri pantolon yere düştü. Rush homurdandı.

"Gösteriş."

"Neden?" Clarke gözlerini kocaman açmış ve büyülenmiş bir halde sordu.

"Toprağa bağlı olmadan yer değiştiriyor. İzleyicilere ve rakibine mana depolarının yeterince yüksek olduğunu gösteriyor, geri dönmek için toprağa bağlı olması gerekmediğinden emin. Çoğu fae'nin fiziksel olarak bağlı olması gerekir, ancak bazı Muhafızlar birkaç metre havadayken Kuyu'dan güç çekebilir. Görünüşe göre kanatlı fae'ler bu konuda en iyileri."

Karga kurdun etrafında bir daire çizdi ve sonra burun dalışı yaptı. Vurmadan hemen önce hava Cloud'un etrafında parıldadı ve o da uzayarak fae formuna büründü ve hançerini Thorne'un beyaz tüylü omurgasına sapladı.

Clarke'ın eli ağzına gitti.

Çok geçmeden paniğe gerek olmadığını anladı. Kurtlar hızlıydı. Muhafızlar daha hızlıydı. Thorne arkasındaki saldırıyı hissetmişti ve çimenli zeminde yuvarlanarak yere saplanan bıçaktan kıl payı kurtuldu. Tıpkı Cloud gibi, Thorne da tekrar fae formuna geçti ve rakibini yakalayıp engellemek için ellerinin avantajını kullandı. Her iki erkek bedeni de yuvarlandı, homurdandı ve güreşti. Cloud hava büyüsünü kullanarak Thorne'u üzerinden fırlatabilirdi ama yapmadı. Eğer hafızası yanılmıyorsa, Cloud yıldırım konusunda da ustaydı. Belki de mana deposunu harcamış ve yenilememişti. Ya da daha sonrası için saklıyor olabilirdi. Savaş bir strateji gösterisi, vahşi bir güç ve hâkimiyet mücadelesiydi. Çıplak, kir, ot ve kanla kaplı olan iki fae de kendilerini soyunmuş halde izleyen seyircileri umursamıyordu. Şekil değiştirenler bu tür insani hassasiyetleri nadiren önemserdi.

"Aman Tanrım, Laurel bunu şimdi görebilseydi." Clarke dişlerinin arasından ısıklık çaldı. Sonra gerildi. Gözleri bembeyaz oldu. "Rush," diye fısıldadı. "Görüyorum... Arkadaşımı görüyorum." Rush'bakışlarıyla karşılaştı, gözleri tekrar maviye döndü. Sonra savaş alanına bir bakış fırlattı. "Laurel'in kaderinde onlardan biri var."

"Senin gibi bir başkası daha gelecek mi?"

"Sanırım... evet. Sadece bir tane değil, çok daha fazlası."

İkisi de antrenman maçına geri döndü. Thorne'a anne ve babasının gümüş rengi saçları miras kalmıştı ama onlardan farklı olarak saçlarını yanlardan kısaltmış ve tepede birkaç santim bırakmıştı. Savaş ve son değişimle birlikte saçlarını gözlerinden uzak tutan deri kordon düşmüştü. Bu, Cloud'un yararlanmayı planladığı bir şeydi -Rush bunu koyu renk gözlerinin rüzgârı yakalayan saç tellerine dalmasından anlayabiliyordu. Kısa siyah bukleleri ancak kavranabilecek kadar uzun olan Cloud, kazanmak için kirli taktikler kullanmanın ötesinde değildi.

Thorne kargadaki bu niyeti gördü mü?

Rush'ın göğsünde bir bant daraldı. Çok şey kaçırmıştı. Her boğazını düğümleyen bir pişmanlıktı bu. Son birkaç yıldır tek istediği buraya, oğluyla konuşabileceği bu noktaya gelmekti. Ve şimdi buradaydı... ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Bayan O'Leary." Kapı görevlisi koşarak geldi, eliyle kafasındaki çok büyük kaskı tutuyordu ve kask bir tarafa doğru sarkmıştı. "Size kapıda beklemenizi söylemiştim."

Maça el salladı. "Yapacak çok daha iyi bir şey vardı." "Her ne olursa olsun, Başbakan sizi bekliyor."

"İki dakika daha izleyemez miyim? Lütfen?"

Clarke pazarlığa girerken Rush seyircileri gözetlemeye devam etti. Takım lideri ve bir şifacı genellikle bu kadar acımasız bir antrenman seansını yönetirdi. Ama yine de Onikiler antrenmanlarda istediklerini yaparlardı. Revirin önünde, altın saçlı ve altın tenli elf Leaf, kafasında az gelişmiş keçi boynuzları olan, uzun boylu, mavi cüppeli bir erkek şifacıyla sohbet ediyordu.

Demek Leaf hâlâ takım lideriydi, diye düşündü Rush.

Aramasına devam ederken, cephaneliğin yakınından izleyen başka bir grup buldu. Ve bir başka grup da alanın karşı tarafındaki demirhanenin yakınından izliyordu. Tüm Elphyne'de türünün tek örneği olan demirhane, Muhafızların serseri büyülü canavarları ortadan kaldırmak için kullandıkları metal silahları ürettiyordu. Rush izleyen fae'ler arasında eski kadrosundan birkaçını tanıdı. Üç Unseelie vampir, Shade, Haze ve Indigo siyah kösele kanatları yarısı dışarıda ve başları birlikte duruyordu. tanıyor Indigo, o

Muhtemelen idman maçını hangi Muhafızın kazanacağına dair bahse girmişlerdir. İndi Muhafızlara sadece büyük bir macera olacağını düşündüğü için katılmıştı. Haze grubun kas gücüydü. Brownie'lerin boyundan daha geniş bir omuz açıklığına sahipti, Tarikat'a katılmıştı çünkü tedavi edilemez bir koruma ihtiyacı hissediyordu ve görevini sessizce açıklıyordu. Belli ki Kuyu da aynı şeyi düşünmüştü. Shade güç istiyordu. Saf ve basit. Rush, Leaf'in onu takım liderliği görevinden alıkoyan bir eğitim kazasına kurban gitmemiş olmasına şaşırılmıştı. Ama vampirler pusuya yatmakta iyiydiler.

Rush'ın ensesindeki tüyler diken oldu ve vücudundaki tüm kaslar uyarıyla gerildi. Antrenman maçından ses gelmiyordu. Savaş bitmişti. Thorne'un burnunu kaldırıp Rush'a doğru havayı kokladığını görmek için tam zamanında sahaya döndü. Hayır, savaş bitmemişti ama yarıda kesilmişti. Thorne'un keskin bakışları onlara doğru kaydı ama gözlerini kilitlediği Rush değildi. Clarke'tı.

CHAPTERTWENTY-SEVEN



C Larke, Rush'ın uyarı çığlığını ancak yarı, beyaz saçlı ve etine dolgun bir şey ona arpıtığında fark edebildi, onu yere dūşürdü. Rüzgâr ciğerlerini parçaladı. Devasa hırıltılı dişler yüzüne çarptı ve Clarke adamın nefesindeki taze kanın kokusunu alabildi. Buraya geldiğinden beri ilk kez gerçek bir dehşet onu sardı.

Kas yığını, ağır ve ıplak Viking benzeri adam onu omuzlarından tutup yere yapıştırdı. Sıkılı dişlerinin arasından hırlarken buz mavisi gözleri adrenalisle parlıyordu: "Neden kin gibi kokuyorsun?"

Ama Clarke'ı dehşete dūřüren Thorne'un öfkesi değil, Rush'ın verdiği tepkiydi. Onu hiç kurduna kadar yakın görmemişti. Gözleri hayvani bir hal aldı, dişleri uzadı ve pençe uçlu parmaklarıyla Thorne'a doğru uzandı. Rush'ın yüzündeki mavi glifler değerli manasının harcanmasından dolayı parlıyordu.

"Dur, Rush!" diye bağırdı, olabilecekler karşısında gözleri yaşarmıştı. "Kendine zarar vereceksin."

Lütfen, rezervlerini kullanmasına izin verme. Onun üzerinde değil. Bu şekilde olmaz.

"Ben iyiyim. Bana zarar vermiyor. Ben iyiyim." Avucunu Rush'a doğru uzattı.

Thorne çekilmiş gibi sarsıldı ama ona dokunan Rush değildi. Clarke'ın sözleriydi. Rush kendini zor tutuyordu.

"Kiminle konuşuyorsun, insan?" "Bu o. Rush. Baban."

Şaşkınlık bir anlığına gözlerine vurdu, sonra ona sertçe çıkıştı ve göğsündeki kumaşı yumrukladı. "Benim babam öldü."

Gözlerini sıkıca kapadı ve tüm gücüyle diledi.

Lütfen Rush'ı görün. Lütfen onu görün.

"Bir açıklama getirsen iyi olur, insan, yoksa _."

"Sik beni" dedi biri.

Gözlerini açtı. Bir grup güçlü fae onun üzerinde belirdi, Thorne'la dövüşen de dahil. Deri pantolonunu yeniden giymişti ama gözlerinde açık bir nefretle geride duruyordu. Vampir muhafız yeşil görünüyordu ve paniklemişti. Altın saçlı bir fae kayarak Clarke'ın yanında durdu, dikkatli gözlerle Rush'ı izliyordu.

Onu görebiliyorlardı! Her ne yaptıysa işe yaramıştı.

Rush, gözlerini Thorne'a dikerek, "Arkadaşımın üzerinden çekil," diye hırladı.

Kahretsin. Clarke bu buluşmanın böyle geçmesini istememişti. "Thorne," dedi usulca ve onun sert göğsünü okşadı. "Lütfen... üzerimden kalkarsan her şey çok daha iyi olacak."

Thorne'un vahşi bakışları Clarke'tan Rush'a, oradan da çevredeki kalabalığa kaydı. Muhafız üniforması giymiş üç kanatlı fae kara bir bulutun üzerinde uçarak geldi. Yere indiklerinde hava dalgalandı. Hepsisi de benzer tonlarda tene ve farklı tonlarda koyu renk saçlara sahip olan üçlü, Rush'ın etrafında daire çizerek dövüşmek için sinsice ilerliyordu.

Thorne'un tutuşu Clarke'ı gevşetirken, Clarke babasıyla olan benzerliklerini fark etti. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki tekinsizdi. İkisinin de çenesinde sert bir kenar ve gözlerinde anlatılmamış bir kalp acısını anlatan bir karanlık vardı. Ama Thorne'un gözleri mavi, Rush'ınkiler ise altın sarısıydı. Rush'ın sakalı dolgundu, Thorne'ununki ise yanaklarındaki gamzeleri görebileceği kadar yakın kesilmişti.

Havadaki bilinmezliğin bir yalımı herkesin önce birbirine, sonra da Rush'a belirsizlikle bakmasına neden oldu.

"Ah," diye kendinden emin bir kadın sesi geldi erkek kafalarının ötesinde bir yerden. "İşte buradasın, Clarke O'Leary. Ben de seni bekliyordum. Hanımefendinin yanından ayrıl, D'arn Thorne. O bizim misafirimiz ve muhtemelen bir süre kalacak."

Thorne'un yüzü kötülükle kaplandı. Rush'a karanlık bir bakış fırlattı ve sonra Clarke'ı itti. Clarke'ın kalkmasına yardım etmek için eğilirken Rush'ın yüzündeki açık ıstırapı görmemek zordu. Bir oğul ve bir eş arasında seçim yapmak hiç de eğlenceli olmazdı. Savaşmak isterken içgüdülerini bastırmak da öyle.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Seni koruyamam."

"Çünkü gerek yoktu," diye kesin bir dille cevap verdi. "Ben iyiyim. Ve... seni görebiliyorlar."

Rush onun sözlerini bir mazeret olarak kabul etmedi ve etrafındakileri zihinsel olarak dışlamış gibi görmezden geldi. Vücudunun her sert çizgisi mücadelesine ihanet ediyordu. Omuzlarında gerginlik. Çenesi sertçe bastırılmıştı. Parmakları yanlarında esniyordu. Sonunda Fae'ye baktı. Tanrım, bu onun için zor olmalı. Ona elini uzatmak istedi ama onu zayıf göstermek istemedi.

Beyaz tüylü kanatları olan kahverengi tenli bir kadın Muhafızların çemberini itti. Hiç bitmeyen gümüş rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Yalıçapkını mavisî elbisesi göğüs hizasından başlayarak, zarafetle yürürken yere kadar uzanıyordu. Beyaz, kahverengi ve mavi öylesine çarpıcı bir şekilde bir araya gelmişti ki Clarke çenesini yerden kaldırmak zorunda kalmıştı. Fae aynı anda hem güzel, hem hükmedici, hem de muhteşemdi. Yuvarlak bir yüz, koyu dolgun dudaklar, iri gözler ve uzun, ince bir burun. Aslında öyle yapmasa da size tepeden bakıyormuş gibi bir görüntü veriyordu.

"Sen-" Clarke işaret etti. "Senin de yuvarlak kulakların var."

"Evet," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle. "Tüm fae'lerin elfler gibi kulakları yok. Ama çoğumuzun bizi insanlardan ayıran başka tanımlayıcı özellikleri var. Eminim bu sefer daha pek çok sorunuz vardır." Başını eğdi. "Hepsini yanıtlamaya çalışacağız." Sonra Thorne'a döndü. "Gidebilirsiniz. Bugün burada sergilediğiniz kınanacak davranışınız için uygun bir ceza tayin etme işini ekip liderinize bırakıyorum." Diğerleri gibi afallamış bir halde onu izleyen altın saçlı elfe kaşlarını kaldırdı. Muhafız ceketi diğerlerine göre daha süslüydü ve bu da ona tamamen seçkin bir görünüm veriyordu. Resmi kıyafeti olmasa, altın rengi saçları ve bronz teni onu elinde sörf tahtasıyla bir sahile aitmiş gibi gösteriyordu. "I

D'arn Leaf," diye ekledi dişi. "Sonra da konsey toplantısı için elini çabuk tut."

"Evet, Prime." Rush'a son bir kez baktı ve sonra Thorne'a bir işaret yaptı. Elinden bir rüzgâr çıktı ve Thorne'u eğitim alanına geri itti. *Büyü*. Thorne tökezledi ama havanın gücüne karşı pozisyonunu korumaya çalıştı. Leaf kaşlarını kaldırdı. "Bence önce sakinleşmen gerek Thorne," dedi Leaf ve sonra Rush'a başını salladı. "Onunla daha sonra konuşabilirsin."

Thorne'un gözlerindeki ifadeye bakılırsa ne Rush ne de Leaf ile konuşmak istemiyordu. Döndü ve uzaklaştı.

Başbakan diğerlerine ters ters baktı. "Gösteri sona erdi." Parmaklarını çaylak muhafıza doğru şaklattı. "Görev yerinize dönün." Sonra sinirli bir şekilde kanatlarını çırttı. "Geri kalanınız, eğitiminize geri dönün. Ve siz vampirler, idman maçlarında kumar oynadığınız yeter."

Sonuncusu da akıp gitti. Parmaklarını birleştirdi ve Clarke'ın meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Pekâlâ. O zaman devam edelim. Beni takip edin."

Prime dönerken, kanatları kumda bir hilal şekli çizdi ve pırıl pırıl toz bıraktı. Clarke'ın onu takip edip etmediğini görmek için arkasına bakmadan ilerledi.

Clarke Rush'a döndü. "İnsanların ona hayır demesine alışık değil, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"Sence hayır demeli miyim? Sadece ne olacağını görmek için?"

Rush'tan bir gülümseme koparmaya çalışıyordu ama o sadece dudaklarını büzdü.

"Ben olsam tavsiye etmezdim. O sadece bir baykuş değiştirici ve bir Seelie olabilir ama Prime olmaya oraya düşerek gelmedi. Pençeleri keskindir."

CHAPTERTWENTY-EIGHT



LEğitim alanlarını geride bırakan Clarke, Prime'ı kampüs boyunca takip etti. Rush yanında olduğu halde yeniden toparlanmaya çalıştı ve yeni öğrendiği her şeyi gözden geçirdi. Yani Prime Clarke'tan haberdardı... Hatta Clarke'ın soyadını kullanmış ve onu beklediklerini söylemişti. Burada psişik olmanın sıra dışı bir şey olmadığını düşünen Clarke, bu insanların utanç verici geçmişi hakkında ne bildiklerini merak etti.

Sevgilisinin yetişkin oğlunun gerçek bir kurda dönüştüğünü görmek de alışması biraz zaman aldı. Dört pençe, pençeler, önünden kan damlayan hırıltılı dişler. İçinden istemsiz bir ürperti geçti. Thaddeus da bir kurttu. Bu fae'ler yarı hayvandı. Siyah derimsi kanatları olan o fae'ler bile. Vampirler, ama insan mitolojisinden biraz farklı oldukları açıktı.

Ellerini sıkarak, Rush'ın her zamanki dikkatli bakışını taklit etmeye, potansiyel tehditleri taramaya zorladı kendini. Ancak mimari, bahçeler ve vatandaşlar dikkat istiyordu. Her patikanın yanında turkuaz renkli su akan küçük menfezler uzanıyordu. Damlayan ses, ruhani bir inziva gibi sinirlerini yatıştırıyordu. Bizans Katedrallerini hatırlatan büyük binalar sol tarafındaydı. Kırmızı çatılı küçük binaların arasındaki boşluğu bakımlı çimler ve çeşmeler kaplıyordu. Rush onun dikkatinin yönünü fark ederek . "Burası akademi ve büyücü sınıfları. Mavi cüppeleriyle arazide dolaşırken gördüğün tüm o fae'ler Büyücüler."

"Doğru." Başını salladı, sonra birbirine yakın ve sıkışık, tek katlı bir dizi binayı işaret etti. "Peki ya bunlar?"

"Muhafızların uyuduğu genel barakalar. Bunların çoğunun üzerindeki Muhafız üniformasını tanıyacaksınız. Arka taraftaki iki büyük evde Kadrolar uyuyor. Altılılar karanlık evde. On İki ise aydınlık evde, yani bugün gördüğünüz Muhafızların yaşadığı yerde." Boğazını temizledi. "Eskiden yaşadığım yer."

"Peki bizi nereye götürüyor?"

"Büyük olasılıkla test için tapınağa ya da yakınlardaki kamerasına. Sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde. Sizi söyledi, bu yüzden diğer öğretmenlerin ve konsey üyelerinin de geleceğine inanıyorum."

Clarke'ın soracak sorusu kalmamıştı. Sezgileri bir uyarıda bulunmamıştı, bu yüzden Prime'ı takip etmeye devam etti. Burası büyük bir kampüstü ve patika, ek binaların, yemekhanenin ve kütüphanenin içinden geçiyordu. Arada sırada mavi cüppeli bir kadın ya da erkek yanından geçiyor, tuhaf tuhaf bakıyor ama hiçbir şey söylemiyordu.

Clarke'ın dibinde durduğu yerden taş bir merdiven iki kat yukarı çıkıyordu. Merdivenlerin tepesinde düz, kırmızı bir çatı gördü.

Prime durdu ve sanki bir şey ya da birini arıyormuş gibi Clarkeın çevresine baktı.

Prime, beyaz uçlu kirpiklerini Clarke'a doğru daralttı. "Gitti mi yoksa mana üzerindeki hakimiyetin mi azalıyor?"

"Anlamıyorum. Rush'ı mı kastediyorsun?" Yanında duran adama baktı. "O tam orada. Artık onu göremiyor musun?"

Başbakan şöyle cevap verdi: "Eğer Rush daha önce görünür olduğu halde şimdi görünmüyorsa, mana üzerindeki hakimiyetiniz azalmış demektir. Rush'ı görünür kılmak için yaptığın büyüü elinde tutmayı sana öğretebiliriz. Önce diğerlerine bizim düşündüğümüz kişi olduğunu kanıtlamalısın."

"Neymiş o? Bana hiçbir şey söylemediniz."

Başbakan cevap vermeden önce burnunun kenarını sıktı ve derin bir nefes aldı.

"Elphyne'in doğuşundan bu yana gelişinizi önceden haber veren Kahinler oldu Clarke O'Leary. Sizi çok uzun bekliyorduk. Bazıları için çok uzun bir süre.

ikna edici o sen vardır kim sen söyle sen vardır, ve
o kehanetler gerçektir."

Kehanetler mi?

"Özür dilerim," dedi Clarke. "Ama -yine- benim kim ya da ne olduğumu sanıyorsunuz?"

"Hem yok edici hem de kurtarıcı. Karanlık ve aydınlık. Kaos ve düzen. Sen, canım, var olan ilk İyi Kutsanmış insansın. Sadece sen bizi kendi türünden daha fazlasına götürebilirsin."

Titreme hafifçe başladı. Buzlu bir parmağın Clarke'ın omurgasında gezinmesiyle başladı, sonra vücut ısısında tam bir düşüşe dönüşene kadar bir sıyrık olarak devam etti. Cildinde tüyler diken diken oldu ve kendine sarıldı.

"I..." Ne söyleyeceğini bilemedi. Her şeyin bu şekilde ortaya döküldüğünü duymak kulağa çok önemli geliyordu. Çok gerçek. Çok tehlikeli. Ama bunca zamandır başka ne yapmaya çalışıyordu ki? Geri dönüş yoktu. Buraya Boşluk'un kendi zamanında yaptıklarını tekrarlamasını engellemek için gelmişti.

"Bak," diye başladı, sonra durakladı ve neye ihtiyacı olduğunu söylemenin daha iyi bir yolunu bulmaya çalıştı. Ama bunu şekerle kaplamak mümkün değildi. "Evet, eski dünyanın yok edilmesinde talihsiz bir payım var. Bunun asla istemedim. Belli bir suçum olduğunu kabul ediyorum. Ama ben bir kurtarıcı değilim. Buraya benim zamanımdan uyanmış olabilecek bazı kötü insanlar hakkında bildiklerimi size anlatmaya geldim. Size söylemeye geldim, böylece kötü adamı durdurmaya yardım edebilirsiniz. Kaynaklar için Elphyne'i istila ettiğine dair bir imgelem gördüm. Bildiğim metaller silah yapımında kullanılıyor. Onunla savaşmanıza yardım edeceğim. Anladın mı?"

Prime, yüz hatlarında bir çeşit ifade kıvrımı ortaya çıkarmış olmasından daha anlamlı bir şekilde durgunlaştı.

"Anladığım kadarıyla bu sizin için kabul edilmesi zor bir durum. Uzun bir süre buzda muhafaza edildiniz, ancak Kuyu şimdi uyanış zamanınız olduğuna karar verdi. Uyanmanızın bir nedeni var. Olaylar geliyor. Ve yardımınıza ihtiyacımız var. Bu dünya sizinkinden çok farklı ve yeteneklerinizi anlamak için eğitime ihtiyacınız var."

"Beni tanıımıyorsun."

"Düşündüğünüzden daha fazlasını biliyoruz."

Clarke çenesini sıktı. Çaresizlik, kararlılığından sadece bir parça uzaktaydı. Sanki soğukkanlılığı ince, yıpranmış bir ipliğin dibinde sallanıyordu ve bir çekiş daha onu düşürecekti. Bu kadının kendisinin zayıf olduğunu düşünmesini istemiyordu. Zayıf değildi. Sadece... bazen... kendisinden faydalanılmasından korkuyordu. Bu insanları araştırması, onları değerlendirmesi ve sonra da bilinçli bir karar vermesi gerekiyordu. Şu anda ona yardımcı olacak hiçbir şey yapmamışlardı.

Clarke, "Rush'ın lanetini kaldırmanı istiyorum," dedi.

Başbakan'ın bakışları donuklaştı. "Korkarım onun lanetini kaldıramayız."

"Ne?" Clarke kekeleydi. "Yapabilirsin. Laneti onun üzerine sen koydun. Bu onun hatası değildi."

Rush, "Clarke," diye mırıldandı ve sonra başını salladı.

Ama pes etmiyordu. "Hangi dünyada iyi bir adamın bir anlık dikkatsizliği yüzünden cezalandırılması mantıklı olabilir?"

Başbakan'ın beyaz kaşları kalktı. "Sen söyle Clarke. Yıkıcı etkilere neden olan bir anlık dikkatsizliğin cezasız kalabildiği hangi dünyayı biliyorsun?"

Lanet olası kadın bu yorumun nasıl derin bir yara açacağını çok iyi biliyordu. Bedel ödeyen Clarke değildi. Diğer herkes ödedi.

Başbakan'ın poker suratı Clarke'ı onun dürüstlüğüne ikna etmek için hiçbir şey yapmadı. Başbakan'ı işaret etti. "Yalan söylüyorsun."

Elini bir teklif olarak uzattı. "Al ve bana tekrar sor."

Clarke yaklaştı, kadının sıcak, ipeksi elini kavradı ve "Rush'ın lanetini nasıl bozacağımı söyle" diye sordu.

"Bunu kırmanın tek yolu, onun İyi Kutsanmış birliğinin yerine oturmasıdır."

Clarke Prime'ın iri gözlerinin içine baktı ve konsantre oldu. Yeteneğinden hiçbir şey çıkmadı. Başbakan doğruyu söylüyordu. Clarke elini bıraktı.

"Laneti yapan sizlerin bunu bozmak için başka bir yolunuz inanmayı reddediyorum."

"Böyle hissetmene üzüldüm Clarke."

Rush hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen daha fazla hayal kırıklığına alışkındı, ama o değildi. Bir yolunu bulacaktı, bu olsa bile

Gördüğü o geniş kütüphaneyi taramak, buradaki her bir fae ile konuşmak ya da birilerini ona söylemeye zorlamak anlamına geliyordu. Rush'ın serbest kaldığını görecekti.

"Şimdi, sakıncası yoksa." Başbakan merdivenleri işaret etti. "Konsey toplandı ve bekliyor."

Başbakan mavi elbisesini dizlerinden yukarı sıyırdı ve sandaletlerini çıkardı. Clarke'ın botlarına sert bir bakış attıktan sonra ekledi: "Lütfen sevgilerinize de aynısını yapmasını söyleyin. Eminim tapınak adabını unutacak kadar uzun süredir uzakta değildir."

Rush gözlerini devirdi ve botlarını çıkardı. Onları Prime'ın sandaletlerinin yanına koydu. Onları bıraktığı anda Başbakan yere baktı.

"Ah. Şimdi onları görebiliyorum."

Clarke kendi ayakkabılarını da çiftin yanına ekledi. Merdivenlerden akan ve bir ızgaranın içinde kaybolan suyun çok yakınına koymamaya dikkat etti.

Baykuş değiştireni merdivenlerden yukarı kadar takip etti ve dudağının kıvrılmasına engel olamadı. Bundan daha iyi hissetmesi gerekirdi ama midesindeki gerginlik düğümü bir türlü gitmiyordu. Bu fae'lerin Rush'a yardım edeceğini düşünmüştü ama daha çok onu kullanacaklarmış gibi geliyordu. Ve empati yoksunluğu onu gerçekten rahatsız ediyordu.

Rush'a baktı. Bazen önemsiyormuş gibi davranıyor, bazen de kafeslere tıkılmış iki fae'yi başından savdığı zamanki gibi empatiden yoksun davrandığını düşünüyordu. Acaba politikaya karışmak istemediği için mi bu yönünü kapatmıştı? Anise de Caraway'i aynı şeyle suçlamıştı.

Ama belki de bunun bu dünyada geçirdiği yıllarla bir ilgisi vardı. Belki de Başbakan ondan çok daha yaşlıydı. Her zamanki gibi, bu düşünceyle birlikte göğsünde bir haklılık duygusu kabardı. Evet, Başbakan yaşlıydı. Rush'tan daha yaşlı.

Clarke'ın zamanından bu yana iki bin yıl geçmişti. Bu yaşamak için uzun bir süreydi. İnsan bu kadar uzun süre yaşamaktan duygusal olarak yorulabilirdi.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında taştan bir avluyla karşılaştılar. Dörtgenlere bölünmüş olan avlunun her köşesinde, ortasından bir turna balığı çıkan küçük renkli bir havuz bulunuyordu. Ve avlunun ortasında

yaklaşık iki metre çapında daha büyük bir havuzdu. İçinden çıkan taş dikilitaşın üzerinde şekil ve boyut olarak Rush'ın mavi gliflerine benzer oymalar vardı.

Su, yağmur zincirlerinden avludaki menfezlere akıyor, oradan da küçük göletlere, oradan da merdivenlerden aşağı akan derelere karışıyordu. Her şey oldukça karmaşık, dingin ve büyüleydi.

Tapınağın kapısından altı figür çıktı. Figürlerden üçü büyücülerin mavi cübbelerini giyiyordu; ikisi kadın, biri erkekti. Diğer üçü Clarke'ın tanıdığı Muhafızlardı. Prime'ın Yaprak adını verdiği altın renkli olan, kollarını kavuşturmuş ve sert bir duruşla duruyordu. Onun , siyah kösele kanatları olan bir vampir duruyordu. Kısa kahverengi saçları manken gibi görünüyordu ve duygulu gözleriyle uyumluydu. Şehvetli ama hükmedici. Sanki durumunu kanıtlamak istercesine kanatlarını kapattı ve sonra kayboldular. Kendini beğenmiş gülümsemesi kısa dişlerini ortaya çıkardı.

Üçüncü Muhafız, Thorne'la dövüşmüş olan karga değiştirici Cloud'du. Omuzlarına kadar uzanan aynı ceket daha da kötü görünüyordu. Belki boynunun ve ellerinin bazı kısımlarını süsleyen koyu renkli, yağ lekeli dövmeler yüzündendi, belki de ceket yıpranmış ve işlenmişti, sanki işkenceden payına düşeni almış ve bolca dağıtmış gibiydi. Adam, pembe çiçeklerle dolu bel yüksekliğindeki taş vazoya yaslanmış, oldukça sinirli görünüyordu. Neredeyse adamın tiksintisinin kendisine yansıdığını hissedebiliyordu.

Eğer bu Muhafız insan şehrinde kötü muamele gördüyse, Clarke onun ırkına karşı önyargılı duygular beslediği için onu suçlamadı. O zamandan beri ilişki kurduğu ilk insan olabilirdi.

"Clarke," diye başladı Başbakan. "Burası Kuyu Tarikatı Konseyi"

Clarke, "Bunu beş kez hızlıca söylemeyi deneyin," diye şaka yaptı.

Eğlenerek homurdanan karga oldu. Diğerleri Clarke'a ters ters baktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Tapınaklar şaka yapmak için yapılmamıştı ama din hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. Ve gergindi. "Sanırım, hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Ben Clarke O'Leary."

"Jasper nerede?" Rush aniden sordu. Avlunun kenarına gitti ve aşıya, arazinin manzarasına baktı. Fae'ler hâlâ etrafta dolanıyordu.

"Jasper kim?" diye sordu ona.

Ama büyücülerden biri cevap verdi. "Jasper birkaç yıldır bizimle birlikte değil."

Büyücünün cübbesi yeşil ve kahverengi parçacıklarla lekelenmişti. Dallar ve yapraklar dağınık uzun saçlarına yapışmıştı. Fae ırkı belirsizdi ama Clarke'a bir büyücüyü hatırlatıyordu. Clarke'ın gözlerinin etrafında kırışıklıklar olan ilk fae'ydi.

"O kayıp," diye açıkladı Leaf.

Rush sertçe arkasına döndü ve gözlerini Leaf'e kilitledi. "Ne kadar süre için?"

"Bekle. Bir dakika içinde tercüme edeceğim." Clarke parmağını Rush'a doğru kaldırdı. "Jasper kim?"

Rush cevap vermedi. Konsey üyelerini dikkatle inceleyerek odanın etrafında dönmeye başladı. Onunla konuştuğunu biliyorlardı ama onu göremiyorlardı, bu yüzden Clarke'ın cevabını aldığına dair işaretini bekleyerek garip bir şekilde durdular. Rush omuzlarındaki tüyleri dürtmeye ve fiskelemeye başladı. Belli ki görünmez olmaktan hoşlanıyordu, bu yüzden onu göstermeye çalışmadı.

Başbakan sinirli bir şekilde kulak memesini çekiştirdi. "Yeter artık. Seni test ettirmenin zamanı geldi Clarke."

"Önce inisiye edilmeli." Dişi Büyücülerden biri öne çıktı. Tıpkı Prime gibi onun da teni kahverengiydi ama uzun kıvrık saçları gökkuşağı gibi prizmatikti, tıpkı uykudaki yusufçuk kanatları gibi. Cildi bile metalik bir parlaklık taşıyordu. "Kutsal suya adım atan herkes önce inisiye edilmelidir."

"Dawn?" Prime, Clarke'ın konuştuğunu duymadığı üçüncü ve son fae'ye döndü. Bu sadece sessiz değil, aynı zamanda dünyalar kadar uzakta görünüyordu. Yeşim taşından bir kelebek toka kısa saçlarını gözlerinden uzak tutuyordu. Kısa boylu, tıknaz ve kafasından çıkan kıvrık boynuzlarıyla Clarke'a Thaddeus'un avcılarından birini hatırlatıyordu. Onun adını doğru telaffuz edememesi dışında, bu kadın yaşının ötesinde bilge görünüyordu. Başbakan'ın onun fikrini sormasının bir nedeni vardı.

Dawn gözlerini kırptırdı ve Prime'a baktı. "Lütfen tekrarlayın."

"Colt, Clarke'ın test edilmeden önce kabul törenine katılmasını önerdi. Ne düşünüyorsunuz?"

Dawn'ın kısa parmakları kelebek klipsine dokunmak için kalktı ve gözleri maviden parlak bir beyaza dönüştü. Clarke bir başlangıçla onun bir Kahin olduğunu fark etti. Klips bir odaklanma aracına benziyordu.

"O çoktan kabul edildi." Dawn iğneyi serbest bıraktı.

"İmkânsız."

". "

Konsejde daha fazla muhalefet gümbürdedi. Başbakan rahat bir şekilde avucunu kaldırdı. "Lütfen açıkla Dawn."

"Yeraltında geçirdiği süre Kuyu'ya maruz kalmasına hizmet etti. Onu gölde inisiye etmenin bir anlamı yok. Binlerce yıldır daimi bir kabul törenindeydi. Onu test ettiğimizde göreceksiniz."

"Pekâlâ." Başbakan dikilitaşın bulunduğu ortadaki havuzu işaret etti. "Şimdi girebilirsiniz."

"İçine girmek gibi mi?" Açıklık getirmesi için Rush'a baktı ama Rush erkek Büyücünün cüppesinin cebine göz atıyordu.

Tamam o zaman. Gölete adım atacağını tahmin etti. Daha kötü ne olabilirdi ki?

Yalınayak havuza doğru yürüdü. Buz gibi su yaklaşık bir ayak derinliğinde görünüyordu, bu yüzden pantolonunun paçalarını kıvırdı ve sonra içine adım attı. Şok dalgaları vücudunu sarstı. Kaşlarını kaldırdı ve Başbakan'a baktı.

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi dokun."

Clarke taşı sıcak buldu. Dokunduktan birkaç saniye sonra iradesi elinden alındı. Bir zonklama kolundan yukarı doğru cızırdadı ve onu yerinde tuttu. Parlak bir ışık patladı, Clarke'ı ve yakındaki herkesi kör etti. Beyaz, sıcak ve gökseldi. Canlı hissettiriyordu. Işık ve ısı bedenini istila etmiş, henüz izin vermediği bir şekilde onu tanımaya başlamıştı. Sinirlerini çiğ çiğ yaktı. Uzaktan bir ses geldi, neredeyse bir fısıltı gibi.

"Artık bırakabilirsin."

Dikilitaştan uzaklaştı. Işık azaldı. Gözlerinin avludaki ortama alışması biraz zaman aldı. Gün ışığına bürünmüş olsa da, dikilitaşın parlaklığı avluyu şimdi karanlık gösteriyordu.

"Ne dedin sen?" diye sordu.

Yavaş yavaş çevresi netleşmeye başladı. İfadeleri artık tiksinti ya da üstü örtülü bir ihtiyatla dolu değildi. Artık ondan korkuyorlardı.

"Neler oluyor?"

Başbakan, "Dikilitaş'a ne kadar süredir dokunuyordun Clarke?" diye sordu.

"Birkaç saniye mi? Neden?"

Başbakan etrafına bakındı. "Öğleden sonra oldu. Eğer yakında transinizden çıkmazsanız, dostunuz tapınağı yıkmaya hazırlanıyordu."

Clarke'ın gözleri Rush'a kaydı. Sağında duran ve bir ayağı havuzda olan Rush'ın gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "İyi misin?" diye sordu.

"Ben de sana aynı şeyi sorardım."

"Sizin uzun süre durağan kaldığınızı ima ediyor," diye ekledi Başbakan. "Ve evet, soluyor gibi görünse de onu görebiliyorum. Dikilitaşa dokunduğunuzda yaydığınız aydınlanma gerçeğin ışığıydı. Kendini elemental yakınlıklar için test ettiğinde, ruhani enerjilere çok yoğun bir şekilde yöneleceğini hayal ediyorum. Bir gün gerçeği bir silah olarak kullanabileceğini söylemeye cüret ediyorum."

"Hanımefendi, benimle dillerde konuşuyorsunuz." Clarke tekrar gözlerini ovuşturdu. Olayın ağırlığı onu aşağı çekiyordu. Nasıl bu kadar uzun süre orada durabilmişti... saatler gibi gelmişti. "O şeye dokunmanın amacı neydi?"

Rush'ın elini kabul etti ve göletten dışarı çıktı. Kısa bir an için herkes onu gözden kaybetti ve Rush'la birlikte kaçmayı düşündü. Ama sonra Rush elini bıraktı ve laneti ondan uzaklaşarak onu ışığın içine attı.

"Mana tutma kapasitenizin ne olduğunu kanıtladı."

"Ve?"

"Ve eğer İyi Kutsanmış olmasaydınız, bir parıltıyı zor tetiklerdiniz."

"Onu ben nükleer hale getirdim." Bu kelime ağzında acı bir tat bıraktı. "Neden bu kadar parlaktı?"

"Çünkü yeteneğiniz konusunda çok güçlüsünüz. Belki de şimdiye kadar karşılaştıklarımızın en güçlüsü, hatta Fae'ler arasında bile. Yenileme yapmadan günlerce tam güçte kalabilirsin. Haftalar. Aylar."

"Tam güçte. Yani Rush'ın minimum gücü kullanması gibi değil. hayatta kal."

"Bu doğru. Mananızı korursanız, belki de yüzyıllarca dayanabilirsiniz."

"Bu nasıl adil olabilir?" Bulut tersledi. Artık taş vazoya yaslanmıyor, ona yaslanmış bir şekilde oturuyordu. "O bir insan. Kuyu açgözlülüğü ödüllendirmez. Onu çalmış olmalı."

Vampir, "Sen beş parmak indirimini seviyorsun diye herkes seviyor demek değil, Cloud," diye söylendi.

"Ben mana çalmam, göt surat."

Ha! Clarke neredeyse kahkahalarla gülüyordu. Arkadaşlarına küfretmek gibi bazı şeylerin modasının hiç geçmediğini görmek güzeldi. Ve Cloud'un bir bakıma haklı olması onu çok eğlendirmişti. Hayatının çoğunu küçük bir hırsız olarak geçirmişti. Görünüşe göre o da öyleydi.

"Kuyu'dan kimin güç kazanacağına karar vermek bize düşmez." Yaprak yaklaştı ve hem vampiri hem de kargayı işaret etti. "Birden fazla durumda daha iyisini seçebilirdik."

Shade ve Cloud'un kanatları açıldı ve havada asılı kaldı. Üç Koruyucu karşı karşıya geldiğinde havada gerilim titreşti. Bu olağan bir durum gibi görünüyordu. Büyücüler iç çekti ve Prime dudaklarını bastırdı. Rush kollarını kavuşturmuş, sanki bu özlediği bir şeymiş gibi hüzünlü bir gülümsemeyle duruyordu.

Ama Clarke bunu aşmıştı. Uzun süre aynı pozisyonda durmaktan kasları ağrıyordu. Şakaklarını ovuşturdu ve Prime'a döndü. "Burada işimiz bitti mi?"

Başbakan diğer dört havuza baktı ve Clarke'ın içine bir batma hissi yerleşti. aynı şeyi yapmak zorunda kalabileceğini düşündü ama Başbakan başıyla onayladı.

"Yarın," dedi Başbakan, "Günün ilk ışıklarıyla birlikte eğitiminize başlayacağız ve elementlere yakınlığınızı test edeceğiz. Bu gece için, D'arn Leaf sizi odanıza götürecek. Eminim D'arn Rush sana bir şeyler vermekle ilgilenebilir.

Size arazide bir tur attıracağım ve gelecekteki yemekler için yemekhaneyi göstereceğim. Gidebilirsiniz."

CHAPTERTWENTY-NINE



M

Rush, Clarkeı Muhafız barakalarına kadar takip ederken her türlü düşünce bir araya geldi. Birkaç yıl önce lanet glifleri vücudunun yarısını kapladığı andan itibaren zihinsel

durumu değişmişti. Artık sürgünü boyunca zamanını meşgul edecek yeni maceralar bulmaktan memnun değildi, mirasını düşünmekle meşguldü ve o noktada gurur duyacağı hiçbir şey yoktu. Laneti, oğluna olabileceği en iyi fae olmayı öğretmesini engellemişti ve onu başka pek çok şeyden alıkoymuştu. Her zaman oğlunu gururlandıracak türden bir ebeveyn olacağını düşünmüştü ama başından beri böyle bir şansı olmamıştı.

Clarke, hak etmediğini düşündüğü bir ödülün göze batan sembolüydü. Ona verdiği küçük mutluluk parçasını hak etmek için ne yapmıştı?

Rush'ın üst dudağı, Prime'ın Clarke'la karşılaştığında nasıl tepki verdiğini düşününce kalktı. Prime'ın gözlerindeki tescilli parıltı karşısında tüm koruyucu içgüdüleri alevlendi. Clarke'ı dikilitaşa kaybettiklerinde açıkça bakmıştı ve o büyük alaycı gözler her şeyi görmüştü. Geleceği. Geçmiş. Bir tanrı gibi hesaplıyordu. Bunu biliyordu çünkü Başbakan'ı tanıyordu. O Tarikat'tayken de aynıydı. Rush'a D'arn diye hitap etmesi dikkatinden kaçmamıştı, tıpkı Leaf'e yaptığı gibi. Bu onların resmi Koruyucu unvanıydı.

Bunca zaman sonra, neden onu da gruba dahil etmek için harekete geçti? Sanki onun lanetlenmesinde hiç ısrar etmemiş gibi.

sürgüne gönderdi. Dişı bir şeylerin peşindeydi ve Clarke ile o da bunun tam ortasıındaydı. İnsanlara karşı oynadığı oyunda piyonlardı, hatta potansiyel olarak sadece diyarın içindeydiler. Onun bu planının nereye kadar uzandığını öğrenmeye niyetliydi çünkü dikkatli olmazlarsa ne Clarke'ın ne de Rush'ın bu işten sağ salim çıkamayacağı konusunda hiçbir yanılısaması yoktu.

Rush düşüncelerinde kaybolduğu için, Leaf'in kışlayı atlayıp doğruca kadro evine gittiğini fark etmedi, ta ki kapının eşiğine gelene kadar. İki katlı devasa binada on iki özel süit, ayrı bir mutfak ve eğlence için odalar vardı. Onikiler mahremiyetlerini kan, ter ve cinayetlerle kazanmışlardı.

Yaprak onları içeri götürdü ve merdivenlerden yukarı çıkardı. Kırmızı halı kaplı koridorda sola saptı ve son kapıda durdu. İçinden şüphe ve inançsızlık geçti. Burası onun eski odasıydı. Bu kapının ardında bir yüzyıl geçirmişti. Avucunu tahtaya dayadı ve anıları hissetti: kırk dokuz yaşında terfi sonra geldiği o gururlu gün; Jasper'ın ona ilk kez mana-otu tattırdığı zaman ve ardından baş ağrısıyla uyuduğu ertesi gün. Geç kalmasının cezası olarak onu evin her penceresini yıkamaya zorlamışlardı. Jasper tüm bu süre boyunca gülmüştü. Ama sonunda o da katılmıştı.

"Burası Rush'ın eski odası," dedi Leaf Clarke'a. "Dinleyip dinlemediğini bilmiyorum ama ona gittiğinden beri buraya dokunmadığımızı söyleyebilirsin." Durakladı, sonra ekledi, "Başbakan'ın emri üzerine."

"Teşekkür ," diye mırıldandı Clarke.

Yaprak kapıyı iterek açtı. "Sizi bekleyen içecekler olmalı. Biri sizi gün doğumunda alacak."

"Ben bir mahkûm muyum?" diye sordu.

"Hiç de değil. Ancak turunuz başka bir zaman beklemek zorunda kalacak ve araziye rehbersiz keşfetmek tehlikeli olabilir. Büyücülerin ne tür karışımlar yarattığını asla bilemezsiniz." Onu bir aşağı bir yukarı taradı. "Ve eğer Altılardan biriyle karşılaşırısan, ters yöne doğru koş."

"Kim?"

"Onlar yandaki kadro. Tüm üyeleri Slaugh ve Vahşi Av'a öncülük eden sürünün bir parçasıydılar. Bazıları hâlâ insan kaçırdıklarını söylüyor, o yüzden... uzak durun."

Leaf gitti ve Rush Clarke'ı içeri kadar takip etti. Kapıyı arkalarından kapattı.

"Seni korkutmamalı," diye mırıldandı Rush. "Bunu kaldırabilirim."

Ona gülümsedi ve sonra odayı gözden geçirdi. Zaman tersine döndü ve bakışlarının her anıyla birlikte nefesi boğazında düğümlendi. Duvarda Starcleaver'ın oyma dilimi vardı - ilk kez hediye edildiğinde bir kazaydı. Mally-root şarabını döktüğünde halıda oluşan leke vardı. Ve mavi yorganı, yumuşak kadife yastıkları ve büyük olasılıkla çerçevesindeki gıcirtısıyla hâlâ eksiksiz olan kral boy yatak vardı. En çılgın rüyalarında bile orada bir kadınla, bir eşle tek başına olmayı hayal etmemişti. Muhafızların çiftleşmesi yasak değildi, sadece cesaretleri kırılmıştı. Tehlikeli bir hayat yaşıyorlardı. Kısa teşvik edilirdi.

"Başbakan'ın söyledikleri için özür dilerim." "Ne için?"

"Lanetin hakkında." Clarke kaşlarını çatı. "Keşke... bilmiyorum, ona başka bir gerçeği söyletebilseydim. Keşke söylediği şey farklı olsaydı." Yüzü sertleşti. Rush onun gözlerinde daha önce hiç böyle bir ateş görmemişti. "Sana söz verebilirim, Rush. Bir yolunu bulacağım. Bunun için hayatımı ortaya koyarım. Kendini benim patronum sanıyor olabilir ama değil."

Verdiği öpücük söyleyemediği her şeydi. Bunun doğru olmasını istiyordu ama kimse kaderle tartışamazdı. Kader sizi bağ bir bağdı... ve bağlayan... ve sizi kendi sefaletinizde boğana kadar bağlayan.

Gözleri buğulandı ve adam dudaklarında bıraktığı gülümsemeden memnun bir şekilde onu bıraktı. Odayı incelemek için döndü.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Clarke ve odanın karşı tarafında, pencerenin yanındaki kanepenin yanına bırakılmış yemek tepsisine doğru koştu. Sanki bu son şansımıymış gibi lokmaları ağzına tıktırtmaya başladı. Dudaklarına bir gülümseme dokundu. Yemeğini sanki

Sevdiği kadar tutkuluydu, her tadışta takdir mırıltıları çıkarıyordu.

"Aç mısın?"

Başını salladı ve ağızındaki lokmayı yutarak, "Yemek yemezsem bayılacağım," dedi.

Onu yemeyi bıraktı ve mekânı yeniden tanımak için uyku odalarında volta attı. Parmağını şöminenin üzerinde gezdirdi. Toz yoktu. Yatakta hiç koku kalmamıştı, yani uzun süredir kimse yatmamıştı. Banyo odalarına geçti. Temiz ve cilalı. Lavabonun yanındaki cam vazoda taze bir buket yasemin çiçeği duruyordu. Büyük küvet ve tuvalet lekesiz ve kokusuzdu. Belki yaseminin ötesinde biraz zencefil ve limon otu kokusu vardı. Evin kekleri hâlâ aynı ürünleri kullanıyordu. Oturma odasına geçerek ayaklı kanepeye oturdu ve minderi test etti. Koltuk tıpkı yatağı gibi gıcırıyordu.

Gülümsedi.

Hiçbir şey değişmemişti.

Odasında kontrol edilecek son bir yer daha var. Depo. Önceden kıyafetleri ve silahlarıyla doluydu. Sürgüne giderken yanına hiçbir şey almamıştı. Guardian ceketini ve Starcleaver da dahil olmak üzere giydikleri dışında hiçbir şey. Kapıyı iterek açtı ve her şeyin bıraktığı gibi olduğunu gördü. Hayır... tam olarak değil. Asılı ceketleri bir kenara itti ve lavanta gibi kokan yeni kadın giysileri buldu. Omuzlarında bir gerginlik hissetti. Kıyafetler Clarke'ın giymeyi tercih ettiği tarzdaydı. Elbise yoktu. Sadece bluzlar ve pantolonlar.

Yerçekimi değişti. Dehşete kapıldı.

Rush ve Clarke'ın bir gün buraya döneceklerini biliyorlardı. Ne giyeceğini ve hangi parfümü tercih edeceğini biliyorlardı. Prime, Clarke'ın gelmesini çok uzun zamandır beklediğini söylemişti. Belki de Rush'ın lanetlenmesinden bile daha uzun süredir.

Ceketleri tekrar yerine çarptı ve depodan çıktı. Yükselen bir fırtına gibi, vücudundaki her kas ve damar basınçla doldu. Düzgün göremiyordu. Dişleri ağrıyordu. Ve yumrukları yumruklayacak bir şey arıyordu.

Odasına girdi ve Clarke'ı yatağın üzerinde top gibi kıvrılmış buldu. Kıpırdamadan durdu. Fırtına uzaklaştı. Clarke. Onun kızıydı.

Sakin. Onun yatağındaki saf ve savunmasız görüntüsü ve kokusu kalbini ısıttı ve bir kez doldurdu. Tek gözünü açtı ve gözlerini kısarak ona baktı. Bir iniltiyle, "Çok hızlı yedim ve şimdi kendimi hasta hissediyorum," dedi.

İçine bir endorfin dalgası hücum etti. Bu kadına, bu zamana geldiğinden beri başka birinin oyununda bir piyon olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Her şeyi kendi bildiği gibi yapmakta ısrar eden bu sert kadın da tıpkı kendisi gibi oyuna gelmişti. İlişkilerinin ne kadarı gerçektir? Ne kadarı hesaplanmış ve manipüle edilmişti? Kendini nefes vermeye ve ifşaatından hiçbir şey belli etmemeye zorlayarak yatağa doğru yürüdü. Parmak eklemlerini kızın elmacık kemikleri üzerinde gezdirdi ve sonra saçındaki yırtık kayışı nazikçe çekti. "Kulaklarını burada saklamana gerek yok."

Başını salladı ve gözlerini kapattı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı prenses?" diye sordu.

Başını salladı ve sonra yüzünü yastığa gömdü. "Senin gibi kokmuyor," diye mırıldandı.

"Bu yatakta uyumayalı uzun zaman oldu." Yorganı çekiştirerek indirdi ve onu altına alacak şekilde kaydırды. Sonra üzerini örttü ve onu yatağa yatırdı. Karşı koyamayarak kızın yüzündeki saçları taradı.

Elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Şimdi benimle uyu."

Kendisi izin vermeden önce vücudu hareket etmişti ve onun üzerinde her zaman böyle bir etkisi olacağını biliyordu. Onun istediği her şeyi yapardı. Ve bu tehlikeliydi.

Adam onun arkasına uzandı ve bir elini karnına bastırdı. Kadın yüzünü ona döndü ve burnunu onun boynuna dayadı. Derin bir nefes aldı, nefes verirken iç çekti ve sonra ona sıkıca sarıldı. "Çok daha iyi."

"Evet."

Çok daha iyi. Ama sadece yüzüne vuran mavi parıltıyı görmezden gelirse.

CHAPTER THIRTY



W
öğrendi
m.

Rush eşinin yanında yatarken, yüzünde yumuşak bir nefes itişini hissederken, sadece ne yapacağını düşünebiliyordu

Her şeyi.

Prime'in pençeleri doğduğundan beri hayatının *her yerindeydi*. Planlıyor, değiştiriyor, yeniden düzenliyordu. Clarke yumuşayıp uykuya dalarken, Rush'ın kararlılığı intikam için bükülmez bir arzuya dönüştü. Prime'in yaptığı yanına kalmayacaktı. Hayatını Kuyu'nun korunmasına, Fae siyasetinden uzak durmaya ve gelişmiş yeteneklerini sadece onun ayrıcalığı için kullanmaya adanmıştı. Aldığı teşekkür buydu.

Onu atabilecekleri kadar harcanabilir biri değildi. Ona çöpten daha fazlası olduğunu gösterecekti. İkinci bir düşünceden daha fazlası. Bir ölüm cezasından daha fazlası.

Rush, Clarke uyuyana kadar bekledi ve sonra onu yatağında bıraktı.

Evin dışındaki koridorda ilerlerken eğlence odalarından birinden gelen boğuk sesleri duydu. Kadro genellikle uzun bir günün sonunda toplanırdı. Biraz bira, biraz şarap ve ara sıra kucaklarında uyumsuz bir Büyücü ile gevşerlerdi.

Oyun odasının ahşap kapı çerçevesine yaklaştı ve durakladı. Kapı kırıktı. Belli ki kapıyı kapalı tutacak kadar akıllı değillerdi. İsterse içeri girebilirdi ve onlar da kapıyı açık gördüklerini unuturlardı ama içlerinden birinin hatırlama ihtimalini göze almak istemiyordu.

"Bence Kuyu onu seçtiyse, daha ne söylenebilir ki?" dedi tanımadığı boğuk bir erkek sesi. Muhtemelen onun zamanından beri On İki'nin yeni bir üyesiydi. Ya da unuttuğu biri.

"Eğer Kuyu sana bir uçurumdan atlamayı söylese, bunu yapar mıydın?" Rush'ın iyi tanıdığı bir sestti bu. Bulut.

"Şimdi fazla dramatik oluyorsun." Shade'in ses tonu çok açıktı. Yemeğini güvence altına almak için dışarı çıkmamış olması Rush'ı şaşırttı. Vampirler geceleri avlanırdı ve tüm canlılar gibi her gün beslenmeleri gerekirdi.

"Sen ne düşünüyorsun, Thorne," dedi Leaf. "Bu konuya en yakın olan sensin."

Rush'ın kulakları .

"Nasıl yani?" diye sert bir yanıt geldi. "O kurtla aramdaki tek bağ kan bağım. Bizi birbirimize bağlayan başka hiçbir şey yok."

Rush'ın kulakları aşağı indi ve ahşap kapı çerçevesindeki bir çipe sabitlendi.

"Kan güçlüdür," dedi Shade. "Ve kader vardır."

"Kaderin canı cehenneme," diye cevap verdi Thorne. "Kader bize Jasper'ın ortadan kaybolmasının ilahi bir planın parçası olduğunu söylüyor. Kayıp olması tesadüf değil. Ben onu bulalım derim. En azından bir şey yapmış oluruz."

Yaprak homurdandı. "Hayır. Biz karışmayız. Eğer Jasper gittiyse, bunu kral yapmıştır. Biz bunun dışında kalacağız."

Sanki bir şeye vurulmuş gibi bir gümbürtü duyuldu. "Bunu nasıl söylersin? O bizden biri."

Sessizlik ve sonra bir fısıltı daha. "Rush'ı bugün görmenin hoş bir manzara olduğunu söyleyemem."

Rush kulaklarını zorladı ve sesi tanımaya çalıştı. Tanıdığı biriydi. Ama kim? Indigo mu?

"O lanet olası piç sanki onu daha sert gösteriyormuş gibi hâlâ sakal bırakıyor."

"Evet. Onu görmek güzeldi."

Birkaçı kıkırdadı ama bu sıcak bir kahkahaydı, alay değildi. Rush sakalını bilinçsizce ovuşturdu. Sakalını bu yüzden uzatmamıştı. Çenesini sıcak tutuyordu. Dağlar soğuktu.

O tanıdık ses yine konuştu. "Babanla mutlu olmayabilirsin Thorne, ama o da aynı şeyin talihsiz bir kurbanı.

nefret ettiğın kader. Onun da aynı şekilde hissettiğini söyleyebilir miyim?"

Haze'di. Antrenman maçında Shade'in yanında olan büyük vampir. Rush o kadar insan arasında onun kendisini savunacağını hiç beklemiyordu. Haze sessizdi, içine kapanıktı ve fikrini söylemek için nadiren ağzını açardı. Ama geçmişe baktığımızda, doğru olanı yapmak için sessizce araya giren hep Haze olmuştu. Belki de son elli yıl onu kabuğundan çıkarmıştı.

"Evet, kaderin talihsiz kurbanları bile kontrolü ele alabilirler."

"Bu tam olarak adil değil-" diye başladı Leaf ama Rush kapıya yaklaşan çizmeli ayakların sesini duydu. Thorne'un hışımla koridorda ilerlediğini ve sütlerinde kaybolduğunu görmek için tam zamanında yolundan çekildi.

Rush'ın içinden bıçak gibi bir soğukluk geçti. Thorne haklıydı. Rush buralardaydı. O ölmemişti. Her şeyi görmüştü. Thorne'un kötü muamelesini. Kyra'nın Thaddeus tarafından Hollow'dan kovuluşunu. Rush kendine bu kadar acımamış olsaydı, belki Kyra'yı memleketinde tutmanın bir yolunu bulabilirdi. Hatta belki onu yeni alfa olarak seçebilirdi. Yeterince güçlüydü.

Daha fazlasını duymasına gerek yoktu. Kavgalı olduğu kişi Thorne ya da başka biri değildi. Başbakan'dı.



Rush geldiğinde EYRIE soğuk ve karanlıktı. Prime'ın evi büyük, görkemli ve üç kat yüksekliğindeydi. Ayrıca çatıda baykuş formunda ya da tercih ettiği melek formunda bir platform vardı.

Rush, Yıldız Kılıcı'nı kınından çıkarmış halde vitraylı ön kapıya yaklaştı ve tokmağı kontrol etti. Kilitli değildi. Statüsüne o kadar güveniyor muydu ki dokunulmaz olduğuna inanıyordu? Rush kanatlı fae'ler hakkında bir şey biliyordu. Ne kadar yükseğe uçarlarsa, o kadar sert düşerlerdi.

Kapıyı açtı ve içeri girip arkadan kilitledi.

Cloud'un onun için satın aldığı eski eserleri pek umursamıyordu. Kırmızı şapkalı küçük cücelerin porselen heykellerinden, içinde gülümseyen bir eski dünya ailesini barındıran cam resim çerçevelerine kadar. Bir zamanlar giriş fuayesi hayranlık uyandırırđı. Artık öyle değil.

Ona göz kırpıp saygı bile göstermedi. Bu dişi intikamını almak üzereydi.

Göl ve kül kokusunu takip ederek onu ofisinde, karanlıkta oturmuş, parmağıyla bir yığın kâğıda dokunurken buldu.

Odaya adımını atar atmaz başını kaldırdı ve gözlerini ona dikti. "Beni görmeye gelmenin zamanı gelmişti."

CHAPTER THIRTY-ONE



C Larke ertesi sabah irkilerek uyandı. Elini arşafın dışına doğru itti ve sıcak bir beden bulamadı. Ve
Sonra rüya gördüğünü fark etti, Rush'ın orada olmadığını biliyordu. Bakışlarıyla odayı taradığında onu kanepede otururken buldu, uyuyordu ama sanki bir bela bekliyormuş gibi Starcleaver'ı kınından çıkarmış ve kucağında dengede tutuyordu.

Kapı alındı ve içeriye bir erkek sesi süzüldü. "Kalk ve parla, insan."

Kaşları alaycı bir çekişle kalktı. Karganın o olduğuna bahse girerdi.

"!" diye bağırdı, kapıyı kırıp içeri girme ihtimaline karşı.

Uyuyan kurdu uyandırdı, az önce kendisinin de aynı şeyi yaptığını anlamadı bile.

Avucunu yüzüne vurdu. Karar vermek için çok erkendi. Rush'ın gözleri açıldı.

"Özür dilerim," dedi. "Seni uyandırmak istememiştim."

"On beş dakikanız var ve sonra eğitim için bekleniyorsunuz," dedi karga kapıdan.

"!" Yorganı üzerinden attı ve yemeklerin olduğu tepsiye doğru ilerledi. Tanrım, Tarikat'a geldiğinden beri hep acıkmıştı.

Rush gözlerini ovuşturdu. Kılıcını tuttuğunu fark edince, kılıcını hala giydiği kaftana gelişigüzel bir şekilde yerleştirdi ve masada ona katıldı. Rush'ın gelişiyile vücudundaki tüm sinir uçları zonkladı ve hormonları yakınlarındaki sert, düz gövdenin farkına vardı

Adam onun yanından uzanıp yarısı yenmiş salkımdan bir üzüm kopardı. Görünüşte mükemmel olan üzüme bakarken kaşları çatıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Yüzündeki çatık kaşlar uyandığında yoktu.

Bu sadece yol o olabilir tarif et onun ifade oldu kabuk-şok. "Rush? Neyin var?"

"Hiçbir şey. Aslında hiçbir şey."

Güldü. "Yemin ederim bu kelimeyi söylediğini duymak beni gülmekten .

Bazı şeyler asla değişmez."

"Ne demek istiyorsun?"

"Küfürlü kelimeler."

"Sizin zamanınızdaki gibi mi?"

"Kahretsin. Siktir. Pislik. Büyüklerin çoğu aynı."

"Huh. Sanırım onları seviyoruz." Üzümü ağzına attı ve sonra kollarını kaldırıp görkemli bir şekilde gerindi. Yemek yiyormuş gibi yaptı ama kirpiklerinin altından onu izledi. Adamın derisinin boynundaki tendonların üzerinde nasıl oynadığını ve yutkunurken adem elmasının nasıl sallandığını görmek hoşuna gitmişti. Yemeğin sonlarına doğru onun kendisine baktığını fark etti ve dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

"Acıktım," diye aptalca bir açıklama yaptı. "Anlıyorum."

Kızardı. "Yani... ne demek istediğimi biliyorsun. Tanrım. Tamam. de onu kastetmiştim ve dürüst olmak gerekirse, bunu bilmen umurumda değil. Dün gece ikinci raunt için çok yorgundum ama sen bekle Wolfie. Bu geceyi bekle."

Onu kollarının arasına aldı ve eğlenerek ona baktı. "Bu gece daha da yorgun olacaksın. Ve sonraki gece. Ve bir sonraki. Eğitim acımasızdır, Büyücüler için bile."

"Olmamı istedikleri şey bu mu?" Burnunu buruşturdu. "Bana sahip değiller. Kendi kurallarımı kendim koyarım."

İfadesinde bir şey titreşti ve uyandığı zamanki rahatlığın sonuncusu da dağıldı. Uyuyan kurt gitmiş, yerine bir avcı gelmişti. Çenesinin kararlı duruşu ve gözlerindeki mesafe ona sır sakladığını söylüyordu ama onu zorlamadı. Belki de

onu ilgilendirmezdi. Öyle olsalar bile eninde sonunda ona gelirlerdi, ister kendi başlarına ister onun ağzından. Öğrenirdi.

Düşünmesi gereken çok şey vardı. Lanet hakkında nasıl bilgi alacağı gibi. Kim yaptı bunu? Kim tasarladı? Ve onu bozacak güce kim sahipti? Başbakan her ne söylediyse, Clarke inanmayı reddetti. Önceki gün onunla konuşmadan beri aklını kurcalayan bir şey vardı. Kuyu'nun Clarke'ı seçtiğini söylemişti. Dondurulmuş bir halde tutulduğu için, bu zamanda diğerlerinden daha fazla sihirle doluydu. Clarke onun zamanından uyanan diğer kötü insanları tanıyordu.

Bu, Kuyu'nun onları da seçtiği anlamına mı geliyordu? Yoksa tüm bunlar kaotik bir saçmalık mıydı?

Anladığı kadarıyla sadece iki makul açıklama vardı. Birincisi, Kuyu'nun onların inandığı gibi bilinçli bir tanrı ya da kozmik her şeyi bilen bir varlık olmamasıydı. Seçen bir Tanrı değildi. Saf, basit, rastgele bir şeydi. Belki de bilimle yoğrulmuştu, bu zamandaki insanların yoksun olduğu bir şeydi bu. Tek bildiği, insanların "İyi Kutsanmış" olmalarının nedeninin genetik bir anomali olduğuydu.

Eğer bu doğruysa, o zaman kendi psişik yeteneklerini nasıl açıklıyordu?

Bir üzüm alıp yerken, Bones'un bu saatte uyanık olması için ikinci olasılığı düşündü. Hile yapıyordu. O ve patronu Void -korktu- kendi zamanlarından şimdiye kadar korunmalarını planlamışlardı. Belki de başından beri planları buydu. Dünya o zamanlar hükmedilemeyecek kadar büyüktü. Crescent Hollow'un dışındaki ölü satir bedenindeki mana lekeleri aklına geldi. Rush bunun bedeninden mana koparılmış gibi görüldüğünü söylemişti.

Kafasında cevaplanmamış çok fazla soru vardı ve araştırması gerekiyordu. Kesin olan bir şey vardı ki, hikâyesini başka birinin kalemine yazdırmayacaktı. Zamanında bunu yeterince yapmıştı.

"Depoda senin için fazladan giysi var." Rush başka bir odaya . Tahta bir askının üzerinde bir kıyafetle geri döndü.

Clarke dokunuşunu mavi bluzun yumuşaklığı üzerinde gezdirdi ve ardından lacivert keten pantolonu okşadı. "Bunu dün gece mi aldın?"

Benim için mi? Yatağı bu yüzden mi terk ettin?" Adam ona dudak bükerek gülümsedi.

"Çok tatlısın." Onu yanağından öptü ve ardından kıyafetini alıp banyoya gitti. Giyinip rahatladıktan sonra ana odada ona katıldı ve onun da aynı şeyi yaptığını gördü. Yıpranmış ve hırpalanmış Guardian ceketı gitmiş, yerine vücudunu saran uzun kollu lacivert bir süveter ve arkasına eşit derecede yakışan deri bir pantolon gelmişti. Mavi işaretlerinden daha fazlası görünüyordu. Eski ceketini ocağı attığı Clarke'ın gözünden kaçmamıştı. Ama baldric'i omzundan geçirip gövdesine bağlarken bu konuda hiçbir şey söylemedi.

"Aşağıda size daha fazla yiyecek bulacağız," dedi.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde unuttuğı bir şeyi hatırladığında neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi. Aceleyle, saç bandı olarak kullandığı yırtık kumaş parçasını topladı. Bileğinin etrafına sardı. Orada kulaklarını kapatmasına gerek olmayabilirdi ama yine de her baktığında onu düşünmek hoşuna gidiyordu. Son olarak güneş saatini aldı ve cebine sokmaya çalıştı.

Rush, "Bunu boynuna takabilmen için deri bir kordon bulacağım," dedi.

"isterim." Teşekkürlerini imzaladı.

Ona eğlenen bir bakış attı ve sonra kapıdan çıkmasına rehberlik etti.

Mutfakta, iki gömleksiz Gardiyan ortadaki tezgâhta kahvaltı ediyordu. Leaf ve oldukça uzun boylu, esmer ve kaslı bir fae. Caraway kadar iri yapılı olan bu adam onun zamanında iyi bir vücut geliştiricisi olabilirdi. O pazuları ve kalın kalçalarıyla bir arabayı bile kaldırabilirdi. Buzzed saçlar. Sivri bir kulağın lobunu delen küçük kemik çiviler. Gövdesinin bir tarafındaki karmaşık dövmeler sanki onun bir parçasıymış gibi anatomisinin çizgisinin içine ve dışına kıvrılıyordu.

Rush'ın öfkesi titreşerek yayıldı. Onların soyunmuş hallerini görünce bakışları karardı. Tezgâhtan hemen küçük, yuvarlak bir meyve parçası kaptı ve ısırıldı. Sulu, tatlı ve biraz ekşiydi. Neredeyse su gibiydi ama değildi. Yüksek sesle çiğnedi ve şimdi kendisine tedirgin bir tereddütle bakan iki fae'ye baktı.

"Kıyafet yönetmeliğinin göğüs olduğunu bilseydim başka bir şey giyerdim," dedi.

Rush gözlerini devirdi. Ama şakası işe yaramıştı. Dikkatini dağıtmıştı.

İri yarı fae, sadece bir erkeğin yapabileceği şekilde karnının alt kısmını kaşıdı. Onu merakla inceledi. Derin baritonu neredeyse göğüs kafesini sarsıyordu. "Biz tanışmadık, insan."

"Bu Clarke. *İnsan* değil. Bana sadece böyle hitap edersen memnun olurum. Lütfen."

Homurdandı. "Ben Haze."

"Memnun oldum, Haze."

Gülümsediğini sandığı bir şekilde dişlerini gösterdi. "Uzun bir gece oldu. Ben yatmaya gidiyorum."

Yaprak başını salladı ve sonra Clarke'a baktı. "Cloud size akademiye kadar eşlik etmek üzere yakında dönecek."

"Doğru," dedi. "Eğitim. Peki tam olarak ne için eğitim alıyorum?"

Fae omuz silkti. "Bu Prime için bir soru."

"Tamam. Onu ne zaman göreceğim? Bir sürü sorum var."

Yaprak bir parça daha meyve aldı ve omuz silkti. "Dün gecedan beri onu kimse görmedi. Muhtemelen dışarıdadır."

Rush, Clarke'ın dikkatini çeken bir ses çıkardı ama Clarke ona doğru baktığında yüzü ifadesizdi.

"Dışarı mı?" Clarke sordu.

"Başbakan sadece kendisine ve Kuyu'ya cevap verir. Özellikle cevap aradığı ve Kuyu'ya danışmak istediği zamanlarda haftalarca ortadan kaybolduğunu bilirim. Dün senin gelişinle birlikte, gitmiş olmasına şaşırmadım."

"Kuyu'ya danışmak için nereye gidilir?" diye sordu.

"Tören gölüne."

"Affedersiniz, geliyorum." Clarke bel hizasındaki bir figür tarafından yana itilmeden önce tiz bir kadın sesi tek uyarıydı. Elinde yemek dolu bir tepsi tutan bir başkası da hemen arkasındaydı. Clarke bir gıcırtyla yolundan çekildi.

İki küçük fae'ye bakınca gözleri büyüdü. Sanki biri küçük yaşlı kadınları fırına koyup küçültmüş gibi görünüyorlardı. Küçük, kösele gibi ve kırıksık, ama dudaklarının ve gözlerinin etrafında gülümseme çizgileri vardı. Derilerinde en olmadık yerlerde tüyler çıkıyordu. Kulaklarının dışında tutamlar. Burunlarının yanında bıyıkları vardı. Parmak eklemleri

büyük ve tırnakları uzundu. İkisi de uzun örgülerinin arasına lüks ipek kurdeleler takmıştı. Biri kırmızı, diğeri sarıydı.

Rush onun ağzının açık kaldığını görünce, "Ev keki" diye açıkladı.

"İşler neredeyse bitti," dedi sarı kemikli olan, yemek tepsisini mutfağın ortasındaki tezgâha iterken. Diğeri durakladı ve kaşlarını çatarak Clarke'a baktı.

"Neye bakıyorsun, insan?" "Ben... um."

Yaprak telaşla söze girdi. "Alınma demek istemedi, Jocinda. Daha önce sen ve kız kardeşin kadar güzel brownie'ler görmemişti. Korkarım onu oldukça suskun bıraktınız."

Clarke'a gözleriyle uyarıcı bir işaret yaptı.

"Evet, kabalık ettiysem çok özür dilerim. Saçınızdaki kurdelelere bayıldım. Büyüleyici." Onlara bileğindeki parçayı gösterdi. "Benimki o kadar güzel değil."

Brownie'nin eli örgüsüne gitti ve homurdanarak onayladıktan sonra eski yiyecekleri kaldırmak ve mutfağı toplamakla meşgul oldu. Sonra ikisi birlikte ayrıldılar.

Leaf, Clarke'a dönmeden önce tam bir dakika bekledi. "Evi tek başına temizlemek istemiyorsan brownie'leri gücendirme. İyi zamanlanmış bir iltifatın onları rahatlattığını görüyorum."

"Güvensizler mi?"

"Bu genel bir nezakettir."

Sonra bir ekmek kaptı, içine biraz et doldurdu ve gitti.

Clarke, Rush'ı yemek yerken ve kahkahasını tutmaya çalışırken buldu. "Ne?" dedi. "Nereden bilebilirdim ki?"

"Sizi uyarayabilirdim ama bunun neresi eğlenceli?"

Elinde kalan meyveleri ona fırlattı, o da kaçtı ve sonra yerdeki dağınıklığa baktı. "Brownie'lerin seni dağıtırken görmesine izin verme."

"Kapa çeneni." Cloud ayaklarını sürüyerek içeri girdiğinde onu temizledi ve pipoyu sobanın yanındaki çöp kutusuna attı.

Bugün kanatlarını açmamıştı. Normal, her günkü bir fae gibi görünüyordu. Gözlerinde tehlikeli bir parıltı ve ellerinde kızgın dövmele ve yara izleri olan biri.

Baktılar. Ve baktılar. Ama önce o göz kırptıysa lanet olsun ona.

"Sanırım bu işi bitirmeliyiz," diye homurdandı ve sonra uzaklaştı.

Koridorda onun peşinden gitti ve onun özel Muhafız ceketinin Rush'inkiyle aynı olmadığını fark etti. İlk bakışta evet. Ama daha yakından incelendiğinde, arka panel Kingfisher mavisi biye ile aynı deriden yapılmıştı. Paneller dikiş yerlerinden birbirine dikilmemişti. Yuvalar olduğunu fark etti. Gerekli görürse kanatlarını geçirebileceği yuvalar.

Dışarı çıkarken, başka bir vampirin -konseyden model bir tip- kanepede oturduğu, bacaklarını açtığı ve ellerini kucağında oturan çırılçıplak bir kadının kalçalarına koyarak ona sarıldığı ve kalçalarını onunkilere dayadığı karanlık oturma odasının önünden geçtiler. Başını koltuğa yasladı ve tembel, kapüşonlu bakışlarını Clarke'ın yanından geçerken ona kaydırıldı. Şehvetli dudaklarını aralayarak kanla lekelenmiş dişlerinin arasından bir damla yaladı. Dili çok sivriydi.

Arzu havada baş döndürücü bir buket gibiydi. Odanın öbür ucundan Clarke'a doğru titreşiyor, sanki bir seks rüyasına girmiş gibi nefesini hızlandırıyor. Büyücünün zevk iniltileri Shade'e doğru sallandıkça arttı. Hâlâ Clarke'ı izleyen vampir dudaklarını Büyücü'nün boynuna indirdi. Clarke'ın zar zor fark ettiği bir yarayı erotik bir zevkle yaladı. Gözleri, beslenmesinin Clarke'ta hangi ateşli tepkiyi tetiklediğini tam olarak biliyormuş gibi parıldıyordu.

Clarke aniden düşünceli bir kar kurdu şekil değiştirenle dolu bir yüz yakaladı. Rush kaşlarını çatarak ona baktı. Kulakları kızgınlıkla seğirdi. "Bir vampirin beslenmesini izlemek kabalıktır."

"Bunu herkesin gözü önünde yapmamalı, değil mi?" diye tısladı ve sonra sanki Shade'in kucağındaki kendisiymiş gibi telaşlı bir şekilde ön kapıdan koşarak çıktı.

Shade'kahkahası arkasında yankılandı.



CLOUD'UN İZİNDEN GİDEN Clarke, Twelve'in evinin önündeki nemli tarlayı geçerken onun tempolu adımlarını takip etti. Güneş sınır duvarının üzerinden görünüyordu ve hava serindi. Kollarını ovuşturdu. *Bir pelerin getirmeliydi.* Bu alan, arazinin karşı tarafındaki eğitim alanına benziyordu ama belki de daha gayriresmiydi. Bahse girerdi ki Muhafızlar burada oyalanır ve itişip kakışırlardı. Onları neredeyse üniversiteli çocukların boş zamanlarında bir araya gelip topa vurdukları gibi oynarken görebiliyordu.

Yan tarafta başka bir büyük ev duruyordu. Ona baktığında tüyleri diken diken oldu. Cloud'un onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptığını görünce dönüp Rush'a sordu: "Bu diğer kadro evi mi?"

"Altı. Onlarla konuşmuyoruz."

"Neden?"

"Başkalarıyla iyi oynamıyorlar."

Clarke'ın konuşmasının yarısını duyan Cloud geri döndü ve evi işaret etti. "Horde. Bla bla. İnsanları kaçırın. Bla bla. Oraya gitme."

Sonra yürümeye devam etti.

Şimdi meraklanmıştı. Clarke, onu takip etmeden önce içerideki herhangi bir fae'yi gözetlemeye çalıştı ama dallar, çekilmiş siyah perdelerle pencerelerin üzerine örtülmüştü.

Kadro evlerinden aşağıya, devasa bir yemekhanenin sınırındaki ince bir sokaktan geçtiler. Dışarıya nefis yemek kokuları yayılıyordu. İçeriden üretkenliğin tıngırtıları geliyordu. Geçerken, acemi Büyücüler ve çaylak Muhafızlardan oluşan bir grup, sallanan cam kapılardan dışarı fırlarken neredeyse ona çarpıyordu. Onun kimi takip ettiğini gördüklerinde, ona geniş bir alan bıraktılar. Ama bir metre uzaklaştıklarında birden fazla ağızdan "*İnsan*" diye mırıldandıklarını duydu. Ne kadar çabalasa da omuzlarının çökmesine engel olamadı.

Bu isim takma ve ayrımcılığın onu rahatsız etmeyeceğini düşünüyordu ama ediyordu. Onu daha da çok yıpratıyordu çünkü haklıydılar. Tüm gezegenin neredeyse yok olmasında oynadığı rol nedeniyle hor görülmeliydi. Yapılacak çok fazla yanlış vardı.

ve her şey biraz bunaltıcı gelmeye başlamıştı ama pes etmeyecekti. Bunu başarabilirdi. Aksini söyleyenin canı cehenneme.

"Onlar için endişelenme," diye mırıldandı Rush. "Bir avuç miyavlayan çöp kutusu koklayıcısı."

Acemiler onu takip etti. İlk başta temkinli bir merak vardı, ama sonra bu merak yerini nefeslerinin altında hakaretler savurmaya bıraktı. Çok geçmeden başka şeyler de fırlatıldı. Saçına küçük bir et parçası düştü. Hiç irkilmedi. Onlar yokmuş gibi davrandı çünkü arkasını dönerse aptalca bir şey yapacaktı ve Rush muhtemelen koruyucu canavar moduna girecekti. Zaten eli de kemerine takılı hançerin kabzasında duruyordu. Onun yavaşlayan adımlarının farkında olan Cloud omzunun üzerinden baktı. Kuyruğundaki grubu görünce bakışları karardı.

Siyah tüylü kanatlar bir anda fırladı ve şapırtılı bir vınlamayla genişledi. Hava Clarke'ın yüzüne doğru savruldu. Deri giysili, düşünceli fae gitmiş, yerine karanlık bir intikam meleği gelmişti. Elektrik ve hava vücudunu sarmış, bacaklarında, gövdesinde dolaşıyor ve bakışlarında çatırdıyordu.

Tek yaptığı buydu.

Dur. Ve bak. Ve elektriklenin.

Acemi öğrenci grubu buharlaştı. Bir an oradaydılar, bir an sonra ise Büyücü binalarını ayıran avluya dağılmışlardı. Hatta bir erkek büyücü avlunun ortasındaki üç katmanlı fıskiyeğe doğru geri geri gitti.

Clarke Cloud'a, "Minnettarım," dedi.

"Hiçbir şey anlamadım." Gücü kapattı ve ardından avludaki adımlarına devam etti.

"Bir dahaki sefere," diye hırladı Rush. "Onlara burada olduğumu göstermek için yeteneğini kullanacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Cloud ile sidik yarışına giresin ya da kendini hasta edesin diye mi? Hayır, teşekkürler."

Yüzü öfkeyle karıştı ve yemekhanenin cam penceresine bir yumruk attı. Cam sanki bir kurşun geçmiş gibi patladı. Paramparça parçalar yere düşüyordu. Yemek yiyen fae

pencerenin önündeki bankta oturuyordu. Rush, Clarke'a ateşli bir bakış fırlattı ve ardından hışımla uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı ama adam yanıt vermedi.

Bulut dramatik bir şekilde iç çekti. "Ne oldu lan?"

"Ne düşünüyorsun?" Ellerini havaya kaldırdı.

Cloud'un lanetin şaşkınlığını üzerinden atması bir an aldı, sonra kafasına dank etti. "Rush yaptı. Aşk tükürüğü mü?"

"Onların peşinden gittiğini , değil mi?"

"Kimin umurunda?" Cloud acemilerin gittiği yöne doğru gözlerini kıstı ve sonra başını salladı. "O aptal değil."

En azından bu vardı. "Sanırım Thorne'un öfkesini nereden aldığını biliyoruz."

Clarke akademiye girdiğinde süslü bir koleje karşılaştırma yapmaktan kendini alamadı. Ahşap, cam ve farklı taş türlerinin karışımından yapılmış olan mimari, bir tutam Bizans ile karıştırılmış eski tarz Oxford'du. Dış duvarlarda yoğun mozaik süslemeler parılıyordu ve ortada yükseltilmiş kireçtaşı bir kubbe hakimdi. Her pencere ve kapıdaki aşırı kemer yükü kendini biraz yetersiz hissetmesine neden oluyordu.

Merdivenlerin dibinde onları Konsey'in bir parçası olan peri bekliyordu. Boyu küçük olsa da tavrı büyüktü. Yusufçuk kanatlarını yarı çırparken, prizmatik ışığın küçük parçaları taş döşeli duvarlara yansıyor ve kızgınlığını arttırıyordu.

"Geç kaldın," diye kestirip attı.

"Her neyse," diye homurdandı Cloud ve Clarke'a sahte bir selam verdi. "Bundan sonrasını Colt halledecek."

Colt buradan devam etmek istemedi. Clarke'ın bunu bilmesi için medyum olmasına gerek yoktu. Kadın burnunun ucuyla Clarke'a sertçe baktı, kaşlarını kaldırdı ve yargılayıcı bir tavırla içini çekti. "Bu bana hâlâ anlamsız geliyor."

"Evet, bayan, sahip şey benim, bu yüzden buna alışın."

Colt'un kanatları kapandı ve vücuduna yaklaştı ama şekil değiştirenlerinki gibi kaybolmadılar. Periler her zaman kanatlı formda olmalıydı. Bu mantıklıydı.

Clarke'ı işaret etti. "Tapınak havuzlarını ziyaret edeceğiz ve önce elemental yakınlığınızın ne olduğunu öğreneceğiz. Tahminimce sen tamamen ruh ve kaossun, ateş ya da buz değilsin. Sonra mananı kullanma yeteneğin üzerinde çalışacağız. Sonra konsey üyesi Barrow ile mana teorisi ve kullanımları var. Sonra Dawn sizi Görme konusunda özel bir eğitime alacak. Mana bolluğunu kontrol edebileceğinden emin olana kadar savunma ve saldırı sanatlarına geçmeyeceksin. Crimson senin gibi birinin seçilmiş kişi olması için hepimize yardım ediyor."

Clarke'ın içine bir meydan okuma dalgası saplandı. "Tek seçilmiş kişi ben değilim," dedi. "Daha fazlası gelecek. Daha fazlası çoktan geldi bile."

Hepsinin seçilmeye hazır olup olmadıkları ve ne için seçildikleri görülecekti.

"Bu süreçte elinizi tutmayacağımı anlamanız için bir neden daha. Etrafta sadece birkaç başöğretmen var. Bu da beni başka bir şeye götürüyor. Bana Başrahibe Colt diye hitap edeceksin. Barrow'a da Başrahibe Barrow diye hitap edeceksin. Anladınız mı? Erkek öğretmenler 'dir. Kadınlar ise Başöğretmen."

"Aradaki farkı nasıl anlayacağım?" Clarke'ın dilinden alaycılık damlıyordu.

Colt dudaklarını büzdü. "Saygı duyan biri değilsin, değil mi? Senin zamanında herkes senin gibi miydi?"

Omuz silkti.

"Pekala. Sanırım hepimizin dört gözle beklediği bir şey var, değil mi? Doğru ya. Bir şey daha var. Muhafızların gözlerinin altında bir damla yaş varken, biz Büyücülerin alt dudağımızda bir damla var." Parmağını dudağının yastığına vurdu. "Eğer hiçbirimiz üniforma giymiyorsak, Elphyne'de dışarıda bile bizi bu şekilde ayırt edebilirsiniz."

Clarke oraya kazınmış küçük sembolü görmek için odağını daralttı. Gözyaşı damlasının ucu ağzının yakınında başlıyor ve damlanın ağır kısmı dudağının çenesiyle birleştiği yerde son buluyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Colt omurgasını dikleştirdi. "Muhafızlar Kuyu'ya geri gönderilen her ruh için bir damla gözyaşı dökerler. Büyücüler için bu, Kuyu'nun rızık olduğunu simgeler. Kavrulmamak için manamızı tüketmemeye dikkat etmeliyiz. İtidalli davranmayı unutmamalıyız. Anlaşıldı mı?"

Pek sayılmaz. "Tamam, anladım. ."

"Yapamazsın. Mana bir uyuşturucu gibi olabilir, yok edebilir. Ya da yiyecek gibi olabilir ve besleyebilir."

"Manabeeze yutmak gibi."

Colt'un dudağı seğırdi ve düşünceler gözlerinin arkasında çarpıştı. "Evet. Çok fazla olursa delirebilirsin. Özellikle de Kuyu'nun mürekkepli tarafından çekerseniz."

Sonunda Colt başını salladı ve Clarke'a akademiye girmesi için el salladı. İçeride, daha fazla cam mozaik, Clarke'ın sadece büyü anlayışının şafağı olduğunu hayal edebileceği birçok romantik sahneyi tasvir ediyordu. Kırmızı giysili bir figür, çeşitli dinlenme, araştırma ve büyü yapma hallerinde sahneden sahneye hareket ediyordu.

"Bu Jackson Crimson," diye açıkladı Colt. "Dünyanın doğasında var olan Yaşam Kuyusu ile içimizde tuttuğumuz mana arasındaki bağlantıyı keşfeden ilk fae'dir. Tarikatı o kurdu. Bu gece eve dönerken kütüphaneyi ziyaret etmenizi ve tarihimizle ilgili birkaç kitap toplamanızı öneririm. Bu zamanda yaşayacağınıza ve bu zamanı savunacağınıza göre, her şeyi öğrenmeniz şart."

Clarke tırnağını ısırdı. "Ve nereye bakacağım, oh, bilmiyorum... diyelim ki... nasıl lanet yapılacağını ve lanetlerin nasıl bozulacağını?"

Colt döndü, cübbesi, kanatları ve kıvrıkcık prizma saçları da onunla birlikte savruldu. "Affedersiniz?"

"Um. Lanetler? Onlar hakkında daha fazla bilgiyi nereden bulabilirim?"

"Eğer eşinizin içinde bulunduğu durumdan bahsediyorsanız, sanırım Başbakan size konuda yapılabilecek başka bir şey olmadığını söylemiştir. Yerinizde olsam, uyuyan kurtları rahat bırakırdım."

"Ama sen ben değilsin," diye cevap verdi. "Ve onu kurtarmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Bu yüzden ya yardım edersin ya da engel olursun."

"Başbakan'ın doğrudan yasakladığı bir şeyi yapmanıza neden yardım edeyim?"

Clarke durdu. Durdu. Ve gözlerini kıstı. "Ne dedin sen?"

Colt'un gözleri büyüdü. "Bunun imkânsız bir girişim olduğunu kastetmiştim. Eğer arşivleri araştırarak zaman kaybetmek istiyorsanız, o zaman keyfinize bakın."

Altı kadar masa ve önünde bir kara tahta bulunan boş bir sınıfa ulaşana kadar son sözleri bu oldu. Colt odanın kilidini açarken Clarke'ın bakışları koridorun karşı tarafındaki sınıfta gezindi. Bir laboratuvar gibi kurulmuş olan sınıfta öğrenciler bilimsel aletlerin bulunduğu sıralarda oturuyordu. Pembe saçlı bir büyücü daha küçük bir fae'nin omzuna yaslanmış, o da casusluk yaptığı için ona hırıliyordu. Yanlarına vızıldayan ışık toplarından oluşan parlayan kavanozlar yerleştirilmişti. Her öğrenci ayrı ayrı tarifler deniyordu. Belki de bu bir testti.

Sınıfın başındaki Barrow, onun baktığını fark etti ve cam pencereye doğru yürüyüp perdeleri kapattı.

Evet. Sınav yapıyorlardı. Lanet olası üniversite özellikleri. Clarke gözlerini devirdi. "Bu saçmalıklar için çok yaşıyım."

"Kaç yaşındasın sen?" Colt

sordu. "Yirmi dokuz."

Colt'tan çınlayan bir kahkaha yükseldi. "Sen daha bir bebeksin." "Peki sen kaç yaşındasın?"

Colt kaşlarını kaldırdı. "Kimse bir periye yaşını sormaz. Ama... iyi. Sen çok güçlü bir Kahinsin. Sen söyle. Bu senin ilk dersin olabilir."

Tamam. Clarke ellerini bir boksör gibi iki yana salladı. Bunu yapabiliirdi. Bayanın yaşını tahmin et. Buldum. Gözlerini kısarak ve dikkatle bakarak yüzünde ipuçları aradı. Barrow gibi gözlerinin yanında çizgiler yoktu. Ağzının yanında gülme çizgileri yoktu. Boynundaki deri elastikti. Rush'ın yaşına ve görünüşüne bakılırsa... kahretsin. Kimi kandırıyordu? Hiçbir fikri yoktu.

"Gözlerinizle bakmayı bırakın ve bağırsaklarınızla hissetmeye başlayın." Eliyle Clarke'ın karnına dokundu.

Clarke kulağının altını kaşdı ve Barrow'un sınıf penceresine baktı.

Parmaklar yüzünde şakladı. "Dikkatini ver."

"Bu görüldüğünden daha zor."

"Çünkü eğitimsizsiniz. Bu bir eşeğe balık tutmayı öğretmek gibi bir şey."

"*Tamam.*"

"Gücendirmek istemedim. Bu sadece gerçek. İki yüz elli dokuz yaşımdayım."

Clarke aşağılayıcı bir şey söylememek için yanağını ısırđı. Prime dışında, Colt karşılaştığı en yaşlı fae'ydi. Otuzundan bir gün bile fazla göstermiyordu. Muhtemelen öğretecek çok şeyi vardı.

Clarke, Colt'u sınıfa kadar takip etti. Tıpkı kendi zamanındaki gibi düzenlenmişti, aşinalık onu rahatlattı. Aynı zamanda yeniden bir öğrenme ortamında olmak onu tiksindiriyordu. Hayatı, anında eğitimle geçmişti. Sokak zekâsı, kitap zekâsı değil. Yemek biletini her gün kazanmıştı. Ta ki Bishop onu ele geçirene kadar. O zaman karnındaki kötü hisleri görmezden geldi çünkü en azından yemek için bu kadar çok çalışmak zorunda değildi.

"Az nereye gittin?" diye sordu başrahibe.

"İçimdeki kötü hislerin beni uyarmasına rağmen verdiğim bazı kötü kararları düşünüyorum."

"Kötü titreşimler. Titreşimler mi?" Colt parmağıyla dudağına dokundu. "Kuyu'yla olan bağlantının midenizde düşünen başka bir beyin gibi olduğunu söylüyorlar."

"İyi bir şey için bir çırpınış ya da kötü bir şey için kötü bir uğultu gibi hissedilebilir."

"Güzel. Bunun eğitiminiz için sağlam bir temel olduğuna inanıyorum." Bu zor olacaktı.

Bir taraftaki uzun pencereden, öğrenciler ve Büyücüler avlunun ve üç kademeli çeşmenin etrafında toplanmışlardı. Cloud onları korkuttuğunda içeri düşen kişi bir kenarda durmuş, cübbesini sıkıyordu. Mavi saçlı, daha ufak tefek bir başka kadın ise bir çeşit büyü kullanarak cübbesini kurutmaya çalışıyordu. Buhar havaya karıştı.

"Oturun. İncelemeniz gereken çok şey var ve Başrahibe Dawn sadece dört haftanız olduğunu söylüyor," dedi Colt ve ahşap bir masayı işaret etti.

Güzel ve pürüzsüzdü. "C" oymak için mükemmel bir yüzey. Hah. Belki de Clarke bu dersi sevecekti.

Oturdu ve sonra sarsıldı. "Dört hafta mı? Neden?"

"Ona sormanız gerekecek. Tamam, Kuyu'dan yenilenme hissini tanımakla başlayacağız, bunu nasıl

Kendi içsel depolarınızdan yararlanmak ve sonra yine bunu, yeteneğiniz sizi uyarmaya çalıştığında hissedeceğiniz duygulardan nasıl ayırt edeceğiniz..." Colt konuşmaya devam etti. Clarke dikkatini vermesi gerektiğini biliyordu ama omuriliğine yayılan endişeye engel olamıyordu.

Colt'un, Prime'ın Rush'ın lanetini kırmasına yardım etmemeleri için herkese emir verdiğini ağzından kaçırması dikkatinden kaçmamıştı. Pencereden dışarı bakarken Rush'ın nereye gittiğini merak etti. Ve geri dönüp dönmeyeceğini.

CHAPTER THIRTY - TWO



Cloud, Clarke'a sekiz günlük eğitim için akademiye kadar eşlik etmişti.

O günlerde ızgara yapılmış, delinmiş ve balkabağına dönüştürülmüştü. Sonuncusu doğru değildi ama öyle hissetmişti. Rush, her günkü derslerden sonra bitkin düşeceğini söylediğinde yanılmamıştı. O yürüyen bir ölüydü.

Onu meşgul tuttular. Çok meşgul. Laneti araştırarak zamanı olmamıştı.

Dokuzuncu gün, sabah kapıları çalındığında, Clarke ve Rush derin bir sesin "Beş dakika içinde hazır olun" diye bağırdığını duyunca şaşırdılar.

Zaten yarı giyinik olan Clarke botlarını çekiştirdi ve Rush'a kaşlarını kaldırdı.

Hâlâ yatakta, çarşafın içinde görkemli bir şekilde dolanırken omuz silkti. Ses Thorne'a aitti.

Rush pantolonunu giyerken, Clarke kütüphaneden ödünç aldığı element büyülerile ilgili iki kitabı toplayıp çantasına yerleştirdi. Tüm elementler için küçük bir kapasitesi olduğunu öğrenmişti, ancak güçlü olduğu alanlar ruh ve kaos bölümüydü... ki bu da büyülü kanonunun psişik ve gerçeği manipüle etme kısmıydı. Öğretmenleri bir gün insanlara gerçeği ters yüz etmeyi öğrenebileceğini ve bir şey olmadığı halde olduğunu düşünmelerini sağlayabileceğini varsayıyordu. Serap gibi. Ama görünüşe göre bunu öğrenmek onlarca yıl sürebilirmiş.

Ve yine de bunların hiçbirisi Rush'ın lanetini bozmakla ilgili değildi. "Tamam," dedi. "Ben hazırım."

Rush ilk günden beri alışılmadık derecede sessizdi ve bunu Thorne'la henüz konuşmamış olmalarına bağlıyordu.

"Sanırım bugün o gün," dedi.

"Ne için?" Duvardaki siyah aynada görünüşünü kontrol etti ve saçlarını geriye taradı.

"Thorne'a söylemen gereken her şeyi söylediğin için."

Durakladı. Ve ona bir bakış attı.

"Hadi gel." Ona doğru gitti ve arkasından sarıldı. İç çekerek yanağını onun sırtına yasladı. "Bir haftadan fazla oldu. Onunla konuşmayı o kadar çok istiyordun ki benimle pazarlık yaptın, hatırladın mı?"

Yüzünün altındaki sert kaslar kasıldı. "Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

Kapıya bir kez daha vuruldu ve Thorne bağırdı. "Hadi gidelim." Clarke Rush'ın sırtını sıvazladı ve çantasını topladı.

Thorne koridorda bekledi. En azından bugün etrafta çıplak dolaşmıyordu. Muhafız üniformasını giymiş ve kollarını kavuşturarak duvara yaslanmıştı. Gözlerini ona dikmişti. İlk gün hissettiği kara kara düşünen düşmanlık hâlâ oradaydı. Başlangıçta alınmıştı ama sonra onun herkese karşı böyle davrandığını gördü. Omzundaki çip ağır olmalı.

"Biliyor musun," diye başladı, "sana başka bir Gardiyanın seni aramamı söylediğini söyleme fırsatım olmadı. Adı Caraway. Onu tanıyor musun?"

Thorne gözlerini kıstı ama bir şey söylemedi.

Tamam o zaman. "Senin onurlu olduğunu söyledi. Yani...

evet." Umursadığına dair hiçbir işaret vermedi.

Ne zorlu bir kalabalık. Koridorun aşağısını işaret etti. "buyurun."

Rush binadan çıkarken Clarke'ı takip etti. Akademide onunla hiç kalmamıştı ama her zaman eskortlara katılırdı. Mahkûm olduğu için değil, korumaları olduğu için onu takip ettiklerini anlaması birkaç gününü aldı.

Altıların evinin önünden geçerken Clarke bir kez daha pencerelerden içeriye gözetlemeye çalıştı. Karanlık bir şeyin seçirmesinden başka bir şey görmedi.

Perde. Rush ona, içeride yaşayan Slaugh'ların kötülük sınırında olduğunu söylemişti. Bazıları düşmüş melekler demişti. Diğerleri ise onları hoşnutsuz fae ruhları olarak adlandırmıştı. Yıllar nce Vahşi Av sırasında, insanlarla fae-folk arasındaki ilk savaş gerçekleştiğinde, Slaughlar Kış Kraliçesi tarafından insanları kaçırmak için gönderilmişti. Görünüşe göre Slaughlar onlardan hoşlanmaya başlamış. Kristal şehir'e uçtukları ve insanları sürülerinin içine aldıkları söyleniyordu. İnsanlar bir daha hiç görülmedi. Ama iğlikları duyuldu.

Söylentiler, Clarke karar verdi. Kendi kararını verecekti. Sadece evin içine bir kez bakmak istiyordu. Hepsi bu kadardı.

Bu altı Slaugh Muhafızdı, bu da Kuyu'nun onları ekstra güce sahip olmaya layık gördüğü anlamına geliyordu... O kadar da kötü olamazlardı. Değil mi?

Clarke, gayriresmi Muhafız eğitim alanında hızlı adımlarla ilerleyen Thorne'a bakışlarını geri çevirdi. Yan gözle Rush'a baktı, o da hızlı adımlarla ilerliyordu. Konuşmak için başka şansları olmayabilirdi ve onların inatçı iradelerinin kabul etmesini beklemekten bıkmıştı. Kadro evlerinin önündeki nemli çimenlikte durdu.

"Bekle."

Her iki Nightstalk da durdu.

antasıyla oynadı. Yutkundu.

"Rush. Sanırım Thorne'a bir şey söylemek istiyorsun. şimdi tam zamanı."

Thorne tekrar yürümeye başladı.

Clarke'ın öfkesi hızla yükseldi.

Rush akademinin bulunduğu yönü işaret etti. "Hâlâ ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Hadi gidelim."

"Hayır." Ayağını yere vurdu. "Rush, bu konuda kendini dğmleyip . En azından seni dinleyebilir. O dinleyene kadar bu imenlikten ayrılmayacağım."

Thorne omzunun üzerinden Altıların evine dikkatli bir bakış attı ve geri döndü. "İyi. Acele et."

Sen bir pislüksin. "Güzel."

Yeteneğini çekiştirdi ve ruhundaki hareketi hissetti. Geçtiğimiz sekiz gün sadece yeteneklerini güçlendirmek için işe yaramıştı.

hayatı boyunca becerememişti. Gerisi devam eden bir çalışmaydı. Önce Rush'a, sonra da Thorne'a baktı. *"Bırak Thorne gerçeği görsün."*

Niyetini ona doğru gönderdi. Enerji rüzgârla birlikte vücudundan dalgalandı. Clarke'a göre başka hiçbir şey olmadı. Ama Thorne'un bakışları aniden sağında duran Rush'a kaydı.

İkisi de konuşmadı.

Sessizlik.

Rüzgar esti.

Altıların evinden gelen bir çığlık duyduğundan emindi.

Titredi. Ve sonra .

Beş dakika sonra, iki kurt hâlâ birbirlerine bakıyordu. Gülünç olmaya başlamıştı.

Sonra Rush boğazını temizledi.

"Pişmanım..." Boynunun arkasını avuçladı. "Annenle aranızda geçenler için pişmanım. Hollow'da sana ve teyzene yardım etmek için daha fazlasını yapmadığım için de üzgünüm."

Thorne bakışlarını kısmıştı. "Az önce özür diledin."

"Evet."

"Bana borçlu olduğunu kabul ediyorsun."

"Doğru."

Thorne'un sert mavi bakışları Clarke'a kaydı. "Seni terk edeceğini biliyorsun."

"Lanet üzerinde çalışıyorum." Çantasını okşadı. Bu gece yine kütüphane raflarını karıştıracaktı. Eminim birileri ona lanetlerle ilgili kitapların yerini gösterebilirdi. Sadece biraz daha bilgi toplaması gerekiyordu.

"Lanetten önce seni terk edecek," diye ekledi Thorne. "Onun işi bu."

Clarke'ın içinde bir şeyler koptu. "Hiçbirimizin babanı kollarını açarak karşılamayı beklediğini sanmıyorum ama bu tavrın berbat. Olur böyle şeyler dostum. Büyü artık."

Thorne'dan alçak, savunmacı bir hırıltı yükseldi. Clarke onun gözlerindeki vahşi hayvani parıltı karşısında geri adım attı.

Rush aralarına girerek, "Jasper konusunda haklıymışsın," diye patladı.

Thorne'un bakışları onunkilere kaydı. "Ne?"

"Başbakan'ın söylediklerine rağmen o ara vermedi. Ona güvenilmez."

Thorne ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Neden?" "Jasper ne zamandır

kayıp?" "Yaklaşık on yıldır."

Rush omurgasını dikleştirdi. "Bu durumda pek bir şey yapamayabilirim ama izleyebilirim. Sırları öğrenebilirim. Ve yıllarca birçoğunuzu takip ettim. Bir süre önce Jasper'ı Yazlık Saray'da Kral Mithras'la tartışırken gördüm."

"Ne hakkında?"

"Jasper'ın size onun mirası hakkında ne söylediğinden emin değilim ama o kralın piçidir. Kralın oğlunun onu tahttan indireceğine dair bir kehanet var, bu yüzden soyundan gelen herkes öldürüldü. Ama Jasper bir Gardiyan olduğu için kral ona dokunamadı. Bu Jasper'ın her zaman Mithras'ın yüzüne vurmaktan hoşlandığı bir nokta."

"O bir Gardiyan. Taht üzerinde hak iddia edemez. Kral Jasper'ı bir tehdit olarak görmemeli," diye yanıtladı Thorne.

Rush omuz silkti. "Sana sadece onları birlikte gördüğümü ve sana katıldığımı söyleyebilirim. Bence Jasper tehlikede."

Düşünceler Thorne'un gözlerinin arkasında çarpıştı. Sonra geldikleri yöne doğru baktı. Clarke sessiz ve görünmez kalmaya çalıştı. Bu ikisinin en fazla konuştuğu andı. Onun orada olduğunu fark etmezlerse, belki daha fazlası da olabilirdi. Ama Thorne akademiye doğru ilerlemeye devam etti.

Kapının eşiğine geldiklerinde Rush'a düşünceli bir bakış attı ve sonra gitti.

"Sanırım iyi gitti," dedi Clarke. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bunun bir değeri var mı bilmiyorum ama annesi tarafından terk edilmiş biri olarak yapabileceğiniz en iyi şey ortaya çıkmaya devam etmektir. Yakında durumu anlayacaktır."

Rush'ın gülümsemesi gözlerine hiç ulaşmadı. Clarke'ın yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Akşam görüşürüz."

Sonra o da gitti.

Clarke koşarak binaya girdi ve endişeyle sınıfına doğru ilerledi. Bu derslerin ne anlama geldiğini anlamaya başlamıştı.

Lanet hakkında daha fazla şey keşfetmesini engellemek için bir oyundu. Gücünü kullanma becerilerini öğrenmek onlarca yıl alabilirdi ve görünüşe göre Kuyu'yla uyum içinde yaşadığından, fae'ler kadar uzun yıllar yaşayacaktı. Bu gerçeği Colt'tan öğrendiğinden beri Clarke önünde uzanan olası uzun hayatı düşünmekten başka bir şey yapmıyordu. Rush'ın olmadığı bir hayat.

Barrow'un sınıfına vardığında durakladı. İçeriye bir göz attığında öğrencilerin laboratuvar istasyonlarını hazırladıklarını gördü. Diğer tarafa yürümekten başka bir şey istemiyordu.

Bir başlangıçla, bu hissin sezgileri olduğunu fark etti. *O zaman diğer tarafa yürü Clarke.*

Başını eğerek koridorda ilerlemeye devam etti ve kütüphaneye varana kadar içgüdüsunü takip etti. İçeri girmeden önce derin bir nefes aldı. Eğer biri orada olmaması gerektiğini , çantasındaki kitapları iade ettiğini söyleyebilirdi.

Çenesini dik tutarak içeri girdi. Eski kitapların kokusu burnuna çarptı ve duruşundaki gerginlik azaldı. Elphyne'de gittiği her yer arasında ona en çok bu kütüphane zamanını hatırlatıyordu. Üstelik çalışkan biri de değildi. Bu kokuydu. Ve rafların duvarlarını kaplayan deri ciltli kitapların tanıdık şekli. Öğrencilerin birbirlerine fısıldarken kullandıkları kısık ses tonuydu. Ve saygı atmosferiydi. Fikirlerin. Burada her şeyin mümkün olduğunu hissediyordu.

Kıdemli bir Büyücü koyu kiraz ağacından yapılmış bir resepsiyon masasının arkasında oturuyordu. Gözleri onunkilerle buluştuğunda gür kaşları kalktı ve sonra bariz bir ilgisizlikle işine geri döndü.

Eğer Prime gerçekten de tüm kıdemli personelden Rush'ın laneti konusunda kendisine yardım etmemelerini istemişse, kıdemli Büyücünün aradığı cevapları vermeyeceğini biliyordu. Rush muhtemelen nereye bakacağını biliyordu ama akademiye gelmeyi reddetti.

Zemini tarayarak, bakışlarının öğrencilerin ve akademisyenlerin çalıştığı her masanın üzerinden geçmesine izin verdi. Sezgilerinin konuşmasına izin verdi. Burada kesinlikle bir şey vardı. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

Bakışları pencerenin yanındaki bir masaya takıldı. Uzun boylu, çelimsiz bir Büyücü açık duran büyük bir kitabı inceliyordu. Başlamak için iyi bir yere benziyordu. Çok yaşlı değildi. Çok yeni de değildi.

Halı kaplı zeminde ayaklarını sürüyerek ilerledi ve gülümseyerek onun yanına oturdu.

Tamamen kitabıyla meşgul olduğu için başını kaldırıp bakmadı. Şimdi daha yakın olduğu için vücudunun daha fazla ayrıntısını fark etti. Fae'nin oldukça yuvarlak bir kafası ve Fransız cilalı bir tahta parçası gibi kahverengi çizgileri olan altın rengi bir cildi vardı. Kafatasının tepesinde bir tutam altın rengi saç uzanıyordu. Uzun parmağını yaladı ve sayfayı çevirdi, kaşları okuduğu şeye duyduğu hevesli hayranlıkla kalktı.

Clarke gizlice metne bir göz attı.

Buz gibi manzaralardan yeni büyümeyi bir arada kullanarak yetiştirmek...

Gözleri sıkıntıdan bulanıklaştı. Evet. Ona değil.

"Merhaba," dedi.

Boynunu büktü ve ona göz kırptı. Sonra gözleri bir ciyaklamayla kulaklarına gitti. Burnunun dibinde küçük yeşil yapraklar filizlendi. Kahverengi gözleri yapraklara şaşı baktı ve yanaklarına inanılmaz kırmızı bir allık vurdu. Bakışları onunkilerle buluştuğunda, gerçek bir korkuyu yakaladı.

"Buraya seni incitmeye gelmedim," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

"Sen insansın." Sesi bir ergen gibi kırıldı. "Ben... um."

"Evet, sanırım bunu çok duyuyorum." Yumruğunu göğsünün üzerinde bir daire çizmek için kullandı. Bu özür dileme işaretiydi. "Seni korkutmak istememiştim."

"Sorun yok. Sadece." Burun yapraklarını fırçalayarak uzaklaştırdı. Masaya doğru uçuştular. "Pek fazla insan görmüyorum. Biz Meşe Adamlar pek anlaşılamayız... evet. İnsanlar bizi odun için kesiyor. Bu yüzden biz... evet."

Clarke'tan uzaklaştı.

Oak Men. Vay canına. Ve burnundan çıkan yapraklar. Hem insan hem de bitki karışımı olan tanıştığı ilk fae oydu. Diğerlerinin hepsi bir çeşit hayvan ya da böcek kökenliydi.

Bir kez daha gülümsedi. "Sana söz verebilirim ki buraya seni kesmeye gelmedim."

"Sen öyle diyorsan."

"Scout'un onuru." Göğsünü çaprazladı. "Kalbimi çapraz yap ve ölmeyi umut et."

Meşe Adam kaşlarını çatı. "Yapma bunu."

Resepsiyondaki kıdemli büyücü Clarke'ı susturdu.

Tekrar üzgünüm işareti yaptı ve sesini Meşe Adam'a doğru alçalttı.

"Ben Clarke."

Göğsüne vurdu ve fısıldadı, "Frello." Tamam.

Bir yerlere varıyorlardı.

"Burada lanetlerle ilgili kitaplar olup olmadığını bana söyleyebileceğinizi umuyorum," diye sordu.

Ona ihtiyatla baktı. "Bunları neden istiyorsun?"

"Bir arkadaşına yardım etmek için."

Gözleri genişledi. "Ah. Kurt Muhafız. Evet, onu ." Bu bilgi onu rahatlatmış gibiydi. Kütüphanenin doğu ucunu işaret etti. "Mutfak bölümünün yanındalar."

Heyecan onu koltuktan kaldırdı.

Ve sonra bir el omzuna kenetlenince geri çekilmek zorunda kaldı. Başını çevirdiğinde Barrow'un gür büyücü kaşlarının kendisine baktığını gördü.

Sanırım araştırmasına bu gece başlayacaktı.

CHAPTER THIRTY-THREE



T Üç hafta sonra, kütüphaneye yaptığı gece ziyaretlerinden birinde, acemiler ve akademisyenler hala çalışma alanını dolduruyordu,

ve sıralı masalar. Arada sırada bir sayfanın çevrilme sesini duyuyor ve bu ses güvensizliğini daha da derinleştiriyordu.

Arka tarafta, yerden tavana kadar uzanan iki raf yığınının arasında oturuyor, etrafı dağınık kitap koleksiyonuyla çevriliydi. Bazıları eski, birbirine yapıştırılmış kumaş, ağaç kabuğu ya da deri parçalarıydı. Diğerleri daha yeni kâğıt ve ahşaptı. Hepsi lanetlerle ilgiliydi ama hiçbiri nasıl yapılacağını ya da nasıl bozulacağını göstermiyordu.

Meşe Adam ona doğru yolu göstermişti ama burada bulunan kitaplar daha çok yasak sanatla uğraşacak kadar aptal olanlara bir uyarı gibiydi. Hiçbiri Rush'ın vücudunda bulunan glifleri kullanmıyordu. Prime'in gerçek anlamda işe yarar hiçbir şeyin halka açık olmamasını ayarladığı ya da bir yerlerde gizli bir bölüm olduğu izlenimine kapılıyordu. Kuyu'nun mürekkepli tarafındaki kitapların saklandığı bir yer. Söz konusu Kuyu'nun derinlikleri kadar karanlık bir yer.

Zihnini boşalttı, bacak bacak üstüne attı ve sezgilerine odaklandı. Fikir, bulunmayı istemeyen bir şeyi aramak için o içgüdüsel hissi dürtmekti. Gizli kütüphane buralarda bir yerde olmalıydı.

Ancak başarısızlıklarıyla ilgili düşünceler zihninin ön saflarına gelmeye devam etti. Kozmik Kuyu ile arasındaki bağlantıyı bulamıyordu. Bir alevi ateşleyemedi. Yeteneğiyle bir esinti yaratamazdı. Bu

Herkes onun güçlü biri olduğunu söylerken pozitif kalmak zordu. *Ooh, ben seçilmiş kişiyim.*

Her neyse.

Öyle bir noktaya gelmişti ki, öğretmenleri ona korku ve hayranlık karışımı bir duyguyla bakmayı bırakmış ve ona bir sahtekârmış gibi bakmaya başlamışlardı.

Rush da meşguldü ve bir yere varması zordu. Neyle meşguldü? Söyleyemiyordu. Sadece her gece onunla birlikte yatağa girdiğini ve sabah olduğunda onu kanepede oturmuş, ya uyanık ya da yarı uykulu, elinde Starcleaver ile pencereden dışarı bakarken, bela beklerken bulduğunu biliyordu.

Sanki ondan kaçıyor gibiydi.

Geldikleri ilk gece bir şeyler olmuştu ve o bu konuda konuşmayı reddediyordu. Belki de Thorne'un kısa konuşmalarından sonra bile mesafesini korumaya devam etmesi ya da Başbakan'ın hâlâ ortada olmaması ve Konsey'in endişelenmeye başlamasıydı.

Rush'ın laneti olan saatli bomba onu hasta hissettiriyordu. Ona yardım edebilmek için Başrahibe Dawn'a kendi geleceğini ya da onunkini nasıl görebileceğini bile sormuştu. Dawn sadece "İyi kutsanmış eşler birbirlerinin duygularını bağın altından hissedebilirler" diye cevap vermişti.

Clarke Dawn'a hiç de kibar olmayan bir karşılık vermişti. Rush'ın potansiyel olarak sahip olabileceği bu büyük diğer birlikteliği ve bunun onu nasıl kurtarabileceğini, Clarke'ın ise kurtaramayacağını duymaktan bıkmıştı. Onu. Bu büyük, güçlü, seçilmiş kişi. Ama yeterince güçlü değil. Yeterince iyi değil.

Clarke, Dawn'dan iyi bir tavsiye almıştı. "Kendi geleceğinizi ararken göle düşen taşta değil, yarattığı dalgalara bakın" demişti.

Tüm bu düşünceler ve daha fazlası zihnini dolduruyor ve düzgün bir şekilde meditasyon yapmasını engelliyordu.

"Tamam Clarke. Bunu yapabilirsin," diye mırıldandı ve etrafını saran kitapları ve bulmak istediği kitapları düşündü. "Bunun gibiler... ama daha karanlık hissederler. Daha kaotik. Daha..."

Arkasına biri oturduğunda ensesindeki tüyler diken diken oldu. Başka biri olsa, bu his bir uyarıyı tetiklerdi, ama şimdi... onu eritti. Gülümsedi.

"Seni burada bulacağımı biliyordum." Rush kadının omuzlarındaki saçları süpürdü ve dudaklarını kadının boynunda gezdirdi.

Bacakları vücudunun her iki yanına yayılacak şekilde yer değiştirdi. İki sıcak el karnının etrafında dolaştı. Clarke biraz daha eridi.

"Ama ?" Kadın gerildi, bir cevap bekliyordu. "Etrafta."

Bir nefes bıraktı. Bugünlerde onun merakına verdiği tepkiler bile onda meydan okuma kıvılcımı yaratmıyordu. Sanki o... boğazı düğümlendi, bu düşüncüyü kabul etmeyi reddetti. Bunun yerine öne doğru eğildi ve bir kitap aldı. Bu bir yemek kitabıydı ama tariflerin, Üstat Barrow'un bir lanet yapmak için ne kadar nadir malzemelere ihtiyaç duyulduğuna dair aktardığı bazı bilgilerle benzerlik gösterdiğini fark etmişti. İkinci bir kitap aldı. Birkaç Muhafızın üzerinde gördüğü yağ sürülmüş dövmelerdeki malzemeleri listeliyordu. Bunların yetenekleri geliştirdiğini doğrulamıştı. Cloud bunlarla kaplıydı.

Rush'ın parmak eklemleri kollarını sıyırdı. İri parmakları her kitabın üzerinde onunkilerin üzerine kapandı ve sonra onları kaldırdı.

"Geç oldu. Yatağa gel."

Normalde bu fırsatı kaçırmazdı ama o sabah uyandığı andan beri içinde bir gerginlik düğümü vardı. Bu durum onu son derece rahatsız etmişti.

Öfkelendi.

"Yapamam." Zaman tükeniyordu.

"Bebeğim," diye nefes aldı ve kulak memesini ısırdı. Bu onun omurgasından aşağı lezzetli ürpertiler gönderdi ve onu hoş bir şekilde ısıttı. Onun kendi sevdiği kelimeyi kullandığını duymak çok sevimliydı. Onunla bağ kurmak, daha yakın olmak istiyordu. Çünkü ondan uzaklaşıyordu.

Dökülmemiş gözyaşları gözlerini yaktı. Onu bırakmaya hazır değildi. Boğazını temizledi. "Yapacak işlerim var."

"Laneti unut," dedi, sesi bal ve baharatla doluydu. "Bunu kütüphaneye bakarak çözemezsin."

"Nerede o zaman?"

İç çekişini duymaktan çok hissetti. "Karanlık yerleri ziyaret etmek güvenli değildir."

"Biliyordum."

"Tabii ki yaptın."

"Oraya nasıl gideceğiz?"

"Gidemeyiz."

Onun gözlerinin içine bakmak için boynunu büktü. Altın rengi bakışlarının derinliklerinde hüznün birikmişti.

"Her zaman bir yolu vardır."

"Bu sefer değil. Prime'ı duydun. Sadece iyi kutsanmış eş."

"Lanet bozan büyüğü eşini sikeyim. O benim." Onu göğsünden dürttü. "Ben *senin* bir tanenim."

Bunu ruhunun en derin yerlerinde biliyordu.

Dudakları kıvrıldı ve vaatlerle, ihtiyaçlarla ve gözlerinde parıldayan o hınzır şeylerle dolu bir öpücüğe gömülürken çenesini orada tuttu. Kız onun sıcaklığına karşılık verdiğiğinde adamın içinden bir memnuniyet gümbürtüsü koptu ve kendini onun arzularına en az kendi arzuları kadar bağlı hissetti.

"Hadi yatağa gidelim," diye tekrar ısrar etti, dudakları onunkilere değiyordu.

"Rush..." Geri çekildi. "Manamla bir mum bile yakamıyorum."

Gerçeği yüksek sesle söylemek acı veriyordu. Bununla ilgili tüm teorileri biliyordu ama yine de ona titreşimler veren içgüdü ile onu Kuyu'ya bağladığı varsayılan his arasındaki farkı ayırt edemiyordu. Onun için her şey içgüdüsel oldu ama bu tüm fae'lerin doğuştan bir şeydi. Çözmesi gereken bir ömür boyu kötü alışkanlıkları vardı.

"O kadar derin ve uzun meditasyon yaptım ki vücudumun her parçasını tanıyormuşum gibi hissediyorum, ama yine de Kuyu'yu çeken parçayı bulamıyorum."

"Bu senin bulabileceğin bir şey değil Clarke. O seni bulur." "Evet, peki bu bana nasıl yardımcı olacak?"

Fark ettiğinden daha yüksek sesle konuşmuş olmalıydı çünkü kütüphanenin başka bir yerinden tıslayarak bir "Şşşt" sesi geldi. Onlara bir kitap fırlatmak istedi.

Bu yüzden hiç üniversiteye gitmemişti. Bir avuç kendini beğenmiş, kibirli iyilikseverle doluydu. Parti çocukları ya da kız öğrenci yurdu kızları neredeydi? Burada olmadığı kesin.

Ellerinin üzerinde arkasına yaslandı ve onun düşünceli yüzünü inceledi. Onun tercih ettiği kışkırtıcı V yakalı koyu bordo kazağın altındaki sert kasları düşünmemek için kendini çok zorladı

çok fazla. Elbiseyi diken terzi ya da dikişçi onun geniş omuzlarını ve sivrilmiş belini hesaba katmamıştı. Karnının etrafında fazla kumaşla toplandığı yer dışında her yeri dardı. Adam alt dudağını yaladığında çarpan kalbini durdurmaya çalıştı. Sakalları kısa kesilmiş, çenesinin açısı eskisinden daha keskin hale getirilmişti. Gümüş rengi saçları, sanki parmaklarını içinden geçirmiş ve telaşla ya da bastırılmış bir tutkuyla bir tarafa itmiş gibi taranmıştı. Haftalar önce bu yerleşkede özel olarak eğitim almadığı sürece başka hiçbir fae'nin silah kullanmadığı açıkça belli olmasına rağmen hâlâ silahlarını taşıyordu. Slaughter abartılıyordu. Onlardan tek bir ses bile duymamıştı. Diğer herkes için buranın güvenli bir yer olması gerekiyordu.

Rush için değil.

Onun kaşlarını çatıldığını ve yanlış anıldığını fark etti. "Size yardım edebilirim." "Ne demek istiyorsun?"

Yığınların arasından bir suskunluk daha süzüldü ve koridorun sonuna hoşnutsuz bir bakış fırlattı.

Rush'ın deri pantolonu ayağa kalkarken gıcırdadı ve sonra koridorda ilerleyerek köşede kayboldu. Elinde tek bir çömlek tutucuya takılmış, yarı erimiş bir mumla geri döndü. Bir çizme kullanarak kızın kitaplarını saygısızca kenara itti ve mumu kızın önüne koydu. Sonra dönüp onun arkasına ve bacaklarını iki yana açtı. İki sıcak el kadının omuzlarını kavradı.

"Ön tarafa dön. Sana gücünle nasıl üfleyeceğini ve sonra nasıl yakacağını öğreteceğim."

Ona yan gözle baktı. "Elementleri manipüle edebildiğini bilmiyordum."

"Tüm Koruyucular yapabilir. Şekil değiştirenler için, değişim için manamızı kullanmayı tercih ederiz, ancak bazen yardım için elementlere başvururuz. Bazı elementler diğerlerinden daha güçlüdür."

"Yani... Leaf gibi yer değiştiremeyenler, o-"

"Temelde sadece savaşan bir Büyücü."

Bir kahkaha attı. "Bunu söylediğini ona söyleme."

"Oh, merak etmeyin. Elflere her gün eksikliklerini anlatmayı kendimize iş edindik."

Sesindeki mizah, kalbine hoş bir neşe dalgası getirdi. Onun bu yanını daha çok görmek istiyordu. Hâlâ buradaki ailenin bir üyesiymiş gibi davranan yanıydı bu, kenar mahallelerde var olan yanı değil. Hâlâ umut besleyen tarafıydı.

Titreyen muma odaklandı. "Tamam," dedi. "Yani... sadece manama eriş ve onu üfle. Büyütülecek bir şey değil. Sanki haftalardır bunu yapmaya çalışıyormuşum gibi."

"Rahatla." Rush'ın başparmakları omuzlarındaki ağrıyan noktalara bastırdı ve daireler çizerek masaj yaptı.

Gözleri zevkle yuvarlandı ve duruşu yumuşadı. Bir inilti çıktı.

Dudakları kulağına dokundu, nefesi boynunda sıcaktı. "İçindeki manaya erişme eylemi o kadar içsel bir şey ki, bacaklarını hareket ettirmek gibi. Yürümeye başlamadan önce koşmaya çalışıyordun. Rahatla ve doğanın seni ele geçirmesine izin ver."

"Beni psişik yapan manaya erişebiliyorum ama beni test ettikleri diğer elementlere erişemiyorum. Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Ben yaptım."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı.

Onun boğuk kahkahasını omurgasında hissetti. Vücudundaki her sinir onun varlığında şarkı söylüyordu. Seksi olmayan şeyler düşünmeye çalıştı, çünkü bunu yapmazsa onun zeki parmaklarıyla ilgili fanteziler zihnini işgal edecekti. Gözleri tamamen yuvalarından fırlamadan önce kapaklarını açık kalmaya zorladı ve titreyen mum alevine odaklandı.

"Hava nefestir." Kulağına hafifçe üfledi.

Kadın güldü. "Çok klişesin."

"Bayat." Kelimeyi test etti. "Bu yeni bir kelime." Daha fazla masaj yaptı, kadının sırtını alçalttı, omurgasını kavradı ve tam kadın tekrar içine düşmek üzereyken ekledi: "Derin bir nefes al, tut, ciğerlerinde çalıştığını hisset ve sonra bırak."

Gözlerini kapattı, vücudundaki son gerginliği de dışarı attı ve derin bir şekilde odaklandı.

"Nefes al," diye mırıldandı. "Nefes ver."

Uzun dakikalar boyunca tek yaptığı buydu. Adam masaj yapmayı bıraktı ama kadın nefes almaya devam etti. Hava ciğerlerine soğuk bir şekilde giriyor, onu dolduruyor, ona hayat veriyor ve sonra ılık bir telaşla dudaklarını terk ediyordu.

"Güzel," dedi Rush. "Şimdi gözlerini aç ve tüm bu farkındalığı muma doğru it."

Yavaşça kirpiklerini kaldırdı ve yumuşak bir nefes vererek, enerjisinin bir parçasıyla onu ileriye doğru itti. Alevi rüzgârın soğuğunu hissetmeye ve sonra da onu doldurmaya teşvik etti. Alev titredi, titredi ve sonra söndü.

Sessizlik. Ölüm sessizliği. Ve sonra Clarke bir ciyaklamayı bastırdı. Döndü ve Rush'ın yüzüne bir öpücük kondurmak için üzerine tırmandı. Rush güldü, göğsünün derinliklerinden gelen bir kahkaha ve sonra onu zorla üzerinden indirdi.

"Kendini beğenmişlik yapma," diye uyardı. "Hâlâ yakman gerekiyor." Kadın el salladı. "Sorun değil."

Sonra tekrar muma döndü, kendini aynı şekilde ayarladı ve vicdanının o kısmını fitile geri itti ve yanması için teşvik etti.

Hiçbir şey.

Boğazını temizledi ve tekrar yaptı.

Hala bir şey yok. Aptalca sözlerinin yankısından başka hiçbir şey ona musallat olmuyordu. Sinirli bir hırıltı koptu. Çığlık atmak istedi. Lanet olası cehennem eğitiminin her günü onu kızdırmak için geri geliyordu. Colt saatlerce onu aynı şeyi yapmaya zorlamıştı. Hiçbir meditasyon ya da ders ona bu anlayışı verememişti. Beyni bir türlü çalışmıyordu.

"Ben çok insanım."

"Şşşt," diye fısıldadı Rush. "Anlayacaksın."

Dudaklarını birbirine yapıştırdı ve derin bir nefes aldı. "İşe yaramıyor. Hava ile yaptığımın aynısını yapıyorum."

"Ama ateş hava ile aynı şey mi?" Adamın elleri kadının kalçalarına indi ve göğsüyle aynı hizaya gelene kadar onu geriye doğru çekti. Sırtına bir sıcaklık yayıldı.

Clarke ölü muma baktı. "Sanırım hayır."

"Öyleyse ateşi düşün."

"Harika. Tabii. Hiç kimse söylemedi."

"Sıcaklığı düşün." Sesi niyetle alçaldı. Sert parmaklarının ucu bluzunun bel bandıyla birleştiği yerde gezindi. Hareketi tekrarladı, onunla alay etti.

Tamam. Kıvranıyordu. Bu farklıydı. Giysilerinin üzerinden okşayarak hisleri harekete geçirdi. Meme uçları kasıldı. Bacaklarının arasında bir ısı seli toplandı. Nefesini içine çekti.

"Yanlış unsur," diye azarladı ve bluzunu pantolonunun sınırlarından çekti. "Isı. Sıcaklığı düşün."

"Rush..." Koridorun sonuna doğru bir bakış fırlattı ve birinin burnunu çektiğini, ardından da bir mırıltı duydu.

"Artık kimse bizi göremez." Tenini buldu. Tembel parmakları karnının etrafında dolaştı, hoş bir şekilde iç çekene ve avucunu düzleştirip onu daha yakına çekene kadar hafifçe masaj yaptı. Karıncalanmalar her yere yayıldı ve boğazından derin, boğuk bir inilti koptu. "Hâlâ yanlış element." diye mırıldandı.

Adamın yayvan eli göğüslerinin altında esnerken, başparmağı yastığın altına dokunurken, serçe parmağı pantolonunun içine girerken nasıl olur da hızlanan nefesine odaklanamazdı. Sıcak dudaklar boynuna, her zaman yöneldiği noktaya kondu. Tekrar koridora baktı.

Dilini şaklattı. "Yakalanmayı düşünme. Şunu düşün..."

Karnındaki el göğsünü sarmak için kalktı. Başparmağı çıplak bir meme ucunu sıyırdı. Kadın ona doğru eğildi. İnledi. Diğer eli küçük parmağının olduğu yere gitti ama devam etti, pantolonunun kumaşının üzerinden geçerek dikiş boyunca sürtündü. Kadının kanı tutuştu ve müthiş bir teslimiyet iniltisiyle adamın içine gömüldü.

Kıyafetlerinin arasından nemli olduğunu fark ettiğinde omzunu ısırdı. Duyguların birleşimine dönüştü. Aşağıdaki parmaklar. Yukarıdakiler. Sırtındaki sertlik, içine doğru itiyordu. Daireler, sürtünmeler, *sıcaklık*. Adam ona sahipti. Onu tüketmişti. Yaptığı her acil vuruşta kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Adamın göğsünde güvende olduğunu bildiğinden, başını geriye attı ve çaresizce adamın saçlarını kavradı, adamın kulak memesindeki dilinin ve vücudundaki parmaklarının hissine gömüldü.

Bunun neyi kanıtlayacağını bilmiyordu. Ama durmayacağını umuyordu.

"Bana nasıl hissettirdiğini söyle," diye hırladı, nefesi kızın kulağına çarpıyordu. "Hisset-"

Eli pantolonunun içine daldı. Parmaklarını pantolonun ortasına soktu. Sessizce yalvardığı noktaya.

Nefes nefese kaldı. Kıvılcımlar çatırdadı. *Daha fazla.*

"Clarke." Yemin etti. Yutkundu. "Anlat bana."

Sadece inleyebildi ve onun içine doğru itti.

Parmağı kadının merkezinden aşağı kaydı ve çekirdeğine daldı. Onun hazır oluşuna küfretti. Durakladı. Gerildi. Arkasından bir yutkunma daha, sanki kendi arzusunu dizginlemek için kendini eğitmiş gibiydi. Sabırsızca, kendini onun eline bıraktı. Adam nefesinin altında mırıldandı ama sonra keşif oyununa devam etti. İçeri. Dışarı. Etrafında. Aşağı bastır. İçeri daldır. Kaydır. Bu çok fazlaydı. Haykırdı ve ona doğru eğildi. Adam göğsünü dolgunlaştırdı, meme ucunu yuvarladı, aklını okudu.

"Clarke," diye alçak sesle homurdandı. "Bana nasıl hissettirdiğini söyle."

"Harika. İnanılmaz. Lanet... deli... hha... Tanrım, evet. Acele et. Evet. İşte."

Parmaklarının bacakları arasındaki hızını artırdı. "Sıkı. Çok sıkı."

Gözleri dalgalandı. Elini karşılamak için kalçalarını kaldırdı. "Sıkı."

"Islak."

"Sıcak."

Çok sıcaktı. Kız yanıyordu. Sanki yaptığı her vuruş, her sıkma ya da döndürme, aleve bir damla daha yakıt katıyordu. Her şey sımsıkı sarıldı, daha parlak alev aldı, basitçe yanana kadar daha koyu yandı. Dudaklarından sert bir serbest bırakma çığlığı koptu. Adam cezalandırıcı bir öpücükle onun ağzını kendi ağzına götürdü. Uzun, gırtlaktan gelen tatmin iniltisi kadının içine işledi.

"Sıcak mıydı?" diye sordu, sesi gırtlaktan geliyordu, parmakları hâlâ tembelce dolaşüyor, kadının zevkini ortaya çıkarıyordu.

"Mm-hm." Çok ateşli.

"Muma gönder." Başparmağını hassaslaşmış tomurcuğun üzerine bastırdı ve artçı şoklar kadının içinde dalgalanmaya başladı. "Sıcaklığı hisset."

Uykulu bakışları muma kilitlendi.

"Yoksa gösteriye yeniden mi başlamam gerekiyor?" Sesinde hınzır, zalim bir tını vardı ve bu her şeydi.

"Çıktım."

Boynundaki tenine karşı gülümsedi. "Ya şimdi ya hiç. Bunun hakkında düşünme. Analiz etme. Sadece yap."

Vücudunda hâlâ kaynamakta olan ısıyı muma doğru itti. Enerji uğuldadı ve derisinin direncini yaktı. İçinden güç fışkırdı.

Yanan mum değildi. Kitaplardı. Tahta. Halı. Titreyen küçük alevler her yüzeyde dans edip sıçradı ve hızla dışarıya doğru yayıldı.

"Kahretsin!" diye bağırdı ve elleri ve vücuduyla kıvılcımları bastırmaya çalışarak ileri atıldı.

"Clarke," diye bağırdı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu yerden kaldırdı.

Onu kendine doğru çekti ve alev alev yanan yüzünü okşayarak alevleri söndürdü. "Bunu bana bir daha asla yapma. Bana kalp krizi geçirttin. Ateşin ne yapacağı belli olmaz."

Mavi cüppeli, saçları dökülmüş bir büyücü koridora doğru hızla geldi. Elini uzattı, parmaklarını açtı ve su hepsini ıslattı. Tepeden tırnağa, nereden geldiği belli olmayan bir şelaleye bulanmış olan Clark ağzı açık kaldı.

Rush'ı görmeyen Büyücü, su patlamasıyla onu tamamen ıskalamıştı.

Rush kahkahalarla kükredi.

"Element ateşini başka yerde kullanıyorsun!" dedi Büyücü. "Sana ne oldu ve o mum buraya nasıl girdi?" Başını tuttu ve saçlarından geriye kalanları çekiştirdi.

Clarke kahkahasını bastıramadı. Sanırım onun neden kelleştiğini biliyordu.

Rush onun elini tuttu ve lanet onları sarmış olmalıydı çünkü Büyücü az önce ne olduğunu merak ederek şaşkınlıkla dönmeye başladı.

Kampüsün öbür ucundaki Muhafız odalarına kadar koştular. Ve odalarına vardıklarında, Rush onunla daha önce hiç yapmadığı bir şekilde sevişti. İlk başta, bunun tutkusuyla yanan umudun parlak ışıltısı olduğunu düşündü, ama uykuya daldığında ve yataktan sürünerek kanepeye oturduğunda, içten içe bunun umut olmadığını biliyordu.

Laneti unut.

Onun sözlerini hatırlayınca gözleri yaşardı.

O gece farklıydı çünkü bu bir vedaydı.

CHAPTER THIRTY-FOUR



W Rush yanında olmadığında Clarke'ın uykusu sıkıntılı ve kâbuslarla doluydu. Rüya içinde rüya. Anlamlar içten ve dıştan döndü.

Buzun içinde donmuş insanlar gördü. Çözüldüklerini gördü. Karanlığın onları örttüğünü ve yaşayanlara yeniden katıldıklarındaki dehşeti gördü. Ve öldüklerini gördü. Her seferinde yeni bir insan, yeni bir hayat, yeni bir ölüm. Sırttan bir bıçak darbesi, boğazdan bir kesik, savaşın sıcağında bir kılıç. Fae. İnsan. İkisinin arasında bir şey. İyi tanıdığı karanlık bir figürün önüne inene kadar her şey düzen ve sonra kaostu. Boşluk.

Onun yüzünü hiç görmemişti. Ne tenini, ne gözlerini, ne de ağzını... Ama her zaman o olduğunu biliyordu. Ruhunda farklı bir his vardı. Çünkü gördüğü şey buydu... ruhunun karanlık boşluğu. Bu yüzden yüzü olmayan siyah bir gölgeydi. Tüm yaşamı yutan bir kara delik. Doğal düzen umurunda değildi.

Ve onlar için geliyordu. Onun için.
Panikledi, kendini uzaklaştırmayı diledi.

Rüyası aniden değişti ve akademideydi, Öğretmen Barrow'un bir kaseye sıvı bir karışım dökerken sınıfına talimat vermesini izliyordu. Cımbız ve gözlüklerle parlayan bir mana topunu suya indirdiler ve sonra donuk bir taş eklediler. Suda dalgalanmalar oluştu.

Başrahibe Şafak'ın sesi aklına geldi. *"Suya düşen taşı değil, yarattığı dalgaları arayın."*

Böylece Clarke vites değiştirdi.
Kabuslardan bir adım geri çekildi ve dışardan izledi. Hayatını etkileyen dalgaları bulmak için tanıdıklarına bakması gerekiyordu.



CLARKE RÜYASINDA BİR KUŞ OLDUĞUNU GÖRMÜŞ.

Ay ışığının aydınlattığı bir gökyüzünün altında, bilinmeyen bir şehrin çatılarının üzerindeki bulutların arasından süzüldü. Acele etmeden, belirli bir evin üzerinde daireler çizdi ve açık bir pencerenin yanındaki bir dala kondu. Öttü. Bir kez. İki kez.

Açık pencereye uzun boylu, görkemli bir figür geldi. Uzun boylu, altın saçlı ve muhteşemdi. Kare çenesi, duygulu dudakları ve bal rengi gözleri içindeki soğuk varlığı yansıtıyordu. Clarke boşluğun tam tersini gördü. Elektrikle kıvılcımlanan hayatın kaosunu gördü. Adam ona bakarken ciğerleri sıkıştı. Adamın ilgisi onu boğuyordu. Sonra dudakları hınzır bir gülümsemeye dönüştü ve geri adım atarak onun içeri girmesine izin verdi.

Kanatlarını çırparak kırmızı lekeli cam zemine zarifçe indi. Pençeleri ayaklara dönüşürken serin yüzey bir şok etkisi yarattı. Yüzünün önünde tuttuğu elleri kahverengi tenliydi, ayakları da öyle... ve kıvrımlarla dolu çıplak vücudu. Altın fae'ye doğru yürüdü ve onun etkilenmemiş yüzünü okşadı. Adam onun göğsünü eline aldı ve sıktı.

"Prime," dedi, sesi ipek gibi pürüzsüzdü.

"Kral," diye cevap verdi ve pantolonunun üzerinden adamın kasıklarını tuttu.

Onun etini daha sıkı sıktı. Kadın da onu sıkıca kavradı. İkisi de taş kesilmiş yüzlerinde en ufak bir ifade belirtisi göstermedi. Sonra adam dudaklarını indirdi ve onunkilerin üzerine eğerek kurt dişlerini dudaklarında hissetmesini sağladı.

Onu geri itti ve çenesini sıktı. "O piçi geri istiyorum."

Kararan bakışlarında ateş parladı. Onu bacaklarının arasından kavradı. "Pişmanlık sana hiç yakışmamış baykuş."

"Bu pişmanlık değil. Bu bir plan değişikliği, kurt."

"Bir pazarlık yaptık. Ben üreme yasasını yürürlükte tutacağım. Sen de bana piçi vereceksin."

"Ne kadar süreceğini hiç söylemedik."

Alaycı bir tavırla dilini şaklattı. "Onu teslim etmeden önce beni *kırk* yıl beklettin, şimdi de bir yıl sonra onu geri mi istiyorsun?" Alay etti. "Bana hâlâ üç yıl daha borçlusun."

Kralın çenesi sertleşti ve elini yakın bir şekilde kaydırды. Onu tekrar öpmeye çalıştı. Kadının pençeleri pantolonunun brokar kumaşını delene kadar büyüdü. Nefesini içine çekti ve kadının yüzünü inceledi, sonunda fısıldadı, "Beni tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?"

"Parmakları ait olmadıkları yerde olan sensin."

Hırladı ve bıraktı. Kadın bir saniye daha dayandı, sonra o da bıraktı.

"Nerede o?" diye sordu Başbakan. "Jasper'ı nereye koydun?"

"Hiçbir piçimin planlarımı engellemesine izin vermeyeceğim."

"Ve hiçbir yeşil kralın engellemesine izin vermeyeceğim..."

Prime'in sesi aniden uzaklaştı ve kalabalığın sesleri sağır edici bir uğultuya dönüştü. Karanlıktan başka bir şey görmüyordu. Kör olmuştu. Clarke nerede olduğunu anlayamıyordu. Bir stadyumun ritmik ritmi gibi hissediyordu. Kükremeler. Alkışlar. Bağırışlar. Yuhalamalar. Stadyumdaki oturma tepinmeler. Bu onun kırık hayatının senfonisiydi. Hiç bitmeyen karanlıkta ona eşlik eden tek şey senfoniydi. Bu ve acı.

"Dalgalar... dalgaları arayın," dedi Başrahibe Dawn.

Clarke tekrar aşağı baktı ve elleri artık bir kuşun pençeleri değil, bir insandı. Önce kendisi olduğunu düşündü ama sonra bir kafesin içine itildi. Küçük, sıkışık, çirkin kokulu ve tanımadığı bir kafes. Parmaklıklara karşı mücadele etti, onu içeri itmelerine izin vermemeye çalıştı ama arkasındaki güç çok güçlüydü. İçerisi ölüm gibiydi ama dışarısı daha da kötüydü. Panik içinde boğulurken çığlık atmaya çalıştı. Sağa sola savruldu.

Rüya tekrar değişti.

Clarke kafesin içinde değil, dışındaydı. Bu kez iki kafes vardı, biri Crescent Hollow'daki tanıdık bir kapının iki yanında. Duvarın aşağısına baktı. Üç kafes. Dört. Beş. Ama bu kafeslerde

Kafesler mi? Peri mi? Sevgilisi mi? Hayır... o... bir dişi bedeninin arkasından bir kuyruk sinirli bir şekilde sallandı ve Clarke yaklaştı... ya da onun hayalet bedeni ya da o her neyse.

"Su," diye homurdandı Anise.

Muhafız yayıyla tahta parmaklıklara vurdu. "Henüz senin zamanın değil, dişi kurt."

"Çok uzun zaman oldu."

"Bir insanı barındırırsan olacağı budur." Clarke çığlık atarak uyandı.

"Anise!" diye bağırdı karanlığa doğru.

CHAPTER THIRTY-FIVE



T Clarke gözlerini açtığında oda kasvetliydi. Rush için kanepeye baktı ama boş olduğunu gördü.

Tedirginlik midesine bir taş gibi düştü. Her zaman onun uyuduktan sonra oraya taşındığını düşünmüştü ama odayı tamamen terk ettiğini hiç düşünmemişti.

Yorganı üzerinden atarak bacaklarını yana salladı ve terliklerini bulana kadar ayaklarını karıştırdı.

Açıklanamaz bir yaklaşan kıyamet hissi tenini sıktı ve nabzını hızlandırdı. *Adam neredeydi?* Odayı taradığında orada olmadığı açıktı.

Onu bulmak zorundaydı. *Birini* bulmalıydı. Rüyasında pek çok tuhaf şey görmüştü ama bulanık olmayan ya da çözülmesi zor olmayan tek şey Anise'in başının belada olmasıydı. O alçak kafeslerden birine kapatılmıştı... hepsi Clarke'a yardım ettiği içindi.

"Çok uzun zaman oldu..."

Anise'in sesi Clarke'ın kalbine bir delik açmıştı. *"Bir insanı barındırırsan olacağı budur."* Muhtemelen haftalardır tutsaktı.

Thaddeus'un hana dalıp Clarke ve Rush'ı geçitten geçerken kıl payı kaçırdıktan sonra suçlama ihtiyacı duymuş olmalıydı. Onun insandan bir sonraki sevkியatta daha fazlasını istediğini hatırlıyordu, yani Clarke onun elde etmeyi umduğu kârı baltalamıştı. Onu yine atlatmıştı. O, aşağılık bir insan. Anise'in bildiğini ya da bile bildiğini varsayardı,

umurunda olmazdı. Birisi bir kafeste kilitli ve asılı kaldığı, aşağılanmasının acısını çektiği sürece, şaka onun üzerinde değildi.

Piç kurusu.

Gözlerini kırptırdı.

Bu da rüyasından hatırladığı bir başka kelimeydi. Başbakan o piçi istemişti. Jasper. İlk başta Başbakan'ın Jasper'dan hoşlanmadığını düşünmüştü ama mesele bundan fazlasıydı. Jasper kralın gayrimeşru oğluydu.

Tanrım, rüyada çözülmesi gereken o kadar çok şey vardı ki.

Clarke yeteneğini kullanarak kandillere ısı gönderdi. Ya da denedi.

"Haydi, lanet olası. Yak." Vücudunda kabaran gücü yayılmaya ve muma dokunmaya zorladı ama mum yanmadı. "Zar yok," diye mırıldandı.

Lanet olsun.

"Sıcaklığı hissedin. Analiz etmeyin. Sadece yap." Rush'ın sesi ona bir rüya gibi geldi.

Onun uyandırdığı duyguları canlandırdı ve apliklerde alevler canlandı. Giyinmekle meşgul olmadan önce kendisiyle gurur duymak için sadece bir dakikası vardı, sezgileri onu doğrudan açık hava ve hava koşullarına dayanıklı kıyafetlere götürdü. Deri pantolon, bluz, kalın kazak, botlar ve kürklü bir pelerin. Rush'ın eski kumaş şeridi kulaklarının üzerinden geçti. Rush ona onları bir büyü ile gizleyebileceğini söylemişti ama eğitiminde o kadar ilerleyememişti. Şimdilik bir yolculuğa çıkıyordu.

Önce yardıma ihtiyacı vardı.

Clarke odasından çıkmak üzereydi ki ocağın yanındaki masanın üzerinde şey fark etti. İki oyma ahşap heykelcik ve artık deri bir kordonla bağlı olan güneş saati. Güneş saatini boynuna taktı ve ardından kurt yavrusunu eline alıp elinde çevirdi. Uzun saçlı, yuvarlak kulaklı ve burnunun üzerinde küçük noktalar olan insan dişisini eline aldı. Çiller. Clarke olduğu çok açıktı. Eğer bu oysa, o zaman kurt yavrusu kimdi? Onu tekrar eline aldı ve bir tür psişik iz alabilmeyi dileyerek dikkatle baktı. Ama her zamanki gibi Rush'la ya da onunla ilgili her şey boştu.

Ama bu oymalar tanıdık geliyordu. Dolaba gitti ve kulübedeki kurdu bulana kadar sırt çantasını karıştırdı. Onu diğer iki figürün yanına koydu. Kendisi, Thorne ve daha küçük bir yavru. Nefesi kesildi ve eli karnına gitti.

En son ne zaman regl olmuştu?

"Kahretsin," diye mırıldandı ve oturdu. Ama iksir hamile kalma ihtimalini ortadan kaldırmış olmalıydı. Bu dünyada ne kadar süredir uyanıktı? Bir aydır mı? Uyanmadan önce ne kadar zaman geçmişti... "Çifte bok."

Tüm belirtiler oradaydı. Normalden daha fazla acıkmıştı. Yorgun. Ara sıra midesi bulanıyordu. Küçük oymaya baktı. Rush biliyordu ve hiçbir şey söylemedi. Biliyordu ve-bekle. Rush neden oyma heykelcik ailesinin bir parçası değildi?

Yutkundu.

Ve sonra ayağa kalktı, odayı didik didik etti, onun hâlâ buralarda olduğuna dair kanıt aradı, ama nereye dönse onun gittiğine dair daha fazla işaret buldu. Sırt çantasındaki bozuk para gitmişti. Dolaptaki yepyeni Guardian ceketini gitmişti. Kılıcı, gitmiş.

Daha önce bilerek kaçındığı Muhafız ceketini neden şimdi giydi?

Vücudunda bir duygu kuyusu fışkırdı, dehşetle karıştı ve dönmeye başladı. Dün gece onu öpme şekli, sevişme şekli... farklı hissettirdiğini *biliyordu*. Vazgeçtiği için olduğunu düşünmüştü ama bundan fazlası vardı. Gözyaşları gözlerini yaktı. Onu yalnız bırakmıştı. Bu yeni dünyada yalnız.

Neden?

Onu seviyordu. Bunu söylememiş olabilirdi ama o bunu kalbinde hissetmişti. Küçük bir ses kulağına fısıldadı: *"Eğer birini sevseydin, onu terk etmezdin."*

Yıllar süren kendinden şüphe göğsüne baskı yapıyordu. Bir annenin çocuğunu sevmesi gerekirdi ama Clarke'ın annesi onu terk edip gitmişti. Bunca zaman Clarke annesinin onu sevmediğini, Clarke'ın yeteneklerinden tiksindiğini, hatta korktuğunu düşünmüştü. Rush onun bu yanını sorgulamadan kabul etmişti. Evet, bu sevgi diye düşünmüştü. Koşulsuz. Ama belki de her şeyi yanlış anlamıştı. Belki de bu olabildiğince iyiydi ve o bunu kabullenemeyecek kadar inatçıydı.

Gözyaşlarını zorlayarak kazağının eteğini kaldırdı ve oymaların içinde toplanması için bir askı oluşturdu.

Güneş henüz doğmamıştı. Çenesini sıkarak kamarasından çıktı ve belirli bir süite doğru yöneldi. Merkezi büyük merdivenin sahanlığını geçti. Koridorun sonundaki üçüncü kapıya giderek yumruğunu kaldırdı ve yüksek sesle kapıyı çaldı. Birkaç saniye içinde kapı açıldı.

Çırılçıplak bir Thorne, beyaz saçlarının altından ona doğru bakıyordu. *Burada hiç kimse terbiyeli değil miydi?* Üst kısmının çıplaklığına katlanabilirdi ama geri kalanı çok rahatsız ediciydi. Son bir aydır yarı çıplak çıplak sakinlerden birine ya da daha kötüsü tamamen çıplak çıplak her rastladığında Rush'ın üzgün el işaretleri, sahiplenici hırıltıları ve terslemeleriyle karşılaşılıyordu.

"Ne," diye Thorne. "Rush gitti."

Kaşlarını kaldırdı, sonra kapıyı yüzüne çarpmaya çalıştı. Kadın botunu boşluğa sıkıştırdı. Adam sinirli bir ses çıkardı ve dişlerini şıklatarak kapıyı yeniden açtı.

Sorun yok, diye düşündü. *Bana zarar vermeyecek.* İçindeki av gibi kaçma dürtüsünü zorladı. Bazen Thorne'un insandan çok kurda yakın olduğunu düşünüyordu. Bazen muhtemelen o da öyle düşünüyordu. Dudağı kıvrıldı.

"Crescent Hollow da..." Bunun için bir kelime bile bulamadı. Anise'in kafeste neredeyse ölmek üzere olduğu görüntüsü zihninde canlanırken yere baktı. Sadece Anise değil, Lord Thaddeus Nightstalk'ın gazabını hisseden başkaları da vardı. Hava ciğerlerine hızla girip çıkıyor, öfkesiyle birlikte güç topluyordu. "Onu bu şekilde bırakamam. Bana karşı sadece nazikti."

"Crescent Hollow beni hiç ilgilendirmez. Artık değil." Adam kapıyı tekrar kapatmaya çalıştı ama kadın güç fırtınasının birikmesine izin verdi. Bir hava fışkırtarak kapıyı açtı ve ona bir heykelcik fırlattı. Heykelcik onun göğüs kafesinden sıyrılıp yere düştü. Adam kaşlarını çatarak ona baktı, sonra da kafası karışmış bir halde onunla göz göze geldi.

Tanrım, bu iyi hissettirdi.

Bir tane daha fırlattı ve sonra sonuncusunu.

Yüzünde üstün bir ifadeyle ikisini de havadan kaptı.
Buna dayanamadı.

"Her zaman keskin pençelerini çıkararak kendini çok yüksek ve güçlü sanıyorsun, ama sana haberlerim var. Sen de Rush gibi davranıyorsun." Ses tonunu alaycı bir şekilde değiştirdi. "Biz politikaya karışmayız. Bizim işimiz Kuyu'yu korumak. Size bir kuyu vereceğim. Hepinizin ve yüksek atınızın canı cehenneme. Hiçbiriniz benim zamanımda yaşayan açgözlü pisliklerden daha iyi değilsiniz. Hiçbir şey değişmedi!"

Gözleri odasının karanlık girintisinden parlıyordu. Alfa öfkesi tenini yaladı ve gücünü artırdı. Dişlerini gıcırdatarak, artık insan olmayan çakıllı bir sesle konuştu. "Odama girmeye, taleplerde bulunmaya, üzerimde saldırgan büyü kullanmaya cüret ediyorsun ve sonra da bana hakaret ediyorsun. Kesinlikle keskin pençelerim var ve onların gazabını hissetmek üzeresin."

Parmak uçlarından pençeler fışkırdı. Deri, kas ve tendon levhalarının üzerine sıkıca çekildi. Clarke'ın içindeki her insani içgüdü ona geri çekilmesini, yere yatmasını ve boyun eğmesini söylüyordu ama yeni bilenmiş içgüdüleri kalması için bağıırıyordu. Thorne onun tek şansıydı. Dışarıdaki dalgalanmaydı.

"Devam et. Elinden gelenin en iyisini yap," diye alay etti ve tam ona doğru adım attığında, "Hamile bir kadına zarar vereceğini hiç düşünmemiştim," diye ekledi.

Dondu kaldı, yüzü donuklaştı. Pençeler geri çekildi. "Ne?"

"Bir şekilde Rush biliyordu. Ve şimdi gitti. Yani bir bakıma haklıydın. Mutlu musun? O gitti."

Thorne'un gözlerindeki acıma duygusunu kabullenemeyen Clarke yere baktı ve o pantolonunu giyerken bekledi. Alnını ovuşturdu ve kendini sakinleşmeye zorladı. Vücudunda büyüyen paniğe boyun eğmesinin şu anda kimseye faydası olmayacaktı. Rush'ın neden gitmiş olabileceğini düşünmek canını yakıyordu. Bir de başka şeyler vardı.

"Dün gece bir önsezi gördüm," diye mırıldandı. "Önsezi ya da imgelem... şeydi... Kafeslerde birçok kurt gördüm. Bazıları fae formunda, bazıları kurt formunda... Daha yakından baktım ve kuyruğu olan bir dişiyi tanıdım. Adı Anise, ve Laughing Den'deki barda çalışıyordu. Caraway'in arkadaşı. Bana karşı nazikti ve şimdi Thaddeus

Bunun için acı çekmesini sağlamak." Durakladı, Thorne'un sessizleştiğini ve dikkat kesildiğini fark etti.

"Rush gitmeden önce Prime'ı gördü mü?"

Döndüğünde Leaf'in Thorne'un kapısında durduğunu, ellerini ipek pijama pantolonunun ceplerine daldırdığını gördü. Kaşlarını indirdi, gözleri şüpheyle doluydu.

"mi yaptı?" Yaprak tekrar sordu.

"Bilmiyorum." Geçmişini düşündü. "Terk ettiği o ilk gecedan sonra farklıydı."

"Sen ne düşünüyorsun?" Leaf, Thorne ile baktı. "Ona zarar verebilecek kapasitede mi?"

Thorne omuz silkti. "Onun kılıcından başka kimin kılıcı masasında böyle izler bırakabilir ki?"

"Ve pencere kenarında."

" oluyor?" Clarke sordu.

Thorne ve Leaf, Clarke'ın omzunun üzerinden birbirlerine baktılar. Lanet olsun, bu Muhafızlar asla Emir dışı işlere karışmazlardı. Onları zorlamadığı sürece.

Çenesi kalktı. "Kayıp Muhafızınıza ne olduğunu biliyorum."

Bombayı bıraktı ve sonra Yaprak'ı iterek geçti. Lanet olsun, sürekli acıkiyordu.

Thorne'un ayak sesleri gümbür gümbür geldi. "Kim?"

Aceleyle merdivenden indi. "Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun... ama benim bildiğimi kanıtlamamı istiyorsan, o zaman tamam. Adı Jasper. Kralın piçi."

Ayakları fuayenin zeminine çarptığı anda Thorne oradaydı. Bileğini tutarak mutfığa girmeden önce onu durdurdu. "Rush sana söylemişti. Bu yeni bir şey değil. Bize yalan söyleme, insan. Bizimle oynama."

Uzun, zarif parmaklar Thorne'un bileğini sardı. Hava yoğunlaştı, o kadar boğucu bir hal aldı ki nefes almak zorlaştı ve sonra Thorne nefes nefese kalmaya başladı. Leaf'in yüzündeki konsantrasyondan, havanın katılaşmasının arkasında onun olduğunu biliyordu. Thorne'un gözleri sulandı ve sanki onu şişlemek istermiş gibi Clarke'a dik dik baktı.

Yaprak dişlerini sıkarak, "Bırakın hanımefendi gitsin," dedi. "Onun konumunu en iyi sizin anlamanız gerekir."

Thorne'un vahşi gözleri Clarke'a, karnına ve sonra da her şeye rağmen sakince duran Leaf'e kaydı. Clarke'ın onun hakkındaki düşünceleri bir kademe daha arttı. Güneşin öptüğü bakışları ve sakin tavırları yüzünden rahat bir kedi olacağını düşünmüştü. Ama o kristal mavisi bakışların derinliklerinde gördüğü şey sakin değildi. Bir okyanusun fırtınasıydı. Sizi içine çeken dalgalar. Başka hiç kimsenin değil de onun ekip lideri olmasının nedeni buydu.

Thorne yoğunlaştırılmış havada boğuldu. Yüzü kıpkırmızı oldu.

Clarke'a son bir kez baktı ve sonra . Eliyle bir özür bile imzaladı.

Oksijen geri geldi ve tekrar nefes alabildi. Mutfağa doğru yürüdü ve mutfak boş buldu. Browniler henüz yeni yiyeceklerle gelmemiştii, bu yüzden biraz bulması gerekiyordu. Bulabildiği her dolabı açıp kapatarak işe başladı.

Kapanan kapıların gürültüsü evi uyandırdı.

Diğerleri odaya girdiğinde odadaki gerilim değişti. Kasap tezgahının yanına yerleşen Leaf pantolonundaki kırıksıklıkları temizledi. Thorne onun arkasından geldi.

"Şimdi. Bunu medeni insanlar gibi deneyelim." Leaf, Clarke'a eliyle işaret etti. "Jasper hakkında ne biliyorsun?"

Bakışları Thorne ve onun arasında gidip geldi. Adam haklıydı. Devam etmeleri için yeterince şey bilmiyordu ama onlar bunu bilmiyordu. Her büyük dolandırıcılık gerçeklerle doludur.

"Başbakan ve kralın bu işle bir ilgisi olduğunu biliyorum," dedi. "Komplo kurdular. Rush'ı bulmama ve Anise'i kurtarmama yardım edene kadar sana söyleyeceklerim bu kadar."

Elleri iki farklı kapı koluna kilitlenmiş halde başını eğdi ve derin bir nefes aldı. İşte. Söylemişti. Rush'ı bulmak istiyordu. O piç onu terk etmiş olsa bile. Nedenini bilmek zorundaydı. Her zaman, iş o noktaya gelirse onu alıp götürecek şeyin laneti olacağını düşünmüştü. Kendisinin değil... utanç verici sözleri yuttu. Rush bir korkak *değildi*. Tanıdığı Rush değildi. Başka bir şeyler dönüyor olmalıydı.

Yeni bir insan olmanın bir parçası da bir şeylerin gelmesini beklememektii, istediği hayatı inşa etmek zorundaydı. Ve o Rush'ı istiyordu.

Bir yolu olmalıydı. Yemin etmemiş olabilirlerdi ama çiftleşmiş olmak bu zamanda evli olmak kadar iyiydi. Birbirlerini sevdiklerini söylememiş olabilirlerdi ama Clarke onun kendisini sevdiğini biliyordu. Aşk buydu. Vücudundaki her hücreyi sıkıştıran bu ağırlı özlem. Kollarını son bir kez ona dolayabilmek için dünyanın öbür ucuna kadar onun peşinden gitme *ihtiyacı*. Aşk asla pes etmemekti. Asla vazgeçmemek. Sonuna kadar kalmaktı.

Clarke başka bir dolabı açtı. Kapadı. "Ne arıyorsun?" Thorne sordu.

"Yemek! Açlıktan ölüyorum."

Yanına geldi, eğildi ve bir dolabı açtı. İçinde bir tabak ekmek, sürülmüş bir çeşit reçel ve insanlığın bildiği en tatlı koku vardı. Kahve. Ya da ona benzer bir şey. Thorne ekmeği çıkarıp dilimlemeye başlarken Clarke da kutuyu açıp kokladı. Bu onu rahatlatmaya ve evindeymiş gibi hissettirmeye yetmişti. İçmesine bile gerek yoktu. Ama babası içmişti. Tuttuğu gözyaşları gözlerinden süzüldü. Onu çok özlemişti.

Thorne'un gözleri büyüdü. "Ağlama."

"Kapa çeneni." Kahve kutusunu ona doğrulttu. "Hormonlar."

Avuçlarını yenilgiyle havaya kaldırdı ama sonra başını eğerek kapının yanındaki bir şeyi dinledi.

Orada biri mi vardı?

Clarke, karanlık koridorun bir eğlence alanına açıldığı mutfağın diğer girişine doğru bakışlarını daralttı. Bir gölge hareket etti. İki kişinin daha onu izlediğini fark ettiğinde neredeyse boğulacaktı. Vampirler. Karanlığın içine o kadar kolay karışmışlardı ki onları görmemişti. O gördüğü anda, onlar da anlamış ve saklandıkları yerden çıkmışlardı.

Model ve kas gücü, hâlâ Muhafız üniformalarını giyiyorlardı.

Gölge kollarını kavuştururken deri gıcırdadı. Leaf'e suçlayıcı gözlerle baktı. "Sana *söylemiştim*."

Thorne onaylamak için Leaf'i işaret etti. "Jasper ara vermedi ya da gizli bir görevde değil. O kralın elinde. Bunu görmezden mi geleceğiz?"

"Biz Muhafızız," diye hatırlattı Yaprak onlara. "Biz bu işe karışmayız. Jasper da bunu herkes kadar biliyor. Verdiğimiz savaş günlük barışı korumaktan çok farklı. Eğer sınırı çizmezsek, kaynaklarımız boşa harcanmış olur."

"Hayır," diye tersledi Clarke. "Bahanelerinizin arkasına saklanmaya cüret etmeyin. İzole kalmak kalplerinizi katı tutar. Sevdiklerinizi korumak için bu işe karışmanızda yanlış bir şey yok. Aslında bu bizi, düşmanınız olduğunu düşündüğünüz taş kalpli 'Dokunulmamış' insanlardan ayırır. Bunu görmüyor musunuz?"

Hiçbiri buna itiraz etmedi. Bunun doğru olduğunu biliyorlardı. Hepsi de Guardian olarak konumlarını ilişkileri uzak tutmak için kullandılar.

Ama acı çekmeye değerdı. Geçici de olsa sevdiği biriyle birlikte olmak, uğruna savaştığı insanlığın en güzel yanıydı. "Peki ya

Başbakan da sonsuza dek gittiyse? Ya dışarıda kalmak siyaset yüzünden mi öldürüldü?" Shade homurdandı.

Satır aralarını okurken Clarke'ın eli boğazına gitti. "Rush'ın onu öldürdüğünü düşünüyorsun."

"Suçlu gibi yürür ve korkak gibi konuşursa-"

Leaf bakışlarıyla Thorne'u susturdu. "Ne olduğunu bilmiyoruz. Ölüp ölmediğini bilmiyoruz. Kral Jasper'ın elinde mi bilmiyoruz. Rush'ın neden gittiğini bile bilmiyoruz. Sakin olalım."

Leaf'in bunu yüksek sesle söylediğini duymak Clarke'ın utanmasına neden oldu, çünkü Rush'a olan inancını ilk kaybeden oydu. Kendini koruma refleksi, onu kullanan bir adamdan kaçan savunmacı kıza dönüşmek olmuştu. Rusha şüpheyi yer vermemeyi borçluydu. Tek dileği ona neler olduğunu anlatacak kadar güvenmesiydi.

"Bilmen gereken başka bir şey daha var." Clarke yutkundu. Bu hepsinin fikrini değiştirecekti. "Başbakanınızın kralla yaptığı pazarlığın diğer yarısı da üreme yasasını birkaç yıl daha yürürlükte tutmasıydı."

"Ne demek istiyorsun?" Thorne sordu.

"Yani, Elphyne geliştiği için kral onu kaldıracaktı. Jasper'ı ona vermesi karşılığında bunu yerinde tutmasını sağladı. Sence bunu neden yapsın?"

Parçalar yerine otururken Thorne ona uzun uzun baktı. Sonra ekmek ve reçel tabağını yere itti. Yaprak ona kaşlarını kaldırdı. Shade gözlerini devirdi. Ve Haze... bakışları endişeyle Thorne'a yönelen tek kişi büyük vampirdi çünkü Clarke'ın imgelemde gördükleri , Thorne'un annesinin ölümünü Başbakan planlamıştı. Yoksa neden o yasanın yürürlükte kalmasını istesin ki? Çünkü Rush'ı kontrol etmek istiyordu. Çünkü onun seçilmiş kişiyi kendisine getirmesini istiyordu.

Clarke, Prime'in neden tam olarak bu yolu seçmesi gerektiğini anlayamıyordu.

"Demek istediğim şu ki," diye hızla ekledi Clarke, "Başbakanınıza güvenilemez. Sanırım Rush bunu anladı ve bu yüzden geri dönmedi. Saklanıyor... ya da entrikalar çeviriyor."

"Ya da ölmüştür," dedi Shade.

"Ölmüş olsaydı bilirdik," diye savundu Yaprak. "Ve koruması gereken bir diyarı var. Başbakan olmak kolay değil."

"Ama ne pahasına?" Haze ekledi. "Hepimizi krallık işlerinden uzak tuttu ama kendisi bu işlerin tam ortasında."

Clarke, "*Çünkü* o bu işin tam ortasında," diye belirtti. Tek duyabildiği kalbinin atışları olana kadar sessizlik daha da arttı.

"Pekâlâ," dedi Leaf sıkılmış çenesinin arasından Thorne'a. "Clarke'la birlikte gidip Crescent Hollow'daki bu insanlara yardım edeceksin." Sonra Clarke'ın gözleriyle karşılaştı. "Geri döndüğünde, karşılığında Jasper'ı bulmamıza yardım edeceksin."

"Anlaştık."

"Ya da bize söylemesini sağlayabiliriz." Cloud parmaklarını çıtlatarak içeri girdi. "O zaman Jasper'ı bulmaktan başka bir şey yapmamıza gerek kalmaz."

Thorne iç çekerek, "Hayır," dedi. "Clarke haklı. Onlar benim insanlarım. İhtiyaçları olduğunda onları terk etmeyeceğim. Jasper bana daha iyisini öğretti. Ben gidiyorum."

"Sana cevap vermiyorum," dedi Bulut.

"Ama sen bana yapıyorsun." Yaprak doğruldu.

"Ekibe liderlik edersiniz, kuralları siz koymazsınız."

"Clarke'a katılmak zorunda değilsin ama o hazır olana kadar Jasper hakkındaki bilgileri vermesi için onu zorlamayacaksın."

Cloud, Leaf'e aşağılayıcı bir bakış attıktan sonra oradan ayrıldı. O gittiğinde Leaf diğerklerine döndü. "Crescent Hollow'a gidecek herkes bir saat içinde hazır olsun ve silahlansın."

CHAPTER THIRTY-SIX



L Rush'ın istediği gitmemişti. İlk ayak bastığı andan itibaren, doğal olmayan istekleri her zaman trajedi ya da acıyla sonuçlanmıştı. Fakat Crescent Hollow'un Lordu Alpha, asla olması gereken kişi değildi. Keşke arzularının bedelini ödeyenler ona en yakın olanlar olmasaydı.

Babası.

Sevgilisi.

Oğlu.

Kız kardeşi, annesi.

Ve şimdi... Rush'ın boğazı kapandı.

Lanet olsun Prime'a ve onun her zaman hazır cevaplarına. Bütün o geceler önce ona gitmişti, yok etmeye hazırđı, her şeyi bilen kişinin kendisi olduğundan o kadar emindi ki. Ama değildi.

"Sana bunları yapanın kader olmadığını hiç düşündün mü? Ama kendin?" Başbakan'ın kendini beğenmiş sesi boğazını tıkayan bal gibiydi.

Rush dişlerini gösterdi ve Starcleaver'ın ucunu kadının masasına yerleştirdi. "yapan sensin, Prime. Sen. İlahi Kuyu değil. Ne zamandan beri her şeyi manipüle ediyorsun?"

Açık pencereden dışarı, berrak gökyüzünde parıldayan yıldızlara baktı. "Sen doğmadan önce."

"Peki ya sonra?"

"Sonra da... ama hiç karışmadığım bir şey var - Kuyu'nun kimi seçeceği." Rush'a baktı. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Ben sadece elime geçeni en iyi şekilde değerlendiriyorum."

"Neden?"

Öksürerek bir kahkaha attı. "Neden mi? Nedenini biliyorsun. Kuyu diye. Böylece bol ürün yetiştirebileceğimiz bereketli bir toprağımız olacak. Sen bu gezegeni kaosa sürükleyen kıtlığı hatırlamıyor olabilirsin ama ben hatırlıyorum. Bu topraklarda bir kale kurmak için canla başla savaşan atalarımızın sonuncusu hala hayattayken ben buralardaydım. Ve şimdi onların bıraktığı miras sayesinde burası güzelleşiyor." bahsediyordu. Bu topraklarda yaşamış olanlardan. Jackson Crimson'ın zamanında, iki bin yıl önce. Prime gerçekten o kadar eski miydi?

"Mirastan bahsediyorsunuz ama benimkini benden söküp aldınız."

Dilini şaklatarak onu uyardı. "Mirasınızın olmamasının benimle hiçbir ilgisi yok. Tek yaptığım seni doğru zamanda doğru yere koymaktı. Gerisi sana kalmış."

Rush'ın lanetlendiği süre boyunca beslediği öfke yeniden yeşerdi. Dalgalı bir okyanus gibi kaynıyordu. Onun kötü durumuyla hiçbir ilgisi olmadığını nasıl düşünebilirdi?

"Masumlar sizin müdahaleniz yüzünden öldü," diye bağırdı. "Peki ya onlar?"

"Hiç kimse gerçekten masum değildir. Bunu sen de biliyorsun." Rush kılıcına baktı. O da kadına baktı.

"Onu bize getirecek birine ihtiyacım vardı," diye kabul etti Başbakan. "Clarke mı?"

"Evet. Pek çok olası sonucu araştırdık ve onun Kuyu'nun mürekkepli derinliklerine batmasını engelleyen tek kişi siz oldunuz. Eski dünyada nasıl bir hayat sürdüğünü size anlattı mı? O zamanki arkadaşlarına anlatıp anlatmadığından bile emin değilim."

"Eğer dünyasının yok edilmesinde onun parmağı olduğunu söylüyorsanız, evet, biliyorum. Ve umurumda da değil."

"Ben bundan bahsetmiyorum. Yeteneklerini insanlardan çalmak için kullandığı gerçeğinden bahsediyorum. Hile yapmak. Yalan söylemek. Dolandırmak. Onun sloganı buydu."

Omuz silkti. O kimdi ki yargılayacaktı? "Belki de. Ama benim tanıdığım kadının onuru var."

Çekip gidebilecekken onun hayatını kurtarmıştı. "Artık onuru var," dedi Başbakan. "Görüyor musun?"

Rush arkasını döndü ve çenesini sıktı. Eğer o olmasaydı Clarke'ın kötü bir insan olacağını söylüyordu. Ama kendisi saf değildi.

Başbakan sözlerine şöyle devam etti: "Lanetin yüzünden, Boşluğun göremediği tek kişi sendin. Ve seni orada, onun uyanışı için hazır bulundurmanın tek yolu şuydu-"

"Anladım," diye tersledi. Zaten söylediği hiçbir şeyin önemi yoktu. Gerçek olsa bile, bu onun gerçeğiydi. Ailesiyle, hayatıyla, sanki hepsi bir oyunun harcanabilir parçalarıymış gibi oynamıştı. Parmakları Starcleaver'ın kabzasına dolandı. Tanıdık ağırlığını ellerinde hissetti.

Dudaklarını yaladı. "Seni lanetlemiş olabilirim ama geri döneceğine inancım vardı. Odanıza dokunulmadığından emin oldum. Bana göre sen her zaman Onikiler'in bir parçasıydın."

Onun bahanelerinden bıkmıştı.

"Güven bana, Rush."

"Güvenle işim bitti."

"Yapma," diye uyardı, gözleri kılıçtaydı. "Hasta olacaksın. Bu seni uçurumun kenarına iter."

Kılıcı masadan çekerken üst dudağı kıvrıldı. Ağır metal zemini çizecek şekilde alçaldı. Pencerenin yanındaki kadına doğru ilerlerken yere bir çizgi kazıyarak yürüdü.

"Beni lanetlerken bir şeyi unuttun," dedi adam, kirpiklerinin altından ona bakarak. "Bir boşluk, eğer istersen." Starcleaver'ı kaldırdı ve bıçağın üzerine kazınmış özel glifleri inceledi. İşe yaramazlardı. Metal büyüden arınmıştı. Büyüyü iterdi. Muhafızların büyüleri canavarlarla savaşmak için metal kılıç kullanmalarının nedeni buydu. Canavarların büyülerini etkisiz hale getiriyordu. "Beni terk ettin Yıldızkılıcı. Bu senin hatandı. Büyüyü engelliyor. Kolumun bir uzantısı olarak kullandığımda lanetin beni etkilemesini engelliyor. Vücudumun hiçbir parçası diğerine değmediği sürece hastalık beni etkilemeyecek."

Sizce bunca yıldır bölgemizdeki asi insanları kim itlaf ediyordu? Ya da Seelie topraklarında dolaşan serseri canavarları? Onları bildiğinizi biliyorum."

Dudaklarında kendinden emin küçük bir kıvrım. "Bu bir hata değildi. Seni Starcleaver olarak bıraktım."

Başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Bence bu bir dikkatsizlikti. Üzerindeki yalanın kokusunu alabiliyorum."

"Ah, Rush. Türünden o kadar ki, fae'lerin yalan söyleyemeyeceğini unuttun mu?"

"Sen Biliyorum ne! Yani. Sen anlaşma içinde yarım gerçekler ve yanlış yönlendirme."

İri kahverengi gözleri bir parça genişledi ve sonra dudaklarını "Tarih ediyor. Anlıyor musun?"

Bir adım daha yaklaştık.

"Rush-" elini . "Beni öldürmek değil."

"O zaman ne?" Kolunu geri çekti, hazırlandı ve savuşturmaya hazırlandı.

"Öyle. Ve karnında büyüyen çocuk." Zaman durdu.

Hiçbir anlamı, mantığı ya da nedeni yoktu. Bir çocuk mu? Clarke'da mı büyüyor?

Rush'ın sürprizi ihtiyacı olan molaydı. Beyaz bir ışık topuna dönüştü. Enerji ona çarptı. Rüzgâr saçlarını karıştırdı. Körü körüne döndü ve kılıcını muazzam bir savuruşla savurdu. Bir şeyi yarıp geçti, pencere pervazına takıldı ve gömüldü. Tekrar görebildiğinde, kılıcının altında sadece beyaz bir tüy kalmıştı.

"Clarke'ı kurtarmak istiyorsan," dedi kadın, şimdi aniden onun arkasındaydı. "Doğmamış çocuğunu ilkiyle aynı sonuçlara maruz kalmaktan kurtarmak istiyorsan, o zaman bir seçim yapmalısın."

Onunla tekrar yüzleşmek için döndü. Kılıcını geri çekti. "Seçimimi elimden aldın."

"Bu sefer sana veriyorum. Bir ağıza karşılık bir ağız. Kimin ağzı dünyaya gelecek yeni ağız için kurban olacak? Senin mi? Clarke'ın mı?"

Hiç şüphe yoktu.

Rush geçitten doğru yere indiğinden emin olmak için çevresini kontrol etti. Havadaki pis koku sahip olduğu ilk ipucuydu.

Cornucopia, sefahat, anonimlik ve hořęörü isteyenler için bazen gecekondlu bir ticaret kasabası, bazen de lüks bir kaçamak yeri idi. şehrin yarısı kil ve taş evlerden oluşan bir karmaşaydı. Diğer yarısı ise güneşte parıldıyan cam ve değerli taşlardan oluşuyordu. Sorun şuydu ki, hepsi birbirine karışmıştı. Herhangi bir sokakta yürüdüğünüzde bir malikanenin yanında bir gecekondlu görürdünüz. Tatlı olanın yanında kaba olan. Fakirin yanında zengin.

İnsanların orayı sevmesinin nedeni buydu.

Biraz tatlı ot çiğnedi ve sabah güneşi yapboz binaların tepelerinden ufka doğru süzülürken şehre baktı. Daha şimdiden hareketli sesler ona doğru süzülüyordu. Cornucopia asla uyumazdı.

Mirasınızın olmamasının benimle hiçbir ilgisi yok.

Prime'ı siktir et.

Eğer doğmamış çocuğunuzu kurtarmak istiyorsanız, o zaman tam olarak dediğimi yapacaksınız.

Kullanılmış portal taşını toprak bir patikanın yanındaki çalılığa atan Rush, Starcleaver'ı sırtına yerleştirdi ve Cornucopia'ya doğru yola ıktı.

Clarke bunun için onu affedecekti. Affetmek zorundaydı. Bu Thorne'un ve doğmamış çocukların iyiliği içindi. Başbakan ıkarıcı bir baş belası olabilirdi ama ona inanıyordu. Clarke'ı ve çocuğu kurtarmanın tek yolunun Thaddeus'u öldürmek olduğunu söylemişti. Sonra da Crescent Hollow'un lideri olarak onun yerine başka bir Nightstalk'ı koymak. Kız kardeşini. Prime'ın onu tekrar kullanmasından hoşlanmak zorunda değildi ama bu dünyayı bir miras bırakmadan terk etmeyecekti. Bu tam da o entrikacı baykuşun hesaba kattığı şeydi.

Seelie ve Unseelie'nin bir karışımı n kapıdan içeri ve dışarı akıyordu. Aslında bir kapı değildi ama duvarda yirmi metre genişliğinde bir açıklık vardı. Girişte ne bir muhafız ne de bir asker vardı. Tabelada "Girmek sizin sorumluluğunuzdadır" yazıyordu. Sıra daraldı ve o da bir grup şekil değiştirenin arkasında yavaşladı.

onlara çarptı. Üzerlerindeki ateş lekesinin kokusunu alabiliyordu ama cinslerini ayırt edemiyordu. Kurt değillerdi, tek bildiği buydu.

Dilenciler yiyecek ya da para için ellerini uzattı ama o yanından geçerken gözleri donuklaştı ve uzattıkları kollarını arkasındaki fae'ye doğru kaydıldılar. Tepesinden gelen bir vızıltı onu uçan bir peri haremine karşı uyardı. Dört erkek ve kraliçeleri önden gururla formasyona liderlik ediyordu.

Lanet periler ve kanatları, her zaman çizgiyi atlıyorlar.

Şimdi sadece huysuzdu. Dişlerini sıktı. Başbakan'ın ısrarı üzerine burada olmaktan nefret ediyordu. Özellikle de uzun süredir onun kuklası olduğu için pişmanlık duyduğundan beri. Sanki bu sonuca varması için onu yenmiş gibiydi. Buraya kendi başına gelip gelemeyeceğini asla bilemeyecekti. Ama bunun doğru seçim olduğunu biliyordu.

Tam deltaya vardığında sabırsızlığı azaldı. Bir kargaşa girişin ilerlemesini durdurmuştu. Çiğnediği tatlı otları tükürdü ve kılıcını çekti. Kılıcının uzunluğunu Fae halkını dürtmek ve yoldan çekmek için kullandı, böylece en az temasla öne . Geri kalanlar içinse laneti insanları yerinden oynatmaya ve peşinde unutkan bırakmaya yarıyordu. Ön tarafa yaklaştı ve genç bir dişi fae'nin bileğinin etli görünümlü bir ork tarafından tutulduğunu görmek için durdu. Orkun omzundaki el çantası yere dökülmüştü. Ekşi amur, ter ve bok kokusu Rush'ın öğürme isteği uyandırdı ama koku çantadan gelmiyordu. İçinde orkun muhtemelen satmaya geldiği egzotik kırmızı meyveler vardı.

Kızın parmak uçları ve dudakları kırmızıya boyanmıştı. Ayrıca altına işemişti çünkü onu yakaladıkları anda Ring'e gönderilme emrini imzalamıştı. Tabii meyvenin parasını ödemediyse, ama cılız şeye bakılırsa hiç parası yoktu.

Rush'ın aklına gelen ilk düşünce "Büyü değil, benim sorunum değil," oldu. Muhafızlar büyülü anlaşmazlıklar, büyülü canavarlar ve kuyunun korunması ile ilgilenmek için oradaydı.

Ama bu Başbakan'ın mirasıydı. Onun değil.

Starcleaver'ı daha sıkı kavradı ve orku tarttı. Bununla nasıl başa çıkacaktı?

Ork sadece hayatını kazanmak istiyordu.

Kız sadece yemek istiyordu.

Biri diğferinden mı haklıydı? İkisinden biri ölmeli miydi?

Homurdandı. Sikerim böyle işleri. Kılıcını kınına soktu ve cebini karıştırarak biraz bozuk para buldu. Aralarına fırlattı. Para elinden çıkar çıkmaz görünür hale geldi ve güneşte parladı. Etraftaki tüm fae'ler yanıp sönen kırmızı camı gördü ve ortalık karıştı. Bedenler paranın peşine düştü. Büyük. Küçük. Kanatlı. Kürklü. Yumruklar havada uçuştı. Çeneler yumruklandı. Silahlar çekildi.

İşte o zaman, hiç dokunulmadan geçebileceği kadar büyük bir boşluk açıldı. Hareketli metropole hiç etkilenmeden girdi. Bir hevesle omzunun üzerinden baktı ve açgözlü fae'lerin bacaklarının altından kaçan kırmızı lekeli dudaklı kızı gördü.

Gülümseyerek Halka'ya doğru döndü. Orası kız kardeşinin bilinen son yeri ve umarız onu bugün çalışırken orada bulacaktı. Prime'ın güvendiği şey Rush'ın kız kardeşiyle bir tür ilişki kurmuş olmasıydı. Ve haklıydı da. Rush'ın lanetinin yapmasına izin verdiği çok az şey vardı. Mektup yazmayı denemişti ama kalemi kağıda her koyduğunda lanet niyetini anlıyordu. Kelimelerin sonunu getiremiyordu. Ama boşluklar bulmuştu. Her ziyaretinde Kyra için para bırakmayı başarmıştı. Halka'daki aşırı hevesli müşterileri dürtmek için Starcleaver'ı kullanmayı başarmış, Kyra güvenliği sağlarken onların Kyra'ya zarar vermesini engellemişti. Ve sonra, Kyra'nın onun varlığını hissettiği ve iletişim kuramamanın ona acı verdiği ortaya çıktığında hayatından uzak durmayı başarmıştı.

Temiz bir kırılma her zaman en çabuk iyileşen şeydir. Ve şimdi geri dönmüştü.

Geçtiğimiz haftalarda Başbakan yeni durumu açıklayan mektuplar yazmıştı. Eğer Kyra bunları almış ve içeriğine inanmış olsaydı, işini bitirmiş ve şimdi onu bekliyor olurdu. Küçük bir parçası Kyra'nın mektuplara inanmasını umuyordu. Geri kalanı ise Kyra'nın mektuplara bir göz atıp histerik bir şekilde güleceğine ve sonra da onları yakacağına inanıyordu.

Ve güvende kalın.

Kyra'nın hayatı da mahvolmuştu.

Rush devasa kolezyumun dışına vardı ve dış mahalleleri araştırdı. Eğer gece olsaydı, içerisi kana susamış bir şekilde gürlendi. Bu sabah ürkütücü bir şekilde sessiz ve boştu. Hizmet ettiği son savaş saatler önce bitmişti. Halka'nın zemininde kalan kanı ve iç organları temizlemek için hortumla çekilen suyun kokusunu alabiliyordu.

Kyra kapılardaki güvenliği sağlarken büyük ihtimalle bütün gece çalışmıştı. Halka'nın içindeki savaş hesaplaşmak için olsa da, zaman zaman kana susamışlık kalabalığının içine yayılırdı. Özellikle de hesaplaşan iki fae daha büyük bir grubun temsilcileriye.

Burnuna tanıdık bir koku gelene kadar çevrede dolaştı. Kin. Bir köşeyi döndüğünde kız kardeşinin uzun boylu, sert ve gururlu bir şekilde bir oyuğun payandasında durduğunu gördü. Parçalı bir at kuyruğuna tutturulmuş uzun gümüş saçları omzunun üzerinden sarkıyor, neredeyse kıkına çarpıyordu. Katlanmış kollar. Oturmuş çene. Ve elinde buruşturulmuş bir mektup.

Yaşlanmıştı.

Onun da kendisi için aynı şeyi söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. İnsanlar Fae'lerin ölümsüz olduğuna inanırdı. Ama onlar sadece farklı, daha incelikli şekillerde yaşlanırlardı. Gözlerindeki ışık, omuzlarındaki sert duruş, tek bacağını tercih edişi. Bunların hepsi onun yörüngesinde olmadığı zamanların işaretiydi. Çok şey kaçırmıştı.

Ama o oradaydı. Bekliyordu.

Nefesini tutarak ona doğru adım attı ve kılıcını ayaklarının dibine, yere bıraktı. Prime ona orada olduğunu bildirmek için tek yapması gerekenin portal taşını aktive etmek olduğunu söylemişti ama o daha fazlasını yapmak istiyordu. Ona inandığını, onun yanında olduğunu ve birlikte zalim amcalarını alaşağı edeceklerini göstermesi gerekiyordu. Bunu yapmanın tek yolu da değerli silahını bırakmaktı. Geçmişte bu işe karışmasını yasaklayan örgütün bir sembolü.

Ama bu Prime'ın olduğu kadar onun da seçimi idi. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi.

Kyra, Starcleaver ortaya çıkarken gözlerini kırptırdı ve sonra gözleri sertleşti. Mektupları yere fırlattı. Konuşmak için kendini toparlaması uzun zaman aldı. "Duymuyorum

ve sonra bunları mı alıyorum? Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Cevap veremezdi. Cevap verse bile, kız duymazdı.

Ellerini kalçalarına koydu ve kolezyum duvarının birkaç adım ötesinde volta attı. "Öldüğünü sanmıştım. Sen benim için bir yabancısın. Bir Muhafız olan oğlun benim için daha tanıdık. Ve şimdi benden Hollow'a geri dönüp istemediğim bir unvan için kötü kalpli bir orospu çocuğuyla savaşmamı mı istiyorsun? Hiç sahip olmadığım bir unvan için mi?" Ellerini havaya kaldırdı. "Yani. Sen de istemedin. Değil mi? Bana uzak durmamı söyleyen sendin."

Durakladı, çömeldi ve burun kemiğini sıktı. Derin nefesler alarak sonunda, "Tüm bunları arkamda bırakabileceğimi düşünmüştüm," dedi. Kendini toparladı ve ayağa kalktı. "Orada benim için hiçbir şey kalmadı. Neden geri döneyim ki?"

Rush aklına gelen tek şeyi yaptı. Starcleaver'ı aldı ve taş yola bir kelime kazımak için lanetle savaştı. İNTİKAM.

CHAPTER THIRTY-SEVEN



I Kadro evlerinin dışındaki alanda, Leaf gücüyle bir geçit tetikledi ve önce üç kanatlı Muhafızı gönderdi. Sonra Thorne kurda dönüştü.

O gitti. Sırada Clarke vardı.

Diğer tarafta onu neyin karşılayacağını düşündükçe midesi çalkalanmaya başlamıştı bile. Boğazının arkasına bir safra kaçtı ve eli ağzını kapatmaya gitti. Daha yolculuğa bile çıkmamıştı.

"Buna alışacaksın," dedi Yaprak . "Ne zaman?"

Onu kürek kemikleri arasından itti ve içeri itti.

Crescent Hollow'dan önceki tarlaya indi ve kustu. Doğrulabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti ve doğrulduğunda hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Etrafta uçuşan aslanlar yoktu. Kapıda nöbet tutan askerler yoktu. Rüzgâr bile esmiyordu.

Görebildiği kadarıyla duvarlarda kafesler sıralanmıştı. Her birinin içinde bir ceset vardı. Her biri ölüm sessizliğindeydi. Kapıya en yakın olan Anise'inki de dahil.

Korku kalbini kavradı ve koşmaya başladı. İki adım atmıştı ki kaslı eller kollarının altından kayarak onu yerden kaldırdı. Çılgınca bir panikle tekmeleyerek daha yükseğe kaldırıldığında neredeyse çığlık atacaktı. Bir şey onu yakalamıştı.

"Bir Kahin için, bakma konusunda çok kötüsün."

Bir şey güneşi engellerken yüzünü bir gölge kapladı ve kanat çırpışları ona son ipucunu verdi. Bakışları Shade'in çatık kaşlarıyla çarpıştı. Melek formundaki kanatları sırtından çırpılıyordu. Daldı ve kavis çizdi, onları ustaca bir manevrayla döndürdü, Leaf'in bir tür el işareti ve güç itişiyile geçidi kapattığı yere doğru süzüldü. Rush elflerin mana kullanımında hepsinden daha iyi olduğunu söylemişti. Taşları büyüyle doldurmaya gerek kalmadan doğal portallar yaratmanın da buna dahil olduğunu tahmin etti.

Ayakları yere değdiği anda Clarke, Shade'in üzerine yürüdü. "Beni neden durdurdun?"

"Delirdin mi sen? Asla düşmanca bir ortama girmezsin. Güvenli olup olmadığını kontrol etmeden olmaz."

Yanağının içini ısırdı. Adam haklıydı. Kitapları ateşe verebiliyor ve mum alevlerini dışarı püskürtebiliyor olması onun bir savaşçı olduğu anlamına gelmiyordu. Sakinleşmesi gerekiyordu. Onun gücü geleceği okumakta yatıyordu ve bu tamamen teknenin salladığı dalgaları görebilecek kadar sakin olmakla ilgiliydi. Ama... Anise. Kafeste hâlâ bir hareket yok.

"Öldüler mi?" diye fısıldadı.

Leaf'in mavi gözleri odaklanarak kısıldı. "Sanmıyorum ama Thorne'un kurt kulakları daha iyi duyacaktır." Büyük beyaz kurda baktı.

Thorne başını eğdi, kulaklarını dikti ve sonra başını salladı denilebilecek bir şekilde eğdi. Leaf Cloud, Haze ve Shade'e döndü ve gökyüzünü işaret etti. Parmağını yukarı doğru döndürdü.

Üçü de gökyüzüne çıktı ve zıt yönlerde doğru uçarak yayıldı. İkisi bir yarasanın koyu kösele kanatlarıyla, üçüncüsü ise gece göğü kadar derin tüylü kanatlarla. Kısa süre sonra masmavi fonda gözden kayboldular ve Clarke bunun uzaklıklarından mı yoksa görünüşlerini gizlemek için bir tür sihirli cazibe mi kullandıklarından mı kaynaklandığını anlayamadı.

Arkalarında yırtılan havanın sesi duyuldu. Üçü de tam zamanında dönerek başka bir geçidin kör edici bir netlikle ortaya çıktığını gördü.

Thorne'un tüyleri diken diken oldu. Leaf elini uzatarak Thorne'a kalmasını işaret etti. Clarke içsel yeteneğine yoğunlaştı ama hiçbir kötü alamet hissetmedi. Gelen her kimse düşman değildi.

Beyaz saçlı bir kadın, her iki elinde de uzun kavisli kemik bir pala tutarak içeri girdi. Uzun boylu, çarpıcı ve heybetli kadın

Fae, Viking efsanelerinden fırlamış bir kalkan kızına benziyordu. Clarke'ın ters düşmek isteyeceği biri değildi. Kürklü kulakları saldırganlık belirtisi olarak düzleşti ama gözleri Thorne'a dikilince yumuşadı. Beyaz saçlarıyla Clarke onun bir kurt ve belki de akraba olabileceğini düşündü. Evet. Clarke onun kim olduğunu biliyordu.

"Sen Rush'ın kız kardeşisin," dedi. "Kyra."

Kyra ona doğru döndü, gözlerini kıstı ve sonra Yaprak'a, "Bizi engellemek için mi buradasın, yoksa bize yardım etmek için mi?" dedi.

Biz mi?

Başka bir figür geçitten geldi ve durakladı, gözleri geniş ve ona yapışmıştı. *Rush*. Midesi altüst oldu. Onu terk ettiği kısa süre içinde kalbi onu tekrar görmek için çarpmaya başlamıştı bile. Adam ortadan kaybolduğunda ne kadar kötü hissettiğini çoktan unutmuştu. Veda etmeden. Ne bir açıklama.

Aralarında bilinmeyen bir uçurum açılmıştı. Basit birkaç kelimeyle kapatılabilirdi ama gözlerinin ardında uçuşan düşünceler konuşmaya hazır olduğuna dair bir işaret değildi. Hayır. Orada olduğu için öfkeli görünüyordu. Burun delikleri alevlendi. Çenesi sıkılmıştı. Boynundaki tendonlar gerildi.

Thorne ve Leaf'i gördüğünde öfkesi yerini şaşkınlığa bıraktı. Geçidi kapattı ve sonra yere bir mana taşı fırlattı. Çimlerin üzerinde sekti ve cızırdadı, tükendi.

"Burada ne yapıyorsun Clarke?" Hayal kırıklığının hırıltısıyla ona doğru adım attı. "Tarikat'a dönüp güvende olmalısın."

"Ve yine de buradasın."

"Ben bir Muhafızım." Altın şimşek çaktı.

"Oh, saçmalamayı kes, Rush. Bir dolandırıcı gördüğümde anlarım. Kuyu'ya karşı bir görevin olduğu için burada değilsin. Thaddeus ve Crescent Hollow için buradasın. Bunu neden kabul etmiyorsun?"

Neden gerçekler için yeterince iyi değildi?

Ona baktı.

Gözlerini dikip baktı. "Bana gerçeği söylesen ne fark eder ki? Ben de aynı sebepten buradayım. Neden bir kez olsun açıkça konuşmuyorsun?"

"Clarke," diye bağırdı. "Leaf'e bir portal açmasını ve seni eve göndermesini söyle. Çok geç olmadan."

"Biliyor musun?" diye güldü. "Belki de planladığın şeyi bana en başından söyleseydin, hâlâ orada olurdum. Bunu hiç düşündün mü?"

Diğerlerine havaya bağırarak deli bir kadın gibi görünmüş olmalı ama hepsi onun kim olduğunu biliyordu. Onu görünür kılmasına gerek yoktu. Ve en kötü korkularının gerçekleştiğini duymalarını sağlayacak kadar güçlü olduğundan emin değildi.

"Burası güvenli değil," dedi. "Senin için ya da-"

"Bebek mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Evet, biliyorum. Burada olmak için Başbakan'la işbirliği yaptığını da biliyorum. Ama bilmediğim şey bunu neden tek başına yaptığın. Bu konuda sana destek olabilirdim. Neden bana söylemedin?"

Ve işte yüzündeydi. Kütüphanede ona attığı aynı bakış. Vazgeçtiğini söyleyen bakış. Geri dönmeyi beklemiyordu.

Yüzü allak bullak oldu. Öfke, inkâr ve acı kendini . "Hayır! Bunu yapmak zorunda değilsin! Bir çözüm üzerinde çalışıyordum, lanet olsun."

Kütüphanenin o yasak bölümünün izini sürecekti. Orada olduğunu hissetmişti. Tek ihtiyacı olan birkaç gün daha. Bir sonraki adım buydu. Bir şeyler çalmakta iyiydi. Asla bilemezlerdi.

"İzinsiz üreme için bir çözüm yok. Bu benim için ikinci kez oluyor. Daha önce cezanın en ağırını Vêda çekmişti. Ağıza karşılık ağız. Kanun böyle. Eğer ben ölmezsem, sen ölmek zorunda kalacaksın. Anlıyor musun? Bunu bu köyü koruyarak da yapabilirim."

"Bir ağız için bir ağız mı? Başbakan sana emirlerini yerine getirmen için bunu mu söyledi? Seni kullanıyor!" diye alçak sesle tısladı. "Üreme yasasının hâlâ yürürlükte olmasının onun suçu olduğunu sana söyledi mi? Kral bunu sona erdirecekti ama onu yasayı sürdürmeye ikna etti. Ona teşvik olarak Jasper'ı verdi."

Haberin etkisini hiç irkilmeden karşılamasına bakılırsa zaten biliyordu. Ya da umursamıyordu. Hayatının büyük bir yalan olduğunu biliyordu.

manipölasyon, ama o yine de buradaydı. Çünkü yapılacak doğru şey buydu.

"Seni buraya getirmek için ne söyledi?" Clarke itti.

"Doğumdan sonra hayatta kalmanı öngören tek bir sonuç olduğunu söyledi. Kyra'nın yanında durmalı ve Crescent Hollow için savaşmalıyım."

"Kyra'ya karşı durun ve onunla savaşın," sözlerini dinleyenlerin iyiliği için tekrarlardı. "Peki bu neden sır saklamak anlamına geliyordu?"

"Çünkü... nedenini biliyorsun."

"Çünkü öleceksin. İşte bu yüzden."

"Clarke," dedi, sesi düzdü. "Her zaman bu şekilde bitecekti."

"Sen diyorsun!"

"Herkes öyle diyor." Rush hançeri kemerinden çıkardı ve ona doğru uzattı. "Al onu."

"Hayır." Geri adım attı, boğazı tıkanmıştı. "Benden uzak dur."

Ama gelmekten vazgeçmedi. Piç kurusu onun bir kez hançerini istediğini biliyordu ve ona silah verecek kadar güvenmiyordu. Şimdi ona özgürce bir tane veriyordu. Korkak herif.

Korkak olan oydu. Onu işaret etti. "Beni terk edeceksin."

Yaklaştı.

Geri adım attı. "Veda bile etmeden. Geceleri bana kim sarılacak? Kabusları kim uzak tutacak?"

Kyra Clarke'ın yanına geldi. Elinde bir şey vardı. Bazı kağıtlar. Ya da mektuplar. Onları Clarke'a uzattı. "Bunlar her şeyi açıklayacak."

Yüzü şefkatle doluyken, gözleri acı dolu bir anlayışla doluydu. Bu ortak bir kalp acısının bakışıydı. Clarke'ın neler yaşadığını biliyordu. Ne yaşayacağını da. Clarke'ın bakışları Leaf'e ve daha geride duran kurda kaydı... onlar bile ona zavallı bir kurbanmış gibi bakıyordu.

O asla kurban olmadı. Ama hiç yalnız kalmamıştı. Önce babası, sonra kız arkadaşları Laurel ve Ada. Etrafının iyi insanlarla çevrili olması gerektiği onun için çok açıktı. Kendini durduramıyordu.

Bırakın tanımlayamadığı her şeye gücü yeten siyah bir boşlukla yüzleşmeyi, tek başına hiçbir şey yapamazdı. Ve şimdi... eli karnına gitti. İçinde büyüyen küçük bir hayat daha vardı ve onun güçlü olmasına ihtiyacı vardı.

Annesi gibi olmak istemiyordu. Ama ya kaderi buysa? Tüm mücadele onu terk etti ve sonra gözleri Rush'a kilitlendi. "Bunu sensiz yapamam. Ben iyi bir insan değilim."

"Tabii ki ."

"Ben !" Leaf ve Thornea döndü, gözyaşları artık görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Onları buraya getirmek için yalan söyledim! Bunca zamandır beni doğru yolda tutan . Benden daha iyi olduğun değil, daha iyi bir insan olmamı istediğin için. Sen gittiğin an. Ne yapacağımı bilmiyorum." "Clarke," dedi, tüm gerçekliğiyle. "Yaptığın her şey seni tanıdığım süre boyunca iyiydin. Bana rehberlik eden sendin."

"Ama beni geçmiş hayatımda tanıımıyordun. Ya bu yeni ben *dolandırıcıysam*? Kendine yalan söylemek dolandırıcılıkların en büyüğüdür." Gözlerini sildi. "Bunu biliyor muydun?"

"Seni tanıyorum." Kyra mektupları uzattığı sırada onun yanına varmıştı. Kardeşinin de aynı anda yaklaşmakta olduğundan haberi yoktu.

"Oku onları," dedi Kyra. "Çok şey açıklayacaklar. Başbakan mektuplarında çok açık sözlü."

Ama okuma şansı yoktu. Göz kırpma şansı yoktu. Arkasında başka bir geçit açıldı, o kadar hızlı ve o kadar parlaktı ki omurgası boyunca ısı yayıldı. Kyra'nın ve Rush'ın yüzlerindeki geniş, şok olmuş bakışları fark edecek kadar zamanı vardı ve sonra tekrar bir girdabın içine çekildi. Bir Boşluk.

CHAPTER THIRTY-EIGHT



Clarke yere yuvarlandı, kırılmış çalı ve yaprak kokan sert ve engebeli bir yüzeyde yuvarlandı. Yuvarlanan Rüzgâr onu dışarı attı. Geçit parıltısı yüzünden yarı kör olduğundan, ağaçların, gökyüzünün ve etrafta dolaşan gölgelerin belirsiz hatlarını kaydetmek dışında bir şey göremiyordu. Kulaklarındaki çınlama onu sağır etti. Portallarla özdeşleştirdiği ozon kokusu havaya yayılmıştı.

Burası Crescent Hollow değildi.

Toprak tükürdü ve dizlerindeki, ellerindeki ve yüzünün yan tarafındaki acıyla nefes aldı. Mide bulantısı midesinde yuvarlandı. Birkaç yudum havayla bastırdı.

Kulaklarındaki çınlama her nefes alışında biraz daha hafifliyordu ama sonra çevresindeki savaş çığlıkları onu ele geçirdi.

Korku kaslarını kilitledi. Crescent Hollow'daki kafesler. Bu bir tuzaktı. Ama av kimdi? Yem kimdi? Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve şekiller odak noktasına geldi. Kyra. O da geçitten gelmiş olmalıydı. İki palasını çıkarmış, kesiyor, savuşturuyor, saplıyor, kilitliyor ve büküyordu. İki saldırganı herhangi bir Muhafızın becerisi ve gücüyle ezip geçti. Ama sonra tüylerini diken diken eden biri ortaya çıktı.

Thaddeus. Kyra'ya arkadan kaşlarını çatarken yara izi büzüşmüştü. Gözlerindeki o katıksız küçümseme. Dövüşmekle o kadar meşguldü ki, Kyra onun elinden sarkan uzun, keskin kemik kılıcı fark etmemişti.

Clarke Kyra'yı uyarmak için ağzını açtı ama ağzından bir hırıltı . Öksürdü ve daha fazla toprak tükürdü.

"Arkanda!" diye bağırdı, avucunu dışarı fırlattı ve gücüyle havayı itti. Bir rüzgâr Thaddeus'a doğru esti. Ona çelme takarak bir ağaca çarpmasına neden oldu ama kalıcı bir hasar vermeye yetmedi.

Kyra'nın sert bakışları Clarke'a takıldı. Durakladı. Ve sonra yer değiştirdi. Yüzü uzadı. Beyaz kürkü vücudunda filizlendi. Ama yeterince hızlı değildi. Geyik boynuzlu bir fae -Gülen İn'de gördüğüyle aynı olan- Kyra'nın kafasına bir sopayla vurdu. Yere düştü ve vardiyası tersine döndü.

Thaddeus onun kılıçlarını tekmeleyerek yoldan çekti. "Onu kafese koyun." Yaralı yüzü Clarke'a döndü. "Ve onu da içine koy."

Sert kollar onu arkadan yakaladı. Arkasında kimsenin olduğunu fark etmemişti. Ama şimdi kendine geliyordu, yerini net bir şekilde görüyordu. Ormandaydılar. Eğer cılız, ürkütücü ağaçlarla ve karanlık, gölgeli ışıklarla dolu başka bir orman yoksa, burası Fısıldayan Orman'dı.

Etraflarındaki ağaçlar kesilerek bir açıklık oluşturulmuştu. Çadırlar vardı. Şömineler. Sandalyeler. Burası bir kamptı. Burası Thaddeus'un av partisinin karargâhıydı ve sanki bir süredir oradaymışlar gibi görünüyordu. Belki de aylardır.

Ama eğer Crescent Hollow'un kontrolü elindeyse, neden ormanda bir kamp kurmaya ihtiyaç duysun ki? Bariz cevap sır saklamaktı. Ama neden buna ihtiyaç duysun ki?

"Bulduğumuz diğer insanlarla oynamamıza izin verilmiyor ama sen listede yoksun. Bu da benimsin demek." Thaddeus ilk karşılaştıklarında ona böyle demişti. Onu kışlada gördüğünde verdiği tepki ve Bones'la buluşması da buna eklenince... bunun tek bir anlamı olabilirdi. İnsanları avlamak için insanlarla birlikte çalışıyorlardı. Thaddeus'un oynaması yasak olanları. Clarke gibi yararlı olabilecek insanlar, kendi zamanından dondurulmuş ve bu zamanda güçlerle uyanmıştı.

Eğer Prime, Clarke'ın kendisine teslim edilmesini sağlamak için onlarca yıl boyunca entrikalar çevirip planlar yaptıysa, bir başkası bir başkası için ne yapabilirdi?

Fae onu toprağın üzerinde sürükledi. Rüzgârda sallanan tek bir metal kafes, yerden beş metre yükseklikteki bir ağaç dalına asılı duruyordu.

Metal.

Tahta değil.

Metal onun glerini engelleyecek ve Kuyu'ya erişimini kesecekti. Dehşete kapılmıştı. Crescent Hollow'daki duvarlar boyunca uzanan kafesler bile ahşaptı. Sizi erişiminizi kesecek kadar ykseğe kaldırıyorlardı. Ama Rush bunların Muhafızlar üzerinde asla işe yaramayacağını söylemişti. Belki de bu metal parmaklıklar daha kalındı. Daha sağlamdı.

Thaddeus'un Kara Büyücü ve Bones'la buluşmasının nedeni bu muydu? Elphyne'deki en gl fae'leri kontrol edebilecek kadar gl kafesler istiyorlardı.

Birden o bıçağı Rush'tan almış olmayı diledi.

"Bırak beni." Arkasından tekmeledi ama keskin bir acı saçlarını kavrayarak çığlık atmasına neden oldu. Dişlerini sıktı ve ateşi geriye doğru itti.

Bir lanet ve dumanın kokusu hedefine ulaştığını gösteriyordu ama bir kez daha g ve elementlerle olan becerisi yeterince gl değildi.

Birkaç saniye içinde kafesin önünde ydi ve içeri itiliyordu. Onu içeri ittiklerinde kafası metal parmaklıklara çarptı. Acı şakağında zirve yaptı ve görüşünde beyaz noktalar dans etti. Sonra hızla yana çekildi ya da Kyra'nın bilinçsiz bedeninin ağırlığıyla ezilerek içeri itildi. Beyaz saçlarının arkası yapışkan kırmızıya boyanmıştı. Alarma geçen Clarke parmaklarını Kyra'nın şahdamarına soktu ama nabzın gl attığını hissedince rahatladı. Kyra'nın yarasını kontrol etti. Kanama çoktan durmuştu. Tanrı'ya şükür.

Kafesin kapısı bir ınlamayla çarptı.

Ve... vücudunda bir his kapandı. Sanki bir organı alınmış gibi, bir şeyi varmış da şimdi yokmuş gibi hissetti. Ama bu yer değiştirme Kyra'nın durumuyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. İnledi ve başını tuttu. Nefes nefese kalmaya başladığında alnından ter boşandı. Bu yaralanmadan daha fazlasıydı.

Kuyu'nun göçüyle doğmuş biri için, ondan koparılmak çok daha kötüydü. Kyra titredi, her yeri sarsıldı.

"Hey," diye fısıldadı Clarke ve kadının kolunu sıktı. "Her şey yoluna girecek."

"Şimdi daha iyi değil mi?" Thaddeus kapıyı asma kilitle kilitlerken böbürlendi. Anahtarı işlemeli ceketinin cebine koydu. Geçen sefer giydiğinden çok daha süslüydü. Yüksek bir lord ya da kraliyet sarayının bir üyesi gibi görünüyordu. Önemli birinden ziyaret bekliyor olmalıydı. Hava patlamasının onu bir ağaca çarptığı yerde, başparmağına küçük bir parça kan bulaştı. Yüzü sertleşti. "Oh, seninle çok eğleneceğim."

Uzaklaştı ve onu içeri iten fae'ye kendisini takip etmesini işaret etti. Kyra'yla yalnız kalan Clarke onu teselli etmeye çalıştı ama Kyra artık baygındı. Bu muhtemelen bir lütuftu. Rush bir keresinde Kuyu'dan koparılmanın yaşanabilecek en kötü akşamdan kalmaya benzediğini söylemişti. Alanın yüzölçümü iki kişi için yeterli değildi. Dizlerini göğsüne çekmek zorunda kaldı.

Clarke başını dizlerinin arasına yasladı. Bu pozisyona nasıl gelmişti? Tedbirsizce balıklama atlayarak. Zihni her türlü panik saçmalığıyla çalkalanıyordu. Derin, amaçlı bir nefes aldı ve nefesini verdi. Sonra yukarı baktı. Gözleri Rush'inkilerle kilitlendi.

Oradaydı.

Ama bir ağaç kümesinin yakınında, yan tarafta, yerde yüzüstü yatıyordu. Clarke daha iyi görebilmek için alnını parmaklıklara dayadı.

Biri onu geçitten çektiği sırada diğer Muhafızlar uçarak Crescent Hollow'un etrafında keşfe çıkmışlardı ya da çok uzakta duruyorlardı. Ama Rush, Kyra'nın hemen yanındaydı ve eğer Kyra geçitten geçebildiyse, bunu onu tutarak yapmış olmalıydı.

Hayır, yaralanmamıştı. Temas hastalığıydı. Yüzü mavi parlıyordu. Bir santim bile temiz deri görememiş. Geçitten geçmek ona manaya mal olmuştu. Belki de hepsine.

Gözleri acıyla parlıyordu. Yüzünü buruşturarak sırtına uzandı ve Yıldızkılıcı'nı serbest bıraktı. Sanki acısını dindirecekmiş gibi onu ellerinde tuttu.

"," diye homurdandı. "Yaprak... portalı nasıl izleyeceğini biliyor." Ve sonra bayıldı.

CHAPTER THIRTY-NINE



S Onu görmeden önce hissetti. Ormandaki ışık kompozisyonunun değişmesiydi bu. Güneşin üzerinde uçuşan bir gölge. Vücudunun bir tarafındaki sıcaklık düştü.

Ama o ne Tanrı ne de Fae'ydi. Özel dikim siyah takım elbise giymiş bir insandı. Göğüs cebinde gül vardı. Ağaçların yanında durmuş, izliyordu.

Şakaklarındaki gri, alnından dökülen kısa siyah saçlarını kesiyordu. Dikkat çekici olmayan orta yaşlı bir yüzün içinden kurnaz gözler bakıyordu.

Artık onu gördüğüne ve o da bildiğine göre, kendinden emin adımlarla ona doğru ilerledi. Bones da onu takip etti. Artık kapüşonlu bir cübbe değil, SWAT benzeri bir taktik kıyafet giyiyordu. Kurşun geçirmez yelek. Siyah tulum. Silahlar kemerinde. Elinde tüfek. Onun zamanında olduğu gibi görünüyordu.

Bir an için Clarke'ın kendini çimdiklemesi gerekti. Bir film setine adım atmış gibi gerçeküstü bir hisse kapıldı. Çok yer değiştirmişlerdi. Belki de bu bir rüyaydı. Gözlerini ovuşturdu. Gözlerini açtığı anda, Boşluk kafesinin önünde durmuş onu inceliyordu. Kafes asılı olduğu için göz göze gelmişlerdi.

"Clarke O'Leary," dedi, sesi kadının diken diken ediyordu. "Bulunması zor bir kadın oldun."

Hiçbir şey söylemedi ve gözlerini Rush'tan ayırmadı, Rush'ın hemen arkasında yerde iyileşmekte olan Rush'tan değil.

"Şey," diye ekledi alaycı bir gülümsemeye. "Dürüst olmak gerekirse, birkaç hafta öncesine kadar seni aradığımı . Her nasılsa gözünden kaçmışsın. Acaba rekabet mi istemedi diye merak ediyorum." Omuz silkti. "Onu ben öldürdüm. Sanırım artık bir önemi yok, değil mi? Ama şimdi yeni bir medyum için boş yerim var."

Sessizliğini korudu. Parmağını Kyra'nın beyaz saçlarına koydu ve sonra başını eğdi.

"Tuhaf degiller mi?" diye mırıldandı. "Bu hayvanlar? Onlar hakkında ne kadar çok şey öğrenirsek, mantığa o kadar meydan okuyor gibi görünuyorlar."

Ses tonu bir böcekten bahsettiğini gösteriyordu. Ayaklarının altında ezebileceği ya da mikroskop altına koyabileceği bir şey.

"Biliyorsun," dedi. "Bu zamanda ilk uyandığımda ve homo sapiens'in bu yeni evrimini bulduğumda, ilk başta öfkeliydim. Tüm hayatım boyunca bir plan üzerinde çalışmışım ama bunun farklı bir şekilde sonuçlandığını gördüm. Burada olmamaları gerekiyordu. Bir sığınakta yaşamaya hazırladığım insanlar olmalıydı ve ben de onların kralı olmalıydım." Beyaz saçlarından bir tutamı parmağının etrafında kıvırdı. "Bu canavarlar benim olması gereken topraklarda yaşıyorlardı. Beni ev ev yediler." Bir kahkaha patlattı. Bir manyak gibi. Ama aşağı indiğinde, mizah gözlerini terk etmişti. "Ben onların babasıydım. Onların yaratıcısıydım. Ben olmasaydım, bu yeni evrimin hiçbiri var olmazdı. Ama tıpkı çocuklar gibi, yaramaz olanların da her zaman bir faydası vardır."

Saçı çekiştirdi ve Kyra'nın kafasından kopardı. Kyra haykırdı. Clarke onu yatıştırmak için uzandı.

Ve Boşluk tüm bunları dizginlenemez bir merakla izledi.

"Bu vahşileri seviyorsunuz," dedi. "Aslında kendinizi onlarla özdeşleştiriyorsunuz."

Çenesini kaldırdı. "Oturduğum yerden, vahşiler kafesin dışındalar."

Bakışlarında bir şey titreşti ama sonra geri çekildi. "Bana bazı yetenekler verildiğini öğrendiğimde"-ellerine baktı

-"Bu hayvanlar gibi yetenekli olduğum için çok şaşırdım. Onların sözde sihirli yaşam kuyusundaki bu maddenin beni yaşlanmaktan koruduğunu öğrenmek beni daha da mutlu etti. Ayrıca bana inanılmaz güçler verdi. Dışarıdan aynı görünüyordum, ama içimde en az onlar kadar güçlüydüm.

yeni insan yerleşiminin korktuğu bu ölümsüz fae tanrıları. İnsanların ne kadar gerilediğini görmek çok hayal kırıklığı . Özellikle de onların gelişmesini sağlamak için bu kadar detaylı bir plan bırakmışken." İç çekti. "Ama ben sabırlı bir adamım. Vahşi doğada kaybolmakla ilgili bir masal uydurmak kolaydı. Beni liderleri olarak seçmeleri onları ikna etmek ve yaşlanmadığımı, onlar gibi olmadığımı unutturmak daha da kolaydı. Ama orada ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar çok sevdiğiniz bu canavarlara karşı duydukları korkuyu o kadar çok öğrendim. Bir keresinde Elphyne'i ele geçirmeye çalıştıklarını ve feci şekilde başarısız olduklarını biliyorsun." Clarke'a köpekbalığı gibi bir sırtış fırlattı. "Ama bana sahip değillerdi. Ya da sen."

"Asla senin için çalışmayacağım."

Güldü. "Bunun doğru olmadığını de biliyoruz, değil mi?"

Kamp alanından ayrılıp Thaddeus'la birlikte geri gelen Bones'a işaret etti. Kafesi açtı ve Kyra'yı dışarı sürükledi. Sonra Bones kapıyı kapattı ve Clarke'ı hâlâ içeride bıraktı. Parmaklıklardaki boşluklara uzandı.

Boşluk onunla göz göze geldi. "Her zaman doğru motivasyona ihtiyacın vardı."

Takım elbisesinin paçalarını çekiştirerek birkaç adım geri gitti ve Bones'un ona bir sandalye getirdiği yere geldi. Oturdu ve bekledi.

Ne için?

Thaddeus Kyra'yı dizlerinin üzerine itti. Hırladı ve yer değiştirmeye çalıştı. Ama Void havada bir hareket yaptı. Bones tüfeğini kaldırdı, nişan aldı, fikrini değiştirdi ve kalçasındaki kılıftan bir tabanca çıkardı. Nişan aldı ve tetiğe bastı. Bir mermi Kyra'nın omzuna saplandı. Sarsıldı, vuruldu. Dönüşü yarıda durdu ve yüzü bir değişim halinde donup kaldı. Yarı kurt, yarı fae. İkisi arasında bir şeydi ve acı içinde inliyordu.

"Seni piç!" Clarke bağırdı ve kafesi salladı. "Onu rahat bırak."

"Ama çok eğlenceli. Bana ne gördüğünü söyle Clarke." Kyra'yı işaret etti. "Bu kendini özdeşleştirebileceğin bir şey mi?"

"Sen zalimsin. Sen zalim bir canavarsın ve yok edilmen gerekiyor."

"Hayır. Ben bir hayalperestim." Şakağına vurdu. "Onlar kendilerini bir yeryüzü tanrısının yönettiğini sanıyorlar ama biz kendi zamanımızdan daha iyi biliyoruz,

değil mi? *Biz* tanrılarız. Fae'ler daha önce bizim zamanımızda da vardı ama o zaman onlardan kurtulduk. Şimdi de onlardan kurtulabiliriz."

Kyra tekrar uludu ama Thaddeus onun başını parçalı atkuyruğundan tutup geriye çekti.

"Nasıl olur da onların tarafını tutarsınız?" Clarke bağırdı. "Bunu kendi türünüze nasıl yaparsınız?"

Thaddeus'un daralan bakışlarından gizlenemeyen bir nefret ve ego fışkırıyordu. "Benim türüm aptal. Kuyu Tarikatı'nın hayatlarını nasıl yaşayacaklarını belirlemesine izin veriyorlar ama hepsi yalan. Güçlü olmak için onların kurallarına uymak zorunda değiliz. Ben kendi kurallarımı koyarım." Başparmağını Kyra'nın yarasına bastırdı. "Çıkış yarası yok. İçindeki metal değişimini engelliyor."

Clarke'ın nefesi kesildi. "Bu yüzden insanlarla çalışıyorsun. Elphyne'i ele geçirebilmek için silahları istiyorsunuz."

Thaddeus güldü ve iki insan gülümsedi. Boşluk Clarke'a baktı. "Kendilerini yok etmelerine izin vermek varken neden Elphyne'i ele geçirmekle uğraşıyorsun?"

Kendilerine saldırmak mı?

Beyaz Kadın. Süzülmüş Satir. Muhtemelen daha fazlası vardı.

"Unseelie'nin kendi bölgeleri dışında saldırıyormuş gibi görünmesini sağlayan sizsiniz."

Bones kemerinden cam bir kutu çıkardı. Clarke'a Rush'ın manabeeze yakalamak için kullandığını hatırlattı. Bones Kyra'ya doğru yürüdüğünde Clarke'ın kalbi durdu.

"Hayır," diye nefesi kesildi. *Sakin buna cüret etme.*

Ama bir warada gibi boğazını kesmedi. Teneke kutuyu Thaddeus'a uzattı ve tüpün içinde metal şırıltılar saçan cam bir şırınga çıkardı. İğneyi bastırıp basıncı test ettikten sonra Kyra'nın boynuna sapladı.

Damarlarına sıvı metal enjekte edildi ve acı içinde çığlık attı.

"Neler olduğunu görüyor musun Clarke?" diye sordu Boşluk, büyülenmiş bir halde. "Sisteminde demir varken ve büyü bu maddeden nefret ederken, yaşam gücünün bir yere gitmesi gerekiyor. Dışarı çıkmaya zorlanıyor." Avuçlarını kaldırdı. "Bu konuda özel bir şey yok. Sadece bilim."

Kyra'nın göğsünden küçük ışık topları fırladı. Thaddeus teneke kutuyu tuttu ve kaçarken onları yakaladı.

"Dur!" Clarke bağırdı. "Ne istersen yapacağım. Sadece gitmesine izin ver."

Boşluk başıyla onayladı ve Bones şırıngayı Kyra'nın boynundan çıkardı. Işık Kyra'nın vücudundan çıkmayı bıraktı ve Thaddeus cam kutunun kapağını kapattı. Kutuyu Void'e uzattı, o da açtı ve içindekileri içti. Işık boğazının içinden göğsüne doğru hareket etti ve sonra dağıldı. Birkaç dakika içinde göz bebekleri küçüldü. Vücut dilinin her yönü mutluluğu yansıtıyordu. Bir esrarkeşin uyuşturucu aldığını görmek gibiydi. Ve sonra başka değişiklikler oldu. Yanaklarının rengi açıldı, gözlerinin iki yanındaki çizgiler azaldı ve saçlarındaki aklar tamamen kayboldu. Gençleşmişti. Memnun bir ses çıkardı ve karnını sıvazladı. "Arınmış değilim, ama eminim cılız bir dişi kurdun birkaç anısını idare edebilirim."

"Dünyayı yok edeceksin," diye bağırdı Clarke. "Bunu gördüm." "Hayır, Clarke. olmalısın. Onu kurtaracağım," diye söylendi.

Kafeste arkasına yaslandı ve başını salladı. Kandırılmıştı. Yaptıklarının yıkıcı sonuçları olacağından tamamen habersizdi. Kendisi için. Dünya için. Bir gün, onun için acı verici bir hesaplaşma olacaktı. Ve ona gerçeği gösterecek kişi olmayı dört gözle bekliyordu. Prime'in entrikaları mantıklıydı. Clarke'a gerçeğin bir silah olabileceğini söylemişti ve şimdi Clarke nihayet olasılıkları görüyordu. Bir gün Clarke ve Boşluk karşı karşıya gelecekti. Yanılsamaya karşı gerçek.

"O zamana kadar," dedi Boşluk, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi. "Thaddeus'a seninle oynayabileceğine dair söz verdim." Sonra Thaddeus'a döndü. "Bir medyumun ağzını kullanması gerekir, aksi takdirde geleceği konuşamaz. O yüzden sadece... bilirsiniz, o bölgeden uzak durun. Anlaşıldı mı?"

Thaddeus başını salladı, şeytani gözleri Clarke'tan hiç ayrılmıyordu.

"Güzel. Ve işin bittiğinde, dişi kurttan kalan son manayı da topla. Çok lezzetliydi. Yakında Clarke'ın sevdiği başka insanlar da gelecek. İşkence edebileceğimiz daha çok kişi."

Yardımcısı, bitkin bir halde tökezleyerek uzaklaşmasına yardım etti.

CHAPTER FORTY



D Acı içinde kıvranan Rush, toprağın üzerine uzanıp bir kurşunun kız kardeşini parçalamasını ve ardından vücuduna sıvı metal enjekte edilmesini izlemekten başka bir şey yapamadı. Bir çeşit demir karışımı.

kokusunu alabildi. Sonra o pis kokuşmuş pislik manasını çaldı ve içti.

Bu en yüksek mertebeden bir ihlaldı ve yanlarına . Hiçbirinin. Onları avlayacak ve önce iç organlarını sökecekti. İçindeki kurt Rush'ın dizginlerini zorluyor, dışarı çıkmak istiyordu. İntikam istiyordu. Ve o da bunu ona verecekti.

Acı onu sakat bıraktı ama bu ona bir plan oluşturması için zaman verdi. Yıldızkılıcı'yı nasıl alacağını ve onları nasıl ezip geçeceğini mükemmel bir netlikle gördü. Onun geldiğini bile bilmeyeceklerdi. Uzun dakikalar sonra Rush titreyen ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek acının son kalıntılarıyla nefes almaya çalıştı. Duyuları berraklaştığında konuşmaya odaklandı.

"O zamana kadar," dedi insan. "Thaddeus'a seninle oynayabileceğine dair söz verdim." Bir duraklama. "Bir medyumun ağzını kullanması gerekir, aksi takdirde geleceği konuşamaz. O yüzden... bilirsin, o bölgeden uzak dur. Anlaşıldı mı?"

Rush kafasını kaldırdı ve gözlerini kafesteki Clarke'a kilitledi. Pislikler onu bu yüzden istiyordu. Yeteneği için. Geleceği kontrol etmek, dünyayı kontrol etmek. Onun yarattığı bir dünyayı. Geniş gözlü ve meydan okuma dolu Clarke dişlerini sıktı ve siyah takım elbiseli adama sanki onu bir bakışıyla öldürebilecekmiş gibi baktı.

Ama aldığı mana onu çok yormuştu. Sallandı ve sonra Thaddeus'a şöyle dedi: "Güzel. Ve işin bittiğinde dışı kurttan kalan son manayı da topla. Çok lezzetliydi. Yakında Clarke'ın sevdiği başka insanlar da gelecek. İşkence edebileceğimiz daha çok kişi."

Rush'ın dudaklarından bir hırıltı koptu. Ama saldırmaya hazır değildi. İyileşmemişti. Düşmanlarını ezip geçerken hatasız olmak zorundaydı. En ufak bir yanlış harekette ona dokunacaklardı. Ellerinin üzerinde parıldayan ve aralarında duran Yıldızkılıcı'nın kılıcından yansıyan parlak mavi ışıklara baktı. Anlayışın ağırlığı kalbine yerleşti. Bu son savaşıydı. Son savaşıydı. Bunun hakkını verecekti.

Bakışlarını kaldırdı ama insanlar gitmişti ve Thaddeus, Clarke'a düşmanca bir şeyler fısıldadı.

"Hayır." Rush ayağa kalktı, her kası ve kemiği her nefeste ağrıyordu. "Ondan uzak dur."

Acı onu avuçlarını dizlerine dayamaya ve nefesini tutmaya zorladı. Ama yorgun bedenine rağmen, içindeki kurt gitmeye hazırdı. Öfkeyle uludu. Kafesini tırmaladı. Rush'ı adrenalinle doldurdu.

Koruyucular neredeydi?

Yaprak onları yakında bulmalıydı. Geçit açıldığında o da oradaydı. Rush'ın tek yapması gereken, Muhafızlar geçit kalıntılarının izini sürüp gelene kadar Thaddeus'u yeterince uzun süre uzak tutmaktı. Ama Thaddeus tiz bir ısıklık çaldığında ve av partisinden iki kişi daha kampa döndüğünde Rush'ın umudu suya düştü. Üç kişilerdi. Üçünü nasıl durdurabilirdi? Kyra hâlâ yerde yatıyordu, yarı yarıya kaymıştı ama ölmemişti. Eğer o kurşunu omzundan çıkarabilirse, vardiyayı tamamlamak kanında kalan demiri temizlemek için yeterli olabilirdi. Umarım.

"Clarke," diye mırıldandı. "Kafes senin tüm gücünü uzakta tutacak kadar güçlü değil."

Clarke'ın gözleri ona kaydı ama sonra tekrar belirsiz bir noktaya kaydı. Onu ele vermek istemedi. Ama onu duydu. "Metal kafesin beni tutamayacağını söylediğimi hatırlıyor musun? Bu yüzden mi lanet kullandılar?"

Bir an başını salladı.

"Öyleyse gücüne ulaş. Tek ihtiyacım olan Kyra'nın beni görmesini sağlayacak kadar hissetmen. Sadece onu. Bunu yapabilir misin?"

Bir kez daha başını salladı ve sonra kaşları konsantrasyon içinde birbirine yaklaştı. Rush Thaddeus'un durumunu kontrol etti. Avcılarına emirler . Clarke ve Kyra'ya her an saldırabilirlerdi.

Hadi Clarke.

Daha fazla bekleyemedi. "Kyra,"
diye mırıldandı.

İnledi ama cevap vermedi. Nefesini
yutarak tekrar denedi. "Kyra."

Yana doğru yuvarlanarak, arayan gözlerini ona dikti. Eğer o bunu atlatabildiyse, o da atlatabilirdi. "Kurşunu çıkar," dedi. "Pençenle yaranı kaz ve dışarı çıkar. Anladın mı?" Nefesini tuttu. "Bu senin değişmeni ve iyileşmeni sağlayacak."

Değiş ve iyileş. Kelimeler aklına takıldı. Eğer o da yer değiştirirse, son hastalık da yok olacaktı... ama aynı zamanda manasının son damlasını da kullanacaktı. Laneti uzakta tutacak hiçbir şey kalmayacaktı. Yaşlanacaktı.

Bu yeterli olabilir.

Thaddeus Clarke'a, "Sanırım sen kafesin dışındayken bu iş daha iyi yürüyecek," dedi. "Ama sorun çıkarmanı istemiyoruz."

"Beladan başka bir şey olmayacağım, pislik."

"Pekâlâ." Thaddeus anahtarı asma kilide takarken durakladı ve kampı taradı. "İçine sokmak için metal bir şeye ihtiyacımız var. Bu onun büyü yapmasını engelleyecek. Bana bir şey getirin."

Piçler, sanki pazardaki kasaptan bir şey sipariş ediyormuş gibi onun işkencesini tartışıyorlardı. Ondan iğreniyorlardı. Rush kılıcını almaya gitti-

"Hey, Faddeus," dedi koç sağdan gelerek. Starcleaver'ı eline aldı. "Bu da ne?"

Kahretsin.

Thaddeus koça ters ters baktı ama gözleri kılıca takılınca dondu kaldı. "O benim yeğenimin kılıcı. O burada."

Gibi a anahtar olmak Ters çevrilmiş, Rush patladı içine
Eylem. Bacaklarına güç vererek koça doğru fırladı. Koçun önünü kapattı.

Ellerini kabzaya koydu, kılıcın ucunu kola y zleſecek ſekilde çevirdi ve sonra onu ezdi. Baſkaları için ko kendi kendini bıaklamıſ gibi görünüyordu. Tek dizinin üzerine çöktü, gözleri ſaſk nlıkla aılmıſtı, midesinden kan fokurduyordu. Rush olduğunu bilemezdi.

"Seni aptal," diye tersledi Thaddeus. "Bulun onu!"

Ama temas hastalığı iki katına ıktı. Rush koun ellerine dokunmuſtu. Kılıcı kontrol etmenin baſka bir yolu yoktu. Rush yere yığılırken, diğer fae'ler çadırların ve sandalyelerin arkasını kontrol edecek kadar aptalca etrafa bakmaya baſladılar. Thaddeus koa doğru gitti. Kılıcı karnından çekip çıkardı.

"Her ſeyi kendim yapmak zorundayım." Thaddeus kıpırdamadan durdu ve açıklığı araſtırdı ama fazla uzağa bakmasına gerek kalmadı. Gözleri Rush'a takıldı ve güldü. "Ah, ſimdi seni bir g rebilseydim. Mavi havai fiſekler gibi parlıyor ve bir korkak gibi eſine doğru s r n yorsun."

Beni görebiliyor mu?

Ama elbette yapabilirdi. Rush'ın manası t kenmiſti. Koç'a son dokunuſu onu uçurumun kenarına getirmiſti. Lanet sona eriyordu. Ölüm onu perdenin diğer tarafında bekliyordu. İçindeki kurt uludu; öfkeyle, acıyla, özlemle. Clarke'ı görebiliyorlardı. Ulaſamayacakları kadar uzaktaydı ama zamanın yorgunluğu onu aſaėı çekiyordu ve zar zor nefes alabiliyordu.

Yaſlanmaya baſlamıſtı. Ama lanetin zayıflamasıyla birlikte Kuyu'ya eriſimi de artmıſtı. Gezegenin yaſamını dokunuſunun altındaki toprakta hissedebiliyordu. Bağlantı kutsal bir yer kadar güçlü değildi ama oradaydı. Sadece mana depolarını doldurmak için günleri yoktu.

Clarke'a ulaſmak zorundaydı. Parmaklarının altındaki kaynaktan her ne elde ederse etsin, bunu ona verecekti. Onu Kyra'ya görünür kılacak kadar metal kafes kısıtlamalarını aſmıſtı. Belki onu bir ſekilde g lendirebilirdi. En azından manası ona anılarını, duygularını ve aſkını gösterebilirdi. Söylemeyi baſaramadıėı her ſeyi.

Clarke kafeste arkasına yaslandı ve dıſarı çıkmaya alıſarak kapıyı tekmeledi. "Rush!"

"Sen zavallısın. Tıpkı baban gibi." Thaddeus, Clarke ve 'ın arasında durmuş, Rush'ın arkadaşına doğru sürünmesini izlerken yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Biliyorsun o da süründü... sonunda."

Rush boğuldu ve öksürdü. Mavi glifler sanki onlar da bu korkunç itirafı duymuş gibi derisinin üzerinde hareket ediyordu. *Siktir et onu.* Rush Thaddeus'a son anlarını yaşatmayacaktı. Ellerini ve dizlerini iterek bir kez daha Clarke'a ulaşmaya çalıştı. Hava ciğ ciğerlerinde hareket ediyordu. Boğazı zımpara kâğıdı gibiydi. Gözleri ateş gibiydi. Bunu onsuz yapabileceğini, Thaddeus'u bitirip Crescent Hollow'a doğru bir şeyler getirebileceğini düşünmüştü. Bir miras inşa etmek için. Ama şimdi burada, bu anda, tek umursadığı şey, aralarında doğru olmayan şeylerle bu varoluşu terk edemeyeceğiydi. O her şeyiydi.

Tüm hayatı, sonunda onun olduğu uzun ve dolambaçlı bir yol olmuştu.

"Clarke," diye mırıldandı. Neredeyse varmıştı.

Thaddeus onu ortasından tekmeleyerek yere yuvarlanmasına neden oldu. Toprağın içine doğru öksürdü. Cevap verecek enerjisi yoktu.

"Beni duymadın." Thaddeus bıçağın ucunu Rush'ın koluna doğrulttu ve itti.

Kolundan aşağı beyaz bir acı aktı ve acıyla kükredi.

Thaddeus, "Babanı ben öldürdüm," diye açıkladı. "Sen ve senin Muhafızlara katılma maceran değildi. Ben ve adamlarımdı. Seni kandırmanın bu kadar kolay olduğuna hâlâ inanamıyorum."

Şok Rush'ın yüzünü beyazlattı ve kanını kuruttu.

"Oh evet." Thaddeus sıırttı. Gözünün altındaki yara izi büzüldü. "Şimdi dinliyorsun. Sana biraz daha sır vereyim.... Annen mi? Her gece kulağındaydım ve ona bu işi bitirmesini söylüyordum. Sevgilin mi? Çocuğunun annesi mi? Seninle yatması için ona kim para verdi sanıyorsun? Hamileliğini gizli tutmasını kim söyledi sanıyorsun? Ve tam idam edileceği gün yok edilmesi gereken o büyülü canavar?" Thaddeus Rush'ın kulağına fısıldadı, "*Sence Tarikat'tan Muhafızlık görevini yapmanı kim istedi?*"

Rush'ın içinde öfke yanıyor ve çalkalanıyordu. Tüm bunların Prime'dan kaynaklandığını düşünmüştü... ama Thaddeus hayatının en kötü yanlarını düzenlemişti. Amcası. Rush damarlarında dolaşan öfke yüzünden doğru düzgün göremiyordu. Kurt yüzeye çıktı. Rush dişlerinin uzadığını hissedebiliyordu. Dişlerinin arasından hırlayarak Thaddeus'u görüş alanına aldı ve pençelerini onun işe yaramaz, yarı-değişken bedenini sürüklemeye zorladı. Daha yakına. Daha yakına. Thaddeus'u kafese geri itti.

Kurdu kontrol altında tutma mücadelesi Rush'ın kontrolünün sınırlarını zorladı.

Amcasının yüzündeki memnun ifade her şeyi anlatıyordu. Bundan kurtulduğunu düşündü.

Ve sonra Clarke'ın solgun elleri kafesin parmaklıkları arasına girdi. En sevdiği yırtık kumaş şeridini Thaddeus'un boynuna doladı, diğer eliyle yakaladı ve sonra sertçe çekti. Boynunu sıkıca sararak boğulmasına neden oldu. Ayaklarını parmaklıklara dayadı ve ağırlığıyla çekerek boğazını sıktı.

Onu böyle görmek, onuru için, hayatları için savaşmak, ona ayağa kalkma gücü verdi.

Bir can almak insanın kalbinde leke bırakır. Clarke'ın bunun için kendini lekelemesine izin veremezdi. Bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı. Kurdu serbest bıraktı.

CHAPTERFORTY-ONE



T Clarke'ın boğma ipini tuttuğu yer kaydı. Bağırды. Hayır, hayır, hayır. zorundaydı. Her ne kadar Avuçlarındaki acı sanki ellerini kesiyormuş gibi hissediyordu. Savaşmadan yenilmeyecekti. Rush'ın hayatındaki tüm acıların sebebi bu fae'ydi.

Bu şeytani Fae.

Beyaz saçları kafesi zorladı ve ısırды, bir parçasını ağzına aldı ve başını parmaklıklara yaslamak için çekti. Bu kirli sokak taktikleriydi. İğrençti. Ama çaresizdi. Kyra'nın Rush'ı görmesini sağlamak için çok çaba harcamıştı ve bu, gücünün daha emin olduğu bir parçasıydı. Ateş ve rüzgâr ise daha az. Metal parmaklıkların ardında hiçbir şey kolay değildi.

Ve sonra doğaüstü bir uluma kulaklarını deldi. Mavi bir ışık parlaması.

Saçları tükürdü ve Thaddeus'un kafasının etrafına baktı. Bulduğu şey mümkün değildi. Rush. Rush değil. Onun kurdu. Çok güzeldi. Beyaz. Büyük. Başı Thaddeus'un koltuk altlarına kadar geldi. Kurdun altın rengi gözleri Clarke'ınkilerle buluştu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama onun niyetini sezmişti. Onun planını. Suyun derinliklerindeymiş gibi, üzerine bir sakinlik çöktü. Nefesi açıldı. Ve sonra bıraktı.

Thaddeus ellerini havaya kaldırdı. Sanki ona bir şekilde yardım edebileceymiş gibi Clarke'la yüzleşti.

"Lütfen..." diye mırıldandı.

Clarke onun gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Evet, yalvaracaksın. Sonuna kadar yalvaracaksın. Korkaklar hep böyle yapar."

Ve sonra kurt saldırdı. İzlemek zorunda kalmamak için gözlerini kapattı. Kulaklarını tıkadı ki duymak zorunda kalmasın. Ve güvenli olduğunu düşündüğünde, tekrar baktı.

Thaddeus kafesin altında bir yerde gizlenmişti. Ve Rush... hâlâ kurt formundaydı, başı yerdeydi, dili kanlı çenesinden dışarı sarkmış, nefes nefese kalmıştı.

"Rush," diye bağırdı ve parmaklarını doladı.

Arkalarında bir yerde başka bir kavga yaşanıyordu. Kyra tüm vardiyasını tamamlamıştı. Köşede bir şeyler yiyordu... ya da birini.

"Bekle, Rush." Thaddeus'un anahtarının hâlâ kilidin içinde olduğunu gördü. "Geliyorum. Sadece dayan."

Anahtarla uğraşırken gözyaşları gözlerini yaktı. Ve anahtar düştüğünde, gözyaşları akmaya başladı. Uzandı, havayı kavradı ama hiçbir şey yakalayamadı. Anahtar toprakta sekti. Kafesin dibine çökerek, tıpkı perinin yaptığını hatırladığı gibi bir kolunu parmaklıkların arasından sarkıttı. Diğer elini rahminin üzerine koydu.

"Rush..."

Gözlerini sıkıca kapattı. Bu o olamazdı. Hayır. Lütfen hayır. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Şimdi gözyaşları büyük, sarsıcı hıçkırıklara dönüşmüştü. Lanet olsun bu dünyaya. Ona her şeyi verdiği ve sonra da elinden aldığı için lanet olsun. Çılgılık atmak istiyordu. Rüzgâra küfürler savurmak. Ama sonra ıslak, ılık bir basınç avucunu itti. Aşağı baktı. Bu kurdun burnuydu. Başını kaldırdı, pençelerinin üzerine çıktı ve ona dokundu. Son bir kez.

"Seni seviyorum, seni aptal Fae." Onun ağzını kavradı. "Çok güzelsin."

Mızmızlandı.

Adamın vücudundan kadınıninkine bir kıvılcım sıçradı. Güç. Işık. Yaşam. Mana. Vücudunu yardı, kalbini sardı, yarattıkları hayatın etrafında döndü ve kemiklerinin derinliklerine yerleşti. Birden onu sanki kendisinin bir parçasıymış gibi hissetmeye başladı. Onun duygularını hissedebiliyordu.

Orada olduğunu biliyordu. Kolunun dışarı sarkan kısmı boyunca bir yanma hissi kaşınıyordu. Küçük bir gıdıklanma gibi başladı ve sonra daha önce hiç hissetmediği bir şekilde cehenneme dönüştü. Mavi ışık gözeneklerinden ışık dalgaları halinde sızdı. Kurdu sardı. Gözlerinde parladı. Ve sonra aynı anda ikisini de sardı.

Bir bağ yerine oturdu.

Ve bu bağ sayesinde Clarke, Rush'ın boşluğunu hissetti. Rush mana depolarını boşaltmıştı, o da doldurdu. Ona enerji verdi. Fazla değildi. Kafes onu zayıflattı ama kolu bariyerin dışında ve serbestken, gezegenlerini bir arada tutan kozmik enerjinin bir parçasını hissetti. Kuyu.

Rush haklıydı.

Bu onun bulabileceği bir şey değildi. Onu bulmak zorundaydı. Onları bulmak için. Ve bekliyordu.

Rush'ın kurdu yavaşça elindeki dokunuşunu güçlendirdi. Clarke'ın gözlerinden dökülen yaşlar neşeye dönüştü çünkü gözeneklerinden sızan mavi ışık ön kolu ve eli boyunca bir desene dönüştü. Bu ona coğrafi bir haritadaki kontur çizgilerini hatırlattı. Kanıt tam oradaydı - İyi Kutsanmış bir birlikteliğin işareti.

Rush'ın etrafındaki hava parıltıya, kabardı ve sonra fae formuna dönüştü. Doğduğu günkü gibi çıplaktı ve kendi İyi Kutsanmış işaretiyle kafesin içinden uzandı ve dudaklarını boşluğa çekti. Parmaklıkların arasında birbirlerine yapışarak öpüştüler. Ağlayıp inlerken Clarke'tan utanç verici sesler çıktı. O iyiydi. Vücudunda hiç lanet izi yoktu. Gençti. Yaşıyordu. İşte bu kadar.

"Beni bir kurt olarak duydun mu bilmiyorum ama seni seviyorum Rush."

"Sanırım seni kollarımda taşıdığım ilk andan beri seviyorum," diye fısıldadı alnını parmaklıklara dayayarak.

"Ama bu çok uzun zaman önceydi."

"Kalp ne isterse onu ."

Parmak uçlarıyla adamın sakalını okşadı. "Nasıl? Yani, İyi Kutsanmış bir birlikteliğin anlık olduğunu söylemiştin."

"Bilmiyorum. Sanırım... Sanırım lanet beni Ebedi Kuyu'dan kopardığı için, birlikteliğimizi onaylayamadı. Son manamın ve lanetin sona ermesini beklemek zorundaydı.

Artık bu bağlantıyı engelleyen hiçbir şey kalmamışken, beni sevdiğini söylediğinde yapbozun son parçası da yerine oturdu."

"Prime. O biliyordu. Bu yüzden o-"

Rush onu öptü. "Fark etmez. Eskiden onun manipülasyonlarının önemli olduğunu düşünürdüm." Gözleri yumuşadı, onu içine aldı. "Seni sevdiğimi söylemek için kutsanmış bir birlikteliğe ihtiyacım yok. Bunu yaptım."

"Ben de öyle."

Geri çekildi ve düşen anahtarı aldı. İki saniye sonra kız dışarı çıkmış ve onun kollarındaydı. Sadece küçük bir kavuşma için zamanları vardı ve sonra kampın merkezinde bir geçit açıldı. Parlak ışık parladı ve hepsini kör etti. Her şey yerli oturduğunda, Muhafızlar oradaydı.

Beyaz bir kurt. Üç intikamcı kanatlı fae. Ve öfkeli görünümlü Elf.

Rush, "Geç kaldın," dedi.

CHAPTERFORTY-TWO



F Thorne geçitten içeri adımını attığı ve kendisini bekleyen kanlı yıkımı gördüğü anda savaş bitmemişti. Taze kan kokusu hassas kurt burnunu yakıyordu. Üç ceset, ikisi anlaşılabilir haldeydi. Biri omzundaki kılıç yarası yüzünden hâlâ kıvranıyordu. Ama en etkileyici şey babasını lanetten kurtulmuş ve eşiyle -hayır, *kutsanmış* eşiyle- tutkulu bir kucaklaşma içinde görmektir.

Başından beri Clarke'mış. Bir insan.

Kollarında dalgalanan uyumlu mavi hatlar bunu kanıtlıyordu.

Babasını mutlu görmek Thorne'u her türlü düğüme bağladı. Bir parçası birbirlerini nasıl sevdiklerini, Kuyu'nun bunu nasıl onayladığını gördü ve içinde bir şey burkuldu. Bu nefret değildi. Kıskançlık da değildi. Bu... adlandırılmayı bekleyen bir boşluktu.

Muhafızlar geldikten sonra bir saat boyunca bölgeyi tarayarak başka tehditler aradılar. Rush, Thaddeus'la birlikte çalışan insanlar olduğundan bahsetmişti. Ve ortaya çıkardığı sırlar rahatsız ediciydi. Thorne tüm bunları kurt formunun sınırları içinde dinlemişti. Her nasılsa, dört patinin üzerinde olmak gerçeklerle başa çıkmayı kolaylaştırıyordu.

Tarikat'ın şu anda bu işin dışında kaldığını göremiyordu. Hele ki Kuyu'nun bütünlüğüne yönelik tehdit bu kadar barizken.

Bu bir savaştı.

Ve başka sırlar da ortaya çıktı. Thorne'un annesi hakkında. Thaddeus'un ona nasıl ödeme yaptığını. Thorne'un annesinin

Anne ve baba birbirini seviyordu ama gerçek durumu yeni bir ışığa kavuşturmuştu. Oynadığı rol yüzünden Rush'a nasıl kızabilirdi?

Yapamadı.

Ama kızgındı. Bu kısmı değişmemişti. Sadece öfkesini yönlendirebileceği kimse yoktu. Bu yüzden öfkesini Jasper'ı bulmak için kullanacaktı. Kayıp kurdu bulacak, sonra da parçası olmayı hiç istemediği bu savaşta mücadele edecekti.

ğle vakti olmasına rağmen birinin yaktığı kamp ateşinin yanında volta atan Thorne, yeterince beklediğine karar verdi. Birisi bir battaniye bulmuş ve Rush'ın omuzlarına örtmüştü. Hem kendisini hem de arkadaşını örtmek için bir köşesini çekti. Leaf ve Kovuk'a geri dönmeyen diğer ekip bölgeyi son kez tararken, birbirleriyle alçak sesle konuşuyorlardı.

Thorne kurttan fae formuna geçti ve sonra yanına gitti. Rush kaskatı kesildi. Clarke onun yüzüne bakmaya zen gösterdi, çoğu dişinin hoşuna giden çıplak kısmına değil.

"Rush. Clarke." Başıyla onayladı.

Serbest kaldı ve Thorne daha ne olduğunu anlamadan ona sarıldı. tarafı gerilmiş bir halde, iri gözlerle Rush'a baktı. "Ne...?" Rush sırttı. "Bırak alsın."

Kızıl saçlı kadın bakışlarını kaldırdı, gözleri yaşlarla parlıyordu. Thorne kaşlarını çattı.

Clarke, "Teşekkür ," dedi.

Hem Rush'ın hem de Thorne'un kaşları havaya kalktı. O kalkmadı. Oh, evet. O yaptı.

"Ve ikiniz de teşekkür ettiğim gerçeğini yüzüme vurmadan önce. Umurumda değil. Tekrar söyleyeceğim."

"Neden?" Thorne sordu.

Clarke onu daha iyi görebilmek için geri çekildi. "nk sonunda Anise'e yardım etmek için Crescent Hollow'a gelmek istediğini söyleyen sendin. Leaf bana onu ve kafeslerden indiren ilk kişinin sen olduğunu söyledi."

Thorne'un göğsünde garip bir his yuvarlandı. "Ben sadece işimi yapıyordum."

"Ah," diye güldü Clarke. "Ama görüyorsunuz, işinizi yapmıyordunuz. Anise senin sayende hayatta ve iyileşiyor. O yüzden teşekkür . Bu

"Benden bir karşılık istediğinde burada olacağımı söylüyorum."

"Mantık çerçevesinde." Rush parmağını uzattı.

Üçü de birbirlerine baktı, akıllarına başka bir kelime gelmiyordu.

Bu çok garip.

Gitmek için döndü.

Clarke onun bileğini tuttu. "Bekle."

Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Görme onu etkisi altına alırken gözbebekleri beyazlaştı ve başka bir yere gider gibi oldu. Bir nefesle Thorne'u bıraktı ve gözleri normale döndü.

"Yalan söyledim," dedi. "Sana Jasper'ı Tarikat'ta bulmana yardım edebileceğimi söylediğimde."

"Biliyorum," diye hırladı. "Crescent Hollow'daki itirafını duydum."

"Şey. Mesele şu ki... az önce sana dokunduktan sonra yeni bir şey gördüm."

Thorne gerildi. "Ne gördün?"

"Seni Jasper'a götürecek kişiyi gördüm." Dudağını ısırды ve Rush'a bir bakış attı.

"Her neyse, bana söyleyebilirsin," dedi Thorne. "Söz veriyorum kafanı koparmayacağım."

Şu anda. Belki daha sonra. Eğer yine yalan söylerse.

"Tamam," diye yanıtladı Clarke. "Sadece... sizi ona götürecek olan kişi benim zamanımdan bir insan. Bir kadın."

Thorne kollarını kavuşturdu ve zihnindeki senaryoyu gözden geçirdi. Tamam. O kadar da kötü değildi. Clarke yarı katlanılabilir biri olmuştu. Ve sadıktı. Güçlü iradeli. Babası için iyi bir eş. Öyle sanıyordu.

"değil," dedi. "Onu nerede bulabilirim?"

"Bir süre daha çözülmeyecek ama... dahası da var."

"Ve?" diye homurdandı.

"Ve," diye irkildi, "Boş ."

Gözlerini ona dikti. Belli ki bir şeyler saklıyordu. Ve zihninde çoktan iltihaplanmıştı. Bu insanlar, hatta

güçle dolu, kurnaz yaratıklardı. Nefes almak kadar kolay yalan söylüyorlardı. Bu onu hasta etmeye yeterdi.

Rush onun gözlerindeki ateşi görmüş olmalıydı, çünkü alfa enerjisi kabarak Thorne'un ön tarafını uyardı.

"Yeter," dedi Rush ona. "Zamanı geldiğinde sana söyleyecek."

"Jasper'ın zamanı olmayabilir."

"Öyle. Sahip olduğu tek şey bu." Clarke Rush'a sarıldı, yüz ifadesi melankoliye dönüştü.

Thorne ağzını açtı-

"Thorne." Rush'ın derin sesi geceyi yarıp geçti. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama ben her zaman senin yanında olmaya çalıştım. Gardiyan olmak seni zorladı. Eğer ayrılmak istersen, kararını destekleyeceğim. Ava çıkma geldiğinde, hemen yanında olacağım. Sen bunu kabul etmeye hazır olana kadar, benim eşimle birlikte olmam gerekiyor."

Rush, Clarke'ı kollarına aldı ve Leaf'in Shade ile birlikte durduğu ve bölgenin kontrol altına alınmasını tartıştığı yere taşıdı.

"Nereye gidiyorsun?" Thorne sordu.

Tek cevap bir kulübe hakkında mırıldanılan bir şeydi. Yaprak bir geçit açtığında ikisi de kendi başlarına geçtiler.

Geçit kapanmadan hemen önce Clarke ona, "Yakında konuşacağız," diye bağırdı.

Ve sonra gittiler.

CHAPTERFORTY-THREE



W

Ay yolu aydınlatırken Clarke, Rush'ı sıkıca tutarak gölün karlı kıyısına taşıdı.

kulübesinin yakınında. Buz gibi hava tenini ısırdı ama o battaniyeyi omuzlarından silkti ve yürümeye devam etti. Doğruca ılık suya girdi. Suyun seviyesi dizlerine ulaştığında yere çöktü. Sıcaklığın içine daldıklarında nefesi kesildi. Aralarında buhar kıvrılıyordu. Banyo gibiydi. Muhteşem bir banyo. Usta ve güçlü elleriyle onu, sadece ikisi birbirinin gözlerinin içine bakana kadar, ön tarafına binecek şekilde konumlandırdı.

Gümüş rengi saçlarını adamın çatık kaşlarından sildi. O buradaydı. Güvendeydi. Yaşıyordu. Bu duygu kırılğan kalbinin kontrol edemeyeceği kadar fazlaydı ve aralarındaki bağdan aşağıya kaydığını hissetti. Bir kurda dönüştüğünde yarasının nasıl iyileştiğine hâlâ hayret ediyordu. Thaddeus'un onu bıçakladığını görmüştü ama kılıcın koluna girdiği yerde sadece pembe bir yara izi kalmıştı. Parmağını hafifçe yaranın etrafında gezdirdi ve sonra ellerini omuzlarında gezdirerek sırtındaki sert düğümlere masaj yaptı.

İçinden gelen uzun, gırtlaktan gelen inilti Clarke'ı sarstı ve nabzını ateşledi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye mırıldandı.

İki gözü birden kapandı. Vücudu gerginliğini kaybederken kaşları ortadan kalktı. Elleri kalçalarını kavradı ve aşağı doğru iterek her tarafının gevşemediğini kanıtladı. Adam onun altında sertleşti ve bunu kanıtlamak için kalçalarını küstahça kaldırdı. Kadının içinden küçük bir inilti çıktı.

"Evet. Daha iyi hissettiriyor," diye mırıldandı.

"Dostum. Benim." Kadın gülümsedi. "Dostum. Bunu sevdim."

Gözleri açıldı. Çarpıştı. Ve homurdandı, "*İyi kutsanmış eş. Yüzyıllardır bir ilk. Biz.*" Bakışları için için yanmaya başlayınca mizah kaçtı. Bakışlarını onun kolundaki ışıldayan mavi işaretlere indirdi. Sonra da kendi kolundaki ayna işaretlerine. Clarke aniden nefes alamaz hale geldi. Aşk aralarındaki bağı besledi, bir gelgit dalgası gibi fıskırdı. Elektrik suyun üzerinde dalgalandı. Rüzgâr saçlarını savuruyor, tenini gıdıklıyordu. Havada, suda canlı olan bir şey vardı.

"Hissedebiliyor musun?" diye fısıldadı, huşu içinde etrafına bakınırken. Ağaçların gölgeleri gri gökyüzünde hışırdıyordu. Rüzgâr fısıldadı. Su dönüyor ve dalgalanıyordu... ve biyoluminesan mavinin küçük kıvılcımları tembel bir dansla vücutlarının etrafında yüzüyordu. Nefesi kesildi. "Ne oldu?"

"Bu göl bir güç kaynağı," dedi sesi kısık bir şekilde. "Bize kucak açıyor. Burada manamızı karadakinden daha hızlı doldurabiliyoruz. Ama beni besleyen, dolduran sadece göl değil. Gücünün bağımız aracılığıyla bedenime sızdığını ve beni bir bütün haline getirdiğini hissediyorum. Aşkını hissediyorum. Hissediyorum..." Hırladı ve eliyle kızın yüzünü kavrayarak bakışlarını tekrar kendi yüzüne çevirmeye zorladı. Koyu renk gözbebekleri büyümüştü... neredeyse çaresizdi. "Hissediyorum..."

Ve sonra onu gördü. Hissettiği şey etraflarındaki dünya değildi. Rush'tı. Onun gücüydü. Onun kıvılcımı. Lanetinin engellediği her şey şimdi geri geliyordu. Akademide, elementleri kontrol edebildiğinden ve kurda dönüşebildiğinden bahsetmişti. Onunla ilk tanıştığında, onu bir fırtınaya benzetmişti. Ve şimdi etraflarında bir fırtına kopuyordu. Dönen rüzgar. Omuzlarının üzerinden kıvılcımlar sıçırıyordu. Havada elektrik. Gök gürliyordu. Hepsi ondan geliyordu. Ve işte buradaydı, gergin ve enerji doluydu, gözleri ve teni içinde kopan fırtınayı zar zor kontrol ediyordu.

"Bu sensin," diye fısıldadı. "Gerçek sen."

"Bana yaptığın şey bu. Bu biziz."

Dudakları onunkilere çarptı. Dili kadının ağzına girdi. Titreyen bir iniltiyle öpücüğü derinleştirdi. Göğsünde çok fazla duygu patladı. Düşüyordu. Düşüyordu. Onun kokusunda, duygularında, sıcaklığında boğuluyordu.

Çılgınlık onları ele geçirdi. Kadın yeterince yaklaşmıyor, adam da ona yeterince dokunamıyordu. Kıyafetleri mi? Ne kıyafeti? Gitmişlerdi. Sadece deri kordondaki güneş saati kalmıştı. Geri kalanı yanmıştı. Parçalanmıştı. Bu oydu. Onun büyü. Hain gülümsemesinden anlamıştı. Erkekçe memnuniyeti ve sikiinin artık engelsiz olan girişine sahiplenici bir şekilde sokulmasından.

Nefes nefese kaldı ve başı suya inene kadar geriye düştü, gözleri yıldızlarla dolu gökyüzündeydi. Adamın kendisini tamamen doldurmasının keyfini çıkarırken, tutkusuna teslim oldu çünkü tutkusu kendisininmiş gibi hissediyordu. Nerede bittiğini ya da başladığını söylemenin hiçbir yolu yoktu. Güçlü eller sırtını destekleyip onu ayakta tutarken, adam alttan içine doğru kayıyordu. Sıcak dudaklar onun ön kısmında geziniyordu. Ateş vücudunda sıcıyor, her sinir ucunu elektriklendiriyordu. Göğüs ucunu ağzına çekti ve etinin etrafında hırladı. "Benimsin Clarke. Sen benimsin."

Konuşmasına gerek yoktu, sadece hissediyordu ve onu ne kadar sevdiğini biliyordu. Vücudunu saran hisler neredeyse çok fazlaydı. Onun arzusunu hissetti. O da onunkini hissetti. Yaşam güçlerini paylaşıyorlardı. Evlilikten daha fazlasıydılar. Eşten de öteydiler. Onlar birdi.

Ve durdurulamazlar.



BİR SÜRE SONRA Clarke, Rush'a kulübesinde sarıldı. Yatakta uzanırken, ocakta ateş çıtırdarken, birbirlerini bırakamıyorlardı. Sprite'lar onları gördükleri için mutluydular ve alevlerin içinde dans ediyorlardı.

Ama midesi gurulduyordu.

Rush ön kollarının üzerine kalktı. Gülen gözlerini karnına dikti ve sonra kulağını rahmine dayadı.

"Küçük kurt aç mı?" diye sordu.

Güldü ve onun saçlarını okşadı. "Kurt olacağını nereden biliyorsun? Belki de insan olarak kalacaktır."

Doğrulup oturdu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bu kadar açgözlü bir bebek kesinlikle bir kurttur."

"Evet, tamam. Sen nasıl , baba."

Yüz ifadesi kasvetli bir hal aldı ve arkasına yaslanıp kulübenin tavanında dallanan yapraklara bakmaya başladı. Onun suçluluk duygusunun aralarındaki bağa saplandığını hissetti. Adamın göğsüne hafifçe yüzünü ona döndü ve dirseğinin üzerine yaslandı.

"Thorne gelecektir," dedi. Omuz silkti.

"Yapacak," diye ısrar etti. "Onun önce kendi yolculuğu var. Arkadaşımdan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Onu Jasper'a götürecek olan? Onun İyi Kutsanmış eşi olacak. Sadece bilmesini istemedim. Her nasılsa, kendi seçimi olmayan bir çiftleşmeyi kabul edeceğini sanmıyorum ve dürüst olmak gerekirse, o da mutlu olmayacak."

Rush ona döndü, gözleri sertti. "Bizimki gibi başka birlikler de olacak mı?"

Başını salladı. "Sanırım çok daha fazlası. Ve benim zamanımdan çözülmüş olarak bulduğum her biri için, eşleri olarak bir Muhafız olacak. Bence bunun bir sebebi var."

"Çünkü bana güç veriyorsun. Daha önce hissetmediğim bir güç." Onun üzerine yuvarlandı ve gücüyle onu sıkıştırdı. Kaslar şişti. Tendonlar esnedi. Onun ölümcül, tehlikeli ve ölümcül olacağından hiç şüphesi yoktu. Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, kurda benzeyen keskin dişlerini gösteren bir gülümseme takındı. "Senin manan, aramızdaki bağ sayesinde benimkini yenilerken kendimi yenilmez hissediyorum."

Dudağını ısırdı. Sanki Rush'ın bataryası gibiydi. Onun kişisel güç kaynağı. "Güç aktarma yeteneğimiz savaş sonunda patlak verdiğinde çok işe yarayacak."

"O zaman zamanı geldiğinde hazır olacağız." Tereddütlü bir kaşını kaldırdı. "Bu ne zaman olacak?"

"Umarım, savaşmaya devam edersek, hiçbir zaman zamanı gelmeyecek. Ama ne zaman gidip kendi zamanımdan bir sonraki kişiyi bulmam gerekeceğini soruyorsanız? Birkaç yıldan önce olmaz."

Bir nefes verdi. "Güzel. Önce seninle yalnız kalmak istiyorum. Kapımızı tırmalayan kaderin baskısı olmadan zaman."

Kulübenin kapısından bir tırmalama sesi geldi. Gözleri açıldı. Ve sonra dışarıda bir kurt uludu.

Rush onun sırtışına karşılık verdi. "Gray de acıkmış olmalı."

CHAPTER FORTY-FOUR

TWO YEARS LATER



A Ömür boyu süren manipölasyon, entrika ve katıksız keyif Rush'ı bu noktaya getirmişti; gölünün kenarında oturmuş, yarı çıplak bir kadının sığ sulara gezinip çakıl taşlarını avlamasını izliyordu.

Çok güzeldi. Hâlâ da öyle. Onu ilk gördüğü günkü gibi. Ve hâlâ azgın bir genç gibi bakıyordu.

Hiç durmayacağından şüpheliydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı yanındaki battaniyenin üzerinde kıpırdanan yürümeye başlayan çocuğa. Çocuğun karnını gıdıkladı. "Yemek için yeterince iyi görünüyor mu?"

Kıkırdadı ve battaniyenin üzerinde yuvarlanarak Rush'tan çalıştı ama Rush onu yakaladı ve kendisine doğru sürükledi. Rush ve Clarke'ın ilk öpüşükleri yere uygun bir şekilde isimlendirilen Willow, Rush'ın hayat tanımını yeniden yapmıştı. Henüz bir kurda dönüşüp babasını gururlandırmamış olsa da, Willow Rush'ın kalbinde yeni bir yer edinmişti.

Rush'ın sağından bir yip sesi geldi ve Gri, yeni yavrularıyla birlikte ormandan fırladı. Üç küçük beyaz ve gri kurt onu suya kadar kovaladı ve orada kaldılar, havlayarak ve kıydan havlayarak. Gri, Clarke'ın etrafında zıplayıp sığ sulara sıçradı. Rush yaşlı kurdun içinde bir yavru daha büyütecek güç olduğunu düşünmemişti ama işte oradaydı, gözleri yeni bir hayatla parlıyordu.

Clarke'ın buraya gelmesinden bu yana geçen iki yıl içinde havalar ısınmıştı. Kar dağlardan kalkmıştı. Şimdilik. Gelecek yıl geri geleceğini söylemişti.

Ama Gray ve sürüsü kalmıştı. Lanet sprite'lar kalmıştı. Thorne bile isteksizce birkaç kez ziyaret etmişti. Gerçi her seferinde Jasper'ı ne zaman bulacakları konusunda bilgi almak için gelmişti ama yine de gelmişti. Ve her seferinde aralarındaki uçurum biraz daha kapanmıştı.

Kyra kendini Crescent Hollow'da yeni Lady Nightstalk olarak kabul ettirmişti. Bunu tek başına yapıyordu. Ona katılacak bir alfa eşi yoktu. Ama arkadaşları vardı. Clarke'ın barmaid arkadaşı Anise de tamamen iyileşmiş ve kasabanın çoğuyla birlikte Kyra'nın liderliğini desteklemişti.

Çiftleşme bağlarından Rush'a doğru bir huzursuzluk damlası yayıldı. Clarke Gray'in yaşlı başını okşadı. Boynundaki kordonda asılı olan güneş saatini çıkardı, saati kontrol etti ve gözlerini kısarak ona doğru baktı. Bu bakışı biliyordu.

Mutlu tatilleri sona ermişti. İşler değişmek üzereydi.

Son.

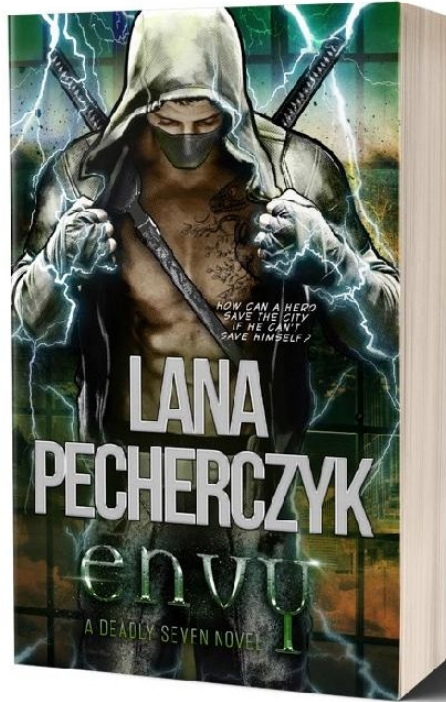
*Clarke ve Rush'ın hikâyesini okuduğunuz için teşekkür ederim.
Umarım onların yolculuğunu beğenmişsinizdir. Bu karakterlerle daha fazla vakit geçirmek için Fae Muhafızları serisini okumaya devam edin.
Thorne ve Laurel'in hikayesi geliyor*

*Yakın
da.
Lana
xx*

Sırada ne var?

- [BiredinKeskin Pençelerin Tesellisi sonraki kitabı sipariş.](#)
- [Bir yorum bırakın ve yazara yardım edin](#)
- [Lana'nın Melekleri adlı okuyucu grubunda eğlenceye katılın](#)
- [Ücretsiz kitaplar için abone olun](#)
- Lana'nın suçla savaşan bir aileyi konu alan destansı ve kahramanca serisi Ölümçöl Yedili'den bir örnek için okumaya devam edin.

KISKANÇLIĞIN ÖNİZLEMESİ



CHAPTER ONE

EVAN LAZARUS

H Yabancı bir yerde uyandım.
Kalın, keskin hava karanlıktan ciğerlerine sürüklendi.
Başı çarpıyor ve vücudu ağrıyordu.
Acı noktası. Altında yumuşak ve pütürlü. Yanları sert ve soğuktu.
Etrafta dolaştığında, hareketleri kokuşmuş kokuyu karıştırdı. Tam olarak nerede olduğunu biliyordu.
Çöp kutusu.
Ve eğer bir çöplükte saklandıysa, büyük ihtimalle savaş üniformasını giyiyordu; deri pantolonunu hızlıca yoklayıp kapüşonunu çekiştirmesi de bunu doğruluyordu. Elleri yapış yapıştı ve başparmağını işaret parmağına dokundurduğunda yapışkanlık devam etti. Burnuna götürdü ve kokladı. Tatlı, metalik, yoğun: Kan.
Ama kimin?
Peki buraya nasıl geldi?
Panik göğsüne kök salmadan önce kendi kendine düşündü: *Evan Lazarus. Senin adın Evan Lazarus. Ölümcül günah kıskançlıkla savaşıyorsun. İnsanları kurtarıyorsun.*
Bazen.
Olabilir.
Korkunç bir şey yapmış olmalıydı... saklanmaya değer bir şey. Ve yardım çağırmak yerine saklanmıştı, çünkü Ölümcül Yedili ona neden yardım etsin ki? Onlar sadece onun ailesiydi.
Evan çöplüğün kapağını kaldırmak için hamle yaptı ama bir acı gövdesini delip geçti. hissi bir önceki gecenin anılarını getirdi

baş döndürücü bir sel halinde yanıp sönüyordu. Birden fazla çift el onu yere düşürdü. Yumruklar göz çukurlarına ve elmacık kemiklerine çarptı. Kör edici bir acı. Şişmiş görüş. Botlar karnına vurdu. Ciğerlerinden hava hırıltıyla çıktı. Kaburgalarına, çenesine, dizlerine bir levye. Sertçe karşı koydu ama onu acımasızca yere yatırdılar, eklemlerinde acı çığlık atana kadar uzuvlarını genişlettiler, gövdesini daha fazla şiddete karşı savunmasız bıraktılar... sonra boyun eğdi, gülümsedi ve güldü. Çünkü bunu hak etmişti.

Evan anıyı silmek için eliyle yüzünü ovuşturdu ama saldırganın sözleri geri geldi: *"Eğer onaylanmak istiyorsan, evlat, yanlış yerdesin. Sana söylediğimiz gibi kavgayı bırakmalıydın."* Sonra ışıklar söndü.

Evan karanlık çöplükte yatıyordu, gözleri kapalıydı, vücudundaki her ağrının ve acının farkındaydı. Onu ölüme terk etmişlerdi.

Ama ölmemişti.

Sonsuza kadar orada kalamazdı.

Şansını deneyerek kapağı itip açtı ve duvara çarpmasına izin verdi. Tatlı, berrak hava ciğerlerini yaktı ve tazelikten neredeyse boğulacaktı. Şafak, yüksek ve köhne şehir manzarasının üzerinden süzülüyor, sokak duvarlarını keskin bir renk cümbüşüne dönüştürüyordu. Başka bir gün olsa bu atmosferik manzarayı resmedecek kadar huşu içinde olabilirdi ama bugün ruh hali gökyüzü gibi bulanık ve ağırdı.

Yakında yağmur yağacaktı ve lanet olsun, dövüşçü derileri ıslandığında sürtünüyordu. En azından bir gece önce dövüş ringinde boks torbası olmasına izin vermeden önce silahlarını evde bırakmıştı.

Çöp konteynerinde plastik bir torba aradı, sonra sürünerek dışarı çıktı ve ceketini ve ağız atkısını çıkardı, üzerinde eskiden beyaz olan bir tişört ve kan lekeli deri pantolon vardı.

Birdenbire sağ tarafındaki hava dalgalanarak duyularını ateşledi. Bir merminin avucuna çarpması için kolu tam zamanında fırladı, parmakları içindeki nesnenin üzerine kapandı. Bir beyzbol topu. Farkındalığını dışarı itti, kıskançlığı aradı. İşte orada. Sağa doğru. Ölümcül günah duygusu ona doğru süzüldü, pis tüylü parmaklar gibi bağırsaklarında kıpırdandı, aramak ve yok etmek için yoğun bir açlık uyandırdı. Bu doğaüstü altıncı his tüm kardeşlerinde vardı ama her biri farklı bir günahı hissediyordu. Eğer peşine düşmezlerse

günahkârların en kötüsünü ortadan kaldırır ya da kontrol alırsa, bu his onları çıldırtacaktır.

Belki de çoktan olmuştur.

Cardinal City'de bir sürü günahkâr vardı. Bir sürü kıskanç.

Savaşma dürtüsünü bastırdı. Bu özel kıskançlık duygusu küçüktü. Ufacıktı. Zaman ayırmaya değmezdi.

Çocukları var. İki .

Kahretsin.

Onu savaş çıkarken görmüş olabilirler.

"Hey, iyi yakaladınız bayım. Keşke ben de o kadar iyi olsaydım." Küçük kirli bir lejyoner koşarak geldi. Yanaklarında kir vardı. Pantolonunun paçaları kir içindeydi. Spor ayakkabılarında delikler.

"Hey sen, çocuk." Evan ceketini ve atkısını plastik torbaya tikiştirerek sırrının kanıtlarını sakladı. "Eve git. Daha erken."

Çok erken. Ya da geç. Karar veremedi. Kuru boğazı bir içki için yalvarıyordu. Ve bir aspirin. Ayrıca bir duş ve ardından uyku ve onun getirdiği tatlı unutkanlık. Josie dövme dükkânını açmayı kendi başına başarmak zorundaydı, yatağı onu çağırıyordu.

Sabahın erken saatlerinde işe gidenler şehre saldırmaya başladığında birkaç metre ötedeki ara sokak çıkışından ışıklar parladı. Evan ters yöne döndü, karanlık bir nokta bulma niyetindeydi, böylece çatılara vurabilir ve ölmekte olan gölgeleri eve kadar takip edebilirdi.

Yangın çıkışı ileride. Mükemmel.

Yürürken, topu omzunun üzerinden körlemesine fırlattı. Çocuk topu eldiveninin içinde yakalayınca bir hayret çığlığı hedefini vurduğunu kanıtladı.

Çocukların kıskançlığı Evan'ın midesinde yankılanarak üç katına çıktı ve peşinden koşarak bir imza istediler.

Çifte bok.

"Neden bir imza istiyorsun?" diye sordu, suları test ediyordu.

"Çünkü sen de *onlardan birisin!*"

Evan plastik poşetini yumrukladı. Durdu. Döndü.

İkinci çocuk solgundu ve geniş mavi gözleri vardı. Koyu renk saçları tepesinin ortasında doğal bir Mohawk ya da cehennem gibi bir inek saçı şeklinde toplanmıştı.

yalamak. Kirli yanaklarının arkasında çiller saklıydı. İlk çocuk büyük boy bir Yankees formasıyla yüzüyordu. İkincisinden daha uzun ve benzer yüz yapısına sahipti. Kardeş olmalılar. Yankee çocuk topu elinde tutuyordu.

"Kimden biri?" Evan sordu.

"Bilirsiniz, Ölümcül Yedili." En küçük çocuk hevesli bir çekirge gibi etrafında zıpladı, dikenli saçları zıplıyordu.

"Yanlış bir fikre kapılmışsın evlat."

En büyükleri ona sert bir bakış fırlattı. "Biz aptal değiliz. Ya da kör _."

"Evet, kör," diye ekledi en genç olanı.

"Ceketini gördük. Ceket." Ceketini kıpırdattı.

kaşlarını çattı ve Evan'ın elindeki plastik torbaya baktı.

Evan inledi ve sonra onlarla nasıl başa çıkacağına karar verirken derin bir nefes aldı. Siktir et. Onlar sadece çocuktu. Onlara kim inanırdı ki? "Muhtemelen iyi bir fikir değil. Şu anda pek popüler değilim."

"Sorun değil, Bay Ölümcül efendim, sizden hoşlandım."

Bu üç küçük kelime Evan'ı kalbinden bıçakladı.

"O zaman ikimizden biri oldu." Yangın merdivenine doğru yürümeye devam etti.

"Hadi, lütfen?" Çocuklar topu uzatarak onun önünde geriye doğru koşular. "Sadece bir dakika sürecek. Vay canına. Bu kan mı? Kötü adamları mı yakaladınız?"

Sadece kendisi.

Evan kaçış merdiveninin altında durdu ve iç çekti. Onlarla konuşmaması gerekiyordu ama birilerinin, hatta birkaç bücürün bile inançlı olması güzeldi.

"Beyzbol topumu imzalar mısın? *Lütfen.*"

Yankees'li çocuk gülümsedi ve topu yukarı fırlattı, eldiveniyle yakalayıp gösteriş yapmak niyetindeydi ama yuvarlak mermi onun yerine yangın merdivenine çarptı. Yüksek bir çınlama sesi duyuldu ve paslı açılır kapanır merdiven düştü.

"Dikkat et!" Evan bağırdı.

Çocuğu iterek yoldan çekti ama kırık merdiven kendi omzuna saplandı. Ağır bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve

Merdivenin aşağı doğru itmesi ve bir önceki geceden dolayı zaten bitkin ve ağrılı olması dışında, sakatlayıcı acı boyunca nefes aldı.

Nefes aldı.

Omzuna acı saplandı ve gözlerinin önünde siyah noktalar dans etti. Neredeyse görüşünü kaybediyordu.

Bunu yapabiliirdi. Özellikle de çocukların önünde. Önceki geceyi siktir et. Hâlâ iyileşmekte olan yaralarını siktir et. *Hadi, Evan. Yap şunu.*

Gözlerini sıkarak odaklandı ve hazır olana kadar sisin içinden nefes aldı. Sıkıca kavrayarak mızrağı etinden kaldırdı. Islak, yırtılırcasına bir sesle ırkildi ama kendini tehlikeden kurtardı. Tuğla duvara, ufalanan harca ve kayaya çarptığında acı başının arkasını parçaladı. İçinden yeni bir mide bulantısı dalgası geçti.

Mükemmel. Kendini bile kurtaramadı.

Küçük bir çocuğun sesi acısını böldü. "Mason, pek iyi görünmüyor."

"Evet. Bay Ölümcül, efendim, iyi misiniz?"

Bu tartışılabiliirdi. Gülmeye çalıştı ama boğuk bir ses ıktı.

Kardeşlerini bu durumda göremezsiniz.

Evan bulanıklığın içinden odaklanabilmek için gözlerini kırptıştırdı. Dudağını ısırđı ve Yin-Yang dövmesini görmek için bileğini yüzünün önünde tuttu. Biyolojik olarak işaretlenmiş mürekkep çok fena kaşınıyordu ve neredeyse siyahtı. Dengenin canı cehenneme. Hepsi bir yalandı.

"Bay Ölümcül, efendim?"

"Bana efendim demeyi kes." Evan dişlerini sıktı. "Git buradan. Ben başımın çaresine bakarım."

"Ama siz bir keresinde arkadaşımı kurtarmıştınız," dedi büyük çocuk. "Bombalamadan sonra. O... o bir duvarın altında sıkışmıştı ve siz... siz onu çıkardınız. O size yardım edebilir. O bir doktor. Herkese yardım eder. Hadi, Bay Ölümcül, efendim. Kalkmanız gerekiyor." Çocuğun küçük elleri Evan'ın büyük kollarını kavradı ve çekiştirdi ama nafile. "Mason, bir ambulans ağır."

"Hayır," demeye çalıştı Evan ama homurdanarak çıktı sesi. Hastaneye ihtiyacı yoktu, sadece birkaç dakika ve özel vücudu onun icabına bakacaktı.

diğerlerinden. Keşke bunu onlara söyleyebilseydi ama çocuk çoktan uzaklaşmış gibiydi. Evan kayıyordu, kafası yüzüyordu, duvarlar soluyordu. Küçük ayak sesleri yankılandı. Bir siren sesi duyuldu. Sokak bulanıklaştı, öfkesi kadar siyahlaştı ve her şey soldu.

CHAPTER TWO

DR. GRACE GO

"**E**xtra! Ekstra! Kardinal Bombalamasının üzerinden iki yıl geçti! Yeni ipuçları failleri bulabilir."

Grace Go gazeteyi görünce olduğu yerde durdu.

Çocuğun güçlü sesi kalabalık kaldırımda ve sabah kalabalığında yankılandı. Biri ona arkadan çarptı ve küfretti. Omzunun üzerinden aceleyle bir özür diledi ve ayaklarını ezici kalabalığın yolundan çekmeye zorladı. Acil servis doktoru olmak ona olağanüstü oyunculuk becerileri ve duygusal kontrol kazandırmıştı. İşin sırrı kendini dünyadan soyutlamaktı. Travmanın yarattığı duygulardan uzaklaşmak. Hayatınızı meşgul geçirin ve kendi ıstıraplarınıza odaklanmaktan kaçının. Çantasına buruşturarak koyduğu mektup ve kalın harflerle yazılmış başlığı gibi: *Dava Kapanış Bildirimi*.

Anne babasının ve diğer kırk dokuz masum insanın ölümüne neden olan bombalama olayını aydınlatmak için on dört günü vardı. Evsiz ve yoksul kalan insanlar için adaleti sağlamanın tek yolu buydu ve belki, sadece belki, ailesini huzura kavuşturabilirdi.

Yeni liderler kelimeleri kafasında dönüp dururken midesinde çarpık bir his çalkalandı. Kendini toparlamak için gözlerini kapattı ve titredi. Yaralı ön kollarını sertçe ovmak onu zar zor ısıttı, çünkü midesinin çukurundaki soğukluk elemental değildi, suçluluktan. Hayatta kalmıştı. Ailesi ölmüştü. Bu asla olmamalıydı.

Biri aceleyle yanından geçerken omzuna bir darbe daha aldı.

"Özür dilerim," dedi başını kaldırmadan ve çantasını sıkıca kavradı.

Sokak sesleri yükseldi. Islak caddede lastikler kükrüyor, insan trafiğinin ağır ayak sesleri izdihama dönüşüyordu. Evsiz bir adamın bardağındaki bozuk paraların tekrarlayan şingirtisi omurgasını sarstı. Başı hafifledi. Başı dönüyordu. Tansiyonu düşmüş olmalıydı. Dün gece sadece dört saat uyumuştı, bombalamada gördüğü gizemli kadının kimliğini için internette araştırma yapmakla meşguldü ama bunu her gece yapıyordu. Bugün neden önemli olsun ki?

Çünkü iki yıl oldu, aptal. Ailesi onun çılgın çalışma saatlerinden bıkalı iki yıl oldu. Kendisinininkine yakın bir daire almaya karar vermelerinin üzerinden iki yıl geçti. Babasının kahkahasını ve annesinin tatlı, yumuşak sesini duyalı iki yıl olmuştu. Grace gözlerindeki yaşları sıktı ve her seferinde olduğu gibi acıyla başa çıkmaya karar verdi. Onu derinlerde bir yerde ezecek ve meşgul olacaktı.

Bir kutup esintisi gazeteci çocuğun sesini tekrar sokağın karşısına taşıdı. *"... Yeni ipuçları bize..."*

Kalbi durdu -yeni kurşun- ve yeniden atmaya başladı. İlk seferinde onu durduran şeyin ne olduğunu hatırlayarak, karşıya geçmek için ayağını kaldırımdan kaldırdı, ancak bir korna uyarıda bulundu ve bir nefesle geriye doğru sıçradı, caddeden aşağı yuvarlanan bir kamyonetin çamurluğunu kıl payı kaçırdı. Yola püskürtülen su, siyah kot pantolonunu soğukla yıkadı.

Adamın biri camdan dışarı küfrederek onu tersledi, sesi bir kez daha şehir hayatının kakofonisi tarafından hızla yutuldu.

Grace tekrar denedi. Bu kez her iki yönü de dikkatle kontrol ettikten sonra aceleyle diğer tarafa geçti ve yaklaştığında kirli gazeteci çocuk ona gülümsedi. Katlanmış bir yığın kâğıdın ve para için ters çevrilmiş bir beyzbol şapkasının yanında duruyordu.

"Hey Taco." Grace gülümsedi ve bir bozuk para kaldırdı.

Taco sıırıttı ve ona katlanmış bir gazete uzattı. "Merhaba bayan. Grace. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Seni görmeyi hep sevmişimdir, Taco." Çantasındaki mektubu hatırladığında midesindeki soğuk çukur geri döndü. Bu mektup Taco'yu ve küçük kardeşini etkileyecekti. Gazetenin ön sayfasını taradı. "Yeni ipuçları, ha?"

Omuz silkti, sadece bir çocuğun yapabileceği gibi ilgisizdi. "Onlar değildi."

Sonra Taco ona kaygılı gözlerle baktı ve omzunun üzerinden kontrol etti. Ağzı bir şey söylemek ister gibi açıldı ama etrafta çok fazla insan vardı ve tekrar kapattı.

Tuhaf, diye düşündü Grace. Onun iyi olduğunu umuyordu. Bombalama olayından beri Taco ve küçük kardeşine karşı bir zaafı vardı. Grace gibi enkazdan çıkarılan tek bir teyze dışında ailelerinin çoğu patlamada hayatını kaybetmişti. Grace onlara kendi apartmanında bir daire bulmuştu ama kira kontrollü olsa bile kadın için idare etmesi zordu. Bir dakika kalıp Taco'nun iyi olup olmadığına bakmak daha iyiydi.

"Katılıyorum. Onlar olamaz. Aylardır kasabada görüldüklerini sanmıyorum. Muhtemelen vazgeçtiler ya da kayboldular," diye detaylandırdı Grace.

"Hayır... sadece bekliyorum." "Ne için?"

"Onlara inanacak biri."

"Evet, biliyorum dostum," dedi iç çekerek ve adamın saçlarını karıştırma isteğine karşı koydu. Büyük olasılıkla ödeme almak için çıkardığı şapkadan dolayı tepesi . "İnanacak bir şeyin olması güzel olurdu, değil mi?"

"Ciddiyim Grace. Onlar ."

"Koroya vaaz veriyorsun." Bombalamadan beri aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu. İlk bir ay boyunca polisler onunla dalga geçmiş ve çılgın hikâyelerini dinlemişti. Herkese beyaz cübbeler ve maskeler giymiş tuhaf insanlar gördüğünü anlatmıştı. Ancak kamera kayıtlarında bomba patlamadan önce sadece Ölümcül Yedili'nin şüpheli bir şekilde pusuya yattığı görülüyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda, travma sonrası stres yaşadığını düşünmelerine şaşmamalı. Gördüğü şeyler kulağa çılgınca geliyordu. Hâlâ olayları kafasında organize etmekte zorlanıyordu. Bu konuyu toplum içinde konuşmaktan kaçınmak ve evde ele almak daha iyiydi çünkü ya biri video görüntüleriyle oynamıştı ya da o gerçekten deliydi.

"Dün geceki maçı izledin mi, Taco?"

"Elbette izledim. Biz kazandık!"

"Cardinal City kaybetmedi mi?"

"Hayır, bugünlerde kimse Kardinal'e gitmiyor. Merdivenin en altındalar. Bayan. Grace..." Taco sesini alçalttı ve onu yaklaştırdı. "Sana *gerçekten* bir şey söylemem gerekiyor."

Zavallı çocuk ona bir şey söylemek için can atıyordu. İşemesi gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Grace başını eğdi ve Taco'nun nefes alırken ciğerlerinden gelen hırıltıyı duyabilecek kadar yaklaştı. Tıkanmış gibiydi. İçeride çok fazla sıvı vardı.

"Bu sabah ara sokakta birini bulduk," dedi Taco. "Onu senin için hastaneye götürdük. Ve şunu dinle, o... iyiydi. Onunla konuşmanız gerekiyor."

Grace'in kaşları kalktı. Kurtarması gereken bir evsiz daha mı? Bu çocukların fedakâr masumiyeti kalbini ısıtsa da tehlikeyle flört ediyorlardı. "Yine gün doğmadan dışarı mı çıktın? Mahallenin güvenli olmadığını biliyorsun, Taco."

"Çok erken değildi."

"Taco!" Grace onu omuzlarından hafifçe sarstı. "Bu çok tehlikeli. Beni duyuyor musun? Bir daha asla geceleri dışarı çıkma. Söz *ver bana*." Çaresizlik sesini gerginleştirmişti. Gece vardiyaasında Acil'de gördüğü şeyler hâlâ kâbuslarına giriyordu. Sokaklar aptal ve şiddet yanlısı insanlarla doluydu, kesinlikle çocuklara göre bir yer değildi.

"Tamam, ."

"Söyle."

"Tamam. Bir daha karanlıkta dışarı çıkmayacağız."

"Güneş doğmadan önce birkaç dakikalığına bile olsa." "Evet, tamam." Taco öksürdü.

"Güzel. Ve bu hırıltı kulağa iyi gelmiyor. Ne zamandır var?"

"Evet ama-"

Bir gölge ikisinin yanından endişe verici bir hızla geçerek Grace'in çantasını kaptı ve kabaca omzundan çekip aldı. Çanta kurtulurken neredeyse kolunu kaybediyordu. Kalabalık hırsız tekrar yutmadan önce şaşkınlık çığılığı dudaklarından zar zor çıktı.

"Lanet olsun!" Grace umutsuzca hırsızın gittiği yolu takip etti.

"Onu kovalamamı istiyorsunuz, Bayan. Grace?" Taco'nun sözleri bir miktar balgama takıldı ve parmaksız eldivenli ellerinin içine öksürdü.

Çantasının çalınmasından duyduğu rahatsızlığı üzerinden attı. Onu kovalamanın faydası yoktu. Çok hızlıydı ve zaten geç kalmıştı. Cardinal City'de soygunların haddi hesabı yoktu, bu yüzden asla değerli eşya taşımazdı. "Hayır, sorun değil. Zaten çantada pek bir şey yoktu. Yapacak işlerin var ve ayrıca, dediğim gibi, öksürüğün iyi gelmiyor. Yarın kliniğe gel ve beni gör, tamam mı? Söz mü? Gitsem iyi olacak."

Grace aceleyle el salladı ve Taco'nun itirazını zar zor duyarak sürünün arasına daldı. Taco'nun kendi kendine ilan ettiği sokakları temizleme misyonunu teşvik etmeyi bırakmalıydı. Kardinal Şehri kaybedilmiş bir davaydı.

Büyük yağmur damlaları düşmeye başladı ve kendini korumak için gazetesini fırlattı, birkaç blok ötedeki hastaneye varana kadar acele etti.

Acil durum girişinden içeri girdiğinde, çantasında kaybettiği eşyaları zihinsel olarak kataloglamıştı. Cüzdanını işe nadiren getirirdi çünkü kafeteryada bir hesabı vardı. Çantasında sadece telefonu vardı ve o da eski cep telefonu öldüğünde aldığı ucuz bir kullan-at telefondur.

Geriye mektup kaldı.

Grace acil girişini iterek geçti ve bekleme odasına girdi. Ağlayan bebeklerin, öksüren ve inleyen insanların sesiyle kalbi burkuldu. İçerisi ne kadar yürek parçalayıcı olsa da, ücretsiz klinik daha kötüydü ve haftada iki gün orada çalışmasının nedeni de buydu. Bu zavallı insanların tıbbi yardıma ihtiyacı vardı ve bu yoğun ortam onun boş ruhuna müzik gibi geliyordu. Triyaj bölümünün kapısından içeri girdiğinde kendini toparlamak için durakladı. Hastane kokuları burnuna hücum etti: dezenfektan; plastik; çamaşır suyu. Tüm bunlar ciğerlerine garip bir doğruluk hissi aşıladı. Burası ait olduğu yerdi.

O böyle .

Ve işinde iyiydi.

Grace güvenli alana girdi ve sınav bölmelerini geçti. Tüm yataklar doluydu ve tüm perdeler çekilmişti. Koridorda sedyede yatan bir adam yan yatmış uyuyordu. Durumu stabil görünüyordu, bu yüzden Grace onun şu an için olması gereken yerde olduğunu varsaydı.

Grace'in sağındaki bir perde açılıp kapandı ve Doktor Raseem Patel dışarı çıktı. Grace ve Raseem yıllar önce birlikte staj yapmışlar ama bombalamadan sonra ameliyattan çıktığında irtibatı kaybetmişlerdi. Önlük giymiş, boncuklu bir kolye takmış ve uzun siyah saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Modern, genç ve havalı bir doktor olmasına rağmen (Grace'in değil, onun sözleri), Raseem hastanedeki işini ciddiye alıyor ve kurallara harfiyen uyuyordu.

"Burada ne işin var Grace?" Raseem'in kalın kara kaşları kalktı. "Beni yanlış anlama, burada olmana sevindim ama... birkaç saat erken gelmedin mi? Az önce listeyi kontrol ettim."

Grace dudağını ısırды. Herkesin içinde muhtemelen onu eve gönderecekti. "Biliyorum. Biraz yardımcı olabilirim diye düşündüm."

"Her zaman yardıma ihtiyacımız olacak, özellikle de acil serviste, ama... benimle yürüyün." Sesi uğursuz geliyordu.

Grace onu rotasyon panosuna kadar takip etti, orada elleri kalçalarında dikilmiş bakıyordu.

Cerrahların her birinin adının yanına Grace'in el yazısıyla yazılmış sarı bir kare yapıştırılmıştı. Bunları rastgele etrafa yerleştirmek gibi bir alışkanlığı vardı. Birinin moral vermesi gerekiyordu ve bu o da olabilirdi. Hemşireler yorgun, cerrahlar bitkin durumdaydı. Bilmesi gerekirdi, bir zamanlar o da öyleydi.

Kıskançlık kendi kalbinden başka bir şey yemezdi ve o bunu herkesten daha iyi biliyordu. Anne ve babasının hayatını kaybettiği bombalı saldırıdan sonra iyileşirken tek düşündüğü şey buydu. Endişesi çok fazla başını kaldırdı ve ameliyathanede bir kriz geçirmekten korktu, bu yüzden dışarıda kalmayı tercih etti. Ya suçluluk duygusuna ve kendinden nefret etmeye boyun eğecek ya da bunu kullanacaktı. Bu yüzden eskiden olduğu kişi için hayıflanmak yerine, çabalarını başkalarının daha iyi hissetmesini sağlamaya harcadı.

Post-it notlar, lise öğretmeni olan annesinden aldığı bir fikirdi. *Sizin bir anlık iyiliğiniz bir başkası için dünyalara olabilir.*

"Her şey yolunda mı, Raseem?" Notlardan nefret mi ediyordu? Çok mu müdahaleciydiler?

"Şey, işte böyle." Ona yan gözle bir bakış attı. "Rotasyondaki ilk yılınızda birlikte nasıl acil apandisit ameliyatı yaptığımızı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? Adamın perikardiyal tamponadı vardı. Başına gelecekler düşünülürken, tamamen sıra dışıydı. Onu kurtardığımıza hâlâ inanamıyorum."

"Doğru. Ama ne demek istediğimi anladınız." "Ugh." Bir soru mu vardı?

Grace durdu ve adamı inceledi. İnsanlar çoğu zaman konuşmadan konuşurdu ve bazen daha dikkatli bakmanız gerekirdi çünkü gerçek sakatlayıcıydı. Dudakları yanlara doğru kıvrılmıştı ve göz bebekleri büyümüştü. Yan taraftaki parmaklarının seğirmesini yakaladı. Kesinlikle bir şey yüzünden tedirgindi. Zihnini apandisit ameliyatına geri götürdü. Saatler sürmüştü ve birçok açıdan neredeyse bir felaketti. Hastanın masada kan kaybından ölmek üzere olması bir yana, bitkin haldeki Raseem dikişleri atmayı becerememiş, Grace de kimse farkına varmadan işi devralmıştı.

Grace adamın kolunu sıktı. "Merak etme, Raseem. Tekniğin rakipsiz. Stajyerler bile ne kadar harika olduğu konusunda dedikodu yapıyor. Bu iş sende dostum."

Ona yumuşak bir gülümseme verdi ve ensesini ovuşturdu. "Aptalca davranıyorum."

"Hayır. Sen değilsin." Ameliyathaneye geri dönmekten korkan oydu. "Bazen beklenmedik şeyler olur. Bilmediğiniz bir vakadan önce endişelenmeniz normaldir."

"Hiç ."

Yutkundu ve başka tarafa baktı.

"Özür dilerim," diye ekledi. "Bir süredir ameliyat yapmadığınızı biliyorum."

"Ve sen her gün oradasın. . Benim yaptığımı yap. Aradaki buzları eritmek için komik bir şeyler söyle."

"Evet, bu iyi bir fikir," diye mırıldandı dalgınca. "Bir şaka."

"Başka ne iyi bir fikir biliyor musun? Erken çıkmama izin vermek."

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Grace, Raseem'in sesindeki acıma tonunu duymamış gibi yaptı ve başını salladı.

"Tamam o zaman. Eğer gerçekten istiyorsan, sanırım orada fazladan yardıma ihtiyaçları var. Bakalım biri devredebilecek mi? Çılgın bir gece oldu. Beş dakika sonra burada buluşalım."

Evet. Zihinsel olarak yumruğunu sıktı. Bir an için adamın ona eve gitmesini ya da Personel Şefine haber vermesini söyleyeceğini düşündü. Grace personel soyunma odasına gitti ve yeni bir çift yeşil önlük giydi. Döndüğünde Raseem iPad'inde acil servis programını açmış onu bekliyordu.

"Hepsi biraz meşgul, de sana göstereyim dedim," dedi. "Demek yoğun bir gece, ha?" Graced sordu.

"Meşgul ve deli. Nasıl olduğunu bilirsiniz. O kanunsuz kovboyler ortadan kaybolduğundan beri şehrin yokuş aşağı gittiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse bazen bu kadar delinin bir gecede ortaya çıkması için insanlara musluk suyunda uyuşturucu verip vermediklerini merak ediyorum. Birkaç çete bıçaklama olayı yaşadık, kurşun yaraları, bir başkası anüsüne salatalık soktu ve bir de özel olan var" dedi.

"Salatalık yeterince özel değil miydi?" Grace güldü.

Raseem ona iPad'i uzattı ve bir hasta dosyası getirdi. "Bu hastaya kısa bir süre danışmanlık yaptım. Delinme yarası bir hemşire tarafından temizlendi ve dikildi. Dikiş işini kontrol etmek isteyebilirsiniz. İç kanamadan şüpheleniyoruz, belki kaburgalarında kırık olabilir. Vücudunun her yerinde çürükler var. Teşhis tarama raporları yeni geldi. Henüz görmedim."

"Neden bu kadar özel?"

Raseem ona alaycı bir bakış attı. "Muhtemelen kafası iyiydi. Kıyafet çantasını vermek istemedi, içeri getirildiğinde görevlilerle kavga etti, biraz adi biri... İstedliğini seç."

"Tehlikeli biri mi?"

"Eğer ona ilaç vermemiş olsaydık, belki. O büyük bir adam. Sadece taramaları kontrol edin ve iç kanama için ameliyata ihtiyacı yoksa onu dışarı çıkarın, sonra beni arayın. Gözlem ünitesinde."

Raseem ona iPad'i uzattı, dudaklarını minnettarlıkla kıpırdattıktan sonra uzaklaştı.

Tarama raporunu kontrol etti ve neredeyse çenesi yere düşecekti.
Vay canına. Sadece vay be. Raseem bunu verdiğine pişman olacaktı.

CHAPTER THREE

EVAN LAZARUS

F Evan göz ucuyla annesinin hastane yatağının yanında volta izledi. Annesine odaklanmayı tercih ederek Önündeki hurda kâğıda bakarak onun mırıldandığı küfürleri duymazdan geldi ve yerde bulduğu HB kalemle karaladığı portrenin çizgilerini takip etti.

"Yani, seni buna hazırlamamış değilim," dedi Mary Lazarus, sadece bir ebeveynin yapabileceği şekilde durup ona bakarak. "Sanki tüm hayatını bu durumdan kaçınmak için eğitim alarak geçirmemişsin gibi." Son sözlerini avucunu yatağa vurarak noktaladı.

"Aynen öyle. Kendi başımın çaresine bakabilecek kadar büyük ve çirkinim. Burada olduğumu nereden ?"

Onun sorusunu duymazdan geldi ve konuşmasına devam etti. "Bir anne, ne kadar büyümüş ve güçlenmiş olurlarsa olsunlar, çocukları için her zaman endişelenecektir. Sana bu şehrin, bu dünyanın ihtiyacı olan şey olman için gerekli araçları verdim, ama sonuçta bu bağlı olmalı. Günahınız sizi kontrol etmiyor. Sen onu kontrol ediyorsun. Evan. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Gecenin karanlığına karışıp suçla savaşmayı seçtiğinde seni cesaretlendirdim. Her şeyi geride bırakmayı seçtiğinde seni destekledim. Ama Evan" -soluk morarmış yüzüne ve kollarına dikkatle baktı

-"Senin hatan olmayan bir şey için kendini cezalandırmana seyirci kalmayacağım."

Evan kalem darbelerinin geniş çizgisini durdurdu ve bakışlarını ona odaklamak için kaldırdı.

Kadın beş beş yaşındaydı ama elli yaşında bir kadında görmeyi beklemeyeceğiniz kadar güçlü bir vücuda sahipti. Siyah spor kıyafetleri içinde taze ve formda görünüyordu. Koyu renk, gümüş telli uzun saçları ensesinde uygun bir haline getirilmişti. Gözlerinin etrafında ve kaşlarının arasında küçük endişe çizgileri vardı ama onu sokakta görse ve yaşını tahmin etmek zorunda kalsa, kırklı yaşlarının başında olduğunu söylerdi. Kaygan yüzeyinin altında Hildegard Kardeşliği'nin eski bir suikastçısının ve uyandığı anda öldürme kapasitesine sahip uyuyan bir ejderhanın yattığını bilemezsiniz. Ve bildiği her şeyi ona öğretmişti.

"Önsezilerim her şeyi öngörmez, Evan. Ait olduğun yere, evine dönmeni tercih ederim. Bu nedir?" Mary'nin gözleri bir şeye takıldı. Evan'ın bileğini mengene gibi güçlü bir şekilde kavradı ve içteki eti gözlerine doğru çevirerek Yin-Yang dövmesini gösterdi. Kardeşlerinin hepsinde birer tane vardı ama Evan kendi dövmesini vücudunun doğal çizgileri ve damarları boyunca ilerleyen siyah geometrik ve organik desenlerle süslemiş, kolunu resimlerini andıran bir sanat eserine dönüştürmüştü. En büyük kardeşi Parker, dövme mürekkebine her birinin günahına göre tepki veren asit bazlı bir gösterge katmıştı. Evan'ın vücudunda ne kadar çok kıskançlık varsa, dövmesi de o kadar koyu oluyordu. Neredeyse siyahtı.

Mary içini çekti ve alnını onun bileğine dayadı. Kendini toparlayarak ürpertici bir nefes aldı. Bu manzara Evan'ın kalbini kırdı. Mary hayal kırıklığına uğramıştı, bunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Dürtüleri çok güçlüydü. Kıskançlık onu yeraltı ringinde dövüşmeye itmişti. Başarısız olmasını istediklerinde, onu kazanmaya teşvik etmişti. Şimdi de hastanede kıskançlık hissediyordu. *Her* yatakta. *Her* odada. Hasta insanlar başka biri olmak istiyordu. Personel başka bir yerde olmak istiyordu. Herkes kendisinde olmayan bir şeyi istiyordu. O da dahil.

Bileğini annesinden çekti ve portrenin üzerine çılgınca bir şeyler karaladı.

"Artık gitmeliyiz," dedi Evan yataktan kalkmak için kaykılırken. "Ne kadar uzun kalırsak, o kadar çok şey keşfetme artar.

benimle ilgili olmamalı."

Onu tekrar aşağı itti. "Kesinlikle olmaz. Ani yokluğun daha fazla tehlike yaratacaktır. Ayrıca, sonucu gördüm. Kalmamız en iyisi."

Mary'nin doğaüstü öngörülerini, onu ve kardeşlerini kendilerini yaratan laboratuvarlardan kurtarmasına neden oldu. Bu öngörüler onları ihanet ettiği Kardeşlik'ten ve deneylerini paraya çeviren gizemli Sendika'dan korudu.

Evan direndi ve o da daha büyük bir güçle karşılık verdi. "Benden on kat daha büyük olabilirsin Evan, ama seni bir sinek gibi düşürebilirim."

. Kadın haklıydı.

İri kahverengi gözleri, saçma sapan olmayan düz bir burnun üzerinden ona bakıyordu. Evan, kendisinin ve kardeşlerinin ondan çok da farklı görünmediğini düşünüyordu. Onları akraba sanmak kolaydı. Evan'ın biyolojik annesi beyaz tenli, soluk benizli ve koyu renk saçlıydı. Mary Meksika'da doğmuştu, zeytin rengi teni ve koyu renk gözleri vardı. Baba figürleri olan kocası Flint de Kafkasyalıydı ve aile yavruları için mükemmel görünüşü tamamlıyordu.

"Giyinmen için yedek kıyafetler getirdim. Tanrı biliyor ya, savaş teçhizatını evde giyemezsin."

"Dün gece giydim. Kimse umursamıyor gibiydi. Hatta bir darbe aldığımda daha yüksek sesle alkışladılar."

"*La Hostia.*" Meryem üstündeki altın haçı çıkardı ve onu öptü.

"Ne zamandan beri dini buldun? Eskiden sahte bir rahibeyken bile dua etmezdin."

"Şu anda dua etmiyorum. Küfrediyorum. Belki de siz çocukların hiçbiri beni dinlemediği içindir."

"Tamam, tamam. Özür dilerim. Başka ne gördün?" Evan bileğindeki dövmeyle kaşıyarak sordu. "Gözlerindeki o parıltı da ne?"

Mary ceketinin fermuarıyla oynadı. Dudaklarında dans eden gülümseme, onu bastırıp sertliğin yüz hatlarını geri almasına izin vermeden önce neredeyse fark edilemiyordu.

"Hayatta olduğunu görmek beni rahatlatmıştı, hepsi bu." Çizimine hafifçe vurdu. "Sara'yla ilgili bu işi bırakmalısın. Odaklan

Kendi kadını bulmak. Evan. Bana bak."

Baktı.

"Kardeşinin ölmüş nişanlısının ardından özlem duymak sağlıklı değil." Kalem Evan'ın parmaklarında kırıldı.

"Bunun başka bir nedeni daha var biliyorsun..." doğru kelimeyi bulamayınca kâğıdı salladı.

"Takıntı mı?"

"Soruşturma! Rüyaları herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm. Ben onları seçmiyorum, onlar beni seçiyor."

Mary bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı. Söyleyecek başka bir şey yoktu. İki yıldır olmamıştı. Bunu kanıtlayamazdı. *Onlar* da kanıtlayamazdı. Herkesin bildiği kadarıyla Sara, bildiği hayatı sona erdiren patlamada şehit olmuştu. Ama Evan biliyordu. Her zaman biliyordu.

Sara ağzına kadar ölümcül bir kıskançlıkla doluydu. Görüldüğü kadar masum değildi ve durumu ailesine anlattığında onu suçladılar. Bazıları yalan söylediğini söyledi, diğerleri onu bir hata yapmakla ya da onlara söylemekte gecikmekle suçladı ve Wyatt'tan *bir tekme* daha geldi: *Beni seven birine sahip olduğum için kıskanıyorsun.*

Bir aile olarak birbirlerine destek olmaları gerekiyordu ama gerçek şu ki Sara yıllar önce hayatlarına girdiğinden beri hiçbir zaman eskisi gibi olamamışlardı.

"Her neyse," dedi Evan ve çizimi buruşturup attı. "Belki de haklısın. O öldü. Her şey bitti. Aksi takdirde bir imgelem görürdün. Benim rüyalarım seninkilerle aynı şey değil. Asla senin kadar iyi olamayacağım."

Mary içini çekti ve kendi gözleriyle onun gözlerini aradı. "Bak, hatalı olduğumu söylemiyorum Evan. Ben her şeyi gören biri değilim. Hatta bundan çok uzağım. Yaşlandıkça yeteneğim daha az işe yarıyor gibi görünüyor ve seninki... bu yeni bir şey. Biyo-mühendislik. İnsanla karıştırılmış hayvan DNA'sı. Türünün tek örneği ve ilerledikçe öğreniyoruz. Ancak, demek istediğim, kendinize odaklanmanız, mükemmel dengeye ulaşacak kişiyi bulmaya odaklanmanız gerektiğidir. Gloria'nın durumunuz hakkında söylediklerine bakılırsa, rüyalarınızın onun bahsettiği yetenek olduğuna inanmıyorum.

bir yan etkisi olabilir. Bu bir yan etki olabilir ama mükemmel dengenize ulaştığınızda ortaya çıkması gereken bir yan etki değil."

Evan gözlerini devirdi. "Yine mi bu?"

"Evet, yine bu. Her zaman senin ilk olacağına inandım, Evan. Onlara tüm yolu göstereceksin. En gençleri sensin, günahına en az sen maruz kaldın. Herkesin düşündüğünün aksine, Sara Wyatt için doğru kişi değildi. O fark biyolojik bir tepki hissettim olurdu. Gloria DNA'nı bu şekilde programlamış. Wyatt herhangi bir özel yetenek geliştirmede, bu yüzden Sara onun eşleşmesi olamazdı. Bu kadar basit. Herkesin onu unutulması ve yoluna devam etmesi gerekiyor."

Mary'nin ona olan inancı Evan'ı erken bir mezardan kurtarmıştı. Ama başını iki yana salladı ve elindeki buruşuk kâğıda baktı. Dışarıda onun için bir kişi olduğu fikrini anlamak çok zordu. "Bunların hepsi saçmalık. Öz annem sana saçmalamış."

"Konuşmana dikkat et."

"Özür dilerim. Ama bu doğru. Dahi bir genetikçiydi ama birinci sınıf bir deliydi. Çılgın bilim adamı onun saçmalıklarını tanımlamaya yetmez bile."

"Özgürlüğünüz için hayatını feda eden kadına biraz saygı gösterin."

"Bu konuyu açmamalıydım." Evan onları en başta köleleştirenin kendisi olduğunu söyleme dürtüsüne direndi. Bunun yerine, portreyi sıkı bir top haline getirmeyi bitirdi ve yatağını çevreleyen perdeye fırlattı, tam perde hızlı, metalik bir vınlamayla raylardan ayrılırken.

Top, yeşil önlük giymiş genç ve esmer bir kadının kafasından sekti.

"Oh, iyi nişan," dedi başını okşayarak.

Bir Evan'ın vücudundaki tüm tüyler diken oldu.

Üç kelime ve kadın onu esir aldı. Bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bebeğim. Sıcak. Aklından tek bir kelimelik izlenim geçti.

Büyüleyici. Düğme burnunun ucunu bir tutam çil kaplamıştı. İnce beyaz bir yara izi çenesinden pembe dudaklarına kadar uzanıyordu.

Yala. Yalayarak yukarı için mantıksız bir dürtü duyuyordu.

İstiyorum.

Bu da ne?

Vücudu kontrolsüzce tepki verirken gözlerini çılgınca kırıştırdı. Isı boynundan yukarı doğru alevlendi ve yanaklarına çarptı. İğneli ter damlaları alev alev yanan tenini gıdıkladı. Bir okul çocuğu olmaktan çok uzaktaydı, bu yüzden kasıklarında belirgin bir gerginlik arttığında, çarşafı kendine örtmek için acele etti.

Kahretsin. Nesi vardı bunun?

Biyolojik reaksiyon.

Kadın buruşmuş kâğıdı almak için eğildi ve doğruldu. Kadının viski kahverengisi gözleri adaminkilerle buluştuğunda, açıklanamaz bir yakınlık, insani bir bağlantı anı yaşandı. Etrafındaki dünya yok oldu ve hiçbir şey hissetmedi, ne kıskançlık ne de kendini küçümseme. Sadece o, kadın ve kadının her şeyin iç yüzünü gördüğüne dair garip bir düşünce vardı. Bu an, kalbinin göğsünde bir... iki kez güm güm atmasına neden olacak kadar uzun sürdü ve sonra kayboldu.

Elindeki kâğıt topu kaldırdı. "Bu önemli mi?" Aptal gibi başını salladı.

"O bir sanatçı," dedi Mary kağıda dikkatle bakarak. "Çok yetenekli."

Evan boğazını temizledi ve annesine ters ters baktı ama o aldırış etmedi.

"Birkaç gece sonra bir sergisi var-" "Anne," diye uyardı Evan.

"Aynı zamanda dövmeçi. Kendi stüdyosu var."

Tanrım. Elini kirli sakalının üzerinde gezdirerek yüzünü ovaladı. Vücut kokusunun kokusunu aldı ve irkildi. Tanrım, berbat görünüyor olmalıydı. Bir kayanın altına sürünmek ya da daha iyisi, yerin dibine batmak ve bir daha hiç çıkmamak istiyordu.

Mary sürekli onun hakkında konuşuyordu. Dur. Lütfen, Tanrım, onu utandırmayı bırak. Dişlerini sıktı. "*Mary.*"

"Doğru." Mary doktorla onun arasında gidip gelirken gözlerinden anlayış okunuyordu, sonra eşyalarını topladı, Envy'nin dövüş derilerini koyduğu plastik poşet de buna dahildi. "Pekâlâ. Ben buradan çıkayım da siz işinizi yapın doktor. Biraz yalnız kalmak isteyeceksiniz. Gidip bir kahve alacağım. Seni dışarıda bekleyeceğim, Evan."

Mary gizemli bir sırtışıla perdeyi açarak dışarı çıktı ve ardından perdeyi arkasından kapattı, genişliğini kenara doğru çekerek maksimum mahremiyet sağladı.

Küçük alandaki son kıskançlık duygusu da yok olmuştu. Evan şaşkınlıkla bakışlarını tekrar doktora çevirdi ve neden onun yaklaştığını hissetmediğini ancak o zaman . Onda kıskançlık yoktu. Hem de hiç.

CHAPTER FOUR

DR. GRACE GO

A Hastanın annesi gittikten sonra Grace yatağın üzerindeki toplanmış kâğıdı ustalıkla attı ve sonra onu değerlendirdi. İlk bakışta onun mükemmel kemik yapısını fark etti. Yüksek yanak

kemikler, jilet gibi kesilmiş çene, yoğun yeşil gözler. Aşırı uzamış kahverengi saçları ve yüzündeki kırışıklıklar kendine bakmadığı anlamına gelmese de, sert bir şekilde iyi görünüyordu. İri, kaslı, güçlü... tehlikeli. Raseem hastaneye yatırıldığında onu zapt etmenin zor olduğunu söylemişti, Raseem de buna inanmıştı. Hastane önlüğü geniş omuzlarını zar zor örtüyordu ve bir kolundaki tam kol dövmesi ve muhtemelen önlüğün altındaki koyu gölgelerden daha fazlası ortaya çıkıyordu. Sanat eseri, aynı anda hem şiddetli hem de ahenkli konusuyla hem ilgisini çekmiş hem de kafasını karıştırmıştı. Çiçekli kafatasları. Bir kalbin etrafında bir yılan. Yaşamla birlikte ölüm. Gözleri adamın mürekkepli kollarından yumruklarını kucağında sıkıdığı yere kadar izledi. Parmak eklemleri sıyrılmıştı.

Adamın attığı her yumrukla o yontulmuş fiziği acımasızca kazandığı izlenimine kapıldı. Onu izleyişinden, her hareketini takip edişinden muhtemelen psikopattı.

Ama annesinin ona nasıl taptığını görmüştü.

Gülümsedi. "Günaydın Bay Lazarus. Ben Doktor Grace Go. Bu sabah erken saatlerde "omzunuzda yırtık ve iç kanama şüphesiyle" - iPad'ine gözlerini kısarak baktı - hastaneye kaldırıldınız. Bazı taramalar yapıldı ve ağrı için bir şeyler verildi. Nasıl hissediyorsunuz?"

"Gitmek mi?" Sesi alçak bir gümbürtüyle çıktı. Yüzünü inceleyerek ensesini ovuşturdu. "Sen Japon musun?"

"Ah." Grace gözlerini kırptırdı, zihinsel olarak anahtarın dışına çıkmıştı. Çoğu insan dalga geçerdı ama o soyadının nereden geldiğini biliyordu. "Sayılır, pek sayılmaz, yarı yarıya sanırım. Babam öyleydi."

Umursamaz bir cevap verdi. Bu adamın post-it notuna ihtiyacı vardı.

Boğazını temizledi ve iPad'ini kaldırdı. Tamam. Taramalar.

"Bay Lazarus-"

"Evan." Sanki yanlış bir şey yapmış gibi bu kelimeyi hırıldayarak söyledi.

"Evan. Taramalarınız geldi ve iyi haber, iç kanama belirtisi yok. Ancak radyologun tespit ettiği ilginç bir şey var ki dikişlerini kontrol etmeden önce bunu tartışmak istiyorum."

Aralarındaki sessizlik duvarı elektriklenene kadar adam sessizleşti, ölüm sessizliğine büründü. Adamın bir varlığı vardı, kadın ona bunu verdi.

iPad'i yüzünü ona dönecek şekilde çevirdi ve taramayı açarak ihtiyaç duyduğu bölgeye yakınlaştırdı. "Fazladan üç organınız olduğunu biliyor muydunuz?"

Hiçbir şey söylemedi ve bir süre garip bir sessizlikten sonra gözlerini yüzünde hissetti. O yüklü enerji tenini karıncalandırdı, ta ki dönüp adamın kendisinden birkaç santim ötedeki bakışlarıyla buluşana kadar. Ne kadar çabalasa da aklına başka bir kelime gelmedi. Ani bir itici anda, adamın kendisini esir tuttuğunu, tersi olmadığını fark etti. Onunla ilgili bir şey vardı. Kızın yüzündeki detayları inceliyor, dudağının dibindeki küçük yara izine takılıyor ve kusurunu görmezden gelmek yerine ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Sonra kendini bakarken yakalar gibi oldu ve kaşları çatıldı.

", ne dedin?"

"Fazladan üç organınız var. Burayı, burayı ve burayı görüyor musun?" Taramada göğüs kafesi ve karnının arkasındaki koyu renkli kitleleri işaret etti. "Bu gerçekten inanılmaz. Başka hiçbir organla aynı şekilde görünmüyorlar. Ve ön taramalar ortak bir işlev belirleyemiyor. Tamamen yeni bir şey."

Evan iPad'i aldı ve gözlerini kısarak yakından baktı. "Huh."

"Yani bu senin için yeni bir bilgi mi?" diye sordu

Grace. "Evet. İlk kez taranıyorum."

"İlk kez mi?" Adam her geçen dakika kadının ilgisini daha da artırıyordu. "Doğru, buna süpernümerary deniyor. Sandığınızdan daha yaygındır. Genellikle fazladan bir böbrek ya da dalak... ya da ara sıra diş ve benzerleri. Amaçlarını belirlemek için daha fazla teşhis yapmamız gerekecek."

iPad'den büyük bir patlama ve kıvılcım çıktı, sanki bir kamera flaşı patlamış gibi etrafı aydınlattı. Evan cızırdayan cihazı kucağına düşürdü. "Bu da neydi böyle?"

"Olamaz. Çok özür dilerim. Kısa devre yapmış olmalı." Grace onu almaya gitti ama adam elini bileğine götürerek onu durdurdu. Parmaklarında bir kıvılcım daha tutuştu. Grace irkildi ve adam bıraktı, gözleri onunkilerle buluşmak için genişledi, tıpkı onun kadar şok olmuştu.

"Kalıntı statik yük ya da onun gibi bir şey olmalı. İyi misin? Yaralandın mı?" diye sordu.

"Ben mi?"

"Evet, sen. Yandın mı?" "Ben iyiyim. Ya sen?"

"Sadece küçük bir... statik şok." Hepsi bu ? İçten içe yanan cihaza bakarak içini çekti. "Taramanız; başka bir iPad buluttan indirebilirim."

Tableti elinin tersiyle itti. "Gerek yok. Gidebilir miyim?"

"Organları daha fazla araştırmak istemiyor musunuz?" "Hayır."

"Tamam o zaman. Dikişlerini kontrol edeceğim ve her şey yolundaysa gidebilirsin." Avucunu adamın sağlam omzuna koydu ve baskı uyguladı. Adam kımıldamadı. İstemediği sürece kımıldamayacağını hissediyordu... herhangi biri için. "Lütfen arkana yaslan. Yarayı ortaya çıkarmak için önlüğünüzün üst kısmını aşağı çekmenizi istiyorum."

Sanki içini yakıyormuş gibi kızın eline baktı.

Kömürleşmiş iPad'i yan masaya bıraktı ve geri döndüğünde adam hâlâ kıpırdamamıştı. "Bay Lazarus, önlüğünüzü çıkarmadınız."

Homurdandı. "Omuz yarası."

Çok homurdanan bir adam. "Doğru. Tabii ya. Ne kadar aptalım. Öne otur da yardım edeyim."

Evan öne doğru eğildi. O kadar iriydi ki, omzunun üzerinden bakmak ve arka çıtçıtları koparmak için ayak parmaklarının ucuna kalktı. Adam düşen kumaşı yakalamak için hamle yaptı ve elleri çarpıştı. Aralarında bir sarsıntı daha oldu.

Grace ciyakladı ve . O da bıraktı.

Elbise aşağıya doğru salınarak göğsünün genişliğini açıkta bıraktı ve sonra biraz daha. Grace, bulunduğu noktadan adamın ön tarafındaki yontulmuş çıkıntıları uygunsuz bir şekilde görebiliyordu. Dövmelerin vücudunun yarısını kapladığını ve sonuna kadar gitmediğini doğrulamaya yetecek kadar. Karnının altında hafif bir tutam saçın başladığı yerde durdular. Adamın gövdesiyle birleştiği yerde, shaftının üst kısmına göz attı. O-? Gözlerini sıkarak kapattı ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Artçı görüntü retinasına kazınmıştı. Gözlerini tekrar açtığı anda adamın dikkat çekmemek için kendini yavaşça örttüğünü gördü ama adam başını onun tarafına doğru eğdiğinde bir anlık ortak bir farkındalık yaşandı.

Görmüştü. Onun gördüğünü biliyordu. Onun gördüğünü bildiğini biliyordu. "Yaranı kontrol edelim," dedi Grace, sessizce ona teşekkür ederek.

Acımasız eğitim. Bunu yapabiliirdi. Görmezden gel. Hayır, ereksiyonuna ereksiyon dedi. Bu resmi olarak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığı en kötü muayeneydi ve buna bir zamanlar duşta sırt kaşıyıcının sapına oturan yaşlı da dahildi.

Umutsuzca nefes almamaya çalışarak adamın omzuna baktı. İlk başta kirli görüntüsü onu rahatsız etmişti ama sonra tüm bunların altında nefis bir çam ve misk kokusu onu sarıp sarmaladı ve iliklerine kadar sıcaklık aşıladı. Bu kadar güzel kokmamalıydı. Hiçbir erkek kokmamalıydı.

Grace yarayı ortaya çıkarmak için boynundaki beyaz bandı sıyırdı.

Bir tahta gibi kaskatı oturuyordu, bakışları önündeki merkezi bir noktaya odaklanmıştı, elleri yanındaki çarşafı kavramıştı, kasları gergindi. Belki o da onun kadar garip hissediyordu. Güzel. Bu huysuz tavrından kurtulmayı hak etmişti. Grace dikişlere geri dönerek hemşirenin becerisini değerlendirdi. İyi görünüyorlardı. Yarada şişlik yok. Oldukça iyi iyileşiyordu.

gerçek. Ama gerekenden daha uzun sürmüş gibi davrandı. Adamın gövdesindeki morluklar onu endişelendiriyordu ve konuya nasıl yaklaşacağını düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Mor ve sarı renklerden oluşan ürkütücü bir tablo gibi önden arkaya tüm vücuduna yayılmışlardı. Doğrudan yaklaşımı takdir edeceğine karar verdi.

"Delīgi nasıl açtığınızı bana anlatmak ister misiniz?" diye sordu ve yara sargısını bastırarak bandı parmağıyla düzeltti. "Notlarda orada pas ve metal parçaları bulunduğu yazıyor."

"Kırık bir yangın merdiveni düştü."

İçini çekti ve uzaklaştı. "Peki ya morarma? O da merdiven miydi?"

Hiçbir şey söylemedi.

Grace yaralarına daha iyi bakabilmek için bir adım geri çekildi. Elini yumruk yaptı ve kaburgalarının altındaki bir çürüğün üzerinde gezdirdi. Parmak eklemleri için mükemmel bir eşleşme.

"Bu tür morlukları daha önce de görmüştüm, Evan." Fiziğine bakarak bir sonuca varmak zor değildi.

"Bitirdin mi?" Onun yanıtını beklemeden bacaklarını yatağın diğer tarafına doğru salladı ve çıplak sırtını gösterdi.

Daha fazla dövme. Bir desenle örülmüş bir çeşit alıntı. Daha fazla deri. Daha fazla çürük. Daha fazla acı.

"Diğer yaralarınız hakkında biraz daha konuşmak istiyorum," dedi Grace. "Çürükler."

", değil mi?" "Hayır."

Başını salladı ve çıplaklığına aldırmadan bir kot pantolon almak için ayağa kalktı. Gergin, bronzlaşmış poposunun görüntüsünü yakaladı ve adamın poposunun neden teninin geri kalanıyla aynı renkte olduğunu merak etmek gibi saçma bir düşünceyle aceleyle arkasını döndü. Genelde bir bronzluk çizgisi olurdu. Ya sahte bronzlaşmıştı ya da çıplak güneşlenmişti. Ya da belki de bu onun doğal ten rengiydi. Grace'in zihni bir an için onun çıplak vücudunu bütünüyle hayal etmeye takıldı ve sonra nerede olduğunu hatırladı.

Hasta notlarına geri dönmek niyetiyle iPad'i eline aldı ama iPad iyice kızarmıştı. Tıpkı akıllı gibi. Normal olarak,

onun bedenine olan güveninden memnun olurdu. Her gün çıplak insanlar görüyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Aslında bu o kadar yaygın bir durum haline gelmişti ki, artık buna karşı hissizleştğini düşünüyordu.

Şu anki itibarsız haliyle bile onun vücudundan etkilenmemek için kör ve aptal olmak gerekir.

Bir tişört giydi.

Şu çürükler.

Boğazını temizledi.

"Dikişler yaklaşık bir hafta içinde alınabilir. Eğer pratisyen hekiminizden randevu alırsanız, dikişler orada alınabilir. Ve morarma hakkında. Bu sefer iç kanamadan kurtulacak kadar ama bir dahaki o kadar şanslı olacağınızı söyleyemem. Lütfen vücudunuza iyi bakın. Sahip olduğun tek şey o."

"Bunu yapamaz mısınız?" Bu, adamın yoğun bakışlarını tekrar Grace'e neden oldu. Grace'in gözleri büyüdü. Vücuduna bakmak mı?

"Dikişler," diye detaylandırdı.

Adamın gözlerinde bir eğlence pırıltısı mı sezmişti?

"Hayır," dedi. "Üzgünüm ama burası acil servis." Adam yatağın etrafında dolaşarak onunla yüz yüze geldi ve onun alanını işgal etti. Şimdi beyaz bir tişört ve kot pantolon giymişti ama daha az heybetli değildi. Diğer adamın dövüşü kaybettiğine bahse girmişti. Geriye doğru bir adım attı ve poposu sedyeye çarptı. Adam onu sıkıştırdı, avuçlarını yatağın iki yanına koyarak onu kafese kapattı.

"Ama I istiyorum için bkz. sen tekrar"-onun bakışlar düştü için Göğsündeki kimlik rozeti: "Doktor Grace Go."

"Bay Lazarus-"

"Evan."

"-Evan. Bu son derece uygunsuz." Grace kaçış yolunu kapatan kollarına baktı ve bir an için bu yakınlık ona fazla geldi. Onun kokusu. Sıcaklığı. Ezici. Hapsedici. Sarhoş edici.

Kulaklarında uğuldayan sesin üzerine damlayan su muydu?

Bu beton ve duman kokusu muydu?

"Uygunsuzluğu severim." Onun kulağına konuştu.

Adam çok yakındaydı ve kadın ona yabancıydı. Kırık iPad'i göğsüne bastırdı ve geçmişin yargılarına hükmetmesini engellemek için gözlerini kapadı ama duvarlar etrafına yıkıldı ve

bina enkazının altındaki dar alana geri döndüm. Asfalt kokusu. Çiğlikleri. Oksijeni tükenen yoğun hava. Boğuldu ve öksürdü. Yakınlarda bir yerde su damlıyordu. Sinir sistemine yayılan sıcaklığın habercisi, tüm gücüyle vurmak üzere olan bir anksiyete krizinin uyarısıydı.

Grace gözlerini zorla açtı. Sonraki sözleri yavaş ve kasıtlıydı. "Yolumdan çekil. Şimdi."

Başını eğdi, inceliyordu -her zaman inceliyordu- ve sonra garip bir şey oldu. Yatağın üzerinde durduğu yerden bir kıvılcım ve cızırtı geldi. Gözleri büyüdü ve ellerini arkasına sakladı.

"Gitmem gerek," dedi kabaca. "Bir hafta sonra görüşürüz."

Ve sonra gitmişti, perde onun ardından hafifçe sallanıyordu.

Grace bir anda nefesini verdi. Az önce ne olmuştu? Elinin tersiyle nemli alnını sıvazladı. Düşüncelerini düzene sokmak için umutsuz bir girişimde bulunarak etrafı toparlamaya koyuldu.

Doktoruna bu şekilde davranacak ne tür bir cesareti vardı? Sadece dövüşmeyi seven aşağılık bir alfa erkeği ? Ya da belki de gerçekten psikopattı. Ya da belki o morluklar daha büyük bir resmin parçasıydı. Gerçekten geri gelip onu isteyecek miydi? Aman Tanrım. Midesi düğüm düğüm oldu. Belki de Acil'de bir olay çıkmasını önlemek için onu kliniğe yönlendirmeliydi.

Grace hastabakıcı için yataktaki çarşafı çekiştirirken burnuna yanık bir plastik kokusu geldi. Yatağı ortaya çıkarmak için çarşafı kaydırıldı. Bu da neydi böyle? Yanık el izleri yatağı işaretliyordu. Kömürleşmeyi incelemek için eğildi ve zihni, ellerini saklamasına neden olan ani gürültüye geri döndü. Bu izleri o yapmıştı. Elleriyle. Nasıl yapmıştı? Belki de iPad'i yakan oydu, tam tersi değil. Şaşkınlıkla sayfaları daha da çekti ve adamın kafasına fırlattığı kâğıt top yere düştü.

Onu çözdü ve sedyenin üzerinde uzunlamasına düzleştirdi.

Soğuk Grace'in içine sızdı ve zorunda kaldı. Portre oydu. Bombacı.

Bundan sonra ne olacağını öğrenmek ister misiniz?

Envy'yi Amazon'dan almak için buraya
tıklayın.

SUBSCRIBE

Bültenime abone olun ve yeni çıkan hiçbir kitabı kaçırmayın. Eşantıyonlar, ücretsiz kutu seti, okuyucu grupları ve bolca bonus.

<http://bit.ly/BookSub>

veya Facebook Okuyucu grubuna katılmak için aşağıya tıklayın.

<https://www.facebook.com/groups/lanasangels/>



ABOUT THE AUTHOR



Aman Tanrım! Adımı nasıl söylüyorsun?

Lana (yeterince açık - Lah-nah) **Pecherczyk** (burası zorlaştığı yer - Pe-her-chick).

Bana Lana Price-Check, Lana Pera-Chickywack, Lana Pressed- Chicken, Lana Pech...o kız denildi! siz koyun, onlar söyledi. Madem hecelemesi bu kadar zor, neden kolay bir takma ad yerine bu adı kullanayım ki?

Basitçe söylemek gerekirse, anneme aitti. Ve o benim rüya şampiyonumdu.

Hayatımın büyük bölümünde tek bir şeyde iyiydim: sanat. Etrafımdaki dünya çalışmalarımı gördü ve daha yapmam gerektiğini söyledi, ben de yaptım.

Ama sekiz yaşındayken hikaye yazmak istediğimi söylediğimde, fakir olmamıza rağmen annem boş bir defter ve kalemle eve geldi ve hayallerimin peşinden gitmemi, beni nereye götürürse götürsün mutlu olacağımı söyledi. Bu konuda çok iyi değildim ama önemli değildi çünkü onun desteğini almıştım ve bu hoşuma gidiyordu.

Ben on üç yaşındayken öldü ve dört kızını yetim bıraktı. Birdenbire hayallerimin şampiyonunu kaybetmiştim, en küçük iki kız kardeşimden ayrılmıştım ve hayatın zorlukları hakkında konuşacak kimsem yoktu.

Bu yüzden gizlice yazdım. Kalbimi her gün bir günlüğe döktüm ve bazen onun beni dinleyeceğini hayal ettim. Günün sonunda, o duymasa bile, yazmak bu hayali canlı tuttu.

Sonunda, kendi çocuklarımı doğurduktan (küçük oğlanlar kılığında iki havai fişek) ve iç sesimi çok uzun süre görmezden geldikten sonra, örnek olarak liderlik etmeye karar verdim. Ben olmasaydım çocuklarıma hayallerinin peşinden gitmeyi nasıl öğretebilirdim? Kendi hayallerimin şampiyonu oldum ve gerisi tarih oldu, işte .

Bir sonraki büyük aksiyon dolu romantik romanı yazmadığım, halı fareleriyle uğraşmadığım ya da Kelpie'min çenesinden Gl Joe'yu kurtarmadığım zamanlarda, ay ışığında kötülükle savaşıyor, gün ışığında aşkı kazanıyor ve gerçek bir kavgadan asla kaçmıyorum.

Avustralya'da yaşıyorum, ancak çevrimiçi olarak her zaman sohbet etmeye hazırım.
Gelin ve beni bulun.

Abone Ol & Takip Et
subscribe.lanapecherczyk.com
lp@lanapecherczyk.com



